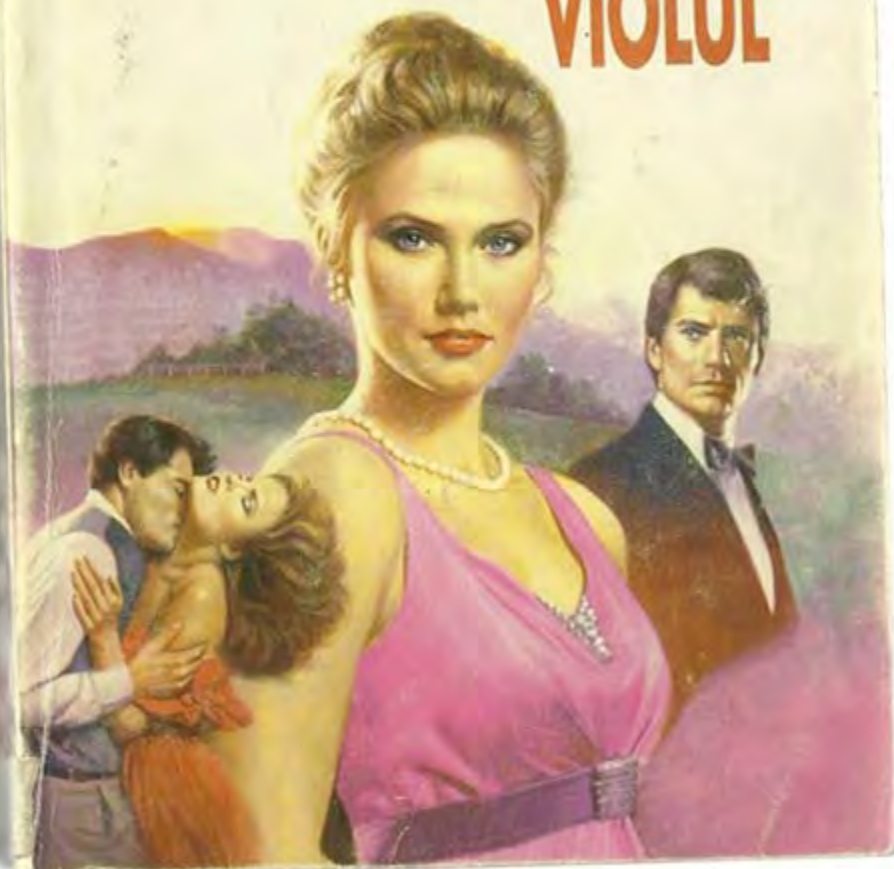

SANDRA BROWN

VIOLUL

**Ei toți aveau secrete...
întunecate, amenințătoare și
șocante.**

Jade - La început a fost pur și simplu o victimă frumoasă și neajutorată care vroia să moară; apoi a devenit o femeie puternică și de succes...

Neal - Era fiul unic, sexy, frumos și răsfățat al celui mai puternic om din Palmetto și credea că putea să-și ofere plăceri crude oricând dorea...

Hutch - Era atletul favorit al liceului, care se destrăbala cu prietenii și făcea lucruri de neiertat...

Donna Dee - Era cea mai bună prietenă a lui Jade, mai înainte ca gelozia să o împingă la o trădare monstruoasă, greu de imaginat...

Dillon - Și-a croit cu greu drumul spre succes, din cartierele cele mai aspre ale orașului, dar trăia sentimentul ratării, pînă ce a întâlnit o femeie care i-a oferit fericirea...

**Cu toții erau gata să fie
prinși într-un
viol**

PROLOG

NEW YORK, 1990

Urma să se întoarcă la Palmetto.

Stînd la fereastra biroului ei, Jade Sperry trase jaluzelele și privi jos, de la înălțimea celor douăzeci de etaje, la circulația încîlcită din jurul lui Lincoln Center. Un vînt rece șfichiua colțurile străzii cu viteza autobuzelor orașului care aruncau în aerul poluat gaze dăunătoare. Taxiurile, ca niște gîndaci galbeni, înnebuniți, alergau de pe o bandă aglomerată pe cealaltă. Pietonii nu-și opreau deloc mersul, ci continuau să se miște, ținîndu-și strîns bagajele.

Cînd s-a mutat la New York, Jade a trebuit să lupte pentru a se obișnui cu această mișcare continuă. La început, intersecțiile i se păreau periculoase. Nimic nu era mai înspăimîntător decît să stea la colțul unui bulevard aglomerat în Manhattan, întrebîndu-se cine o va secera mai întîi – un taxi amenințător, un autobuz greoi sau mulțimea care o împingea de la spate și devenea nerăbdătoare cu venetica, a cărei vorbă era la fel de lentă ca și

mersul ei nesigur.

Ca și în alte situații dificile, Jade se avântă aruncându-se cu capul înainte. Nu se mișca chiar așa de repede, nu auzea atât de lute, nu vorbea la fel de repezit ca băștinașii, dar aceștia nu o mai intimidau – era doar ceva mai aparte. Nu fusese crescută să dea din coate. Jade Sperry crescuse într-un mediu în care, într-o noapte de vară, chiar și cel mai harnic individ putea deveni o libelulă zburînd deasupra unei mlaștini.

În vremea când a ajuns la New York, se obișnuise deja cu munca grea și cu sacrificiile personale. Așa încît s-a aclimatizat și a supraviețuit, căci mîndria ei țânșoasă de locuitoare a Carolinei de Sud era la fel de caracteristică precum era și limbajul ei.

Acum totul era plătit cu vîrf și îndesat. Mii de ore de planuri, intrigi și muncă îndîrjită au fost în cele din urmă răsplătite. Nimeni nu putea ghici cîți ani și cite lacrimi o costase reîntoarcerea în orașul natal.

Urma să se întoarcă la Palmetto.

Acolo se aflau cei care aveau multe de ispășit și Jade voia să aibă grijă să o facă. Revanșa la care visase îi era acum la îndemînă. Avea puterea să o realizeze.

Continuă să privească pe fereastră, dar înregistra prea puțin din scena de pe stradă. Vedeau mai curînd ierburile înalte unduindu-se în mlaștini de coastă. Simțea aerul sărat, înțepător și magnoliile îmbătătoare. Adulmeca bucătăria din locurile ei. Zgîrie-norii erau înlocuiți de pini înalți; bulevardele largi deveniseră canale cu ape leneșe. Își aminti ce simțea cînd respira un aer atât de greu și dens, încît nu mișca nici măcar mușchiul moale, cenușiu, ce atîrna pe ramurile bătrînilor stejari.

Urma să se întoarcă la Palmetto.

Și odată ajunsă acolo, toate porțile iadului aveau să se deschidă.

Capitolul unu

PALMETTO, Carolina de Sud, 1976

- Pe naiba, ce tot îndrugil
- Jur pe Dumnezeu.
- Ești un mincinos, Patchett.
- Lamar, tu ce zici? Mint sau nu? O curvă nu te poate excita doar folosindu-și gura?
- Lamar Griffith îi privi critic pe cei mai buni prieteni ai săi, Hutch Jolly și Neal Patchett.
- Nu știu, Neal. Chiar poate?
- Păi asta mă chinui și eu să te întreb, îl ironiză Neal.
- N-ai fost niciodată la o curvă?
- Păi tu ai fost? rîse în hohot Hutch.
- Da, am fost. De mai multe ori.
- Cei trei liceeni din ultimele clase ocupau un separeu în localul Dairy Barn. Hutch și Lamar stăteau împreună pe o bancă de vinilin, Neal era întins pe cealaltă, în fața unei mese rozalii de plastic.
- Nu cred nici o vorbă din toate astea, zise Hutch.
- Babacu' m-a dus la ea.

Lamar făcu o strîmbătură la acest gînd.

- Nu te-ai simțit prost?

- Ba, deloc.

Hutch îl privi batjocoritor pe Lamar.

- Minte, prostule. Întorcîndu-se din nou spre Neal îl întrebă:

- Și unde-i casa asta de curve?

Neal își urmări imaginea în geamul de la capătul separeului. Chipul lui frumos îl privea la rîndul său. O cantitate perfectă de șuvițe de un blond închis îi atîneau peste sprîncene, deasupra ochilor săi verzi, erotici. Scurta lui, maron cu alb, cu însemnele școlii, cam uzată, îi atîrna degajat pe umeri.

- N-am zis că m-a dus la o casă din aia. Am zis că m-a dus la o curvă.

Hutch Jolly nu avea un fizic atît de atrăgător ca prietenul său Neal. Era un băiat înalt, stîngaci, cu umeri lați, osoși și cu păr roșu strălucitor. Avea niște urechi ce parcă îi ieșeau drept din țeastă. Aplecîndu-se mai mult spre ei își lînsă buzele cărnoase. Vocea îi era șoptită, conspirativă.

- Vrei să spui că e o curvă, chiar aici în oraș? Cine-i ala? Cum o cheamă? Unde șade?

Neal îi zîmbi leneș prietenului său.

- Crezi că o să vă destăinul un secret ca ăsta? Imediat aș afla că ați bătut la ușa ei făcîndu-vă de rîs. Mi-ar fi rușine să spun că vă cunosc.

Îl făcu semn chelneriței și comandă încă un rînd de coca-cola. După ce li s-au adus băuturile, Neal scoase pe furîș un flacon de metal din buzunarul de la piept al scurtei și turnă din plin peste băutura lui înainte de a oferi și celorlalți. Hutch se servi din whisky.

Lamar refuză.

- Nu, mulțumesc, am băut destul.

- Gălnaț, făcu Hutch, dîndu-i un cot în stomac.

Neal își strecură flaconul din nou în buzunarul hainei.

- Babacu' meu zice că există două lucruri de care un bărbat nu se satură niciodată: whisky și femei.

- Amin. Hutch era de acord cu tot ce spunea Neal.

- Nu ești de acord, Lamar? Îl luă în rîs Neal.

Băiatul cu părul închis ridică din umeri.

- Ba da.

Încruntîndu-se nemulțumit, Neal se lăsă pe spate.

- Ai rămas cam mult în urmă față de noi, Lamar. Dacă nu poți să ții pasul, o să începem să te lăsăm de căruță.

Ochii negri ai lui Lamar se umplură de îngrijorare.

- Cum adică, să țin pasul?

- Adică să faci scandal. Adică să te culci cu cineva.

Adică să te îmbeți.

- Mamei lui nu-i place ca el să facă asemenea lucruri urîte. Cu un gest feminin, Hutch își puse mîinile lui mari, roșcovane, sub bărbie și clipi fluturîndu-și genele. Vorbînd cu voce pițigăiată, arăta și suna ridicol. Lamar luă gluma în serios.

- Mi-am vărsat mațele ca și voi toți vineri noaptea! exclamă el. N-am șterpelit eu astă-vară pepenii ăia, așa cum mi-ai zis tu, Neal? N-am fost eu ăla care a cumpărat vopseaua cînd am scris pe zidul poștei?

Hutch și Neal riseră la protestul lui. Neal se întinse peste masă și îl bătu pe obraz pe Lamar.

- Ai făcut o treabă bună, Lamar. Chiar bună.

Nepuțin să rămînă serios, izbucni din nou în rîs.

Umerii osoși ai lui Hutch se scuturau de veselie.

- Ai vomitat mai mult decît noi doi la un loc, Lamar.

Ge-a zis maică-ta de mahnureala ta de ieri dimineața?

- N-a știut că mi-e rău. Am zăcut în pat.

Se plictiseau. Noaptea de duminică erau totdeauna plicticoase. Fetele ușuratece se odihneau după chefurile de simbătă și nu voiau să fie deranjate. Fetele cuminți se duceau la biserică. Duminicile nu se țineau activități sportive. În seara aia, nu aveau chef de pescuit.

Așa că Neal, șeful și îndrumătorul lor, i-a luat pe cei doi în mașina lui sport și au cutreierat străzile din Palmetto, căutînd ceva ca să se distreze. Dar după ce au străbătut de cîteva ori centrul, n-au găsit nimic de făcut în oraș.

- Vreți să ieșim pînă la Walmart și să ne învîrtim

pe-acolo? sugeră Lamar.

Ceialți doi au răspuns în cor:

- Nu.

- Am găsit, a zis Neal într-un acces de inspirație, să mergem la o biserică de negri. Acolo-i rost oricând de hulaie.

Hutch clătină negativ din capul lui mîndru.

- Tata a zis că mă jupoale dacă mai fac o dată așa ceva. Ultima oară cînd am fost, era să stîrnim o revoltă rasială.

Tatăl lui Hutch, Fritz, era șeriful ținutului. Fritz Jolly fusese în multe ocazii conștiința băieților.

Ultima posibilitate era să se ducă la localul Dairy Barn, cu speranța că vor da peste ceva de făcut. Atîta timp cît vor comanda ceva și se vor purta bine, direcțiunea nu-i va da afară. Bineînțeles, dacă Neal ar fi fost prins cu sticla de whisky în haină, ar fi ieșit scandal mare.

Tatăl lui, Ivan, îi spusese înainte de a ieși din casă să nu ia cu el bere.

- Cum așa? întrebă Neal.

- Pentru că Fritz m-a sunat ieri dimineată. Mi-a răsturnat ȋcalu-n cap. A zis că Hutch a venit acasă vineri noaptea beat și puțin a băutură și că tu ai adus berea.

A zis că fiul șerifului nu poate conduce mașina prin oraș fiind beat și făcînd scandal. Dora Jolly era și ea înnebunită. I-am spus că o să am eu grijă de asta.

- Și?

- Ei, uite că am grijă! tunase Ivan. În noaptea asta lasă berea.

- Isuse! Neal trînti ușa ieșind din casă. Odată ajuns în mașina lui, chicoti și își mîngîie buzunarul de la piept al scurtei, unde ascunsese flaconul de metal cu whisky-ul scump. Ivan n-o să observe lipsa.

Acum însă, plăcerea că-l mai păcălise o dată pe bătrînul lui se risipise. Hutch înghițea al doilea hamburger. Comportarea lui la masă îl dezgusta pe Neal. Mîncă totdeauna de parcă era ultima lui masă, lua bucăți mari, înghițea zgomotos, nu se oprea din conversație în timp ce

mesteca.

Lamar le era totdeauna ca un ac în fund. Era veșnic îngrijorat, dar Neal îl tolera din cauza sentimentului de vinovăție al lui Lamar. Era amuzant să ai în preajmă un prostănac care să fie calul de bătaie al tuturor glumelor și ȋnta vorbelor grele. Lamar era îndatoritor și arătos, dar servea doar ca sac de box pentru Neal.

În seara aceea era la fel de morocănos și nervos ca întotdeauna. De cîte ori îi vorbea cineva, tresărea. Neal presupunea că iritarea obișnuită a lui Lamar venea de la faptul că locuia cu maică-sa. Tirfa aia bătrînă putea enerva pe oricine.

Myrajane Griffith se credea mare cucoană, fiindcă fusese o Cowan. Cîndva, familia Cowan era cea mai mare producătoare de bumbac între Savannah și Charleston. Dar asta fusese cu mult înainte, încît cei de azi nu-și mai aminteau. Cei din familia Cowan au trecut prin vremuri grele, majoritatea muriseră. Casa veche a plantației de lîngă coastă mai era în picioare, dar era demult închisă și condamnată.

Totuși Myrajane se mai agăța de numele ei de fată ca purcelul cel mic de ultima ȋtă. Era funcționară la întreprinderea Patchett, de prelucrare a soiei, ca aproape toată lumea din cele trei ȋnuturi vecine. Se bătea pe burtă cu oameni de culoare și cu alȋi pe care nici n-ar fi scuiptat în vremuri mai bune. Și-a bătut bărbatul pînă a murit. Cînd Ivan a văzut cadavrul tatălui lui Lamar în cosciug, a observat că sărmanul zîmbea pentru prima oară după ani în șir.

Isuse, se gîndi Neal, nu-i de mirare că Lamar e nervos tot timpul, de vreme ce locuiește cu scorpia aia.

Neal era bucuros că mama lui murise cînd el era copil. O serie de doici, majoritatea negrese din împrejurimile orașului Palmetto, l-au crescut pînă a devenit prea mare ca să mai fie bătut și a început să dea și el îndărăt. Mama sa, Rebecca Flory Patchett, fusese blondă, palidă și cea mai rece femeie la pat pe care o avusese Ivan, sau cel puțin așa îi spusese Ivan lui Neal cînd băiatul se arătase

curios să afle ceva despre firea mamei sale.

– Rebecca era o militică drăguță, dar să faci amor cu ea era ca și când ai fi pătruns într-un pachet de gheață. Totuși, mi-a dat ce mi-am dorit. Și aici Ivan l-a apucat ușor de bărbie. Un fiu.

Neal se gândi că era destul de rău că trebuie să dai socoteală unui singur părinte, deși Ivan era indulgent și de obicei întorcea capul în partea cealaltă de câte ori intra în bucluc. Ivan plătea pentru Neal amenzi de depășire de viteză și acoperea costul obiectelor pe care le distrugea sau le fura din magazine.

– Pentru Dumnezeu, doar știi cine-i talcă-meu! urlase de curînd Neal la un funcționar într-o fierărie, care îl prinsese furînd.

Șeriful Fritz Jolly îl chemase pe Ivan la fața locului ca să limpezească situația. Neal ieșise din prăvălie cu cuțitul de vînătoare pe care îl șterpelise, cu un zîmbet satisfăcut care îl înfuria pe vînzătorul păgubit. Mai tîrziu, tipul și-a găsit mașina cu cele patru cauciucuri tăiate.

Neal dorea ca în noaptea aceea să aibă de făcut ceva tot atît de nostim.

– De biserică, nici vorbă. Observația lui Lamar îl trezi pe Neal din visări.

Un grup de tineri intra în localul Diary Barn. Imediat Neal îl considera pe băieții niște puțoi și deci nu meritau atenție. Dar o cîntări pe fiecare fată cu o privire provocatoare. Doar atît și făcea minuni pentru eul unei fete, aducîndu-i noaptea vise frumoase.

În plus, nu face rău să pregătești terenul pentru arat în viitor. Ar putea fi disperat într-o seară din lipsă de companie și poate avea nevoie de una din aceste fete. Cînd ar suna-o, ea și-ar aminti de privirea aceea plină de dorință. Odată se lăudase că ar putea transforma o soprană din corul bisericesc într-o tîrfă doar în cinci minute. Nu era o lăudăroșenie goală.

– Bună, Neal. Bună, Lamar. Bună, Hutch.

Donna Dee Monroe se opri la marginea separeului. Din obișnuință, Neal își coborî ochii de-a lungul trupului ei,

apoi îi ridică.

– Bună, Donna Dee. Te-ai izbăvit în seara asta?

– Eu sînt izbăvită. Dar sînt sigură că tu ai să arzi în iad, Neal Patchett.

El rîse.

– Ai dreptate al dracului. Abia aștept să ajung acolo. Bună, Florene.

Una dintre fetele care erau cu Donna Dee fusese în urmă cu cîteva săptămîni la balul de Sfîntul Valentin de la club. Posibilitățile de alegere fuseseră slabe în seara aceea, așa că el îi făcuse curte, deși în mod obișnuit nici n-ar fi observat-o. A dansat cu ea pînă cînd se topise – realmente. Cînd o scoase afară și îi băgă mîna sub rochie, între picioare, degetele i se umeziră. Tocmai cînd începuse să devină interesant, taică-său venise s-o caute.

Acum Neal își lăsă pleoapele în jos și, cu o voce erotică, întrebă:

– Ai avut ceva păcate de mărturisit în seara asta, Florene? Ai avut în ultima vreme gînduri necurate?

Fata roși pînă la rădăcina părului, mormăi ceva de neînțeles și se grăbi să ajungă din urmă grupul de credincioși cu care venise.

Donna Dee rămase pe loc. Era o fată îndrăzneată, cu ochii negri strălucitori și cu o inteligență vie, uneori desfrînată. Din nefericire, nu era arătoasă. Avea părul drept și rar. Îl purta cu cărare la mijloc, nu pentru că așa îi plăcea, ci pentru că altcum nu voia să stea. Din profil, la un moment dat, nările se întîlneau cu buza superioară. Cu gura puțin strîmbă și cu ochii săgetători, semăna cu un șobolan prietenos. Îi plăcea Hutch, dar, ca de obicei, el nu-i dădea atenție.

– Uite cine-i aici, zise el, atrăgîndu-i atenția lui Neal spre parcajul de afară.

– Domnul președinte al Corpului Elevilor.

Îl urmăriră pe Gary Parker parcîndu-și mașina într-unul dintre spații. Prietena lui, Jade Sperry, ședea alături de el pe scaunul din față.

– Și are lîngă el cel mai mișto corp de elevă.

Neal îl săgetă pe Lamar cu o privire ucigătoare, nefiind în stare să-și dea seama dacă Lamar își bate joc de el cu gluma asta. Precis că nu. Ținuse în mare secret față de toți interesul lui față de Jade Sperry.

– Mașina aia a lui e un câcat, comentă Hutch, fără a se adresa cuiva în mod special.

Lamar zise:

– Se pare că pe Jade n-o deranjează.

– Sigur că nu, nenorocitul, zise Donna Dee. Îl iubește. Nu-i pasă că el e sărac ca Iov. Mă duc că le spun salut. Ne vedem mai târziu.

Neal privi încruntat prin fereastră urmărindu-i pe Gary și Jade. Gary spusese probabil ceva vesel pentru că Jade rîse și se sprijini de el, frecîndu-și tîmpla de obrazul lui.

– La naiba, ea e fierbinte, mormăi Hutch. El e un fermier nenorocit. Ce o atrage oare?

– Inteligența lui, răspunse Lamar.

– Sau poate o impresionează plugul lui cel mare, glumi Hutch.

Lamar rîse. Neal rămase tăcut ca o piatră. Nemișcat, cu ochii întiți, îl urmări pe Gary sărutîndu-i ușor buzele lui Jade înainte de a deschide ușa mașinii și a ieși afară. Neal se întrebă, nu pentru prima dată, dacă mai fusese sărutată de cineva care se pricepea la așa ceva – cineva ca el.

Jade era, fără îndoială, cea mai frumoasă fată de la liceul din Palmetto. Și era firesc ca fata cea mai frumoasă să-i aparțină lui Neal Patchett, ca și cele mai bune haine și cea mai bună mașină. Babacul lui era cel mai bogat, cel mai puternic bărbat din regiune. Numai asta îl îndreptățea să albească tot ce dorea. Dar se pare că nimeni nu o informase pe domnișoara Jade Sperry de acest lucru.

Indiferent cît de ridicat era coeficientul de inteligență a lui Gary, Neal nu putea pricepe cum prefera ea un fermier sărac lipit, ca Gary, în locul lui. Nu numai că-i arăta o evidentă lipsă de interes, dar Neal avea impresia că se simțea dezgustată de el. Cu un snobism invers inexplicabil, ea îl privea ca pe ceva josnic. Era întotdeauna politicoasă – Jade era curtenitoare cu toată lumea – dar

sub lustrul ei de politete, Neal observa o atitudine disprețuitoare care îl rodea.

Poate că nu știa ce pierde. Poate nu-și dăduse seama că nu se fixase la cel mai bun. Poate era timpul să afle.

– Haideți, făcu brusc, strecurîndu-se afară din separeu. Aruncă pe masă destul bani ca să acopere costul băuturilor și al hamburgerilor lui Hutch, apoi o porni agale spre ușă.

Afară, se îndreptă spre fereastra unde clienții făceau comenzi de luat acasă. Nu trebui să-l întrebe pe Hutch și Lamar dacă vor să-l urmeze. Veniră după el, așa cum știuse că o vor face.

Donna Dee deschise ușa din spate a mașinii lui Gary Parker și se strecură alături de Jade.

– N-am știut că vii aici, spuse Jade. Ai fi putut veni cu noi de la biserică.

– Să fiu a cincea roată? Nu, mulțumesc.

Nu era răutate în vocea Donna Dee. Cele două fete fuseseră nedespărțite din prima zi de grădiniță. Deși era clar pentru oricine le vedea împreună că Jade o eclipsa, Donna Dee nu-i purta pică prietenei ei mai atrăgătoare, mai dotată.

– Ce părere ai despre predica din seara asta? întrebă Donna Dee. Ai simțit suflarea Domnului în ceafă de fiecare dată cînd predicatorul rostea cuvîntul *preacurvie*?

Jade se simțea stînjită de tema predicii, dar răspunse calm:

– Nu am de ce să mă simt vinovată.

– Totuși, zise Donna Dee.

Jade oftă nemulțumită.

– Știam că nu trebuie să-ți fac confidențe că Gary și cu mine am discutat despre asta.

– Cel Ți-am spus-o deschis! exclamă Donna Dee. Voi doi ieșiți împreună de trei ani. Toată lumea crede că ați făcut-o deja de un milion de ori.

Jade își mușcă buza de jos.

– Inclusiv mama mea. Am avut o discuție înainte de a veni Gary să mă ia în seara asta.

- Ei și? Donna Dee împrumută un ruj din geanta lui Jade și se dădu pe buze. Mereu ai discuții cu maică-ta. Nu-mi place să ți-o spun, Jade, dar maică-ta e o adevărată cățea.

- Ea nu înțelege că-l iubesc pe Gary.

- Ba da, desigur. Și tocmai asta-i problema. Nu vrea să-l lubești. Crede că poți găsi ceva mai bun ca el.

- Nu există nici unul mai bun.

- Știi tu ce vreau să spun, făcu Donna Dee, scotocind în continuare prin geanta lui Jade. Ar vrea să te vadă încurcându-te cu cineva bogat și influent, știi - cineva ca Neal.

Jade se cutremură dezgustată.

- Ce mai baftă!

- Crezi într-adevăr că a pipăit-o pe Florene la dansul de la club de Sf. Valentin? Sau doar s-a lăudat ea? Are gură mare.

- Nu cred că dacă te pipăia Neal Patchett e cazul să te lauzi.

- Bine, tu ești o excepție.

- Slavă Domnului.

- Neal e un tip bine, observă Donna Dee.

- Nu pot să-l sufăr. Uită-te la el acum. Crede că-i atât de sigur pe el!

Cele două fete îl urmăriră pe Neal și prietenii săi încercuindu-l pe Gary care aștepta la rând să comande pentru luat acasă. Neal îl lovi de câteva ori cu pumnul în umăr pe Gary, iar când Gary îi spuse să se potolească, luă o poziție de box.

- E atât de nesuferit, spuse Jade cu dezgust.

- Da, aș dori ca Hutch să nu se învîrtească atât în jurul lui.

Nu era nici un secret că Donna Dee era îndrăgostită nebunește de Hutch Jolly. Își purta dragostea la vedere. În sinea ei, Jade se gîndea că Hutch arăta și se purta ca un necioplit, dar, ca să nu rănească sentimentele Donnei Dee, nu-și exprima niciodată părerea.

Nu-i spusese Donnei Dee nici de câte ori o sunase

Hutch să-i ceară întâlniri. Îi refuzase invitațiile din cauza lui Gary. Dar chiar de n-ar fi avut un prieten, nu s-ar fi întâlnit cu Hutch din cauza Donnei Dee.

- Nu-ți place Hutch, nu-i așa, Jade? o întrebă acum Donna Dee.

- Îmi place. În realitate, Hutch o făcea să se simtă prost. Aveau ore de trigonometrie împreună și adesea îl surprindea fixînd-o. De câte ori se întîmpla asta, el roșea pe sub pistrui, apoi își lua un aer arogant ca să-și ascundă stînghereala.

- Ce nu-ți place la el? În vocea Donnei Dee era un ton de apărare.

- Nimic. Sincer. Nimic altceva decît prietenii pe care le are.

- Jade, crezi că o să mă invite la balul școlii? Am să mor dacă nu mă invită.

- N-ai să mori, răspunse Jade plictisită. Donna Dee arăta atât de dezumflată de lipsa de înțelegere a lui Jade, încît aceasta își schimbă tonul. Îmi pare rău, Donna Dee, sper că Hutch o să te invite, zău că da.

Balul lor de sfîrșit de școală, care urma să aibă loc în mai, părea deja banal și juvenil. Pentru Jade reprezenta doar încă o amîinare în calea lui Gary și a ei de a-și continua viața. Ea nu considera că era un lucru pentru care să faci caz, deși poate gîndea așa pentru că avea o întîlnire sigură cu Gary. Spre deosebire de Donna Dee, ea nu trebuia să se îngrijească că nu va avea cine să o însoțească în acea seară importantă.

- Nu cred că există alta pe care Hutch ar putea s-o invite, tu ce crezi? întrebă Donna Dee cu îngrijorare.

- Nu. Jade se uită la ceas. Ce durează atât? Eu trebuie să flu acasă la ora zece, altfel mama o ia de la început.

- Și trebuie să vă lăsați timp de parcare, nu? Donna Dee o privi pe prietena ei printre gene și șopti: Când tu și Gary sînteți împreună, nu-ți vine să mori de excitație ce ești?

- Ba da, recunosc Jade tremurînd ușor. Și pentru că trebuie să ne stăpînim.

— Dar nu trebuie.
Sprîncenele lui Jade, negre, subțiri, se îmbinară cînd se încruntă.

— Dacă Gary și cu mine ne iubim, de ce ar fi ăsta un lucru rău, Donna Dee?

— Eu n-am spus niciodată așa ceva.

— Dar o spune predicatorul. Și Biblia, și mama mea. Toată lumea o spune.

— Toată lumea spune că preacurvia...

— Nu folosi vorba asta pentru așa ceva. E un cuvînt atît de urît.

— Cum să-i spun atunci?

— Să faci dragoste.

Donna Dee ridică din umeri.

— Mare deosebie. Oricum, toată lumea zice că e un păcat să faci dragoste în afara căsătoriei, dar oare toți cred asta cu adevărat? Donna Dee își clătină capul cu păr negru și lins. Nu cred, eu mă gîndesc că toți, în afară de noi, păcătuiesc ca nebunii și se distrează al naibii. Eu, dac-aș avea ocazia, aș face-o.

— Ai face-o? întrebă Jade, vrînd aprobarea prietenei sale.

— Dacă Hutch mi-ar cere-o, poți să pui pariu pe fundul tău dulce că da.

Jade se uită la Gary prin parbriz și se simți cuprinsă de un val cald de plăcere, dar și de îngrijorare.

— Poate că nu e un păcat. Poate e timpul ca Gary și cu mine să nu-l mai ascultăm pe predicator și să ne urmăm instinctele. Nici eu nu știu, oftă. Am discutat pe tema asta pînă la epuizare și pînă la urmă rămînem și mai nefericiți.

— Eh! Ți se face milă, mormăi Donna Dee. Mă duc înăuntru. Pa.

— Stai, Donna Dee, o opri Jade apucînd-o de mîneacă. Ești supărată?

— Nu.

— După voce ești supărată.

— Ei, Jade. Aș dori să am problemele tale. Aș dori să am părul tău negru ondulat și pielea perfectă. Aș dori să

am ochi mari albaștri și gene lungi de o milă. Aș dori să am un prieten care să moară după trupul meu, dar să mă respecte. Aș dori să am o minte de calculator și o bursă la colegiu.

— Eu nu am încă bursa, spuse Jade, minimalizînd complimentele indirecte ale Donnei Dee.

— Dar ai s-o ai. E o chestiune de timp. Ție, Jade, toate lucrurile îți ies bine. De aia e ai naibii de plictisitor să te ascult plîngîndu-te. Ce motiv ai să te plîngi? Ești superbă fără să te străduiești. Ești deșteaptă. Ești populară. Vei fi, probabil, prima din clasa noastră, iar dacă nu tu, atunci prietenul tău care adoră pămîntul pe care-l calci și aerul pe care-l respiri. Dacă vrei să faci amor pînă la delir, fă-o. Dacă nu vrei, n-o face. Dar nu mai vorbești despre asta, e-n regulă?

După izbucnirea aceasta, Donna Dee trase o înjurătură în șoptă. Apoi, cu un glas mai blînd, spuse:

— Ar trebui să mă plătești că sînt cea mai bună prietenă a ta, Jade. Nu e o treabă ușoară, să știi.

Își luă geanta și leși închizînd portiera mașinii în urma ei.

— Bună, Gary. Tonul lui Neal era înșelător de prietenos. Lamar și Hutch l-au imitat.

— Bună, tuturor. Zîmbetul lui Gary era deschis și sincer. Ce mai e nou?

— Mai nimic, răspunse Neal. Ai mai aflat ceva despre bursa ta?

— Încă nu. Nici Jade. Poate zilele astea.

— Gary, vrei și nuci pe înghețatele astea? întrebă la fereastră chelnerița.

— Sigur.

— Sigur, trăgăună Neal. Privi spre mașina în care ședea Jade. Lui Jade îi plăc nucile. De-alea mari și tari.

Hutch izbucni în rîs. Lamar chicoti.

Zîmbetul lui Gary dispăru.

— Termină, Neal, zise el supărat. Privi peste umăr spre mașină.

Cu inocență, Neal ridică mîinile.

— A fost o glumă. Nu poți suporta o glumă? În joacă, îi

lovi cu pumnul în umăr pe Gary.

Gary se dădu îndărăt, supărat.

– Nu, când e vorba de Jade.

– Ia, Gary, spuse chelnerița, strecurînd prin fereastră cele două înghețate. Una de zahăr ars și una de ciocolată. Face un dolar și jumătate.

– Mulțumesc. Gary plăti, apoi luă două șervețele de hîrtie și apucă fiecare înghețată într-o mînă. Se depărtă de fereastră, dar Neal îi blocă drumul, flancat de Hutch și Lamar.

– Care-i a lui Jade?

Scăpîndu-i scopul întrebării aparent inofensive a lui Neal, Gary ridică din umeri:

– Cea de zahăr ars.

Fiecare înghețată avea în vîrf cîte o cireașă de un roșu aprins. Neal luă cireașa de codiță și o scoase din moțul de frîșcă. O luă în gură, apoi, cu un gest dramatic, îi rupse codița. Plimbă cireașa prin gură înainte de a o prinde între dinții din față, unde era vizibilă. Privind direct spre Jade, își înfipse sugestiv dinții în ea, apoi o mestecă lasciv înainte de a o înghiți.

Cu fața spre Gary surîse afectat:

– Spune-i prietenei tale că mi-a făcut plăcere să-i mănînc vîrfulețul de cireașă.

– Fiu de cătea. Mănîncă asta. Gary îndesă una dintre înghețate pe fața liniștită a lui Neal. Luat prin surprindere, Neal se dădu înapoi, înecîndu-se cu pasta care îi acoperea obrazul. Gary se folosi de acest avantaj. Proptindu-și călcîiul de al lui Neal, îl izbi cu putere dezzechilibrîndu-l. Acesta căzu pe spate pe caldarîm.

Gary se aplecă peste el.

– Tacă-ți fleanca aia murdară cînd e vorba de Jade.

Aruncă a doua înghețată spre Neal, apoi o porni spre mașină.

Neal sări în picioare, mormăind amenințări.

– Am să te omor pentru asta, Parker. Nimeni nu-mi face așa ceva fără să i-o întorc.

Își dădu seama de spectacolul comic pe care îl oferă și

achimbă direcția furiei.

– Isuse Crîstoase! urlă el la cei doi prieteni imobilizați de șocul de a-l vedea pe Neal învins. Aveți de gînd să stați așa, cu degetu-n fund? Ajutați-mă.

Hutch și Lamar săriră oferindu-i batiste și șervețele de hîrtie. În timp ce se ștergea pe față, Neal privi spre mașina lui Gary care se retrăgea. Fermierul credea poate că l-a învins, dar era cazul să se aștepte la altceva.

Capitolul doi

– Ar fi trebuit să-i dau o bătaie soră cu moartea.

– L-ai pus la punct, Gary.

Jade rîse amintindu-și expresia uluită a lui Neal, în timp ce înghețata moale îi picura de pe nas.

– De ce nu i-am dat oare ce-și căuta de fapt?

– Pentru că nu ești un om din Neanderthal ca el. O bătaie nu e de demnitatea ta. În plus, erai în minoritate. Ar fi trebuit să te lupți și cu Hutch și cu Lamar.

– Nu mă tem de ei.

Jade considera că să cheltuiești atîta energie ca să-ți dovedești bărbăția era ridicol, dar se strădui să-l răsplătească pe Gary.

– Te rog, nu te mai frămînta. Neal nu o merită. După o scurtă tăcere întrebă: ce-a spus de te-a supărat așa?

– Ceva tipic pentru el, răspunse evaziv. Unul din jocurile de cuvinte cu subînțeles. Mintea lui e un container împuțit. Te-a insultat. Bătu cu pumnul în palmă. Doamne, e un fiu de cățea. Nu-mi pasă cît de bogat e, e un vierme.

– Dacă știi asta, de ce îl lași să ne strice timpul nostru împreună? Trebuie să ajung acasă cît mai curînd.

Gary avea păr castaniu mătăsos și ochii calzi ca de chihlimbar. Bîndeșea se potrivea mai mult pe chipul lui decît furia. La observația lui Jade, fața lui se relaxă luînd expresia obișnuită. Îi mîngîie obrazul cu dosul degetelor.

– Ai dreptate. Neal s-ar bucura să știe că ne-a stricat seara. Dar nu-mi place să aud numele tău din gura lui murdară.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Te iubesc, Gary Parker.

– Și eu te iubesc.

Sărutînd-o fierbinte și pasionat, își apăsă mîna pe spatele ei, aducînd trupurile lor cît mai aproape, atît cît este posibil în scaunul din față al unei mașini. O parcase într-un loc singuratic pe șoseaua care mergea pe marginea unei mlaștini.

Afară, seara de februarie era rece și umedă. În interiorul mașinii era cald și se făcea tot mai cald. În cîteva minute geamurile se aburiră. Jade și Gary răsufiau sacadat, trupurile lor tinere erau înfierbîntate de acea dorință pe care o condamnase predicatorul. Gary își înfipse degetele în părul ei des, negru ca cerneala. A doua mină o strecură pe sub puloverul ei.

– Jade?

Ea îl privi cu niște ochi plini de dorință.

– Știi că te iubesc, nu-i așa?

Ea îi luă mîna și i-o duse la sîn.

– Știu că mă iubești.

Începuseră să se întâlnească în anul doi de curs superior. Înainte de asta, Jade era invitată la balurile școlare și la festivități de băieți ai căror părinți serveau drept însoțitori. Se întîlnise cu băieții la film, dar Donna Dee fusese totdeauna cu ea. În afara ținutului de mină și uneori a unui sărut cast de noapte bună, Jade nu avusese un contact intim cu sexul opus pînă la întîlnirile cu Gary. Nu o dorise.

La cea de a doua întîlnire, el îi despărțise buzele și o

sărutase franțuzește. Unele fete pretindeau că le place asta, altele că, numai când se gîndesc la așa ceva, se revoltă. După acea seară, Jade fu convinsă că cel de al doilea grup era format din cele care nu fuseseră sărutate franțuzește niciodată. Limba lui Gary mișcîndu-se în gura ei fusese senzația cea mai delicioasă pe care o avusese vreodată.

Luni de zile, aceste săruturi încîntătoare fuseseră limita pe care o atingeau. Intimitatea lor s-a dezvoltat treptat, pe măsură ce atracția fizică inițială s-a transformat în ceva mai puternic. Ea dorise să-i simtă mîna pe piept cu mult timp înainte ca el să îndrăznească s-o pună acolo. De la atinsul prin haine, el a trecut la pătrunderea pe dedesubt pentru a-i mîngîia pielea. Acum sinul ei simțea frămîntarea blîndă a mîinii lui. Își temperară abandonarea cu care se sărutau pentru a simți mai bine plăcerea mîngîierilor. Buzele lui le atinseră pe ale ei, în timp ce ea își băgă mîna sub haina lui de piele și îi deschele cămașa. Mîinile i se mișcară pe pieptul lui neted și tare. Strecurîndu-și mîna la spatele ei, el îi desfăcu sîtienul cu o dexteritate căpătată prin practică. Îi atinse sfîrcurile. Acestea se întăriră sub degetele lui mîngîietoare.

Jade își șopti încîntarea. Cînd el își apăsă gura deschisă pe un sfîrc și îi atinse cu limba, ea scoase un scurt țipăt de dorință.

- Gary, vreau să fac dragoste.

- Știu, știu.

Chiloții ei erau strînși, dar el își băgă mîna sub ei și în părul des și creț care fusese aplatizat. Doar în ultimele săptămîni își permisese să meargă atît de departe. Era încă ceva nou și straniu și minunat să simtă degetele lui Gary mîngîindu-i părțile cele mai secrete ale trupului.

Își mușcă buza de jos ca să-și rețină gemetele de plăcere. Sîni se ridicau ca niște piscuri sensibile pe care el le mîngîia cu limba. Ea voia să plîngă de bucurie că-și împarte trupul cu el. În seara aceea se hotărî să-i redea plăcerea pe care el i-o dădea cu generozitate. Îi plăcea trupul lui înalt, solid, athletic și dorea să-l cunoască mai

intim. Ajungînd cu mîna între picioarele lui, își apăsă palma neștiutoare pe prohabul pantalonilor.

Gary își trase brusc capul. Trase adînc aer în piept. Mîna lui mîngîietoare se opri în chiloței.

- Jade?

Se simțea incurcată, dar își ținea hotărîtă mîna acolo unde se afla, în loc să și-o retragă.

- Mm?

- Nu trebuie să faci asta. Adică nu vreau să crezi că eu mă aștept la așa ceva.

- Știu. Dar eu vreau. Palma ei apăsă mai tare.

Șoptind de mai multe ori numele ei, se munci cu cureaua, un nasture și fermoarul, apoi încercă să-i îndrume mîna în pantaloni. Pe sub lenjerie pielea era fierbinte. Membrul era tare. Îi îndoi degetele în jurul lui. Jade era uluită cît de mare era. Avusese unele indicii, desigur, dar o umflătură nedefinită simțită prin haine lîngă pîntecele ei era cu totul altceva decît să țină sexul lui total extins.

În timp ce el o săruta aprig, ea explora erecția lui. Mîna ei făcea o mișcare alunecătoare în sus și în jos care lui îi tăia răsufierea. Îi mormăi numele și își băgă degetul între buzele carnoase ale sexului ei.

Mișcarea produse o fricțiune care nu semăna cu nimic simțit de Jade pînă atunci. Își mișcă în sus șoldurile căutîndu-l, căutînd ceva, nu știa ce. El își mișcă din nou degetul. Parcă o atingeau focurile de artificii de la 4 iulie. Toată partea de jos a trupului ei tremură.

- Gary?

Era o descoperire minunată. Voia să-i spună, să o împărtășească cu el.

- Gary? Mîna ei se strînse în jurul penisului.

Cu un geamăt înăbușit, frustrat, Gary se trase de lîngă ea și se îndreptă în scaun. Îi împinse mîna din poalele lui.

- Oprește-te. Altfel am să fac o porcărie.

- Nu-mi pasă, șopti ea.

- Mie da. Încrucișîndu-și mîinile peste volan, își puse fruntea pe pumnii albi.

- Jade, mi-e silă de porcăria asta. Vreau alit de tare să

o fac pînă la capăt.

Senzațiile promițătoare pe care le avusese se stinseră. Regretă lucrul ăsta. Fuseseră uimitoare, sufocante, aproape o înspăimîntaseră, dar dorea să fi putut alla la ce duceau. Ce-i aceea un orgasm?

Dar prima ei grijă era față de Gary, știa că el era mult mai frustrat decît ea. Se apropie mai mult de el și îl mîngîie pe cap.

– Nu știu ce-i mai rău, spuse el răgușit, să nu te ating deloc sau să te ating pînă în acest punct în care te doresc atît de mult că devine dureros.

– Cred că să nu ne mîngîiem ar fi mai rău. Pentru mine, cel puțin.

– Și pentru mine ar fi groaznic. Dar nu putem continua așa.

– Atunci să nu continuăm așa.

El își înălță capul și o privi. Cîteva clipe, ochii lui căprui îi scrutară fața. Apoi își lăsă privirea în jos și clătină cu regret din cap.

– Nu putem, Jade. Tu ești tot ce am mai bun. Nu pot să te distrug.

– De ce mă distrugi dacă facem dragoste?

– Dar dacă rămîi însărcinată?

– N-am să rămîn. Dacă sîntem atenți.

– Și așa poți rămîne. Și atunci, șansa noastră de a părăsi locul ăsta... își ridică bărbia spre parbriz, se va duce dracului. Voi fi nevoiți să cultiv soia pentru Ivan Patchett și tu va trebui să lucrezi în afurisita lui de fabrică. Toți ar zice că n-am avut mai multă minte decît taică-meu și vor avea dreptate.

Din cauza numărului mereu crescînd de prunci Parker, în oraș circula gluma că tatăl lui Gary, Otis, nu a știut cînd să se oprească. Acesta era unul din stigmatele de care Gary era hotărît să scape.

O trase pe Jade la pieptul lui și își lăsă bărbia pe capul ei.

– Nu putem să punem în pericol șansa de a ne face o viață mai bună.

– Dacă facem dragoste acum nu înseamnă că viitorul nostru e sortit nefericirii.

– Totuși, mi-e teamă să-mi pun la încercare soarta. Singurele momente cînd mă simt cu adevărat bine sînt cele petrecute cu tine. În restul timpului mă simt atît de singur. Pare o prostie, nu? Cum pot să mă simt singur cu șase frați și surori mai mici în casă? Dar ăsta-i adevărul.

Uneori mă gîndesc că trebuie să fi fost un copil găsit, că nu aparțin de fapt părinților mei. Tatăl meu s-a resemnat la cîmpuri care se inundă și la culturi care putrezesc și la a-și vinde produsele într-un oraș feudal cum este Palmetto. Urăște faptul că e sărac și ignorant, și nu face nimic să se ajute, la orice gunoaie îi dă Ivan Patchett și e mulțumit că le capătă. Eu sînt sărac, dar nu sînt ignorant. Pe mine nu mă sperie familia Patchett. Eu n-am să fiu ca tata, să accept lucrurile așa cum sînt doar pentru că așa au fost de cînd lumea. Am să devin cineva.

Știi că pot s-o fac, Jade, dacă te am și pe tine să mă ajuti.

Îi luă mîna și își apăsă buzele pe palma ei, ținînd-o așa în timp ce vorbea:

– Dar în același timp, mi-e atît de teamă să nu te dezamăgesc.

– Nu m-ai putea dezamăgi.

– Într-o bună zi ai putea hotărî că nu merită osteneala. Ai putea decide că vrei un tip care nu are atîta drum de parcurs, care nu are nimic de dovedit. Un tip ca Neal.

Ea își trase mîna și clipi furioasă.

– Să nu-mi mai spui una ca asta vreodată. Sună ca ceva ce ar spune mama, știi cît mă enervează cînd începe să-mi planifice viața în locul meu.

– Poate are dreptate în unele privințe, Jade. O fată care arată ca tine merită pe cineva cu bani și cu statut social, cineva care să pună lumea la picioarele ei. Asta-i ce vreau eu să fac. Ce se întîmplă dacă îți pierzi răbdarea cu mine înainte de a reuși?

– Ascultă-mă, Gary Parker. Nu dau o ceapă degerată pe statutul social. Nu oftez după o viață de lux. Am și eu

ambitiile mele care ar exista indiferent dacă te-aş iubi sau nu. Obținerea unei burse este doar primul pas din mulți alții. Ca și tine, am și eu de suportat nemulțumirea cu propria mea familie. Singura lume pe care o vreau la picioarele mele e cea pe care mi-o creez eu. Își îmblinzi tonul și îi înconjură gîtul cu brațele. Lumea pe care o creăm împreună.

– Ești cineva, o știi? El închise ochii strîns și șopti fierbinte: O, Doamne, sînt fericit că tu m-ai ales pe mine.

Casa în care locuia Jade cu mama ei fusese construită după cel de-al doilea război mondial pentru găzduirea aflului de personal militar staționat în jurul canalelor navigabile. În cei treizeci de ani ce trecuseră de atunci, cartierul de case albe decăzuse. Podoabele lor pastelate nu mai arătau vesele și frumoase, ci viscoase și ieftine.

Spre deosebire de celelalte de pe stradă, casa familiei Sperry era întreținută curat. Casa era mică, avea doar două dormitoare și o singură baie. Camera de zi era dreptunghiulară, cu ferestre înguste, cu draperii grele. Era singura odală din casă care avea covoare. Mobila era ieftină, dar totul era întreținut foarte curat, căci Velta Sperry ura cu pasiune orice fel de murdărie. Nu permitea nici existența unor plante în casa ei, pentru că ele creșteau în vase cu pămînt. Singurul lucru în plus în camera de zi era un televizor color pe care Velta îl cumpărase pe credit de la magazinul Sears.

Ea ședea într-un fotoliu uitîndu-se la televizor, cînd intră Jade. Velta își privi fiica cu un ochi critic, căutînd semne care să arate că-a păcătuit cu acel tînăr Parker. Nu putu descoperi nimic rău, dar, desigur, Jade era destul de deșteaptă ca să ascundă dovezile.

În loc de salut, spuse:

- Abia ai ajuns la ora stingerii.
- Dar am ajuns. Acum e ora zece.
- Slujba la biserică s-a terminat de cîteva ore.
- Am fost la Dairy Barn. Toată lumea era acolo.
- Probabil că a gonit ca să te aducă acasă la timp.

Lui Velta nu-i plăcea prietenul fidel al lui Jade și nu-i

numea niciodată dacă putea evita acest lucru.

– N-a gonit. Gary e un șofer foarte grijuliu. Știi asta, mamă.

– Nu te mai contrazice cu mine, spuse Velta ridicînd vocea.

– Atunci nu-i mai critica pe Gary.

Velta era împotriva lui Gary pentru că, pretindea ea, Jade petrecea prea mult timp cu el – timp pe care ea și Jade l-ar fi putut petrece împreună. De fapt, nemulțumirea ei era în legătură cu originea lui. El era fiul unui cultivator de sola. Cel doi Parker aveau deja prea mulți copii și continuau, în mod dezgustător, să procreeze cîte un copil cam la fiecare zece luni.

Otis Parker era mereu dator la compania de credit. Velta știa asta pentru că lucra la birou ca dactilografă și la fișierul de credite. Velta nu avea considerație față de cei fără bani.

Ar fi culmea ca băiatul ăsta al lui Parker s-o lase pe Jade însărcinată. Spera ca Jade să fie destul de deșteaptă să nu lase să se împlină asta, dar, din nefericire, fata moștenise de la tatăl ei, pe lîngă frumusețe, și o tendință romantică, pasională.

Ochii lui Velta se îndreptară spre fotografia înrămată de la capătul mesei. Ochii zîmbitori albaștri ai lui Ronald Sperry – atît de asemănători cu ai lui Jade – îi întorceau privirea. Șapca de soldat stătea peste buclele lui negre într-o poziție veselă. În jurul gîtului îi atîrna Medalia de Onoare. Alte decorații erau prinse la buzunarul de la piept al uniformei lui, atestîndu-i bărbăția și curajul în timpul conflictului din Coreea.

Velta avea șaisprezece ani cînd arătosul erou de război al orașului Palmetto s-a întors acasă. Orașul nu avusese nicînd un asemenea eveniment important. Întreaga populație leșise să împlinească trenul lui cînd a pufăit în gară. Covorul roșu fusese desfășurat pentru fiul favorit al orașului, care se întorcea direct de la Washington, unde fusese invitat la masă. Ba chiar dăduse mîna cu președintele.

I-a fost prezentat lui Velta la un bal orășenesc, dat în onoarea lui. Chiar în acea noapte, în timp ce dansau pe melodii de Patti Page și Franck Sinatra, ea își puse în gând să se căsătorească cu Ronald Sperry.

În următorii doi ani îl urmări fără rușine, fără să renunțe, pînă ce el îi puse întrebarea. Ca să nu se întâmple vreun necaz, Velta avu grijă să se căsătorească la o săptămîină după ce el o ceruse.

Din nefericire, la Palmetto nu existau nord-coreeni comunisti. Ani în șir, după întoarcerea lui triumfală acasă, Ronald încă nu știa ce să facă tot restul vieții sale. Nu avea ambiții mărețe. Deși era foarte frumos, nu avea dorința de a face capital cu Medalia de Onoare, așa cum făcuse Audie Murphy. Nu aspira să fie stea de cinema.

Fiind orfan și sărac, se înrolase în armată doar ca să aibă un loc unde să doarmă și ce mînca. Fusese un solat ideal pentru că era totdeauna cineva care să-i spună ce și cînd să facă. Ofițerii îi ordonaseră să împuște direct și să-i ucidă pe comunisti și, fiind un bun țintaș, asta și executase. În după-amiaza în care lichidase douăzeci și doi de coreeni, nu-și închipuise că acțiunile lui vor merita o medalie.

Era popular cu oamenii. Avea o aură și un magnetism care făceau oamenii să graviteze în mod natural în jurul lui. Tuturor le plăcea Ron Sperry. Totuși, statul cu băieții și povestirile amuzante din birouri nu produceau venituri. Trecea de la o muncă neînsemnată și fără viitor la alta.

Cu fiecare început, spiritul Veltei renăștea. Aceasta va fi slujba care îi va catapulta la bogăție. Medalia de Onoare le dădea respectabilitate, dar niciodată bogăție și acceptarea socială la care rîvnea Velta. Nici măcar o Medalie de Onoare nu te introducea în societatea sudistă, dacă nu aveai buni distincți și, în plus, o grămadă de bănet din familie.

Velta era a patra dintr-o familie cu nouă copii. Tatăl ei fusese dijmaș pînă a căzut lat în urma unui măgar înhamat la plug, lăsîndu-i săraci pe mama ei și toți copiii care nu erau căsătoriți. Familia a fost nevoită să se bazeze pe mila

celorlalți pentru a avea hrană și adăpost.

Mai mult chiar decît de sărăcie și foame Velta se temea de dispreț.

Cînd laurii din coroana de pe capul lui Ron începură să se vestejească, bănul că oamenii rîdeau pe la spatele lor. Îl dojea că scăpase unica lor șansă de a avea faimă și avere. Îl amenința și îl mîngîia, dar lui îi lipsea pur și simplu inițiativa de a munci pentru existență. Ea a refuzat să-l lase să se înroleze din nou în armată. Asta ar fi fost, îi spusese ea, prea înjositor, o admitere a înfrîngerii.

La capătul răbdării, se hotărîse deja să-l părăsească, dar rămase însărcinată cu Jade, după șase ani de sterilitate. Velta s-a agățat atunci de speranța că un copil îi va împinge pe soțul ei să facă ceva demn de succesul lui anterior ca soldat. Dar după venirea pe lume a lui Jade, Velta a fost aceea care s-a dus să muncească în fabrica lui Ivan Patchett.

Ultimii zece ani din viața lui Ron au fost marcați de servicii noi și de altele pierdute, mari visuri care nu s-au materializat niciodată, promisiuni înecate în cantități tot mai mari de băutură.

Într-o zi, cînd Jade era la școală și Velta la lucru, muți curățîndu-și pușca. Din fericire, șeriful Jolly a hotărît că moartea lui s-a datorat unui accident. Li s-au donat bani ca Velta și Jade să călătorească la Cimitirul Național din Arlington unde să-l înmormînteze pe Ronald Sperry ca erou.

Privind acum la fotografia lui, Velta nu simți nici o dorință pentru el. Ron fusese frumos și dulce și fierbinte pînă în ziua morții, dar ce lucru bun a făcut pentru ea?

Pe de altă parte, Jade îi simțea lipsa și acum. Pe Velta o jigneau atașamentul fetei față de amintirea lui, la fel cum fusese geloasă pe afecțiunea lor oarbă, reciprocă, în timp ce el era în viață.

Adesea o lua pe Jade pe genunchi și îi spunea:

– Tu o să te descurci, păpușico. Ai fizicul meu și mîndria mamei tale. Să nu te temi niciodată și o să te descurci.

Jade voia să facă mai mult decât să se descurce. Dacă Velta va avea ceva de-a face în privința asta, Jade avea să facă o căsătorie mai bună decât a ei.

- A sunat Neal Patchett mai înainte, zise ea, zimbînd pentru prima dată de cînd intrase Jade. E încîntător băiatul ăsta.

- E un gunoi.

Velta fu mirată de vehemența lui Jade.

- E urît să vorbești așa.

- Neal e urît.

- Urît? Cum așa, jumătate din fetele din liceu și-ar da brațul drept ca el să le dea un telefon!

- Atunci, jumătate din fete n-au decât să-l albe.

- Sînt sigură că nu-i prea tîrziu ca și tu să-l suni.

Jade dădu din cap.

- Mai am de citit un capitol la istorie pînă mîine.

- Jade, o strigă Velta cu hotărîre, cînd aceasta se îndrepta spre dormitorul ei, e nepolitic să nu răspunzi la un telefon, mai ales cînd vine de la cineva ca Neal.

- Nu vreau să vorbesc cu Neal, mamă.

- Stai de vorbă la telefon ore-n șir cu băiatul ăsta al lui Parker.

Jade își strînse buzele și stătu astfel cîteva secunde înainte de a spune:

- Am de învățat. Noapte bună.

Velta stînse televizorul și o urmă pe Jade în dormitor, ținînd puțin ușa înainte să se închidă.

- Îți petreci prea mult timp învățînd. Nu e normal.

Jade își scoase fusta și puloverul și le atîrnă cu grijă în dulapul ei îngust.

- Trebuie să-mi mențin notele mari dacă vreau să obțin o bursă.

- O bursă, șuieră Velta. Țasta-i cel mai important lucru la care te gîndești.

- Pentru că asta-i singura cale ca să pot merge la universitate.

- Ceea ce după părerea mea este o pierdere de timp pentru o fată drăguță ca tine.

Jade se depărtă de dulap și stătu față-n față cu mama ei.

- Mamă, nu mai vreau să discutăm din nou în contradictoriu. Mă duc la universitate, indiferent dacă ești sau nu de acord.

- Nu e vorba de acord, ci doar că eu cred că nu-i necesar.

- Este, dacă vreau o carieră.

- O să-ți pierzi vremea și banii și pînă la urmă tot o să te măriți.

- Azi femeile pot face ambele lucruri.

Velta traversă camera, o luă pe Jade de bărbie, îi împinse capul înapoi dezvelind micul semn roșu de pe gîtul lui Jade și arătîndu-și nemulțumirea atît pentru semn, cît și pentru fiica ei.

- Ce șansă vei avea să te măriți cu cineva ca lumea dacă rămîi însărcinată cu băiatul lui Parker?

- Gary n-o să mă lase însărcinată. Și el e omul cel mai ca lumea pe care-l cunosc. Cu Gary am să mă mărit, mamă.

- Jade, băieții conving fetele să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă spunîndu-le că le iubesc. Dacă te dai acestui băiat, nimeni din cei ce ar merita nu te va mai vrea.

Jade se lăsă pe marginea patului și, uitîndu-se în sus la mama ei, clătina trist din cap.

- Încă nu m-am dat nimănui, mamă. Dar cînd o voi face, voi fi a lui Gary și asta pentru că ne iubim.

Velta fornăi.

- Ești prea tînără ca să știi ce înseamnă să lubești.

Ochii lui Jade se făcură mai albaștri, semn de minie crescîndă.

- N-ai zice asta dacă aș pretinde că sînt îndrăgostită de Neal Patchett. Mi-ai cere să-l prind în cursă în orice mod... fie și culcîndu-mă cu el.

- Dacă te-ai căsătorit cu el ai fi și tu cineva în orașul ăsta.

- Dar sînt cineva.

Velta strînse pumnii.

- Ești la fel ca și taică-tău - cu capul în nori - idealistă.

- Nu e nimic rău în a avea țeluri.

- Țeluri? pufni Velta. Un cuvânt caraghios de adus într-o discuție despre tatăl tău. N-a atins în viața lui nici un țel. În toți anii în care am fost căsătoriți, n-a făcut nici un lucru care să merite osteneală.

- M-a iubit pe mine, replică Jade. Sau nu consideri că asta merită osteneala?

Velta se răsuci și porni băjoasă spre ușă. Înainte de a ieși spuse:

- Când am fost de vîrsta ta m-am căsătorit cu eroul orașului. Acum eroul e Gary al tău. E frumos, o stea a atletismului, șeful clasei, tot ce și-ar putea dori o fată.

Velta rînji.

- Află de la mine, Jade, eroii sînt trecători. Se decolorează ca draperiile ieftine. Singurul lucru care contează sînt banii. Indiferent cîte premii va cîștiga Parker asta, el nu va fi niciodată altceva, decît primul născut al bătrînului Otis Parker. Eu vreau pentru tine ceva mai bun.

- Nu, mamă, răspunse Jade blînd. Vrei ceva mai bun decît asta pentru tine.

Velta trînti ușa în urma ei.

Jade ședea pe un scaun înalt, ronțăind o prăjitură de aluat fraged. Tocurile pantofilor se sprijineau de bara cromată care înconjură picioarele scaunului. Cartea de chimie îi stătea deschisă pe genunchi.

După școală și o jumătate de zi simbăta, Jade lucra la magazinul general al fraților Jokies. În timpul săptămînii venea la ora patru și lucra pînă cînd Velta trecea s-o ia în drum spre casă de la fabrică, de obicei în jurul orei șase.

Nu erau ore multe, dar îi dădeau lui Pete, ultimul în viață dintre cei trei frați, posibilitatea să stea cu soția lui bolnavă, internată într-un azil, iar lui Jade îi asigurau un

ban de buzunar.

Magazinul era unul dintre cele aflate în decădere. Scindurile podelei erau acoperite cu un strat ca de ceară de la uleiul folosit timp de nenumărate decenii pentru șters pe jos. În după-amiezele cele mai reci de iarnă, bătrînii se adunau în camera din spate și discutau despre situația omenirii printre clefăile și jocuri de domino. Din cîrlige prinse în tavan atîrnau furci cu dinții în jos. Un client își putea echipa acolo calul sau noul născut. Putea cumpăra un pachet de cărți de joc, o pereche de zaruri sau o Biblie. Varietatea mărfurilor și a cumpărătorilor făcea treaba interesantă.

Jade încerca să se concentreze asupra materialului pe care-l citea, dar gîndul îi trecea de la chimie la problemele ei personale, în principal cele în legătură cu mama ei, care nu voia să ia în serios nici dragostea lui Jade pentru Gary și nici dorința ei fierbinte de a obține de la viață mai mult decît doar cele obișnuite - soț, cămin și copii.

O familie e un lucru important și Jade voia să aibă una. Dar dorea mai mult decît atât. Majoritatea fetelor din clasa ei se resemnaseră deja că vor lucra pentru Ivan Patchett pînă se vor mărita și vor începe să aibă copii, care, eventual, vor lucra pentru Neal. Gary și cu ea împărțeau însă ambiția să rupă acest trist cerc.

Intenționat sau nu, Ron Sperry i-a insuflat ficei sale curajul care lui îi lipsise, transmițîndu-i dorința de a-și făuri ea o viață mai bună decît cea a părinților. În această privință cel puțin, mama ei era de acord. Doar scopul lor final era diferit... precum și mijloacele pentru a-l atinge. Jade se temea că aceste deosebiri nu se vor împăca niciodată, mai cu seamă în privința lui Gary.

În după-amiaza aceea întunecată, Gary reprezenta un alt motiv de îngrijorare. Nici unul dintre ei nu aflase nimic de la comitetele de burse cărora li se adresaseră. Această, împreună cu tot mai marea nemulțumire sexuală și cu necazurile pe care le aveau la școală din cauza lui Neal în urma incidentului de la localul Dairy Barn, îi făcuse iritabili și nervoși unul cu celălalt.

Aveau nevoie de o distracție. Poate dacă vremea va fi caldă la sfârșitul săptămânii, ar putea mânca afară pe plajă sau să facă o plimbare lungă cu mașina, ceva care să-i relaxeze și să pună lucrurile la locul lor în perspectivă.

Încă o mai frământau gândurile când sună clopoțelul de deasupra ușii de la intrare. Jade își ridică ochii de pe carte și o văzu pe Donna Dee strecurându-se prin ușă. Obrajii îi erau roșii, iar pieptul i se umfla răsuflând din greu...

Jade sări în picioare, cartea de chimie căzu pe podea cu un zgomot mare.

– Ce s-a întâmplat, Doamne?

Donna Dee își făcu vînt cu palmele și inspiră adînc de cîteva ori.

– Vin de la școală. Domnul Patterson m-a întrebat dacă pot să stau să fac niște înregistrări pentru el.

– Ei și?

– Ai căpătat-o. Bursa.

Lui Jade îi sări inima pînă în gît. Nu îndrăznea să-și creadă urechilor, așa încît repetă:

– Am căpătat-o? O bursă?

Donna Dee clătină din cap repede.

– În statul Carolina de Sud.

– De unde știi? Ești sigură?

– Am văzut scrisoarea pe biroul domnului Patterson.

Arăta foarte oficial, știi, cu desene aurii și chestii de-astea. Am văzut numele tău pe ea și m-am făcut că din greșeală am dat-o pe jos cînd am întins mina după un dosar. M-am gîndit că...

– Donna Dee!

– Bine. Oricum, am citit scrisoarea. Decanul, sau cineva, îl felicită pe directorul nostru că a pregătit la liceul din Palmetto doi elevi atît de bine.

Jade căscă ochii.

– Doi?

Donna Dee întinse brațele în tăluri și chițăi:

– Și Gary a căpătat una.

Au început amîndouă să țipe. Strîngîndu-se în brațe, țopăiră pînă cînd borcanele cu dulceturi din raft începură

să sune.

– Ah! Doamne! Nu-mi vine să cred. Cît? Spunea cît?

– Spunea „burse de studii integrale”. Nu înseamnă asta totul?

– Nu știu. Sper că da. Sînt atît de recunoscătoare pentru oricît ar fi, spuse Jade pierzîndu-și răsufarea. Trebuie să-i spun lui Gary. Mai era la școală? L-al văzut pe pistă?

Echipa de atletism se pregătea pentru sezonul ei antrenîndu-se în fiecare zi după cursuri.

– Nu. I-am spus domnului Patterson că mi-e rău și că trebuie să plec. Am alergat la stadion și l-am căutat pe Gary. Voiam să-l găsesc să vină cu mine și să vă spun la amîndoi.

– Poate era la vestiar.

Donna Dee dădu din cap.

– Am întrebat. Marvîe Hibbs mi-a zis că l-a văzut plecînd.

Jade consultă pendulul prins în perete. Era înconjurat de ceasuri cu cuc, toate gata să bată cinci și jumătate.

– Uneori, domnul Jones se întoarce înainte de ora șase. Sînt sigură că o să mă lase azi să plec cu cîteva minute mai devreme.

– Pentru ce?

– Ca să mă duc să-i spun lui Gary.

– De ce nu-l suni doar la telefon?

– Vreau să-i spun personal. Vrei să mă duci cu mașina pînă la Gary acasă? Te rog, Donna Dee.

– S-ar putea să știe deja, spuse Donna Dee. Sînt sigură că decanul v-a trimis și vouă scrisori. Probabil că e una care te așteaptă acasă.

– Așa-i. Dar familia Parker e pe un drum poștal rural. Uneori primesc scrisorile cu o zi mai tîrziu. În plus, trebuie să-l văd. Azi. Acum. Te rog, Donna Dee.

– Bine. Dar ce faci cu maică-ta? Ce-o să se întîmple cînd o să apară aici să te ia?

– Domnul Jones o să-i spună unde m-am dus.

– O să fie mofluză dacă vorbești cu Gary înainte de a-i

spune ei.

- Atunci n-are decît să fie mofluză. El trebuie să fie primul care află.

Bătrînelul domn Jones nu înțelegea ce se întîmplă cînd, intrînd în magazinul său, citeva minute mai tîrziu, Jade Sperry veni la el în fugă cu brațele întinse. Îl strînse în brațe și îl sărută pe obraji ridaiți.

- Domnule Jones, s-a întîmplat ceva foarte important. Știu că e devreme, dar mă lăsați să plec acum? Am să recuperez timpul în altă seară. Vă rog, da?

Vorbea repede amestecînd cuvintele.

- Bine, văd că ești gata să faci explozie, desigur.

- Mulțumesc! mulțumesc!

Îl sărută din nou pe obraz și se aruncă în camera din spate să-și ia cărțile, haina și geanta. Era prea emoționată ca să-i fie frig, așa că își strînse la piept haina, înhățînd de pe podea cartea de chimie și veni în fugă înapoi în camera din față a prăvăliei. Pe Donna Dee o preocupau în acel moment niște noi farduri argintii pentru pleoape. Jade o împinse spre ușă.

- Pe mîine, domnule Jones. Cînd vine mama să mă ia, vă rog să-i spuneți că am plecat cu Donna Dee și că voi fi acasă cam într-o oră. Și spuneți-i că am o veste foarte bună.

- Am să-i spun.

- Mulțumesc încă o dată. La revedere.

- Fetelor, fiți atente, auziți?

Împiedicîndu-se una de cealaltă, Donna Dee și Jade ieșiră pe ușă și apoi pe stradă la mașina Donnei Dee. Jade își aruncă lucrurile pe scaunul din spate și intră înăuntru, în timp ce Donna Dee se strecură la volan.

Ea trecu de cele citeva stopuri ale orașului și în citeva minute goneau pe șoseaua dublă. Era o noapte lugubră, cejoasă, dar ele mergeau cu geamurile deschise și cu radioul pus tare.

Cu cît se depărtau de marginea orașului, priveliștea devenea mai puțin atrăgătoare. Treceau pe lîngă clădiri atît de dărăpănate, încît nici nu puteau fi numite

case. Acoperișurile și porțile erau gata să se prăbușească. Ferestrele erau lipite cu hîrtie, iar obloanele atîrnau nereparate. Automobile vechi și unelte agricole de nefolosit rugineau în curți și adăposteau cîrduri de păsări costelive. Așa era tot drumul pînă la coastă, citeva mile mai departe. Dincolo de mal, Atlanticul era împestrițat cu insule marine.

Comunitățile izolate de acolo nu aparțineau secolului XX. Sărăcia era cumplită. Adesea nu exista instalație de apă curentă, între insule și mal erau mlaștini de flux ce proliferau insecte purtătoare de boli care sporeau necazurile societății sudice. Bolile provocate de malnutriție și lipsă de igienă, care fuseseră eradicat în majoritatea statelor vestice, aici mai puteau fi găsite.

Jade se gîndi că situația economică în această parte a statului era de plîns. Nu era de mirare că Gary se întrista deseori din cauza deosebirilor socio-economice existente. Familia Parker erau oameni săraci după orice standarde, dar locuiau regește în comparație cu mulți alții.

Industria care înfloreau în Piedmont, în partea de nord-vest a Carolinei de Sud, în regiunile joase se luptau încă să prindă rădăcini. De-a lungul coastei, turismul era industria principală, dar adesea investitorii în stațiuni de odihnă rezistau în fața ideii de a face industrie din cauza poluării care ar putea deteriora terenurile de joc pentru bogătași. Între timp, fermieri, ca Otis Parker, încercau să-și ciștige existența dintr-un pămînt obosit și inundabil, iar despoți ca Ivan Patchett se îngrășau Istovîndu-i pe ceilalți.

Situația asta trebuia schimbată. Poate că ea și Gary vor fi înaintașii, prima generație a unui nou Sud, pionierii...

- Ah, ce rahat!

Exclamația o scoase pe Jade din reveria ei nobilă.

- Ce s-a întîmplat?

- Nu mai avem benzină.

- Cum? Privi cu neîncredere la indicator.

- M-am bîlbîit? Nu mai avem benzină.

Donna Dee lăsă mașina să se apropie de marginea drumului și să se oprească. Jade o privi uimită pe prietena

ei fără să o creadă.

– Cum poți rămîne fără benzină?

– Cu toată agitația, am uitat să controlez rezervorul înainte de plecarea din oraș.

– Ce ne facem acum?

– Cred că așteptăm să apară cineva.

– Grozav! Jade se lăsă pe spătarul banchetei și își frecă șaua nasului cu două degete.

După o scurtă tăcere, Donna Dee spuse:

– Uite ce-l! Am făcut o greșală, așa-i? Oricine pe lume, în afară de tine, are dreptul să greșească din cînd în cînd. Știu că ești dornică să-l vezi pe Gary, și înțeleg de ce, îmi pare rău.

Scuzele ei o făcură pe Jade să-i fie rușine. Dacă nu era Donna Dee, ea nici n-ar fi știut încă despre bursă.

– Nu, mie îmi pare rău. O trase de braț pe Donna Dee pînă cînd fata întoarse capul și o privi. Jade zîmbi cerîndu-și iertare. N- am vrut să te critic.

O grimasă apărură pe buzele Donnei Dee, a cărei gură era prea mică pentru dinții ei.

– E-n regulă. Apoi amîndouă începură să rîdă.

– E un loc îngrozitor! exclamă Donna Dee. Scoțînd capul pe geamul deschis, strigă teatral: Ajutor, ajutor! Două frumoase demoazele sînt la ananghie!

– Proasto, bagă capul în mașină. Ți se udă părul.

Donna Dee stînsese farurile ca să nu consume bateria și se așezară mai comod să aștepte primul trecător. Soarele apusese înainte ca ele să fi părăsit orașul. Era întuneric pe șoseaua de țară. După cincisprezece minute nu trecuse nici o mașină, iar Jade începu să se îngrijoreze.

– Nu e chiar așa de rece și nu mai burnițează, poate ar trebui să ne întoarcem în oraș.

Donna Dee se uită la ea ca și cînd și-ar fi pierdut mințile.

– Sînt șapte mile.

– Am putea măcar merge pînă la prima casă care are telefon.

Cu teamă, Donna Dee privi peste umăr.

– Vrei să te duci pînă la una din colibeile astea de negrotei? Imposibil. S-ar putea să nu mai fim văzute vreodată.

– Doar pentru că sînt negri nu înseamnă că sînt periculoși. Nu e mai riscant decît să faci auto-stop. Nu poți ști cine oprește. Am să încerc.

Continuară să dezbată problema pînă cînd Donna Dee arătă spre șosea.

– Faruri!

Deschise ușa din partea ei și ieși în mijlocul șoselei, mișcîndu-și brațele deasupra capului și strigînd:

– Uuu! Heeee! Oprește!

Șoferul mașinii sport accelerează în mod intenționat. Picioarele Donnei Dee erau pe dunga din mijlocul șoselei și rămaseră pe loc. Mașina se opri la cîțiva centimetri de ea.

– Neal Patchett, fiu de cățea, urlă ea. Puteai să mă omori.

Neal ridică piciorul de pe frînă și mașina alunecă înainte pînă cînd bara alinse picioarele subțiri ale Donnei Dee. Se dădu cîțiva pași înapoi, înjurîndu-l. În interiorul mașinii, Hutch și Lamar rideau în hohote.

Neal o descoperi pe Jade prin geamurile deschise ale mașinii Donnei Dee.

– Ce faceți voi, tinere doamne?

– Ne îndreptăm spre casa lui Gary, dar mașina mea a rămas fără benzină, explică Donna Dee. Ai niște benzină? Rîgîitul lui Hutch se auzi tare ca o lovitură de tun.

– Nu mai am.

Donna Dee îi aruncă o privire arzătoare.

– Atunci, poți să ne duci pînă în oraș la stația de benzină? Am să-l sun pe tata de acolo și o să ne aducă el înapoi.

Hutch deschise portiera și ieși afară, desfășurîndu-și trupul lung din scaunul pasagerului.

– Spune, „te rog frumos”, o luă el peste picior.

Lamar care călătorea, ca de obicei, în spate, se aplecă înainte.

– Știi că nu oferim plimbări pe gratis.

– Sînteți toți alți de drăguți!, spuse Donna Dee cu

sarcasm, că abia mă mai pot reține.

Jade privi cu groază la Neal care ieși din mașina lui și înconjură mărșă prin fața mașina Donna Dee. Fără să țină seama de noroiul de la marginea șoselei, se îndreptă spre ușa pasagerului și o deschise.

– Ieși afară.

– Miroși ca o fabrică de bere, observă ea în timp ce cobora.

– Am tras câteva beri de când s-au terminat orele. Am fost la pescuit.

– Ai prins ceva?

– Nu, pînă acum.

Lui Jade nu-i plăcu ce auzi, dar găsi de cuviință să treacă peste asta. Avînd grijă să nu-l atingă, îl ocoli și își căută drumul spre cellalți. Din acea seară de la Dairy Barn, Neal o provoca mai mult ca de obicei, sunînd-o acasă frecvent și ațînîndu-i calea în mod deliberat pe coridoarele școlii. Ea îl evita pe cît posibil. El o făcea să se încrețească pielea, iar după cele întîmplate în acea sîmbătă seara, în urmă cu câteva săptămîni, ea nu mai încerca să-și ascundă antipatia.

Neal Patchett se născuse cu posibilități pe care nu numai că le considera că i se cuveneau, dar le și irosea. Jade nu putea tolera asemenea risipă grosolană, mai cu seamă cînd un băiat atît de conștiincios ca Gary trebuia să se lupte pentru cel mai neînsemnat avantaj. Neal era leneș și gălăgios la școală, pînă la a provoca profesorii ca să-l bată sau să-l disciplineze. Știa că nu vor face asta. Majoritatea aveau soții sau rude care lucrau în vreo funcție, pentru Ivan.

Jade credea că Neal era motivat în comportările lui urite și de altceva decît de înclinarea sfidătoare a adolescenților spre scandal. Unele dintre fetele lui mergeau dincolo de buclucuri, atingînd cruzimea. În tot ceea ce spunea sau făcea era o urmă de răutate înăscută, un spirit meschin. Era mai periculos decît credeau mulți oameni, se gîndi Jade. O parte a scribei pe care o simțea față de el izvoră dintr-un instinct de teamă pe care îl

simțea în stomac.

– Cum o să ne înghesuim toți înăuntru? întrebă Donna Dee, privind îndoielnic prin parbriz interiorul mașinii sport.

– M-am gîndit eu la toate, spuse Neal. Împinse în față scaunul șoferului.

– Urcă în spate, acolo cu Lamar, îi spuse el lui Jade.

Nu exista o banchetă în spate, doar un spațiu sub geamul înclinat. Jade ezită.

– Poate ar fi mai bine să rămîn cu mașina Donna Dee.

– Aici, singură? țipă Donna Dee.

– N-o să dureze atît de mult, zise Jade. Cel mult treizeci de minute. Nu mă deranjează să rămîn, zău.

– Intră.

– Neal are dreptate, Jade, îi susținu Donna Dee. Nu se poate să stai aici singură în întuneric. Intră în spate cu Lamar. Eu am să stau în brațele lui Hutch. Părea bucuroasă de acest aranjament.

Jade nu împărtășea entuziasmul prietenei sale. Se simți clar în nesiguranță, apoi se gîndi că era o proastă. Neal conducea mîncînd pămîntul, dar probabil va fi mai în siguranță cu grupul decît singură pe o șosea goală într-o noapte ploioasă.

Trecu peste scaun și se înghesui în spațiul îngust alături de Lamar care se strădui să-i facă loc.

– Bună, Jade.

– Bună. Ea îi zîmbi lui Lamar. El părea totdeauna atît de conciliant și dornic să-i facă pe plac, încît, într-un fel ei îi păru rău de el. Pentru ea era un mister de ce se înhăita cu Neal.

Neal se strecură la volan și închise ușa.

– Hutch, intră.

Hutch ascultă comanda.

Donna Dee se îndreptă spre partea mașinii unde stă pasagerul. Înainte ca ea să poată intra, Neal îi zise lui Hutch:

– Închide ușa.

Hutch închise ușa și îl privi curios pe Neal.

– Și Donna Dee?

Neal porni motorul.

- Ea rămîne.

Donna Dee apucă mînerul portierei, dar Neal întinse brațul spre pieptul lui Hutch și apăsă butonul de siguranță.

- Dă-mi drumul înăuntru, scîrnăvie!

Donna Dee bătea cu pumnii în geam.

Hutch spuse cu prudență:

- Neal, n-ar trebui s-o lăsăm...

- Tacă-ți gura!

- Lăsați-o înăuntru! Jade se aplecă între cele două scaune, peste Hutch, încercînd să ajungă la mînerul ușii.

- Deschide ușa, repede, Donna Dee! Repede! Ridică butonul, dar înainte ca Donna Dee să poată deschide ușa, Neal apăsă pe ambreiaj și mașina o porni înainte.

- Dacă ea nu vine cu noi, nu merg nici eu! țipă Jade.

Acum, mai mult în intenția de a ieși din mașină decît de a o lăsa pe Donna Dee să intre, se întinse din nou spre închizătoarea ușii.

- Ține-l mîinile, Hutch.

Deși executa o întoarcere periculoasă în V pe șoseaua alunecoasă de ulei și ploale, Neal nu ridicase tonul. Calmul lui de gheață o îngrozi pe Jade.

- Nu! Începu să se lupte cu încercările lui Hutch de a o ține. Își mișca brațele, îl pocnea peste mîini, încerca să se răsucească între scaunele din față și să ajungă măcar la poziția de a atinge mînerul ușii.

Îl lovi cu cotul pe Neal peste ureche.

- Isuse, nu poți s-o ții la un loc, Lamar? Trebuie să conduc, pentru Dumnezeu!

Lamar o apucă de mijloc. Jade țipă și izbi cu tocul în geamul din spate. Se întinse spre schimbătorul de viteze, dar Neal îi aplică pe încheietura mîinii o lovitură de karate și mîna îi căzu moale. Jade o văzu o clipă pe Donna Dee în lumina farurilor. Stătea pe șosea, clipînd repede din ochi.

- Donna Dee, ajută-mă.

Hutch o apucă și o ținu pe Jade de încheieturile mîinilor, Lamar o ținea cu brațele de mijloc. Mașina o porni înainte prin noapte.

- Lăsați-mă să ies afară!

- Ce facem, Neal? întrebă Hutch.

- Ne distrăm puțin.

Băgă mașina în viteză a cincea.

- Asta nu-i distracție, scîrnăvie! urlă Jade. Du-mă înapoi la Donna Dee. Nu poți s-o lași acolo singură. O să fie îngrozită.

- E foarte întuneric acolo, Neal, făcu remarca Lamar puțin încurcat.

- Tu vrei să ieși afară?

- Nu, voiam doar...

- Atunci tacă-ți gura.

Camarazii lui Neal tăcură ascultători. Jade încercă să-și recapete calmul și să-și liniștească temerile. Băieții ăștia nu erau niște necunoscuți - îi știa de copil. Lamar și Hutch erau proști, dar în fond simpatici. Neal, totuși, putea fi vicios.

- Nu mergem în direcția orașului, Neal, observă Hutch. Unde o duci?

- Era în drum să-l vadă pe Gary, nu-i așa?

- Deci mergem la Gary acasă? întrebă Lamar ezitînd.

- Hutch, vrei, te rog, să-mi dai drumul la mîini? ceru calm Jade. Mă doare.

- Îmi pare rău. O lăsa liberă. La fel și Lamar îi dădu drumul.

- Te ducem doar pînă la Gary, Jade, spuse acesta rîzînd scurt. Apoi poate să te aducă înapoi la mașina Donnei Dee. Tatăl lui are probabil o canistră de benzină pe care o folosește la tractor.

Ea îl privi pe Lamar, dar nu răspunse la zîmbetul lui firav. Tăcură. Dacă ar fi fost o călătorie obișnuită, ei s-ar fi tachinat unul pe celălalt, ar fi spus bancuri, ar fi discutat testul de chimie de a doua zi. Liniștea o făcea pe Jade să se simtă și mai prost. Dacă cei mai buni prieteni ai lui Neal nu se simțeau în largul lor, ea avea toate motivele să se teamă.

- Vine bifurcația, spuse Hutch. Neal nu încetini. La vreo cincizeci de yarzi, acolo sus, la dreapta ta, Neal.

Mașina trecu de micul drum de țară care ajungea doar pînă la casa familiei Parker.

– Ce faci? Întrebă Jade spre profilul frumos al lui Neal. Lasă-mă să ies. Am să merg pe jos de la intersecție.

– Neal, ce naiba? făcu Hutch.

– Vreau mai întîi să fac o haltă.

Înima lui Jade începu să bubuie de frică. Cu o oră înainte sărbătorise vîstea bună despre bursa primită; acum avea palmele umede și reci de neîncredere.

Neal o luă la stînga pe drumul următor, care nu prea era șosea. Tulpini de ierburi înalte, uscate, umpleau făgașuri gemene nepavate, pline de hîrtoape. Farurile se ridicau și coborau ca luminile de pe o geamandură cînd e marea înfuriată.

– Ne întorcem la canal? Întrebă Lamar.

– Îhî.

– Pentru ce?

– Am uitat ceva.

Neîncrezător, Hutch îl privi lung pe prietenul său, dar nu spuse nimic. Terenul de sub roți deveni mlăștinos pe măsură ce se apropiau de apă. Neal opri mașina. Stînse motorul, dar lăsă aprinse farurile.

– Toată lumea jos.

Deschise ușa lui și coborî pe pămîntul noroios. Hutch ezită înainte de a face același lucru. Jade îl auzi întrebînd.

– De ce am venit aici înapoi, Neal? Ce-ai uitat?

Lamar o lovi cu cotul.

– Mai bine ieși afară. Cînd lui Neal îi intră ceva în cap, cel mai bine e să faci ca el. Altfel se enervează.

– Poate să se enerveze cît vrea pe mine. Nu-mi pasă.

Neal se duse spre spatele mașinii, descuie capacul și îl ridică.

– Am zis, jos.

– Du-te dracului.

– Lamar, ajută-mă.

Neal o apucă pe Jade de braț. Ea nu se aștepta la această mișcare și țipă de durere în timp ce el o trăgea înainte. Lamar o împinse de fund. Dacă n-ar fi pus piciorul

pe pămînt, ar fi căzut cu fața în noroi.

Se îndreptă și îl privi fix pe Neal, eliberîndu-și brațul.

– Ține-ți mîinile acasă.

– Și dacă nu? Prietenul tău o să mă bată iar cu două înghelate cu frișcă?

Scoase un sunet de bășcălie, apoi se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă spre o ladă frigorifică parțial ascunsă în iarba uscată.

– Vrei o bere?

– Nu.

– Hutch? Lamar?

Neal deschise lada, scoase trei cutii de bere și, fără să aștepte răspunsul prietenilor săi, le aruncă la fiecare cîte una. El desfăcu capacul cutiei lui și trase o dușcă bună. Ca niște imitatori, Hutch și Lamar făcură același lucru.

Jade stătea sprijinită de bara din spate a mașinii ignorîndu-i în mod studiat și frecîndu-și brațele în frigul umed. Nu se gîndise să-și ia haina și cărțile din mașina Donnei Dee.

Era o noapte foarte întunecoasă. Norii joși, încălțați de apă, acopereau luna. În apropiere auzea mișcarea înceată a apei, dar nu putea vedea nimic dincolo de mica pată de lumină dată de faruri. Vîntul era ușor, dar pătrundea în oase.

Neal își termină berea. Mototolind cutia în pumn o aruncă pe malul canalului îngust. Pămîntul era acoperit de cutii asemănătoare.

– Acum, putem pleca? Jade încerca să pară imperativă în ciuda tremurului.

Neal se apropie de ea.

– Încă nu.

– De ce nu?

– Pentru că, spuse tărăgănat, înainte de a pleca, toți trei o să te regulăm.

Capitolul trei

Donna Dee Monroe era într-un impas. Nu i se părea drept ca ea să fie acasă în siguranță în timp ce nu știa pe unde se află Jade.

Donna Dee mai așteptase în mașina ei doar cinci minute pînă cînd o familie de fermieri, într-o furgonetă, se opriră și se oferiră să o ducă în oraș. Tatăl ei venise să o ia de la stația de benzină, umpluse o canistră și o dusesse îndărăt la mașina ei. Era înapoi la Palmetto în mai puțin de douăzeci de minute de cînd cei trei băieți dispărușeră cu Jade.

Gîndul că fusese lăsată în drum încă o mai rodea. Cum au îndrăznit să plece și s-o lase aruncată acolo așa? Și de ce nu a lăsat-o el pe Jade să iasă din mașină, cînd era clar că ea nu vroia să plece singură cu ei? Neal Patchett ar trebui să fie pus la un zid și împușcat drept între ochi.

Ca de obicei, Hutch a făcut ce-i cerea Neal fără să protesteze. O durea pe Donna Dee faptul că lui Hutch îi păsa atît de puțin de ea, încît s-o părăsească pe o șosea

pustie, pradă oricăror nenorociți ar fi apărut. Desigur, ideea de a fi înșfăcată și dusă în noapte de către Hutch Jolly era înnebunitor de romantică și o fantezie pe care de multe ori și-a imaginat-o. Deși nu ar fi fost ideal ca Neal și Lamar să se afle prin preajmă cînd Hutch ar lua-o cu ei, Donna Dee o invidia pe Jade pentru aventura de a fi fost „răpită”.

Acum, singură în dormitorul ei, Donna Dee se întreba ce ar trebui să facă în legătură cu Jade. Oare Neal a încercat să o aducă pe Jade înapoi la locul de unde o luase, sau a adus-o înapoi în oraș, ori a dus-o direct la Gary acasă? Există un singur mod de a afla. Donna Dee luă telefonul și începu să formeze numărul familiei Parker. Dar dacă Jade nu era acolo? Avînd în vedere recenta ceartă cu Neal de la Dairy Barn, lui Gary i s-ar aprinde fundul dacă ar afla ce a făcut Neal.

Donna Dee nu voia să-i creeze neplăceri lui Jade cu mama ei sau cu Gary. Nu voia nici ca cineva să se supere pe ea. Dar nu putea să se liniștească pînă nu afla ce se întîmplase. În cele din urmă, hotărîndu-se, formă un număr de telefon.

– A plecat?

– Da, Velta, spuse Pete Jones. M-am întors de la azil puțin înainte de ora șase. Jade și fata aia a lui Monroe literalmente jucau tontoroii. Cînd am acceptat s-o las pe Jade să plece mai devreme, au zburat afară. Mi-a spus să te anunț că o să fie acasă peste o oră cu o veste bună.

Lui Velta nu-i plăceau surprizele, nici chiar cele plăcute. Mai cu seamă în seara aceea. Era obosită. Șalele o dureau de atîta stat aplecată peste birou toată ziua. Îi era foame. Voia să se ducă acasă, să mănînce, să facă o baie îndelungată și să se culce.

Velta avea doar patruzeci de ani, dar îi arăta, uneori părea chiar mai în vîrstă, ca acum, cînd își strînse supărata buzele subțiri.

- Jade nu pleacă fără să-mi ceară voie.
 Pete Jones croncăni:
 - S-o întâmpla ceva important. Jade abia de atingea pământul cu picioarele.
 - A spus ce anume era vestea cea bună?
 - No.
 - Ei, o să apară curînd, spuse ea cu o indiferență forțată. N-are rost să dăm apă la moară birfei. Mulțumesc, domnule Jones. Noapte bună.

La volan, spre casă, Velta se uită pe străzi după mașina Donnei Dee. Această escapadă era probabil fabricată de ea. De cînd părinții Donnei Dee îi dăduseră automobilul ăla hodorogit, fetele au avut mult prea multă independență. De aceea Velta n-o lăsa pe Jade să scoată mașina decît dacă spunea unde se ducea și cît timp va fi plecată. Oamenii nu au o părere bună despre fetele care aveau libertate nelimitată.

Cînd ajunse acasă, Velta era în draci. Cutia de poștă era plină cu scrisori pe care era prea obosită și nervoasă ca să le sorteze. Le aruncă pe masa din bucătărie fără să se uite măcar la ele. Pentru masă încălzi niște supă. Tocmai își terminase baia cînd sună telefonul.

- Alo?
 - Bună, doamnă Sperry. Eu sînt, Donna Dee. Pot, vă rog, să vorbesc cu Jade?
 - Domnul Jones mi-a spus că-i cu tine!
 - Păi, a fost. N-a ajuns încă acasă?
 - Donna Dee, vreau o explicație completă și o vreau acum. Jade a plecat de la prăvălie înainte de șase și e aproape nouă. Unde e?
 - Eram în drum spre casa lui Gary și am rămas fără benzină.
 - De ce vă duceți tocmai pînă la familia Parker la ora aia?
 - Avea să-i spună ceva lui Gary.
 - Ceva ce nu se putea spune la telefon?
 - Doamnă Sperry, nu mă chestionați în problema asta, în regulă? Donna Dee oftă. Trebuie să aflați de la Jade.

Oricum, am rămas fără benzină pe la jumătatea drumului. A trecut Neal Patchett. Era cu Hutch și cu Lamar. Ei, mm, au luat-o pe Jade cu ei.

- Au luat-o, unde?
 - Nu știu. Au plecat și m-au părăsit. Au făcut-o ca o glumă, cred, dar asta e chestia cea mai josnică pe care a făcut-o Neal vreodată.

- Ești acasă acum?
 - Da, de cîțva timp. Explică felul în care se întorsese în oraș. Mi-am închipuit că Jade o fi ajuns deja acasă... știți, că fie Neal, fie Gary, au adus-o. Cînd i-am văzut ultima oară se îndreptau spre ferma familiei Parker.

- Ei bine, nu-i aici. Nici n-a sunat.
 - Credeți că Jade e în siguranță? întrebă Donna Dee nesigură.

- Dacă Neal a lăsat-o la Gary acasă, probabil că a uitat de oră. În ultima vreme am avut discuții cu ea că a încălcat ora de venit acasă.

- De ce n-a venit înapoi după mine?
 - Cît timp ai stat tu acolo singură?
 - Nu mult.
 - Probabil erai pe drum îndărăt cînd a ajuns ea acolo.
 - Bănuiesc că da, dar poate una dintre noi ar trebui să sune acasă la Gary să ne asigurăm că-i acolo. Eu n-am făcut asta înainte pentru că între Gary și Neal e venin. Lui Gary nu i-ar plăcea dacă ar afla că Jade s-a plimbat cu mașina cu Neal.

- Păi, dacă ea e acolo el știe deja, nu-i așa?
 - Adevărat, spuse încet Donna Dee începînd să înțeleagă. Poate e supărat și Jade încearcă să lămurească lucrurile.

- Nu-ți face probleme, Donna Dee. Am să sun eu la familia Parker. Noapte bună.

Velta analiză avantajele de a suna la familia Parker și decise împotriva. Dacă Jade era cu Gary, era în siguranță. Dacă era cu Neal Patchett, de ce să-l supere pe Gary? Ceea ce nu știa nu-l rănea.

Un zîmbet apărî în colțul buzelor Veltei și o strălucire

rară se ivi în ochii ei cenușii. Dacă Jade era cu Neal, cu atât mai bine. O seară în compania lui ar putea schimba părerea fetei în legătură cu unele lucruri. Ar putea înțelege cât de important este să te miști printre oameni cum trebuie și cât de plăcut ar fi să se îndrăgostească de un băiat bogat decât de unul sărac.

Având în vedere toate astea, poate era lucrul cel mai bun care se putea întâmpla.

Dacă Jade ar fi avut ea singură posibilitatea de a alege, probabil ar fi zăcut pe pământul mlăștinos de lângă canal până ar fi murit de foame, sete sau frig. Totuși instinctul ei de supraviețuire era prea puternic. Nu știu niciodată cât timp a zăcut în întuneric, strânsă în poziția fetală defensivă, amorțită de violarea ce i se impusese.

Norii plîngeau pentru ea. Ceața care se lăsase intermitent toată ziua se transformase într-o ploaie mizerabilă, înfrigurată, zdrobită și distrusă, ea își îndreptă în cele din urmă trupul și reuși să se ridice în mâini și în genunchi.

Se țiri înainte câțiva yarzy și găsi un pantof pe care, într-un moment al atacului îl aruncase. Cotrobăi în întuneric după perechea lui, dar nu-l putu descoperi. N-avea importanță. Nimic n-avea importanță. I-ar fi fost indiferent dacă moare imediat sau trăiește.

Nu, nu era în întregime adevărat. Pentru că mai puternică decât voința de a trăi era hotărîrea de a vedea că Hutch Jolly, Lamar Griffith și Neal Patchett au fost pedepsiți pentru ceea ce îi făcuseră.

Cu acest gând care ardea ca o torță în inima ei, se strădui să se ridice în picioare și făcu încercări slabe de a-și strînge bluza pe ea. Nasturii fuseseră smulși. Reuși doar să-și încheie la loc sulienul. O dureau șinii.

Norii deasupra acopereau luna. Nimic nu rispea întunericul. Cu brațele întinse o porni pe pipăite în jurul luminiișului ca o oarbă și își găsi drumul doar când se

împiedică de urmele adînci lăsate în pământul norolios de mașina lui Neal.

Lăsîndu-se din nou pe mîini și pe genunchi, se țiri de-a lungul urmelor, știind că jînîndu-se de ele o vor duce îndărăt la șosea. O violetă nocturnă îi tăie calea ieșind din ierburi. Trăgîndu-și mîinile se încovrigă din nou de spaimă și își ținu respirația, ascultînd. Trecură cîteva minute. Cînd nu mai auzi nimic în afară de bătăile inimii sale, și nu mai simți nici o mișcare în ierburile înalte ce mărgineau drumul îngust, își continuă drumul încet de-a lungul șanțurilor, concentrîndu-se doar cum să pună o mînă după alta pe pământul rece și cleios. Își țiri genunchii după ea pînă deveniră la fel de dureroși ca restul trupului. Ploaia îi pătrundea pe după guler pe spate și îi lîpea părul de țeastă.

Adesea era tentată să renunțe. Voia să se culce pe jos și să moară, căci în cîteva ore viața ei devenise urîță și searbădă. Nu voia să înțeleagă ce i se întîmplase sau să facă față efectelor ulterioare devastatoare.

Dar dacă renunța, violatorii ei ar putea scăpa basma curată.

Așa încît mergea mai departe. Mîna, genunchiul, mîna, genunchiul, mîna, genunchiul...

După un timp ce i se păru că durează de ore, ajunse la șanțul care mergea paralel cu șoseaua. Tîrîndu-se înainte, atinse pavajul. Cu un țipăt răgușit, bucuros, se cățăra înainte și se întinse pe șosea de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze, ca un pelerin care, în sfîrșit, a ajuns la un mormînt sfînt. Suprafața șoselei era tare sub obrazul ei, dar ea zăcu pe ea, cu fața-n jos, ca să se odihnească.

Dacă reușise să ajungă pînă aici, putea să parcurgă tot drumul pînă în oraș, la spital, la biroul șerifului. Slavă Domnului că supraviețuise ca să raporteze crima. Hutch, Lamar și Neal nu vor fi greu de găsit. În funcție de cât timp îi va trebui să ajungă înapoi în oraș, ei vor fi închiși după gratii în cîteva ore.

Cu mult înainte să fie odihnită și gata să stea drept, ea se forță să se ridice în picioare. Mînată de nevoia de a-i pedepsi pe violatori, înainte clătînîndu-se spre mijlocul

șoselei. Să urmeze linia albă întreruptă era mai puțin periculos decât să-și caute drumul pe marginea neregulată a șoselei.

Înaintind, încercă să calculeze cât timp i-ar trebui ca să ajungă la Palmetto. Sau ar trebui doar să meargă până la prima casă din cale? De acolo ar putea cere ajutor.

Mama ei trebuie să fie înnebunită de grijă. Vella voia să știe unde se afla Jade în fiecare moment al zilei. Cu siguranță că Donna Dee a anunțat pe cineva de răpirea ei – doar dacă Donna Dee nu fusese violată și ea.

– O, Doamne, te rog, nu, murmură pentru sine.

Își închipuia, plină de speranță, că niște voluntari le căutau deja, cutreierând locurile după ele. Poate că atunci când va ajunge în oraș, cei trei atacatori ai ei vor fi deja arestați.

Mașina aproape dăduse peste ea până să perceapă că era acolo. Fusese atât de cufundată în gânduri încât farurile slabe nu au anunțat-o de apropierea acesteia.

Neal! Se întorsese după ea. Încă nu fusese arestat. Se întorsese să-i facă rău din nou, poate să o omoare ca ea să nu poată depune mărturie împotriva lui.

Jade se împletici pe șosea și păși în șanț. Acolo, pe fund era apă stătută adâncă până la genunchi. Putea. Nămol rece i se strecura printre degetele de la picioarele goale. Totuși teama era mai puternică decât scârba.

Speriată și gemind își făcu drum printre mărăcini și ierburi care păreau că i se agață de tivul fustei. Când ajunse la gardul de sîrmă ghimpată, se chircoli lângă un stîlp al gardului, ascunzîndu-se, încercînd să fie invizibilă.

Mașina încetini și merse de-a lungul marginii șoselei. Când farurile o luminară pe ea, se opri.

– Nu, nu. Își ascunse capul în umăr și își apără mijlocul cu brațele încrucișate, acestea sîngerînd de zeci de zgîrîieturi făcute de spinii din șanț.

– Donșoară, donșoară, ce faci matală aici noaptea? Era vocea unui negru. La fel erau și mîinile care se întindeau spre ea. Donșoară, ești rănită?

Îi atinse umărul. Ea tresări. El își retrase imediat mîna.

– Donșoară, nu-ți fac rău. Ce-ai pățit?

În lumina razelor gemene ale farurilor el era doar o siluetă, dar Jade își închipui o salopetă și o pălărie cu boruri late. Își întinse din nou mîinile spre ea. De data asta ea nu se mai chircoli. El îi puse mîinile sub brațe și dîndu-se înapoi ca racul, o trase după el afară din șanț.

Ținînd-o cu o mînă de braț, bărbatul deschise ușa pasagerului și o ajută să intre în rabla lui veche. Ușa se închise cu o pocnitură zdravănă de metal ruginit care o făcu să tresară. Înăuntru era uscat dar nu avea încălzire. Ea începu să tremure incontrollabil.

– Un' te duceai, donșoară? Întrebă el în timp ce se așeza la volan. Stai p-acî?

– Vrei, te rog, să mă duci la spital? Nu-și recunosc propria voce. Era răgușită de atîta țipăt. Neal o palmuise pentru că urla. Hutch îi acoperise gura cu mîna lui mare. Țipetele ei îl îngrijoraseră pe Lamar.

– Spital? Sigur, donșoară. Acum odihnește-te. Totul o să fie bine.

Jade făcu așa cum îi sugerase bărbatul. Își lăsă capul pe spătar și închise ochii. Era în siguranță. Lacrimi fierbinți curgeau din ochii ei închiși și alunecau pe obraji. Plîns în tăcere în timp ce camionul înainta pe șosea.

Fie că ațipise, fie își pierduse cunoștința pentru că i se păruse că aproape imediat camionul încetini și se opri. Bărbatul ieși ocolind mașina ca să-i deschidă ușa.

– Mulțumesc, șopti ea în timp ce o ajută să iasă. Când puse picioarele pe pămînt, partea de jos a corpului începu să pulsese dureros. Ameți și trebui să se țină de un stîlp. Închizînd ochii, își lipi obrazul de suprafața metalică rece, pînă îi trecu.

– Mulțumesc, repetă ea.

Se întoarse spre bărbatul care o salvase, dar camionul plecă.

– Nu, așteaptă. Își feri ochii de faruri, dar nu-și dădu seama cum arăta el sau camionul. Nu avea în față număr de circulație. Când mașina ajunse pe strada principală dispăru în întunericul ploios. Jade presupuse că această

retragere în grabă era singura lui protecție față de aceia care ar putea interpreta implicarea lui cu o victimă albă a unui viol. Din nefericire, la Palmetto mai erau încă mulți care, dată fiind situația, ar fi acționat mai întâi și apoi ar fi pus întrebări.

Înaintă cu ezitări spre ușile glisante din sticlă unde scria cu litere roșii de neon **URGENTĂ**. Se deschisese automat. În spatele lor, lumina alb-albastră fluorescentă era agresivă. Se temea să fie văzută în lumina aceea, așa că se opri lângă ușă, așteptând ca cineva să o observe. Două infirmiere și un bărbat care arăta ca un portar vorbeau și rideau împreună la un birou.

Jade crezuse că se va bucura să anunțe atacul, dar acum, când era un lucru iminent, se simțea îngrozită. Acesta era doar primul dintre numeroșii pași dificili necesari pentru ca să se facă dreptate. Pentru a-și atinge scopul, era totuși gata să suporte orice greutate și neplăceri pe care avea să le întâlnească în cale.

Lăsând în urma ei o dîră de noroi, își făcu curaj și își tiră picioarele pînă la birou.

– Scuzați-mă. Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea. Puteți să mă ajutați, vă rog?

Văzînd-o, cîteva secunde chipurile lor rămaseră șocate. Apoi, portarul se depărtă, una dintre infirmiere puse mîna pe telefon, iar cealaltă ocoli biroul și îi dădu brațul lui Jade.

– Ce ți s-a întîmplat, dragă? Ai avut un accident?

– Am fost violată.

Infirmiera o privi dur.

– Violată? Aici, în Palmetto?

– Lîngă un canal, dincolo de șoseaua costieră.

– Sfînte Isuse!

Jade simțea ascuțit prezența portarului, care asculta fiecare vorbă și se uita fix la sîinii ei prin bluza desfăcută. Cealaltă infirmieră vorbea la telefon.

– Doctor Harvey, avem nevoie de dumneata la **urgentă**. A venit o fată. Spune că a fost violată.

– Am fost violată, hîrîi vocea lui Jade. Era gata să

plîngă. Dorea ca portarul să nu mai caște gura la ea.

– Vino, drăguț, intră aici să-l aștepti pe doctor. Vrei să chem pe cineva la telefon?

– Nu, pînă nu mă curăț.

Infirmiera o conduse într-o cameră mică de consultație. Perdeaua pe care o trase în jurul mesei era subțire și vălurită, ca o parașută galbenă.

– Doamne, Doamne, ești făcută praf. Scoate-ți hainele astea. Tot, Doctorul o să trebuiască să-ți facă un consult pelvian. Știi. Pune-ți asta. Îi dădu lui Jade o cămașă de spital din bumbac cu dungi albe și albastre.

– Nu se poate să mi-l faci dumneata?

– Ce să fac, dragă? Infirmiera scotea instrumente de metal nichelate. Îți făceau silă și groază.

– Consultul. Nu voia un bărbat în apropierea ei, să o atingă. Nu credea că ar putea supraviețui dacă va trebui să-și desfacă picioarele și să se expună în fața unui bărbat.

– Îmi pare rău, drăguț, nu. El ți-a făcut zgîrîeturile astea pe brațe?

– Ei. Au fost trei.

Îngrozită, infirmiera șopti:

– Negri?

– Nu, sînt albi.

Păru ușurată.

– Am să sun la biroul șerifului. Doctorul o să fie aici într-o clipă.

Infirmiera trecu dincolo de perdea, lăsînd-o pe Jade singură. Încet, dureros, ea își scoase hainele. Puse grămadă bluza udă, ruptă, fusta și sutienu pe jos. Chiloții și ciorapii dispăruseră, la fel ca și pantofii.

În lumina revelatoare își privi trupul, băgîndu-și pumnul între buze ca să nu țipe. Era murdară. De la genunchi în jos, picioarele îi erau acoperite cu noroi uscat. Pe brațe avea zgîrîeturi lungi, sîngerînde. Genunchii și palmele îi erau jupuite și sîngerînde pe sub mai multe straturi de noroi.

Cel mai rău, pîntecul și pielea dintre pulpe erau mînlite cu o substanță lipicioasă, colorată în roz de propriul ei

sînge. Se simțea mai murdară decît o scuițătoare. Luînd repede un lighean de metal de pe etajeră, vomită.

– Domnișoara ... Sperry?

Vocea bărbătească venea de dincolo de perdea. Arunca o umbră pe materialul subțire. Jade se înecă cu voma, tuși și își curăță gîtul care o ardea.

– Trebuie să vă examinez acum, domnișoară Sperry.

– O clipă... doar o clipă. Se agită cu cămașa și, în sfîrșit, reuși să o tragă peste cap. Îi ajungea abia pînă la solduri. Se urcă pe masa de consultație și trase pînza în jurul șoldurilor, acoperindu-se cît de mult putu.

– Gata.

Sistemul ei nervos avu alt șoc neplăcut. Doctorul era foarte tînăr. Avea un obraz proaspăt care părea să nu aibă nevoie decît rareori să fie bărbierit. Avea ochi luminoși și zîmbăreți. Sperase să fie cineva care să semene cu blîndul medic de familie din picturile cunoscute ale lui Norman Rockwell – un domn cu păr alb, mai în vîrstă, cu o burtă simpatcă și cu ochelari.

Doctorul trebuie să fi simțit aversiunea ei. Făcu tot posibilul să arate și să vorbească cu compasiune, probabil că nu voia să aibă de a face cu o fată isterică.

– Următoarele cîteva minute vor fi neplăcute, domnișoară Sperry. Te voi consulta, voi lua cîteva fotografii, îți voi pune cîteva întrebări. Mi-e teamă că unele vor fi neplăcute. Hai să terminăm mai înțil cu ele, bine?

Apucîndu-se de treabă, deschise un registru medical și scoase din buzunarul halatului său alb un pix.

– Numele complet?

– Jade Elizabeth Sperry.

– Vîrstă?

– Optsprezece.

– Data nașterii?

Scrise informațiile respective în spațiile formularului oficial; apoi, după cum o anunțase, întrebările deveniră mai neplăcute.

– Data ultimului ciclu?

– Nu-mi amintesc.

– Trebuie să știu. Măcar aproximativ.

Frecîndu-și tîmplele, Jade se gîndi. Îi dădu o dată care păru reală. O scrisese.

– Ai avut vreo boală venerică?

Întrebarea o ului.

– Poftim?

– Ai avut vreodată o boală venerică sau contact sexual cu cineva care a avut?

Ceva se rupse în ea și izbucni cu furie.

– Pînă în seara asta am fost virgină! În acea clipă Jade înțelese că și pierduse inocența în mai multe feluri, nu în unul singur.

– Înțeleg. Bine. Doctorul notă acest lucru în formular.

– Bărbatul a...

– Bărbații. Am spus deja infirmierei că au fost trei. Nu v-a zis?

– Nu. Îmi pare rău, nu. Trei?

– Trei.

– Toți trei au penetrat?

Buza de jos începu să-i tremure. O mușcă.

– Da.

– Ești sigură?

– Da!

– Au ejaculat toți trei?

Aproape că i se făcu greață din nou. Înghițind iar bila amară, mormăi:

– Da.

– Sînteți sigură, domnișoară Sperry? Întrebă el sceptic. Vreau să spun că dacă erați virgină, s-ar putea să nu vă dați seama.

Se uită crunt la el, dar nu avu energia să-și mențină furia prea mult. Umerii i se lăsară în jos, învînsă.

– Toți trei... au făcut asta.

Închise registrul și puse la loc pixul. Scoțînd capul după perdea, o chemă pe infirmieră să-l asiste. Ea o ajută pe Jade să se întindă, apoi îi duse picioarele pe sprijinitoarele reci de metal. Doctorul își îmbracă o pereche de mănuși de cauciuc pînă la încheietura mîinii.

Se așază pe un scăunel la capătul mesei de consultație și îndreptă o lumină orbitoare. Ii atinse pulpele rănite și le depărtă mai mult. Ea scoase un mic țipăt de protest.

– V-am atras atenția că va fi neplăcut, domnișoară Sperry. Am să încerc să nu vă fac rău.

Nu putu să-i vadă ochii când se uita la ea stînd între pulpele ei. Își închise strîns ochii simțind că introduce în ea ceva dur, rece și supărător. Apucă marginile mesei capltonate.

– Încearcă să te relaxezi. Ai făcut ceea ce trebuia, știi. E bine că n-ai fugit acasă să faci baie înainte de a veni aici.

Ea nu putea face conversație, nu în timp ce era expusă astfel în fața lui și a infirmierei. Avea pielea rece și lipicioasă, dar un val roșu de rușine îi infierbintase vinele. Capul o durea și își simțea fiecare bătaie a inimii izbînd în timpane.

– Crezi că îi poți identifica pe bărbați?

– Da. Îi pot identifica.

– Măcar asta-i bine. Au să plătească. Doar dacă nu-ți pierzi curajul și îți retragi acuzația înainte ca să ajungă cazul la tribunal.

– N-am să-mi pierd curajul, își jură ea cu maxilarele încheștate.

– Gata, am terminat. În afară de părul pubian. Nu e tot al dumitale. Am să culeg cîteva fire. Au să meargă și astea la laborator.

Jade se chirci și își ținu în continuare ochii strîns închigi pînă simți că infirmiera îi lăsă picioarele jos, ajutînd-o să se ridice. Doctorul îi curăță sub unghii cu un bețisor din lemn de portocal, apoi își scoase mânușile și le aruncă într-o cutie de gunoi.

– Stai aici în fața perdelei, îi spuse el lui Jade întinzînd mîna după un aparat de fotografiat polaroid. Îi spuse infirmierei să-i aranjeze cămașa.

În următoarele cîteva minute fu fotografiată din față și din spate. Niciodată complet goală, dar îi era totuna. Făcu fotografii cu fața, umerii, sîinii, pîntecele, șoldurile, spatele,

fiecare loc unde avea vînatăi sau zgîrieturi. Nu erau multe. Neal avusese grijă de asta.

– Ce-i cu zgîrieturile astea de pe brațe și de pe genunchi?

Ea clătină din cap.

– Astea mi le-am făcut mai tîrziu, tîrîndu-mă pe șosea.

– În regulă. Am să-mi fac raportul și am să trimit astea la laborator. Nimeni nu-i acolo la ora asta din noapte, dar se pot ocupa de ele mîine dimineață, la prima oră. Infirmiera o să te ducă la duș. O să-ți dăm ceva să îmbraci. Hainele dumitale vor merge și ele la laborator.

Jade dădu afirmativ din cap.

– Mulțumesc.

Doctorul ieși repede afară, luînd dovezile de laborator cu el.

– Hai cu mine, scumpo. Infirmiera trase perdeaua și se îndreptă spre ușă.

Jade ezită, trăgînd în jos de cămașa scurtă.

– Așa? Abia îmi acoperă fundul.

– Aici e spital. Nimeni nu observă.

Jade se gîndi că portarul o să observe. Oricum nu avea de ales. O urmă pe infirmieră afară pe coridor și făcu pași mărunți ca marginea cămășii să nu fluture.

– Ai noroc, doctorul Harvey a venit de la un spital dintr-un oraș mare. Știe ce are de făcut, observă infirmiera.

Trecură prin cîteva uși batante pe care scria *Pentru personalul spitalului* și intrară într-o sală de odihnă unde cîteva infirmiere beau cafea și mîncau sanviciuri de la automate. Ridică priviri curioase, în timp ce ea traversă camera în spatele infirmierei.

– Aici, spuse ea, ținînd deschisă ușa spre vestiarul femeilor. Prosoape și tot ce ai nevoie găsești în dulapul de lingă baie. Este acolo și un aparat de spălături cu o singură folosință.

Jade ar fi dorit ca ea să vorbească mai încet. Toată lumea din cameră o privea fix.

– Nu mi-am făcut spălături niciodată, șopti ea.

– Nu-i nimic. Are instrucțiunile pe cutie.

Jade se strecură pe ușa. După cum îi spusese femeia, găsi tot ce avea nevoie în dulap. Își scoase cămașa de spital și intră sub duș. Din fericire, apa era fierbinte. Jade îi dădu drumul pînă deveni clocotită. O menținu fierbinte atît cît putu suporta, îi plăcea înțepătura ei. O curăța, o purifica. Vola să se spele de ei și de rămășițele lor hidoase de pe trupul ei. O ulmi faptul că rezistase să le simtă pe piele atît de mult timp fără să-și piardă mințile.

După ce se săpunu de trei ori, își ridică un picior pe savonieră și se spală pe porțiunea dintre pulpe. O durea atît de tare încît îi dădura lacrimile, dar se frecă și se frecă pînă pielea deveni roșie. Folosi inexperimentată dușul de spălături în sfîrșit, își scoase cu șampon noroiul din păr și își clăți gura cu apă caldă de mai multe ori.

După aceea se simți mai bine, deși știa că nu se va mai simți complet curată niciodată. Fusese murdărită – psihic, fizic și emoțional. Nu mai putea fi vreodată ceea ce fusese. Acest gînd o făcu să se simtă nenorocită și furioasă.

Se uscă și apoi își înfășură părul ud într-un prosop aspru. Erau mai multe halate verzi împăturite pe raftul de sus al dulapului. Cel de-al doilea pe care îl luă i se potrivea destul de bine. Papucii de hîrtie trebuia puși peste pantofi, dar ea îi legă pe picioarele goale.

Timid, deschise ușa și privi în sala de odihnă. Infirmiera era singură, stînd pe o canapea și uitîndu-se la televizor. Cînd o văzu pe Jade se ridică.

– Vrei ceva? O coca-cola? O cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Au sunat de la poartă. Ajutorul de șerif e aici ca să stea de vorbă cu tine.

– Sînt gata.

Papucii fișiau pe podea. Ajutorul de șerif sporovăia cu portarul și doctorul Harvey, cînd ea și infirmiera se apropiară de biroul de la urgențe. Ofițerul legii își împinse pălăria spre spate, luă o atitudine autoritară și o privi cu suspiciune.

– Domnișoara Sperry?

– Eu sînt.

– Te rog, stai jos acolo.

Cu grijă, Jade se așeză pe marginea unui divan de vinilin de culoarea levănțicăi. El se lăsă pe un scaun în fața ei. Doctorul Harvey rămase în picioare la capătul canapelei. Ajutorul de șerif care nu era mai vîrstnic decît doctorul, scoase din buzunarul de la piept al uniformei un carnețel cu spirală.

– Doctorul Harvey, aici de față, spune că preținzi că ai fost violată în noaptea asta.

Se uită la amîndoi pe rînd neîncrezătoare.

– De ce spune mereu toată lumea că am „pretins” una sau am „spus” alta? Am fost violată. Credeți că mînt?

– Stai. Nimeni nu te-a acuzat că minți. Încerc doar să aflu ce s-a întîmplat. Liniștește-te, vrei?

Jade se stăpîni. Nu era ușor. Trebuia să-și adune toate rezervele de autodisciplină ca să nu urle. Portarul și infirmierele erau din nou adunați la biroul din apropiere. Jade era convinsă că nu e paranoică doar pentru motivul că presupunea că șuşoteau despre ea. Din cînd în cînd, unul sau toți deodată priveau în direcția ei, apoi repede se uitau în altă parte și își reluau conversația în șoaptă.

– Numele dumitale întreg?

Imaginea lui îi deveni neclară. Își dădu seama că i se umpleau ochii cu lacrimi.

– Am fost violată, sublinie ea. Violatorii mei sînt în libertate în timp ce eu aici sînt umilită și insultată. Trase o gură de aer. I-am spus deja doctorului numele meu întreg, adresa, data nașterii și așa mai departe. N-ai vrea mai curînd să știi ce s-a întîmplat cu mine în seara asta și cine a comis crima?

– Toate la timpul lor, replică el, neimpresionat de apelul ei înlăcrimat. Folosesc procedura polițienească standard ca răspuns la această plîngere. Dacă ajunge cazul la tribunal, nu cred că ai vrea să eșueze din cauza unei chestiuni tehnice, nu-i așa, domnișă?

– De ce nu răspundeți pur și simplu la întrebările lui, domnișoară Sperry? sugeră doctorul, vorbind blînd și politicos. În fond, o să meargă mai repede. Pot să vă aduc

ceva de băut?

- Nu, mulțumesc.

- Pot să-ți dau un calmant, dacă vrei.

Dădu negativ din cap. Reîntorcându-se la ajutorul de șerif, răspunse fără emoție la întrebările lui de rutină.

- Acum, despre seara asta, făcu el după ce tuși să-și curețe gîtul, i-ai spus doctorului Harvey că trei bărbați te-au atacat și te-au violat cu forța.

- Așa-i.

- Erau înarmați?

- Nu.

- Nu? Nu te-au amenințat cu revolverele sau ceva asemănător?

- Erau mai puternici decît mine și m-au ținut pe pămînt.

- Hmm. Au reușit toți penetrația?

- Asta este în raportul meu, domnule ajutor de șerif, spuse doctorul Harvey venindu-i în ajutor.

- Eu pun întrebările, doctore, mulțumesc. Răspunde la întrebare, domnișoară Sperry.

- Da, spuse Jade. Au... penetrat... și ... au completat actul.

- Ai fost sodomizată?

- Nu, n-a fost. Doctorul răspunse din nou în locul ei, cînd o văzu pe Jade prea uluită ca să vorbească.

- Ai fost obligată la un act sexual oral?

Ea clătină din cap lăsîndu-l în jos.

- Nu.

- Unde a avut loc acest așa-zis atac?

Așa-zis? Vorbele o supărau, dar răspunse la întrebare.

- Lîngă un canal, dincolo de șoseaua de pe coastă.

Nu cred că devierea aceea are un nume. E doar un drum de pămînt. Pot să vă duc drept acolo. Dacă nu le-au luat, puteți găsi acolo obiectele mele de îmbrăcăminte.

- Poți să dai departamentului o descriere a așa-zișilor atacanți?

- Pot mai mult decît atît, domnule ajutor de șerif. Pot să-i numesc.

- Le cunoști numele?

- Da, desigur.

- Păi, asta-i o curată șansă pentru noi. Dă-i drumu'. Stătea cu creionul gata îndreptat spre carnețelul cu spirală.

- Lamar Griffith.

Creionul scrișia zgomotos pe hîrtie. Apoi, înclinîndu-și capul într-o parte uimit, ajutorul de șerif citi numele pe care tocmai îl scrisese. Se uită la Jade.

- Puștiul lui MyraJane Griffith?

- Lamar Griffith, repetă ferm Jade, Neal Patchett.

Chipul ajutorului de șerif se goli de sînge. Nervos își umezi buzele.

- Și Hutch Jolly.

Cîteva clipe o privi fix. Apoi, aplecîndu-se înainte, apropiîndu-și nasul la cîțiva centimetri de al ei, șopti:

- Îmi spui rahaturi, așa-i?

Îi smulse carnetul și creionul din mînă și scrisese cu litere de tipar cele trei nume. Arătînd mesajul îndrăzneț cu vîrfurile creionului, ea țipă:

- Astea sînt numele bărbaților care m-au violat. Datoria dumitale este să ai grijă să fie arestați și închiși.

El înghiți în sec și se uită la doctor, căutînd parcă ajutor.

- Domnișoară, ăăă...ăăă...

- Sperry! exclamă ea.

- Domnișoară Sperry, nu poate fi adevărat ce spui.

- Fiecare cuvînt e adevărat.

- Cred că ai încurcat lucrurile.

- Neal, Hutch și Lamar m-au răpit de lîngă mașina prietenei mele, m-au dus în locul acela singuratic și toți trei m-au violat. După aceea m-au lăsat acolo.

Sări în picioare.

- Ce stai ca o momie acolo cu o mutră stupidă! Caut-o pe Donna Dee! Du-te după băieții ăia. Pune-le cătușe! Du-i la închisoare!

- Domnișoară Sperry. Doctorul o luă de braț. O așeză din nou pe canapea și îi făcu semn infirmierei.

- Poate ar fi mai bine să-i aduci un valium.

- Nu-l iau, se răjoi Jade scuturîndu-și brațul de al lui. Și

spuse către ajutorul de șerif:

- Dacă nu ești capabil să prinzi trei criminali, cheamă pe cineva care poate!

- Ce mai rahat, cucoană. L-ai numit pe băiatul șefului meu ca violator.

- E adevărat. Hutch a fost al doilea. El a fost cel mai brutal și cel mai mare. Aproape că m-a sfârșit. Nu-și dădu seama că strângea pumnii atât de tare încât începură s-o doară mâinile. Le privi și văzu patru scobituri în formă de semilună în palmele roase.

- Mai bine ar fi să-l chemi pe șerif, îi spuse doctorul ajutorului de șerif.

- Isuse atotputernic, făcu el ridicându-se în silă. Își frecă obrazul tânăr cu mina. Nu-mi închipuiam așa ceva. O să lasă fum când o să-i zic șerifului Jolly că băiatul lui și al lui Ivan Patchett au fost acuzați de viol.

O oră mai târziu, Jade stătea singură în camera de interogatorii. Mirosea a fum de țigară stătut și de sudoarea fricii. Ajutorul de șerif o dusesse cu mașina direct de la spital la tribunal și o lăsase în cămăruță ca și când și-ar fi spălat mâinile de toată această afacere neplăcută.

Jade era sigură că înainte de a se încheia, lucrurile aveau să fie și mai neplăcute. Procedurile legislative erau copleșitoare, dar erau o nimica toată față de afronturile personale pe care le va avea de îndurat.

Nu se putea gândi acum la asta, ar fi înnebunit. Trebuia să facă față lucrurilor acum și aici - Donna Dee, de exemplu. Jade se întreba dacă era în siguranță. Era de conceput că băieții, după ce au lăsat-o pe ea, s-au întors și au făcut același lucru cu Donna Dee. Poate că acesta fusese planul lui Neal - să le despartă ca ele să fie virtual neajutate. Donna Dee ar putea fi grav rănită, zăcînd undeva pe șosea. Poate chiar moartă.

Gîndurile ei îngrijorate fură întrerupte când șeriful Fritz

Jolly intră în cameră. În locul uniformei purta blue-jeans și o bluză de pijama pe sub o scurtă de vînătoare. Era clar că fusese scos din pat. Favoriții roșcați îi împodobeau obraji.

- Bună seara, Jade.

- Bună, șerif Jolly.

Adesea îi vindea în prăvălie tutun de mestecat. Erau prietenoși unul cu celălalt. Acum, își înghesui trupul înalt, impozant, în scaunul din fața ei și își încrucișă minile pe masa scrijelită care era între ei.

- Am înțeles că în seara asta ai intrat într-o încurcătură.

- Nu eu am intrat în încurcătură, șerife Jolly.

- Povestește-mi.

- Pot să aștept pînă vine mama mea aici? Nu dorea să fie nevoită să spună povestea de mai multe ori. Doctorul de la spital mi-a promis că o sună și îi spune să vină aici.

Ajutorul de șerif nu-i lăsase timp lui Jade să o sune personal.

- Vei veni deja în camera brigăzii rumegînd chestiunea, zise el. Dar aș vrea să aud ce ai de spus, înainte ca s-o aducem aici.

- De ce m-ați adus aici, în camera interogatoriilor?

- Pentru că e convenabilă și mai particulară.

Se uită la el cu neîncredere.

- Eu n-am făcut nimic rău.

- Nimeni n-a zis că ai făcut. Ce s-a întîmplat?

El ciștigă în înfruntarea privirilor. Jade se uită în jos la mâinile ei ținute strîns și trase adînc aer în piept.

- Neal, Lamar și Hutch au venit în locul unde eram Donna Dee și cu mine, rămăseserăm fără benzină. M-au luat pe mine în mașina lui Neal împotriva voinței mele. Au mers într-un loc unde mai înainte băuseră bere și pescuiseră, în după-amiaza aceea și au...

Ea înălță capul și îi întîlni privirea.

- M-au violat pe rînd.

Ei se uită fix la ea cîteva lungi momente, dar nu spuse nimic.

Jade adăugă: mi-e teamă să nu i se fi întîmplat așa

ceva și Donnei Dee.

– Ajutorul meu mi-a zis că ai întrebat de ea. Am sunat acasă la ea. E acasă. Nevătămată.

Ea respiră ușurată:

– Slavă cerului.

Vocea lui era joasă, inspirând încredere când vorbea din nou.

– E o acuzație foarte serioasă pe care o faci acestor băieți, Jade.

– Violul este o crimă serioasă.

– Îmi vine greu să cred că ar face una ca asta.

– Și mie mi-a venit greu să cred. Ieri pe vremea asta, n-aș fi crezut că este posibil.

– Bine, atunci, zise el, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

Capitolul patru

Camera lui Neal era încă în întuneric, când tatăl lui deschise larg ușa și năvăli înăuntru. Ivan se duse direct la pat, trase cuvertura și îl lovi tare cu palma pe fundul gol:

– Golanule!

Neal se rostogoli în cealaltă parte a patului și sări în picioare. Tatăl și fiul se confruntară avînd între ei patul desfăcut. Neal era gol, Ivan era în chiloși de box și o bluză albă demodată. Părul lui cenușiu ca oțelul stătea ridicat în mai multe locuri. Chiar și așa, nu arăta caraghios. Era înspăimîntător.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă Neal, punîndu-și minile pe șoldurile înguste. Era ciufulit, ursuz și somnoros. Trupul lui frumos, tare, era mai curînd un produs al geneticii decît al exercițiului. Făcea față bine în arenele sportive, dar Neal nu-l ostenea decît dacă era absolut necesar. Lua fizicul lui subțire și puternic drept ceva ce i se cuvenea.

– Am primit un telefon de la Fritz, îi spuse Ivan.

- Și? E miezul nopții. Mă culc din nou.
- Pe dracu'.

Capul lui Neal era la jumătatea drumului spre pernă când Ivan îl apucă de păr și îl ridică în picioare. Îi dădu o lovitură scurtă în spate. Neal se propti în peretele cel mai apropiat. Se întoarse, cu pumnii ridicați, gata să se lupte.

- Ai violat o fată aseară?

Neal lăsă imediat pumnii în jos.

- Nu știu despre ce naiba vorbești.

- Vorbesc despre Jade Sperry care se află la tribunal și te acuză de viol, despre asta vorbesc.

Ivan îndreptă un deget arătător spre pieptul lui Neal.

- Mai bine mi-ai spune adevărul, băiete. Urletele lui Ivan ar fi sculat și morții.

Neal își aruncă privirile prin dormitorul întunecat, oprindu-se scurt asupra unor obiecte, înainte de a se opri pe figura amenințătoare a lui Ivan.

- Dacă pretinde că a fost viol, spune o minciună sfruntată.

- Deci știi despre ce vorbesc, fiu de cățea mincinos.

- Nu mint! Țipă Neal. Hutch, Lamar și cu mine am luat-o și am dus-o cu noi la pescuit. Am băut niște bere. Am făcut glume. A devenit prietenoasă - vreau să spun, *cu adevărat* prietenoasă, tată. A vrut și a căpătat ce-a vrut.

Ivan îl fixă, ochii lui șmecheri reflectau lumina zorilor ca niște bucățele de sticlă.

- Căcat! Fata aia, Sperry nu-l o tîră albă. E lipită parcă cu clei de băiatul ăla al lui Parker. Ce să vrea ea, ca voi trei hândrălai să-i țineți lumina?

Neal trase o înjurătură printre dinți și își băgă mîna prin părul zbîrlit.

- Îți spun, tăticle, ea a vrut. Se preface că arde după Parker și după nimeni altcineva, dar de fiecare dată cînd are ocazia, își mișcă fundul în nasul meu. Apoi, cînd prietenul ei e primprejur, începe iar să se uite de sus și să mă trateze ca pe o baligă pe care a călcat. Crezi că eu am să înghit porcăriile astea de la o fată? Pe naiba, nui Aseară am hotărît s-o fac să guste ce înseamnă un bărbat

adevărat. Dacă vrea să numească asta viol, o privește.

- Și este al dracului! Ivan ascultase explicațiile lui Neal cu o răbdare surprinzătoare. Acum scrișnea din dinți. Și nu-i doar problema ei. A făcut să fie și problema șerifului. Și acum mă privește și pe mine.

Neal se scărpină lenes între picioare.

- Ce ai de gînd să faci?

- Absolut nimic.

- Cum? Neal își pierdu din atitudinea fudulă.

- Nu fac nimic pînă nu-mi spui ce s-a întîmplat. Ai forțat-o pe fata ala?

Neal ridică din umeri încordat.

- Lucrurile s-au desfășurat puțin cam dur. Apoi adăugă repede: dar știam că vrea.

- Ce-i cu Hutch și Lamar?

- Au vrut și ei o bucățică. Rînji. Eu nu sînt egoist.

Ivan aproape că-l pocni pentru insolența lui, apoi hotărî să nu-și cheltuiască energia și lăsă mîna jos.

- Hutch, da, înțeleg. Dar nu mi-l pot închipui pe șoricelul ăla al lui MyraJane bîgîndu-se cu forța între picioarele unei fete.

- Lamar a avut nevoie de puțin impuls, dar s-a descurcat bine.

Se auzi o bătaie în ușă. Se întoarseră și o văzură pe servitoarea lor, Eula, stînd în ușă.

- Vreți cu toții acum cafeaua de dimineață, domnule Patchett?

- Nu! se răsti Ivan, am să-ți spun eu cînd vreau cafeaua.

- Bine, dom'le. Întrebat doar.

Ea se retrase. Ivan rămase cu ochii la ușă o clipă, apoi îi spuse lui Neal:

- De ce nu vă duceți toți în orașelul negrilor să vă alegeți o muiere care și-ar ține gura? De ce a trebuit s-o găuriți pe fata aia a lui Sperry?

- Și-a căutat-o, de aia.

- Isuse, ce porcărie!

Neal, pîrînd că nu e preocupat, se duse la pat și intră

în pantalonii pe care îi aruncase pe căpătiul patului în seara dinainte.

- Ce-ai de gând să faci, tată?
- Încă nu știu. Lasă-mă să mă gândesc. Ivan pășea de-a lungul patului. Ar putea să te închidă pe o vreme destul de lungă pentru viol, știi?

- Asta-i porcărie, se blîbii Neal. Căcat. Nu pot să trimită un tip la închisoare fiindcă a regulat o fată care simțea al dracului nevoia să fie regulată.

Ivan zise:

- Eu știu asta și o știi și tu. Trebuie doar să fim siguri că toată lumea gîndește ca noi.

- Ei bine, eu nu mă duc la închisoare, asta-l ai naibii de sigur. În închisoare negroteii îi regulează-n fund pe băieții albi. Trebuie să faci ceva, tată.

- Taci și lasă-mă să mă gândesc! urlă Ivan. Apoi brusc îl lovi cu putere pe Neal peste față.

- Netrebnicule. Mi-ai stricat ziua!

Jade își sprijini capul pe brațele încrucișate pe masă, în camera interogatoriilor. Pleoapele îi erau fierbinți și o usturau. Fusese ținută la tribunal toată noaptea. Fusese lăsată în camera de odihnă doar o dată și atunci un adjunct o escortase încolo și înapoi. Ca și cum ar fi fost arestată, în timp ce, după cît știa, nimic nu fusese întreprins pentru prinderea atacatorilor ei.

Îi spusese de două ori istoria șerifului Jolly, menținîndu-și precise descrierile. La cea de a doua relatare, nu schimbaseră nici un cuvînt față de prima. Memoria ei nu schimbaseră o servise bine întotdeauna la școală. În noaptea aceea o folosise pentru a da o descriere exactă a violului în grup. Oricît de neplăcute erau amănuntele, nu făcu comentarii asupra lor.

Fără să o lezeze, șeriful încercase să o încurce.

- Jade, Hutch era acasă cînd am plecat acum cîțva

timp.

- Nu știu unde e acum, știu doar unde era și ce făcea în jurul orei șapte în seara asta.

- Atunci zici că s-a întîmplat?

- Asta s-a și întîmplat. Hutch nu era acasă atunci, nu-i așa?

- A venit pe la nouă și a spus că a ieșit cu Neal și Lamar.

- Fusese cu ei. M-au violat.

Fritz își trecu mîna mare peste obraz întinzînd plelea moale.

- Cum explici timpul dintre ora șapte, cînd a avut loc pretinsul viol, și momentul cînd ai ajuns la spital, la ora... Consultă carnetul ajutorului de șerif. Ai ajuns la spital la ora unsprezece și treizeci și patru.

- Mult timp după ce m-au lăsat am zăcut acolo. Apoi m-am tîrît la șosea. Cînd a venit mașina în spatele meu...

- Parcă spuneai că a fost un camion.

- Am zis. A fost un camion. Dar la început mi-am închipuit că-l mașina lui Neal. M-am speriat și am încercat să mă ascund în șanț. Negrul m-a ajutat să ies din șanț și să mă urc în camion. El m-a adus la spital.

- Nu ți-a spus cum îl cheamă?

- Nu.

- Și poți să-l descrii?

- Era întuneric. Tot ce știu e că avea o pălărie și salopetă.

- Așa poate fi oricare bărbat din Sud. Mă mir, dacă s-a purtat atît de frumos, de ce n-a venit în spital cu tine? De ce a dispărut, pur și simplu?

- Dacă ai fi fost un negru din împrejurimi și ai fi adus o fată albă, care vizibil fusese violată, la camera de gardă, ai fi rămas acolo, șerife Jolly?

Avu bunăvoința să pară supărat. Apoi spuse:

- Unele femei albe ar prefera să moară, decît să fie violate de un negru.

Jade se ridică din scaunul ei, îi dădu ocol și se apucă de spătar înfruntîndu-l peste masă.

– Crezi că am fost agățată de un negru, am fost violată de el și vreau să-i fac țapi ispășitori pe fiul dumitale și pe cei doi prieteni ai lui? Asta-i teoria dumitale?

– Trebuie să privesc din toate unghiurile, Jade. În special când propriul meu fiu este acuzat de o crimă de drept comun.

– Păi, în loc să mă sîcii pe mine, de ce nu-l pui întrebările lui Hutch?

– Am de gând s-o fac.

La scurt timp după această conversație, o lăsară pe mama ei să intre. Velta era totdeauna pusă la punct așa încît Jade avu un șoc văzînd-o istovită și nepleptănată. Ea se repezi în camera interogatoriilor aproape dărimîndu-l pe șeriful Jolly în graba ei.

– Jade! Ce s-a întîmplat? Nimeni n-a vrut să-mi spună nimic. Unde ai fost?

În momentul acela, ultimul lucru de care avea nevoie Jade era să i se pună alte întrebări. Avea nevoie să fie ținută în brațe și liniștită. Avea nevoie de înțelegere fără limite. Mama ei însă cerea răspunsuri. Jade presupuse că în locul ei poate ar fi reacționat la fel, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine.

Chipul Veltei nu arăta nici o emoție cînd Jade îi povesti ce se întîmplase. După ce o privi alb cîteva secunde, repetă prosteste:

– Violată?

– Da, mamă.

Neîndeminatic, întinse mîna să-i netezească șuvițele de păr care se uscaseră răsfire în valuri.

– Cine a făcut-o?

Cînd Jade îi spuse, Velta își retrase mîna de parcă părul ar fi curentat-o.

– E... o nebunie, Jade. I-ai cunoscut pe băieții ăștia de-o viață. N-ar face așa ceva.

– Au făcut. Lacrimi izvorîră din ochii ei. Nu mă crezi, mamă?

– Desigur, Jade. Desigur că te cred.

Jade nu gîndea la fel, dar nu avea energia și inima să

se facă crezută. La cererea șerifului, ea relată din nou toată istoria pentru mama ei. Cînd încheie, el plecă, spunînd că se va întoarce.

De cînd fuseseră lăsate singure, ea și mama ei nu-și spusese nimic important. Velta o întrebă dacă se simte bine, iar Jade, din cauza absurdității întrebării, răspunse pur și simplu da. De cînd îl mîngiase părul, Velta nu o mai atinse.

Dimineața, un ajutor de șerif apărură și îi oferă lui Jade o ceașcă de cafea proaspătă. Jade ceru o apă minerală să-și ude gîtul care o ustura. Înghițea dureros, în parte din cauza lacrimilor nevărsate pe care le trimitea în jos pe gît.

Brusc, ușa camerei interogatoriilor se deschise larg. Jade își înălță capul, dîndu-și seama că trebuie să fi ațipit, fiind sfîrșită. Scoase un țipăt slab, de teamă, cînd prima persoană din ușă fu Neal Patchett.

Respirația ei deveni superficială și agitată de parcă ar fi alergat.

– Ce caută el aici?

Ivan Patchett și șeriful Jolly apărură în urma lui Neal.

– Arunci niște vorbe foarte grave, tinăra doamnă, îi spuse Ivan. Cînd Fritz m-a sunat și mi-a spus ce se petrece aici, i-am cerut să-l acuzi pe fiul meu în față. Bună, Velta.

Mama lui Jade reacționase la apariția lui Ivan cam în același mod cum reacționase Jade la a lui Neal.

– Bună, Ivan.

– Țștia doi lineri au iscat un tărăboi întreg în dimineața asta, nu-i așa?

– Da.

– Eu n-am făcut nimic! obiectă Jade la faptul că Ivan o luase pe mama ei părtașă la proasta comportare a copiilor lor. Mie mi s-a făcut ce mi s-a făcut. Eu n-am nici o vină.

– Haida de, Jade, spuse Neal vorbind pentru prima oară. Pentru Dumnezeu, te așteptai chiar ca cineva să te creadă că ai fost violată?

– Nimeni nu trebuie să mă creadă pe cuvînt. Pot să se uite la fotografiile pe care mi le-au făcut la spital. Dovezile

de laborator vor susține ceea ce spun.

El se așează pe marginea mesei.

– Nu spun că nu s-a întâmplat nimic, făcu el cu blindeje.

Spun doar că ai fantezii despre cum s-a întâmplat.

– Nicidecum! S-ar fi dat mai departe de el dacă i-ar fi permis spătarul scaunului. Oricât de bine arăta el, i se făcea silă.

– Bine, hai să ne așezăm, spuse șeriful Jolly, preluând comanda. Neal, treci aici, te rog. Indică un loc lângă perete. Ivan, tu ia scaunul ăsta.

Ivan se așează. Se uită spre Velta.

– Ai ziua asta liberă, cu plată.

– Mulțumesc.

Jade își fixă mama, furioasă pe ea pentru respectul pe care i-l arăta lui Ivan Patchett.

– Hai, Jade, spuse Fritz atrăgându-i din nou atenția spre el. Te rog spune-ți povestea din nou pentru Ivan și Neal.

Era o cerere descurajatoare. Nu știa dacă va putea rosti cu glas tare amănuntele intime ale violului, în prezența lui Neal și a tatălui său. Totuși, când cazul va ajunge în fața tribunalului, va avea un auditoriu și mai numeros.

Ivan o urmărea cu indulgență, dar vedea rea-voință în spatele expresiei benigne din ochii lui. Neal era sprijinit de zidul opus, cu brațele încrucișate pe piept. Zimbea satisfăcut.

– Da, Jade. Mi-ar plăcea să aud cum te-am violat.

Tonul lui sarcastic o îmboldi. Nu va scăpa basma curată pentru ce îi făcuse, nu, chiar de-ar fi să repete uritul adevăr de o mie de ori.

După ce luă o înghițitură din apa caldă pe care i-o adusese mai devreme ajutorul de șerif, ea începu de la mașina Donnei Dee, rămasă fără benzină, și termină cu sosirea la spital.

– Restul, încheie ea liniștit, e o chestiune de dosar.

– L-ai găsit pe negroteiul ăsta misterios? îl întrebă Ivan pe Fritz.

Șeriful clătină din cap.

– N-a putut să ne spună nimic ca să-l identificăm.

– Hmm. Pe buzele lui Ivan apăru un zîmbet satisfăcut.

– E adevărat, insistă Jade. În condițiile în care mă aflam, n-aș fi putut merge pe jos pînă în oraș.

– Asta-i și părerea tatei, spuse Neal. „Condițiile” tale nu erau chiar așa rele cum preținzi. Ai avut timp suficient să vii înapoi în oraș și asta ai și făcut. Pe drum încoace, ți s-au răcit picioarele. Ai început să te gîndești la Parker și ce-o să zică el cînd o să audă despre mica noastră petrecere.

Jade sări de pe scaun.

– Să nu îndrăznești să-i pronunți numele! Nu ești demn de asta. Aș prefera să mă violezi din nou decît să-l amesteci pe Gary în asta.

– Jade, pentru Dumnezeu, șezi jos. Velta o apucă de braț și o trase din nou pe scaun.

Ivan aprinse o țigară de foi și stinse cu neglijență chibritul înainte de a-l arunca pe podea.

Șeriful Jolly spuse:

– Neal, nu trebuie să răspunzi la nici o acuzație.

– Nu-mi pasă. Minte.

– Ivan, ești sigur că nu vrei să-l chemi pe avocatul tău?

– Am respins asta, Fritz. De ce să-l deranjăm atît de devreme dimineața? N-avem nimic de ascuns. Întreabă-l pe băiat orice lucru vrei.

Fritz i se adresă lui Neal:

– Ce s-a întâmplat cînd ai ajuns la Donna Dee și Jade?

– E așa cum a zis Jade, răspunse el. M-am oferit să o luăm cu mașina. A intrat în mașina mea de bunăvoie. A trebuit chiar să treacă peste scaun ca să stea în spate cu Lamar.

– N-ai forțat-o să intre în mașină?

– Pe naiba, nu.

– Asta pentru că eu credeam că vine și Donna Dee, se corectă Jade repede. Cînd am văzut că intenționau să o lase acolo, am încercat să ies. M-au ținut. N-au vrut s-o lase pe ea înăuntru sau pe mine să ies.

Neal rise.

- Totul era o glumă. O răpire înscenată, știți? Ne distram doar.

El reluă povestirea de acolo și le spuse despre cum au ajuns la locul de lângă canal.

- Jade a ieșit afară din mașină și a stat acolo în timp ce noi beam bere.

- Nu aveam unde să mă duc, explică ea. Când ai spus ce-ai spus și am înțeles ce intenționezi să faci, am fugit. Spune-le, Neal. Știi că-i adevărat. Am încercat să fug de voi.

- Neal, ce i-ai spus? Întrebă Fritz.

- I-am spus că o s-o regulăm.

Velta își duse mîna la piept și își încrucișă picioarele. Ivan pufăi din țigară. Fritz își frecă timpla.

- Asta se potrivește cu relatarea lui Jade.

- Atunci am fugit spre șosea, zise ea. N-am ajuns departe. Neal m-a apucat de păr și m-a trîntit pe jos.

El ridică din umeri.

- A zis ceva în genul „O să fuji pe drațu'!", dar rîdea.

- N-am zis așa ceva și cu siguranță nu rîdeam. Eram îngrozită.

- De trei prieteni? făcu Ivan neîncrezător.

- Ea a început să alerge, spuse Neal, dar nu repede, nu ca și cînd n-ar vrea să fie prinsă. Am prins-o de păr. Ne-am încăierat. Dar era o rezistență falsă - pentru spectacol.

- Asta-i o minciună, șopti răgușit Jade negînd violent din cap. E o minciună. M-a lovit... Mi-a rupt... O idee o străfulgeră. Privi jeanșii lui Neal pătați de noroi - erau aceiași pe care îi purtase cu o seară înainte. Mi-a rupt chiloții. I-a pus în buzunarul pantalonilor. Controlați-i buzunarele.

- Neal? Fritz făcu semn din cap băiatului să se supună.

Ivan întoarse capul și privi peste umăr la Neal care se scormonea în buzunarul din dreapta. Scoase o pereche de chiloți galbeni bikini. Velta recunoscîndu-i, își puse

mîna la gură ca să-și oprească un țipăt de spaimă.

Neal o privi pe Jade cu un regret în ochi. Zise încet:

- Mi-ai spus să-i păstrez ca amintire, dragă. Îți amintești?

- Mintel Sări din scaun, înconjură masa, cu degetele îndoite ca niște gheare îndreptate spre fața lui sardonică. Fritz o apucă de mijloc și o reținu.

Ușa se deschise și un ajutor de șerif băgă capul înăuntru.

- Șerifule, totul e în ordine aici?

- Totul e-n regulă, îl asigură el pe adjunct.

- Ah, șerifule, în legătură cu datele de la laborator.

- Da, vreau să citesc raportul oficial de îndată ce e gata.

- Tocmai asta-i, șerife Jolly.

Se mută nervos de pe un picior pe altul.

- Asta venisem să-ți spun. Lamele și restul au fost aruncate din greșeală. Tot dosarul cu privire la domnișoara Sperry a ars în crematorul spitalului, azi dimineață.

Cînd auzi asta, Jade nu mai voi să lupte. Se înfășură în jurul brațului lui Fritz și îi permise să o ducă îndărăt la scaunul ei. Cu un țipăt chinuit, se lăsă în față. Toate dovezile fizice ale violului fuseseră distruse. Chiar dacă doctorul de la urgență ar fi depus mărturie în favoarea ei, tot ceea ce putea el să afirme de fapt era că avusese contact sexual și că - se pare - fusese dur. În cadrul unui interogatoriu încrucișat, mărturia lui putea deveni ne folositoare. În plus, el nu-i putea identifica pe atacatori.

Tot ce fusese spus în această cameră nu putea fi o dovadă într-un tribunal - nici măcar recunoașterea lui Neal că o cunoscuse carnal. El putea schimba total povestea și chiar nega că ar fi fost implicat în incident. De acum încolo, era doar cuvîntul ei în opoziție cu al lor.

Dar, din valul de neagră disperare care o sufoca, străluci o rază de nouă speranță. Brusc, înălță capul.

- Donna Dee.

- Ce? Șeriful Jolly se întorse spre ea.

- Chemați-o pe Donna Dee. O să vă spună că am

opus rezistență. Ea m-a văzut luptându-mă să ies din mașina lui Neal. Ea o să probeze că nu m-am dus cu ei de bunăvoie.

Fritz se uită la ceas, apoi îi spuse ajutorului de șerif:

– Sună acasă la Joe Monroe. Încearcă s-o prinzi pe fiică-sa înainte de a pleca la școală. Spune-i că vreau să treacă pe aici, dar nu-i spune pentru ce.

Ajutorul de șerif își scoase pălăria și ieși. Începu așteptarea. Velta adună chiloții lui Jade de pe masă și îi îndesă în geantă. Ivan ceru cafea, care îi fu servită de o funcționară slugarnică. Neal ieși doar atât cât să-și ia o coca-cola de la automatul din camera unității. Ca să nu-l privească, Jade își lăsă din nou capul pe brațe și închise ochii.

Era dornică să doarmă. Voia să-și scoată halatul verde și papucii aceia caraghioși. Voia să se pieptene și să se spele pe dinți. Voia să fie singură, să plîngă pentru ceea ce era pierdut iremediabil – virginitatea ei.

Gary, Gary, gemu ea fără glas. El nu ar acuza-o pentru viol, dar nu era atât de naivă să creadă că asta nu va afecta negativ legătura lor. Gîndul cu privire la amplexarea efectului era atât de dureros, încît încercă să se concentreze spre altceva.

– De cît timp lucrezi la mine, Velta? îl auzi pe Ivan întrebînd-o pe mama ei. Tot mai pufăia la jîgara lui de foi împutită. Fumul îi făcea greață lui Jade.

– De mult.

– Ar fi o rușine, nu-i așa, dacă ar trebui să ne despărțim din cauza acestei neînțelegeri.

Jade se uită în sus spre el.

– Nu încerca să o intimidezi, domnule Patchett. Sper ca mama mea să nu mai lucreze nici o zi în fabrica aia împutită a dumitale. Nu vreau ca banii pe care îi cîștigă acolo să-mi plătească mîncarea pe care o mîncînc și hainele pe care le port.

În mod obișnuit, Jade nu i-ar fi vorbit așa niciodată unui adult. Dar fusese victima unui atac crud și dureros și, la fel ca orice animal rănit, lovea la rîndul ei.

Ivan aruncă scrum pe podea. Se încruntă dezapro-

bator.

– Velta, mai bine i-ai pune botniță fetei ăsteia a ta. Are o gură foarte a dracului.

Velta se întoarse spre Jade și șopti:

– St! De ce încerci să înrăutățești lucrurile?

În acel moment, șeriful Jolly o introduse pe Donna Dee. Timidă, ea ezită înainte de a pătrunde în cameră. Privirile ochilor ei negri săreau de la un chip la altul. În cele din urmă se opriră la Jade.

– Ce se petrece aici? Ce s-a întîmplat? Cum de ești îmbrăcată așa?

– Te rog intră înăuntru, Donna Dee.

Șeriful o împinse ușor înainte și trase unicul scaun neocupat, pentru ea.

– Șezi. Vrem să-ți punem niște întrebări.

– Despre ce? Vocea îi tremura din teama de necunoscut. Care-i problema? Cineva a fost omorît sau așa ceva?

– Nu, nimic de acest fel, spuse Fritz încercînd s-o liniștească pe fata nervoasă. Au fost niște probleme aseară. Ai putea fi în stare să ne lămurești cîteva fapte?

– Eu? Ce fel de probleme?

– S-a întîmplat ceva după ce ai rămas fără benzină aseară tîrziu, zise el.

– Eu am ajuns cu bine acasă.

– Dar Jade nu.

Donna Dee se întoarse spre Jade.

– Ce s-a întîmplat? Arăți îngrozitor.

– Am fost violată.

Donna Dee păru că se sufocă. Ochii ei mici se deschiseră imens.

– Violată? O, Doamne, Jade, adevărat?

– Așa zice ea, tîrăgînd Neal.

Donna Dee întoarse repede capul spre el.

– Era cu tine. Cum putea să fie violată?

– El a făcut-o! El, Hutch și Lamar m-au violat.

Pentru a doua oară în doar cîteva secunde, Donna Dee fu șocată îngrozitor.

– Hutch te-a violat? șuieră ea.

- E o mincinoasă, spuse Neal.
- Tac! Vocea șerifului Jolly pocni ca un bici. Tăceți toți. Aici e domeniul meu. Eu sunt șerif. Eu pun întrebările. Făcu o pauză ca să se asigure că Jade și Neal erau suficient de potoliți, înainte de a i se adresa Donnei Dee, care o privea pe Jade clipind des.

Jade urmărea ochii negri ai prietenului său privind pe rind părul ei în dezordine, zgîrliturile de pe brațe, îmbrăcămintea de spital.

- Violată? Formă cuvîntul, dar nu s-a auzit un sunet, fie de teama șerifului, fie din neîncredere în ceea ce Jade îi spusese un sunet, fie gîtuia pe Jade.

- Donna Dee! Șeriful așteaptă pînă ce ea își îndreaptă atenția spre el. Jade pretinde că băieții au apărut în timp ce voi erați acolo, pe șoseaua de coastă. Ea a zis că au convins-o să intre în mașina lui Neal, apoi n-au vrut s-o lase să iasă cînd a fost clar că băieții te vor lăsa pe tine acolo. Jade afirmă că s-a luptat să iasă din mașină. Zice că țipa și lovea în geamul din spate. Neal pretinde că totul a fost de distracție. Spune că Jade trebuie să știe că era doar o glumă.

Acum, eu știu că tu nu poți da mărturie despre ce s-a întîmplat după asta, dar aș vrea să aud ce ai de spus despre atitudinea flecăruia cînd băieții au plecat cu Jade în mașină.

Ivan se aplecă peste masă și puse o mîină pe brațul Donnei Dee.

- Noi nu negăm că băieții s-au distrat cu ea, înțelegi? Privirea Donnei Dee trecu la Jade. Se uită la ea tăios, pătrunzător.

- Au făcut-o toți, pe rînd, continuă el. Neal a recunoscut asta. Dar acum, după ce Jade a avut timp să se gîndească, și-a schimbat sentimentele și îi acuză pe băieții că au luat-o cu forța. Crezi că e drept asta?

- Ivan, zise Fritz dur, eu pun întrebări aici. Cu îngrijorare crescîndă, Jade observă expresia Donnei Dee schimbîndu-se treptat. Cînd venise la început în cameră, fusese uimită și mirată. Apoi, aînd că Jade

fusese asaltată, Donna Dee o privea cu compasiune. Acum, totuși, Donna Dee o privea cu un sentiment înrudit cu suspiciunea. Ivan Patchett hrănise în mod deliberat această suspiciune, dînd celor întîmplate un aspect sexual și minimalizînd violența. El, ca și toți ceilalți, știa sentimentele Donnei Dee față de Hutch și aprinsese în ea cu succes focul geloziei.

- Donna Dee, n-a fost vina mea, spuse Jade cîstit, cu o voce spartă. N-am făcut nimic ca să-i provoc. Nici n-am vrut să plec cu ei. Ai fost acolo. Știi asta. M-au forțat.

- Donna Dee?

Ea își menținea ochii lipiți de chipul implorator al lui Jade în timp ce întorcea capul spre șerif. În cele din urmă se uită la el.

- Cred că băuseră.

- Neal a recunoscut și asta. Au fost abuzivi? Ostili? Amenințători în vreun fel?

Donna Dee își lovi nervos buzele.

- Nu. Erau ca de obicei. Acționau ca golanii. Știi, ca întotdeauna.

- Spune-le cum a fost după ce am intrat în mașină, o ajută Jade. Ai văzut că mă luptam cu ei, Donna Dee.

Ea îi aruncă lui Jade o privire nerăbdătoare înainte de a spune:

- Are dreptate.

Jade se strînse ușurată. Închise ochii și respiră calm, adînc, pentru prima dată de cînd era în șir. În sfîrșit, cineva era de partea ei și susținea relatarea ei.

- După ce Jade a intrat în mașină a început să lovească în ferestre.

- E adevărat. V-am spus asta, vă amintiți?

- Vrei să spui că se lupta să iasă? Întrebă șeriful ignorînd-o pe Jade.

- Hm, Lamar o ținea în spate. Ea încerca să se întindă între scaune, să apuce minăru sau schimbătorul de viteze. Neal o pocnea peste mîini. Cred că Hutch a apucat-o de încheieturile mîinilor.

- Așa a făcut. Uite. Jade întinse mîinile, fiecare avea în

jurul încheieturii un cerc de vînătăi negre.

Cînd îi văzu mîinile, șeriful Jolly se încruntă. Se uită fix la podea între bocancii săi, în timp ce își mușca fără milă buza de jos. Îi aruncă o privire lui Ivan.

– Atunci, au luat-o cu forța.

– Da! țipă Jade.

– Eu n-am spus asta.

După exclamația satisfăcută a lui Jade cuvintele Donnei Dee sunară trist.

– Cum? Jade își aținti privirea la Donna Dee cu consternare.

– A fost o luptă în interiorul mașinii, se grăbi să spună cealaltă fată, dar băieții doar făceau pe bărbații, știți? O necăjeau pe Jade la fel cum mă necăjeau pe mine, lăsîndu-mă acolo.

Jade se ridică din scaun.

– Ce tot spui, Donna Dee?

– Stai jos, Jade.

– Lasă-te păgubașă, nu vrei? remarcă Neal cu o inflexiune plictisită.

– Jade, nu te porți rațional, spuse Velta.

– Ea nu spune adevărul și știe asta!

Jade, disperată peste măsură, îndreptă un deget acuzator spre Donna Dee.

Întrucît dovezile fizice fuseseră distruse – și ea era convinsă că nu fusese un accident – singura ei speranță de a obține o condamnare era să fie un martor ocular. Donna Dee nu văzuse atacul propriu-zis, dar putea susține afirmația lui Jade că fusese forțată să rămînă în mașina lui Neal. Acest lucru, împreună cu mărturia doctorului, ar da oricărui juriu suficiente motive de bănuială.

Jade lovi în masă cu palmele ei roase și se aplecă spre Donna Dee.

– Știu că încerci să-l aperi pe Hutch, dar el este un violator. M-a violat, spuse ea subliniind fiecare cuvînt dur.

– Hutch n-ar face una ca asta.

– A făcut-o.

Donna Dee se depărtă de Jade și privi nehotărîtă spre

șeriful Jolly.

– Asta-i tot ce știu. Pot să plec acum?

– Donna Dee, nu face una ca asta, se rugă Jade în timp ce șeriful o dădu la o parte și o ajută pe Donna Dee să se ridice de pe scaun. Întinse mîna spre brațul fetei celeilalte, dar Donna Dee se scutură de mîinile ce o apucau.

– Hutch nu merită să-l aperi, țipă Jade. M-a violat. Pentru Dumnezeu, Donna Dee, te rog, spune-le adevărul!

Donna Dee se răsuci, ochii ei aruncînd săgeți.

– Adevărul? Bine, am să le spun adevărul. Se adresă celorlalți. Cu cîteva săptămîni în urmă, Jade mi-a spus că era obosită să mai aștepte căsătoria ca să aibă un contact sexual. A spus că ar dori să-l convingă pe Gary Parker s-o facă. Îi aruncă lui Jade o privire vicioasă. Bănuiesc că ai avut ocazia noptea trecută, nu? De trei ori. O dată cu Neal. O dată cu Lamar. Și o dată cu... cu Hutch.

Jade deschise gura să vorbească, dar era prea epuizată să scoată un sunet. Donna Dee îi mai aruncă o ultimă privire plină de ură înainte de a deschide ușa și a ieși afară.

După ce trîni ușa în urma ei, liniștea deveni asurzitoare. Neal fu primul care vorbi.

– V-am spus că era dornică de așa ceva.

Șeriful îi aruncă o privire urîtă, dar Jade era prea amorțită ca să observe.

– Neal, zise Fritz, ești liber să pleci. Ivan, așteaptă-mă afară. Vreau să-ți vorbesc înainte să pleci.

Cînd se ridică, Ivan puse o mînă consolatoare pe umărul Veltei.

– A naibii rușine ne-au făcut tinerii ăștia, nu?

– Ieși în urma lui Neal.

– Tot mai ai de gînd să faci acuzații formale, Jade?

Trecu un moment pînă să înțeleagă vorbele șerifului. Mai era încă amorțită de lovitura trădării Donnei Dee.

– Vrei să-i acuzi formal pe băieții de viol?

– Da.

Fritz aruncă o privire scurtă către Velta, apoi îndărăt la Jade.

– Ar trebui să te gîndești mult și bine înainte de semna hîrtille.

– Nu trebuie să mă gîndesc, spuse ea. M-au violat. Vor suferi pentru asta la fel ca și mine. Era aproape tot atît de rănită de calomnia Donnei Dee ca și de violul însuși. În sufletul ei, o includea și pe Donna Dee cînd spuse:

– Vor plăti pentru ce au făcut.

El oftă obosit și se îndreptă spre ușă.

– Bine, atunci du-te acasă. Am să spun să dactilografieze hîrtille și am să ți le trimit mai tîrziu.

Capitolul cinci

Șeriful Jolly își făcu drum spre camera brigăzii care era aglomerată acum cînd schimbul de zi venise la lucru. Simțind proasta dispoziție a șefului, nimeni nu-i stătu în cale. Ba fiecare îi făcu loc și se feri de privirea lui, în timp ce el se îndrepta spre biroul lui, unde aștepta Ivan Patchett.

Fritz intră și închise ușa. Ivan devora o gogoasă. O înmuie în cafea și mușcă o treime deodată.

– Ale naibii de bune gogoși, Fritz.

– Asta-i singurul lucru care te frămîntă în dimineața asta, Ivan? Gogoșile?

Fritz se lăsă în scaunul său. Proptindu-și coatele pe birou, își trecu toate cele zece degete prin părul des, ondulat. În liceu un șmecher îl necăjise pe Fritz strigîndu-l „Hei, Roșcovane”. Abia de-a mai trăit ca să povestească despre asta. Nimeni nu mai îndrăzni de atunci să-l poreclească pe Fritz.

Pe Ivan Patchett nu-l intimidă nici musculatura lui Fritz

și nici poziția pe care o deținea în cadrul comunității. Doar dintr-o toană, Ivan putea să-l voteze pe Fritz într-un post sau să-l dea afară. Amândoi știau bine asta.

Din punct de vedere fizic, Ivan era cu mult mai puțin atrăgător. Părul lui alb se rărea, dar nu prea mult. Avea o înălțime și o greutate medie. Nu era deosebit de musculos, dar nu arăta molatec. Hainele lui nu erau nici de modă veche, nici tipătoare, doar comode.

Mediocritatea lui Ivan se termina la ochi. Ei reflectau aroganța conștiinței că el era în mod indiscutabil cel mai bogat, cel mai influent individ în regiunea a trei comitate și că o putea conduce ca pe un principat, dacă dorea. Ochii lui străluceau ca gheața, având și ceva de foc. Acest foc era o manifestare a rapacității care îl domina.

Lui Ivan Patchett îi plăcea cine și ce era și ar fi făcut orice ca să-și apere controlul tiranic pe care-l deținea asupra regatului său. Îi plăcea să fie temut mai mult decât îi plăcea amorul și jocul de noroc și chiar banii. Îl educase pe fiul lui să fie ca și el.

Își linsă glazura de zahăr de pe degetele fără inel. După părerea lui Ivan, doar homosexualii purtau bijuterii.

- Pot să-ți spun, Fritz, că nu-mi place ce văd.

- Și anume ce?

- Ți se strâng sprâncenele. De câte ori ești îngrijorat de ceva, sprâncenele ți se strâng.

- Îmi pare rău al naibii de asta, Ivan, zise Fritz iritat. Dar sînt îngrijorat de vreme ce băiatul meu a fost acuzat că a violat o fată. Asta mă îngrijorează teribil.

- Acuzația n-o să reziste nici un minut.

- Ba s-ar putea. Chiar eu am ajuns s-o cred. Jade nu e o tîrfa albă care încearcă să obțină ceva de la trei băieți de societate. De ce ar inventa o poveste ca asta? E drăguță și deșteaptă și pe cale să ajungă cineva. Ce are de câștigat răscolind rahatul, dacă nu e nimic adevărat?

- De unde dracu' să știu eu? zise Ivan, dînd pentru prima oară semne de enervare. Poate ca să atragă atenția. Sau poate a părăsit-o prietenul ei și a găsit o cale să se răzbune.

- Tu nu crezi asta, cum n-o cred nici eu, Ivan. Știi al naibii de bine că aici e ceva mai mult decît o joacă ieșită dințel de sub control.

Fritz îl privi de aproape. Continuă:

- Cineva la spital îți datora o favoare, așa-i? Și azi dimineață ai cerut să ți se plătească!

Ivan nici măcar nu clipl.

- Ești sigur că vrei să întrebi asta, șefule? Ești sigur că vrei să știi?

- Nu-mi place că s-au distrus dovezi de poliție. Mă face să-mi vină să vărs.

Ivan se aplecă înainte. Ochii îi sticleau.

- Vrei ca numele lui Hutch să fie legat de o acuzație de viol?

- La dracu', sigur că nu.

- Atunci liniștește-te, spuse Ivan.

Punîndu-și vorbele în aplicare, el se lăsă pe spătarul scaunului și mai sorbi o gură de cafea. Am avut eu grijă de treaba asta. Într-o zi sau două o să se stingă totul.

Fritz se uită îngrijorat spre ușă.

- Fata asta intenționează să-i acuze formal.

- O să-și schimbe părerea.

- Și dacă nu?

- O s-o facă.

- Și dacă nu? repetă Fritz, aproape strigînd.

Ivan rise încet.

- Dacă nu renunță, o vom face să apară drept o curvă mincinoasă.

Lui Fritz i se răscoli stomacul.

- Cine o să creadă așa ceva despre Jade?

- Înainte de a termina cu ea, spuse Ivan cu un rînjet periculos, toți bărbații din regiune vor pretinde că ea i-a regulat cu gura, iar oamenii vor fi dispuși să creadă fiecare vorbă sordidă.

Lui Fritz îi era greață. Trebuia să iasă afară, la aer curat. Ridicîndu-se în picioare spuse:

- Scuză-mă, Ivan. Stau aici de la miezul nopții. Mă duc acasă, vreau să fac un duș și să mînc ceva.

Și Ivan se ridică.

– Știi ce mi-e cel mai greu să cred din toate astea? Că rahatul ăla de Lamar a reușit s-o facă. Aș fi plătit s-o văd și pe asta.

Rizind, îl bătu pe Fritz pe umăr. Atît reuși să facă Fritz: să nu se strîngă și să se scuture de atingerea lui.

– Neal mi-a spus, continuă el, că Hutch s-a aruncat asupra ei ca un ciine pe vînat. Ce zice băiatul tău despre el însuși?

– N-am vorbit încă cu el. Am sunat-o pe Dora și i-am spus să nu-l lase la școală. De asta și vreau să ajung acasă. Vreau ca Hutch să-mi spună că el nu a forțat-o cu nimic pe fata asta.

Ivan îl apucă de braț și îl răsuci spre el, deși Fritz era considerabil mai înalt:

– Ascultă la mine, șerifule, șuieră el. Nu dau o ceapă degerată pe ce-ți spune sau nu-ți spune Hutch, nu vor exista declarații publice – nu la bara martorilor, nu la altarul bisericii baptiste, nicăieri. Mă auzi? Ți-a intrat bine-n cap?

– Ivan, dacă sînt vinovați...

– Vinovați, fundul străbunică-mi. Vinovați de ce? Că s-au distrat? De cînd e o crimă ca niște țapi tineri înțărîtați să se culce cu cineva? După asta fata s-a speriat nițeluș. Ridică din umeri. Bănulesc că-i de înțeles. Băieții noștri probabil că n-au folosit prea multă delicatețe. Dar ea nu e rănită. O să uite. Dacă băieții noștri sînt închiși, viețile lor sînt ruinate.

Se apropie mult cu obrazul de al lui Fritz.

– Băiatul meu n-o să stea nici o nenorocită de zi la închisoare pentru o... Nu-mi pasă cît de tare îl mustră conștiința pe Hutch sau cît de etic te-ai convins tu că ești, trebuie să îngropi incidentul ăsta acum, Fritz. Acum.

Ivan îi dădu drumul și se dădu un pas înapoi. Își trecu mîna prin părul lipicios din cauza unei creme protectoare. Își mișcă umerii, obligîndu-l să se relaxeze. Apoi, afișînd un rînjet sănătos și încurajator, deschise ușa și intră în camera unității.

Fritz îl urmări pe Ivan cum pleacă, urîndu-i pentru siguranța lui, disprețuindu-l pentru amoralitate și admirîndu-l pentru îndrăzneala lui neclintită. Fritz aruncă un nume. În cîteva secunde funcționarul respectiv apără în fața lui.

– Da, domnule!

– După ce ai dactilografiat plîngerea, du-o la familia Sperry și las-o acolo. Cu uitătura cea mai înfiorătoare, Fritz privi direct în ochii funcționarului. Apoi uită totul, continuă el. Dacă aflu vreodată că ai suflat un singur cuvînt despre ce va fi vorba în plîngere, o să regreți mult – și mă refer la tot restul vieții tale.

Funcționarul înghiți în sec.

– Da, domnule.

Fritz dădu afirmativ din cap, știind că s-a făcut implicit înțeles.

– Dacă întreabă cineva de mine, mă întorc într-o oră.

Lui Fritz îi trebuiră doar cinci minute ca să ajungă acasă. Locuia la numai cîteva colțuri depărtare de centrul orașului Palmetto, în care cel mai înalt zgîrie-nori, „Prima Bancă Națională a Cetățenilor” avea doar șase etaje. Orașul propriu-zis avea o populație de zece mii de oameni, deși poate de zece ori mai mulți trăiau în partea rurală a comitatului.

Cartierul familiei Jolly era vechi și confortabil. Fritz și Dora cumpăraseră casa ca tineri căsătoriți, pregătindu-se pentru numeroșii copii pe care plănuseră să-i instaleze în dormitoare. Din nefericire, Dora făcuse o tumoră ovariană, la scurt timp după nașterea lui Hutch și suferise o histerectomie complicată. Dintr-unul din dormitoare libere făcuse o cameră pentru croitorie; în altul, Fritz și Hutch își țineau unelte de pescuit și vînătoare.

Dora era în bucătărie spălînd vase cînd Fritz intră pe ușa din dos și își scoase vesta.

– Bună. Mai ai cafea?

Dora Jolly era o femeie înaltă, subțire, a cărei personalitate veselă se transformase în resemnare față de sterilitatea ei timpurie. Era o gospodină eficientă, dar nu mai era fata aceea lubitoare și veselă cu care se

căsătorise Fritz.

Își șterse mâinile ude cu un șervet de vase.

– Ce se întâmplă, Fritz? Cum se poate că ai fost chemat la tribunal la miezul nopții? De ce mi-ai spus să nu-l las la școală pe Hutch?

Fritz își turnă singur cafeaua.

– Unde-i el?

– Sus în dormitorul lui. Se comportă la fel de curios ca și tine. I-am pregătit micul dejun, dar n-a mâncat aproape nimic. Se întâmplă ceva cu voi doi. Vreau să știu și eu despre ce e vorba.

– Nu, să nu știi, Dora. Crede-mă, nu trebuie. Las-o așa.

Lăsându-și cafeaua neterminată pe tava de porțelan, plecă din bucătărie. Ușa de la dormitorul lui Hutch, de la etajul doi, era închisă. Fritz bătu o dată tare, apoi deschise și intra.

Hutch era îmbrăcat, dar fără pantofi. Ședea în vârful patului desfăcut, sprijinit de căpății, uitându-se supărat în tavan. Pe sub pistrui, pielea apărea mai palidă ca de obicei. Cu o seară înainte spusese că zgrietura aceea lungă de pe obraz o avea de la o crenguță de copac. Acum, când Fritz era edificat, vederea ei îi întoarse stomacul pe dos.

Hutch îl privi absent când se apropie de pat și se așeză pe margine.

– Maică-ta spune că n-ai mâncat la micul dejun.

– Nu, domnule.

– Ești bolnav?

Se juca cu franjurile cuverturii și ridică vag din umeri. Fritz anchetase prea mulți suspecți ca să nu recunoască vina când o vedea. Stomacul i se strînse mai tare.

– Ei bine, băiete, ce-i cu tine?

– Nimic.

– De ce nu ne oprim din învîrtitul ăsta în jurul cozii? spuse Fritz încrîncenat. Spune-mi cum s-a întâmplat.

– Să-ți spun despre ce?

Fritz își pierdu răbdarea.

– Încerc al dracului de greu să mă abțin să nu te sting

în bătaie. Fii deștept și vorbește. Scutește-te de bătaia pe care mă tem grozav că o meriți.

Autocontrolul lui Hutch nu mai rezistă. Începu să înghită convulsiv. Pieptul i se umfla. Umerii largi începură să-i tremure. Arăta că era gata fie să izbucnească în lacrimi, fie să vomite. În cele din urmă, fu în stare să spună:

– Bănuiesc că știi despre Jade.

– Știu că a ajuns la spital la ora unsprezece și jumătate aseară.

– La unsprezece și jumătate! exclamă Hutch.

– Spune că un negru neidentificat a scos-o dintr-un șanț, pe șoseaua de coastă, și a dus-o acolo cu mașina. Pretinde că tu, Neal și Lamar ați violat-o în grup.

Ridicîndu-și genunchii, Hutch își puse coatele pe ei și își frecă ochii cu palmele.

– Nu știu ce mi s-a întâmplat, tată. Jur în fața lui Dumnezeu, nu mi-am dat seama ce fac pînă s-a terminat totul.

Fritz își simți pieptul greu ca un sac de ciment. Ultima licărire zadarnică de speranță că fata ar fi mințit, pîlpîi și se stînsese. Obosit, își frecă obrazul.

– Ai violat-o pe fata aia?

– N-am vrut, oftă Hutch. Ceva m-a apucat, ne-a apucat pe toți. Era ca și cînd aș fi stat deoparte și m-aș fi uitat la mine făcînd-o. Nu-mi venea să cred că fac așa ceva, dar nici nu mă puteam opri.

Fritz ascultă relatarea încîlcită a fiului său despre incident. Fiecare vorbă acuzatoare era ca o țeapă care i se înfigea în cap. Povestea lui Hutch se asemăna aproape cuvînt cu cuvînt cu a lui Jade.

– Deci, ați lăsat-o acolo, pur și simplu? întrebă Fritz cînd Hutch se opri, în sfîrșit.

– Ce puteam face altceva? Neal a spus...

– „Neal a spus”, tipă Fritz. După ăsta te iei întotdeauna – după ce a spus Neal? Nu poți gîndi singur? Neal a zis „Hai s-o violăm pe Jade Sperry”, și atunci tu îți scoți cocoșul. Dacă Neal ar fi zis „Acum tăiați-vă coatele și

mîncați-le" ai fi făcut și asta?

- Doar nu cumva te-ai certat cu Ivan, nu-i așa?

Fritz aproape că-l lovi peste obraz. Își ridică și mîna, dar apoi și-o retrase. Adevărul gol al vorbelor lui Hutch l-a împiedicat să dea lovitura. Pe cine voia să lovească? Voia să-l pedepsească pe Hutch sau pe sine și conștiința lui vinovată? Scîrbit, lăsă în jos mîna și își plecă capul.

După un moment Hutch spuse:

- Îmi pare rău, tată. N-am vrut să spun asta.

- E-n regulă, fiule. În dimineața asta nu e momentul să ne ferim de adevăr, oricît de urît ar fi.

- I-ai spus mamei despre... Jade? Fritz dădu din cap. O să mă duc la închisoare?

- Nu, dacă pot să te scot din povestea asta. Nu vreau ca vreun pușcăriaș să-ți facă ție ceea ce tu și prietenii tăi i-ai făcut fetei aleia aseară.

Chipul mare, bărbătesc, al lui Hutch se schimonosi ca al unui bebeluș. Începu să plîngă tare și răgușit. Neîndemînatec, Fritz îl îmbrățișă și îl bătui pe spate.

- N-am vrut, tată. Zău, îmi pare rău.

Fritz îl crezu. Chiar bănuia că lui Hutch îi plăcea fata aia - Sperry și că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să-i facă vreun rău. Fiul lui nu avea nici un dram de răutate în toată ființa lui. Singur, nu ar fi comis niciodată un act de violență. Dar fusese cu Neal. Neal fusese instigatorul. El era întotdeauna. Fritz văzuse venind o asemenea calamitate de mult timp. Nu știa doar ce formă va căpăta. Nici în cea mai nebunească imaginație nu prevăzuse că va fi atît de dezastruoasă.

Sufletul lui Neal era răvășit. Ivan îi băgase în cap lui Neal că era deosebit, iar băiatul începuse să creadă că așa e. Nu existau bariere între el și autosatisfacere. Ce dorea, lua, și nu trebuia să dea seama niciodată de actele sale. În consecință, Neal credea că este scutit de legile ce se aplicau altor oameni.

Pentru Fritz nu era surprinzător faptul că Neal îi alesese pe Hutch și Lamar drept cei mai buni prieteni. În primul rînd, erau singurii colegi, băieți, care îl puteau

aprijini. În al doilea rînd, aveau personalități maleabile. Niciodată nu se răzvrăteau, făceau tot ce voia Neal. Se temeau de el mai mult decît de orice autoritate, inclusiv de părinții lor. Neal pătrunsese pe furiș în eul lor și în neliniștile lor pentru a-i ține credincioși orbește față de el și într-o supunere absolută.

Fritz știa că Ivan poate înmormînta incidentul. Văzuse reușind de prea multe ori mașinațiile lui murdare pentru a se îndoi de puterea lui. Chiar dacă ar ajunge cazul în fața instanței - și era foarte probabil că nu va ajunge atît de departe - băieții nu ar fi condamnați niciodată la Palmetto. Cel puțin jumătate din jurați ar fi funcționari ai lui Patchett, iar Ivan ar mitui cealaltă jumătate. Reputația lui Jade Sperry ar fi ucisă în public.

Nu, Hutch nu va fi închis. Dar o greșeală de acest calibru nu dispăre dintr-o ștersătură, ca semnele făcute cu creta pe tablă. Fritz avea suficiente convingeri religioase ca să se teamă de iad. De asemenea, nu credea că iadul este un loc anume în care ajungi numai după ce mori. Un păcătos putea să-l cunoască și pe pămînt.

- Cred că o să-ți pară rău înainte să se termine cu totul, băiete. Mi-e ciudă pe tine.

Fritz știa că ceea ce făcea era, cu timpul, rău pentru băiat și un păcat mare față de această fată. Singura lui alternativă era să permită să fie distrusă viața lui Hutch din cauza unei singure greșeli nebunești. Poate cineva să se aștepte la așa ceva de la un părinte? Înseamnă să ceri prea mult. Singurul lucru pe care Fritz îl putea spera era să nu trăiască să apuce ziua cînd Hutch va trebui să ispășească.

- Ține-ți doar gura, îi spuse fiului său. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Cu cît știi mai puțin, cu atît mai bine. Ivan și cu mine ne vom ocupa de asta.

În ciuda razelor slabe de soare care se filtrau printre

norii înalți și subțiri, în casă era întuneric și frig când Jade și Velta se întoarseră acasă. Jade dădu drumul la termos-tat. Aerul cald care începu să sufle prin deschizăturile de pe plafon miroseau a praf fierbinte. Trecu prin coridor spre dormitor. Din prag privi în camera familiară. În cele douăzeci și patru de ore de când o părăsise, rămăsese neatinsă. Ea însă se schimbaseră irevocabil.

Imensitatea pierderii o lovi din nou ca un val. Aceste atacuri de regret începuseră să-i devină familiare, dar erau încă atât de proaspete și noi, încât fiecare avea un impact uriaș. Va trebui să învețe să se întărească și să le facă față.

– Jade, ai vrea să-ți pregătesc ceva? Cacao? Ceva de mâncare.

Se întoarse și o privi pe mama ei. Chipul Veltei era liniștit, dar în spatele ochilor ei nu era nimeni. Era amabilă din necesitate. Lui Jade îi era dor de tatăl ei, care o trăgea pe genunchi și o legăna în scaunul acela vechi și scârțâitor. *Să nu te temi niciodată, Jade.*

– Nu, mulțumesc, mamă. Am să iau ceva mai târziu, după ce fac baie și mă îmbrac.

– Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Crezi?

– Nu mă zgîndări, Jade, se răloi Velta, înălțându-se indignată. Am să fiu în bucătărie. Se răsuci pe tocuri și se întoarse pe coridor.

Jade închise ușa dormitorului ei și își scoase halatul de la sala de operații. Întimplător își surprinse imaginea în oglinda toaletei. Vrînd să-și ascundă trupul gol de propriii ei ochi, scoase un capot din dulap și se înfășură strîns în el.

În baie, umplu cada cu apă fierbinte, se cufundă în ea pînă la bărbie, apoi își băga și capul în apă. Dorea să poată respira adînc, să-și umple plămîinii cu apă fierbinte și să-și încheie viața.

Dar, bineînțeles, nu putea.

Dar nu curajul era ceea ce-i lipsea ca să se omoare, ci împăcarea. Nu-și va găsi împăcarea pînă când nu va căpăta dreptate. Ajungînd la această concluzie, îi deveni clar cum trebuie să acționeze.

Cuvîntul Vellei era tot atît de bun ca o garanție. Când Jade ieși din camera ei, Velta o aștepta în bucătărie. Așezată la mica masă pătrată, puneă zahăr într-o ceașcă de cafea solubilă. După ce își turnă un pahar cu lapte, Jade i se alătură.

– Un ajutor de șerif a adus asta. A spus s-o citești înainte de a o trimite îndărăt la tribunal.

Jade privi plicul lung, alb, care stătea pe masă între ele, dar nu spuse nimic.

– Nu știu cum de te-ai băgat într-o chestie ca asta, Jade, începu Velta. Zău că nu știu.

Jade luă o sorbitură din lapte.

– Dar nu ar trebui să-ți înrăutățești situația aducînd acuzații formale acestor băieți. Velta trase un șervețel de hirtie din cutia de plastic aflată în mijlocul mesei și șterse cafeaua care se vărsase în farfurioară.

Jade își îndreptă atenția spre paharul cu lapte din fața ei, lăsînd vorbele mamei sale să treacă peste ea așa cum apa se rostogolește peste pietrele netede. Singura cale de a supraviețui era să se detașeze din prezent și să-și transfere gîndul într-un punct în viitor, cînd lucrurile vor arăta altfel.

– Îți dai seama de urmările pe care le-ar avea asupra noastră un proces de viol? Velta își frecă brațele ca și cînd gîndul o înfrigura. Te vor ține minte pentru asta toată viața. Oamenii vor uita că tatăl tău a avut Medalia de Onoare. De fiecare dată cînd va fi menționat numele tău, va fi în legătură cu acest nefericit incident.

Vorbele superficiale ale mamei sale distruseră concentrarea lui Jade. Printr-un act de voință, își reținu răspunsurile amare care-i umpleau pieptul și doreau să fie exprimate.

– În multe privințe, șeriful avea dreptate, Jade. Cred că se gîndește la interesele tale. O cred, într-adevăr. Dacă aduci asta în public, vom avea cu toții probleme. E sigur că Ivan o să mă dea pe mine afară. Nu mă poate lăsa să lucrez în continuare pentru el, de vreme ce copiii noștri se află într-un conflict în justiție. Dacă îmi pierd slujba, ce ne

facem?

Velta făcu o pauză să răsuflă și să soarbă din cafea.

– Numai voi patru știți ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Băieții ăia au să spună cu totul altă poveste, Jade. Va fi versiunea ta contra versiunii lor. Trei contra unu. Pe cine gîndești că vor crede oamenii? Vor spune că ți-ai căutat-o de la început, urcîndu-te în mașina lui Neal.

Velta bătu în masă cu unghia degetului arătător.

– O victimă a unui viol este întotdeauna învinovățită. Poate că nu e drept, dar așa se întîmplă. Oamenii vor spune că ești drăguță și că știai despre ce-i vorba. Vor zice că te-ai fișit prin fața lor pînă ce și-au pierdut controlul.

Cei care vorbeau în gura mare că ești elevă ideală și o creștină bună, vor începe să te privească în cu totul altă lumină. Unii ar putea chiar începe să răspîndească minciuni despre tine, doar ca să dea naștere la birfă. Nu peste mult timp, nici una dintre noi nu-și va putea ține capul sus în orașul ăsta.

Velta oftă.

– După asta, poți să-ți lei adio de la speranța să te măriți cu cineva important. Aș vrea să te gîndești la asta, înainte să te duci să trîncănești.

Jade se ridică, se duse la chiuvetă și vărsă restul de lapte la canal. Apoi se întoarse s-o înfrunte pe mamă ei.

– Mi-am schimbat părerea, mamă. Nu depun plîngere.

Velta căscă gura, apoi aproape că schiță un zîmbet.

– O! Jade, eu...

– Așteaptă, mamă, înainte de a spune ceva, vreau să mă asigur că știi de ce nu o depun. Nu mi-am schimbat părerea din cauza vreunui sfat pe care l-am primit de la tine sau de la șeriful Jolly. Și nu-mi pasă dacă Ivan Patchett te dă afară azi după-amiază. De fapt, dacă nu ai avut curajul să i te opui și să pleci tu, aș dori să te dea afară curînd. Urâsc ideea de a depinde de el pentru orice.

De asemenea, nu-mi pasă nici cît de-o ceapă degerată de ce ar putea însemna un proces pentru reputația ta sau a mea. Nu-mi pasă ce gîndesc oamenii. Oricine ar crede o minciună atît de josnică despre mine ar distruge în mod

automat prețuirea pe care eu aș pune-o pe opinia sa.

Singurul motiv pentru care nu vreau un proces este Gary. Legătura noastră ar fi la discreția analizei publice. Străinii ar discuta-o printre rufele puse la întins. N-aș putea suporta să știu că un lucru atît de pur și curat ca dragostea noastră, unul pentru celălalt, a fost transformat în ceva urît și rușinos, ceva de care să chicotești.

Îi iubesc prea mult ca să-l expun la un lucru atît de urît. Poți să-ți închipui cum s-ar simți, știind că trei băieți au... s-au descărcat în mine?

Lacrimi îi curgeau pe obraz. Parcă i se rupsesse ceva în piept, ca o fisură în pămînt, și scoase un geamăt.

– Nu, mamă, nu-ți poți închipui ce ar însemna asta pentru Gary, dar eu pot. Ar fi în stare să-i omoare. Ar putea chiar să încerce s-o facă și să-și distrugă viitorul din cauza procesului ăstuia. Un avocat deștept al apărării – iar Ivan și-ar putea permite să-l angajeze pe cel mai bun – ar putea să-l citeze pe Gary să fie martor împotriva mea. El ar fi nevoit fie să dezvăluie în public intimitatea noastră, fie să devină sperjur, ca să nu facă asta. N-am să las să se întîmple așa ceva. Hotărîtă, își șterse lacrimile.

– În cele din urmă, am înțeles că un proces n-ar face decît să amîne inevitabilul.

– Ce vrei să spui? întrebă Velta.

– Eu voi fi aceea care va avea grijă ca ei să plătească pentru asta. Într-un fel, într-o bună zi, mă voi revanșa. Brusc lacrimile secară. De ce să trec prin acțiuni legale cînd ei, în mod garantat, vor fi achitați? De ce să-l fac pe Gary să treacă prin necazul ăsta? Va fi destul de lovit cînd voi rupe legătura cu el. Iar pentru a-l proteja, va trebui să ne despărțim, adăugă ea tristă. Apropo, mamă, am primit amîndoi bursele. Scrisoarea a sosit ieri. Eram în drum să-i anunț vestea cea bună cînd Donna Dege a rămas fără benzină.

Nedreptatea situației era copleșitoare și distrugătoare. Se lăsă pe tava de scurs vasele.

Velta se ridică de pe scaun și își scutură scurt palmele.

– Oricare ar fi motivele tale, sînt bucuroasă să aud că plănuiești să-ți continui viața. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să uiți cu totul ce s-a întîmplat.

Jade își ridică brusc capul. O energie violentă ardea în adîncul ochilor ei albaștri. Deși stătea nemișcată, trupul îi era încordat și fremăta. Cînd vorbe, vocea îi era calmă și controlată.

– N-am să uit niciodată.

După a doua oră de curs, cămașa lui Lamar avea urme de transpirație sub brațe. Era nervos, supărat și ulmit.

Neal și Hutch erau absenți de la școală. Chiar numai acest fapt îl făcea să nu se simtă în largul lui. Și el avusese de gînd să rămînă acasă, dar pentr'u asta ar fi trebuit să inventeze o scuză față de maică-sa. Pe cît era posibil, încerca să evite să aibă de-a face cu Myra Jane, mai ales dacă asta îl obliga să se prefacă. Ea mirosea o minciună de la distanță.

În timpul pauzei, directorul, domnul Patterson, le anunțase elevilor că viitorii absolvenți Gary Parker și Jade Sperry obținuseră burse la colegiu. Toată lumea aplaudase.

– Știu că veți dori să-i felicitați pe acești doi elevi frunțași, spuse directorul, la stația de radio. Din nefericire, Jade lipsește astăzi, dar să nu uitați să o felicitați cînd vine la școală.

După ce auzi că Jade e absentă, Lamar începu să transpire cu adevărat. În recreație îl întîlni pe Gary Parker pe coridor, dar se prefăcu că nu-l vede, ca să nu trebuiască să-i vorbească. Ar putea să se mai uite în ochii lui Gary după ceea ce îi făcuse prietenei lui? În seara trecută tănuise o mîndrie secretă pentru realizarea lui sexuală. În lumina rece a zilei, totuși, își reaminti că succesul lui se petrecuse pe seama lui Jade.

Văzîndu-l pe Gary primind cu grație felicitările

colegilor, vinovăția lui Lamar ieși la suprafață. Înecat în rușine și groază, alergă în prima cameră de odihnă a băieților și vomită la toaletă.

Ora a patra o avea împreună cu Donna Dee Monroe. Cînd intră în clasă, se simți ușurat văzînd-o așezată în banca ei. Stomacul lui se răsculă amenințător cînd îi întîlni privirea.

Ea știa.

Putea spune, după privirea ei cercetătoare, că știa. Aflase cumva ce se întîmplase după ce ei o părăsiseră pe șosea? Uitătura pe care o aruncă spre el îl făcu să se simtă mai prost decît atunci cînd mama sa începea o tiradă despre unul dintre numeroasele lui defecte. Se simți de parcă ar fi fost gol în fața lumii. Voia să se tîrască într-o gaură și să se ascundă. Dar trebuia să suporte cincizeci și cinci de minute ora de engleză. Minutele treceau cu o încetineală chinuitoare.

Cine îi spusese Donnei Dee? Presupunea că Jade. Dar cînd? Cum? Ultima dată cînd o văzuse pe Jade, ea zăcea pe pămînt cu genunchii strînși la piept. Își aminti că se gîndise că cel mai bine ar fi fost dacă ea ar fi murit. Atunci n-ar mai fi fost nimeni care să depună mărturie despre ce făcuse el. Mama lui n-ar afla niciodată. Desigur, înmormîntase imediat gîndul, înainte ca Dumnezeu să aibă timp să-l audă și să-l trăsnească.

Se pare că Jade nu fusese într-o stare chiar atît de rea pe cît arăta. Dar cum o fi ajuns înapoi în oraș? Spusese oare cuiva ce se întîmplase la canal? Se pare că da, pentru că Donna Dee știa. Vai, Isuse! Dacă Donna Dee știa, atunci și alții vor afla și poate mama lui va auzi și ea. Vor fi luate măsuri de pedepsire. Indiferent ce spusese Neal, acestea vor exista.

Acum, probabil, șeriful Jolly știe deja. Chiar dacă fiul lui era implicat, el e un om integru. Va face ceea ce e drept. În orice clipă de acum încolo, un ajutor de șerif mătăhălos ar putea intra pe ușa clasei cu o armă în mînă și fluturînd un mandat de arestare pentru Lamar Griffith.

Sîngele i se scurse atît de repede din cap, încît trebu

să și-l așeze pe bancă, să nu leșine. Pielea îi era cleoasă și se făcu greață iarăși.

Lamar se gândi serios să fugă din clasă, pînă în centru și să se pună la dispoziția judecătorului districtual. Mai bine să fie șobolan față de prietenii săi, mai bine să-l albească dușman pe viață pe Ivan Patchett, mai bine să fie închis cu hoții și proxeneții și ucigașii în serie, decît să cunoască minia dezlănțuită a mamei sale.

S-a întîmplat că Lamar a pierdut ocazia să se repeadă la ușă. În timp ce se presupunea că elevii erau cufundați în citirea lui Alexander Pope, Donna Dee se apropie de catedra profesoarei și o rugă în șoaptă să-l dea voie să se ducă la infirmerie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă profesoara.

– Nu mă simt bine. Știi dumneavoastră. Îi aruncă profesoarei acea privire pe care o schimbă femeile ca să semnaleze că sînt la ciclu.

– Desigur, dragă. Du-te acasă și culcă-te cu o pernă electrică.

Pe furie, Lamar o urmări pe Donna Dee plecînd. Cînd închise ușa clasei în urma ei, ea îl privi direct, dar el nu putu interpreta înțelesul comunicării ei mute. Părea că voia să-i spună să-și țină gura.

Cînd orele din ziua aceea luară sfîrșit, genunchii nesiguri abia îl susțineau în timp ce alerga spre mașina lui. Pentru că nu știa ce altceva să facă sau unde să se ducă să capete niște răspunsuri, se îndreptă spre casa lui Neal. Casa era așezată pe un loc de primă mărime ca proprietate imobiliară. De la șosea pornea un drum de pietriș care șerpuia printr-o pădure deasă. Peluza cultivată din jurul casei era de mărimea unui teren de fotbal. Trei stejari bătrîni o protejau cu o deasă cupolă de ramuri. Rădăcinile lor se încolăceau pe pămînt ca niște tuburi de lavă.

Casa de cărămidă, cu două etaje, era impresionantă, dar Myrajane Griffith își ridea de ea.

– Bătrînul Rufus Patchett nu avea nici un dram de bun gust. El a desenat casa astfel încît să albească opt coloane de verandă, cînd cu șase ar fi fost la fel de frumoasă. Rufus a

vrut să-l enerveze pe tata construind o casă mai mare decît a noastră. E de prost gust să fii atît de ostentativ, spunea ea adesea.

Dar recent se contrazisese singură afirmînd:

– E o rușine că Ivan a lăsat casa asta frumoasă, dărăpănată și în ruină. Ar avea nevoie de mîna unei femei. Ar fi trebuit să se recăsătorească încă de mult. Eula aia care lucrează la el e o gospodină șleampătă. E leneșă și obraznică.

Lamar avusese bunul simț să-și țină gura și să nu întrebe de unde avea mama lui informația. După cîte știa el, nu pusese niciodată piciorul în casa familiei Patchett. De multe ori îl dusese pe el pînă acolo, dar nu fusese niciodată invitată să intre înăuntru.

Tatăl lui Ivan, Rufus, făcuse avere cu bumbacul. Sudoarea culegătorilor de bumbac, a arendașilor și a muncitorilor sezonieri se îmbibase în mortarul care lega laolaltă cărămizile. Rufus fusese deștept. În timp ce contemporanii săi se tocneau cu brokerii ca să mai scoată un bănuț la un balot de bumbac pe o piață aflată în declin, el a trecut la cultivarea soiei. La fel ca și familia lui Myrajane, majoritatea plantatorilor de bumbac au pierdut totul. Ei i-au vîndut lui Rufus terenuri cu 10 cenți la dolar doar pentru a nu mai fi nevoiți să plătească taxe pentru pămînturi pe care nu-și mai puteau permite să le cultive.

Rufus fusese flămînd de pămînt și înghițise proprietăți în stînga și în dreapta. Ignorînd batjocura concetățenilor, el a continuat să cultive soia. Cînd a devenit posibil, a construit fabrica pentru a putea prelucra el însuși produsele anexe. După moartea lui Rufus, Ivan a moștenit tot pămîntul și fabrica și puterea ce i-o dădeau acestea. Într-o bună zi, Neal avea să facă același lucru. Și fiul lui după el.

Lamar, în loc să fie invidios pe prietenul său, era ușurat știind că nu are în fața lui o asemenea răspundere. Fusese înțărcat cu mîndria bătoasă a familiei Cowan și se gîndea sincer că o astfel de răspundere ar fi distrugătoare și prostescă. Ce bine i-a adus ea familiei Cowan? Singu-

rii care au mai rămas erau unul sau doi veri îndepărtați și Myra Jane, care era zgîrcită, apucătoare și posesivă. Îi făcuse un iad din viață tatălui lui Lamar, căruia el încă îi mai simțea lipsa. Poate că dacă ea ar fi fost săracă la început, ei ar fi fost mai fericiți cu toții.

Pe cînd se apropia de casă, văzu că nu era singurul oaspete al lui Neal. Mașina lui Hutch era parcată în față, pe drumul circular.

Eula deschise ușa. Conștient, Lamar își șterse picioarele pe covoraș înainte de a intra în vestibulul de marmură.

– Bună, Eula. Neal e acasă?

– E sus cu Hutch, în dormitor.

Alergă pe scară și deschise a doua ușă din stînga, după galerie. Neal ședea pe podea, cu spatele sprijinit de pat. Hutch era trînit într-un fotoliu. În mod remarcabil, Neal arăta ca de obicei. Pistruii lui Hutch parcă se îngriseră peste noapte. Sau poate că pielea de sub el era nesănătos de palidă? Zgîrietura de pe obraz ieșea în evidență prin contrast.

– Bună, făcu Neal. Intră. Vrei o bere?

– Nu, mulțumesc.

Hutch nu zise nimic. Li se întîlniră privirile, dar, din cauza păcatului secret pe care îl împărtășeau acum, lui Lamar îi fu greu să se uite direct la prietenii săi. Se părea că Hutch simțea la fel.

Neal părea netulburat.

– Cum a fost azi la școală, Lamar?

– În regulă, pe cîte cred.

– S-a întîmplat ceva neobișnuit? Luă o gură de bere.

– Nu. După o scurtă pauză spuse: Domnul Patterson a anunțat că Gary și ... și Jade au obținut burse la colegiu. Îi aruncă lui Hutch o privire pe furiș. Hutch păli mai mult ca înainte.

– Nu mai spune! târăgăna Neal. Ce ziceți de asta? Bravo lor.

Hutch ieși din fotoliu și se duse la fereastră. În urma lui, lăsă un șir de înjurături. Privindu-l pe Hutch, Neal mai

sorbi o dată din bere.

– Ce te mîncă la fund? Nu te bucuri de bursa lor? Abia se ținea de rîs.

Furios, Hutch se răsuci.

– Nici măcar n-o să vorbim despre asta? O să ne prefacem doar că nu s-a întîmplat nimic?

Acum, că Hutch pusese pe tapet subiectul, Lamar se simți ușurat că, în sfîrșit, putea vorbi cu cineva despre acesta.

– Isuse, am fost groaznic de speriat toată ziua.

– Speriat? De ce? Întrebă zeflemitor Neal.

– Că am intrat în belea, ce credeai?

Neal se îndreptă, clătînd din cap a uimire față de preocuparea lui Lamar.

– Cum v-am spus aseară, n-o să avem nici o belea. Nu mă ascuți cînd îți spun ceva, Lamar? N-am făcut nimic rău.

Lamar îl privi pe Hutch. Hutch nu era chiar atît de sigur pe sine în legătură cu situația, așa cum era Neal, dar nu vorbea, cu riscul de a părea laș și de a fi de partea rea a lui Neal. Lamar era singur.

Lamar își apucă rămășița de curaj cu ambele mîini și rezistă.

– Unii oameni ar putea vedea lucrurile diferit, Neal.

– Care oameni?

– Cei care aud despre asta.

– Cine o să le spună? Jade? Rise zgomotos. Nu cred.

Hutch spuse:

– I-a povestit tatei.

– I-a povestit tatălui tău? repetă Lamar cu o voce ridicată, pițigăiată. Genunchii i se miară și căzu cu zgomot pe podea. Ce-are de gînd să facă?

– Nimic! Pe naiba! Neal, vizibil plictisit, se ridică și smulse altă cutie de bere din pachetul de șase bucăți. Cînd o deschise, spuma îi sări pe mînă. În timp ce-o scutura, spuse:

– Voi doi mă enervați de moarte, zău așa, știți? Dacă o să umblați încolo și încoaie arătînd și acționînd de parcă

ai fi vinovați de ceva, toată lumea va crede că sînteți cu adevărat vinovați.

- Poate că sîntem. Ochii lui Neal îl țintiră pe Lamar. Lamar se simți ca o insectă prinsă cu un ac pe o coală de hîrtie, dar simțea că trebuie să-și ia de pe inimă treaba asta sau va exploda.

- Orice ai zice tu, Neal, nu cred că Jade a vrut ca noi să... știi tu.

- Ești nebun? Vorbele izbucniră din gura lui Hutch, ca și cînd s-ar fi adunat acolo prin presiune internă. Bineînțeles că ea n-a vrut, timpitule. S-a luptat ca o pisică turbată. Am violat-o, pur și simplu.

- Isuse! Lamar se lăsă pe o parte. Stomacul îi era plin de apă. Se temea să nu se murdărească. Se gîndi că s-ar putea să vomite iar. Și ce dacă se face de rîs? Oricum, ar muri în clipa în care mama sa va auzi ceva despre crimă.

- Tăceți, șuieră Neal. Amîndoi, tăceți. Dinții lui drepti, albi erau încheștați și dezvelii. Ascultați voi, puțoi proști, fetele spun porcăria asta mereu. S-a prefăcut că rezistă, e sigur. Credeți că vrea să le spunem tuturor că de bunăvoie e fost regulată în grup? Înainte ca noi să-i informăm pe toți ceilalți tipi cît de ușuratică a fost ea, trebuia să stîrnească tot rahatul ăsta ca noi să apărem întii într-o lumină proastă. Nu înțelegeți?

Hutch era destul de disperat ca să se agațe de orice pai, indiferent cît de firav. Lamar dorea și el să-l creadă pe Neal, dar de fiecare dată cînd Neal începea să pară logic, Lamar își amintea forța cu care se luptase Jade și cît de îngrozitor arăta cînd el și Hutch au ținut-o jos pentru Neal. Hutch își șterse cu dosul palmei fruntea transpirată. Pielea lui avea culoarea chitului stropit cu vopsea roșie.

- Probabil că n-ar fi trebuit s-o lăsăm acolo, zise el. A ajuns înapoi în oraș cu bine, nu?

- Cum s-a întors? întrebă Lamar.

Neal îi comunică tot ce știa și tot ce transpirase la tribunal în dimineața aceea.

- Am avut impresia că Donna Dee știa, observă Lamar cînd Neal termină.

- Donna Dee a depus mărturie pentru noi, zise Neal. Ea știa al naibii de bine că Jade era conștientă la ce să se aștepte cînd a intrat în mașină cu trei țapi pe jumătate beți. Poate ar fi trebuit s-o invităm și pe Donna Dee la mica noastră petrecere. Rinji și plescăi din buze. Deși nu o văd să fie așa de bună ca prietena ei Jade. N-am mai avut pînă acum o bucățică așa de dulce.

Lamar își coborî ochii spre mîinile sale, pe care le ținea leneș în poală. Simțea o nevoie cumplită să și le spele.

- Donna Dee era furioasă pe Jade că s-a culcat cu tine, îi zise Neal lui Hutch. Puteai să vezi cum îi ies aburi prin urechi. E cu adevărat incinsă după tine. De ce nu ești cumsecade, Hutch? Dă-i o mostră din ce i-ai dat lui Jade.

Mîinile mari ale lui Hutch se strînsură pumn. Chipul lui își recăpătă culoarea. De fapt se făcu roșu ca sfecla. Temperamentul iute al lui Hutch era cunoscut de toți cei din jur, în afară de Neal, dar pentru orice lucru există o prima oară. Lamar își ținu respirația într-o așteptare plină de teamă.

Bineînțeles că Hutch nu avea de gînd să-l contrazică mai mult pe Neal. Culoarea îi dispăru din obraji și pumnii se relaxară.

- Mă duc spre casă acum. Traversă camera. Înainte de a ajunge la ușă, Neal îi blocă drumul.

- Aș fi foarte dezamăgit dacă cei doi prieteni ai mei s-ar dovedi niște găinațuri care-ți fac greață. Îl incluse și pe Lamar în privirea de avertisment pe care i-o aruncă lui Hutch. Jade a stîrnit azi dimineață un viespar, dar acum totul s-a terminat. Babăcu' meu a sunat mai înainte și mi-a spus că ea l-a anunțat pe Fritz că s-a hotărît să nu depună plîngere. Asta e tot alt de bine ca și o recunoaștere că ea a vrut-o. Cînd nimeni nu răspunse, el încheie:

- Ei, nu-i așa?

Cei doi băieți se priviră nehotărît. În cele din urmă, Lamar mormăi:

- Cum spui tu, Neal.

- Bine, atunci liniștești-vă, nu vreți?

Hutch zise:

- Tata mi-a fixat o oră de venit acasă pentru următoarele cîteva săptămîni. Ne vedem mai tîrziu.

După ce el plecă, Neal își ridică mîinile deasupra capului și se întinse, căscînd.

- Babacu-meu m-a scos din pat înainte de răsăritul soarelui azi dimineată. Mi-a fost lene toată ziua. Își luă berea și bău restul dintr-o înghițitură. Vrei să mergi să tragem la coș sau să facem altceva?

- Nu, eu, ăă, trebuie să mă duc și eu acasă. Lamar se ridică în picioare. Neîndemînat, își făcu de lucru cu fermoarul de la haină, își băgă mîinile în buzunare, le scoase din nou.

- Maică-mea o să aștepte despre chestia asta, Neal?

- De ce? Neal zîmbi ca un aligator. Ești speriat?

- Ale naibii, ai dreptate, recunosc Lamar rîzînd încet.

Neal îl bătu între omoplați.

- N-o să aștepte. Și chiar dacă află, ce-i? Te-ai culcat cu una. Mare chestie!

Brusc îl apucă pe Lamar de fund și îi șopti încet.

- Ai împușcat-o cu o încărcătură zdravănă, bărbate. Am fost al naibii de mîndru de tine.

Îl ciupi înainte să-și ia mîna, rîzînd în modul lui caracteristic, lipsit de griji.

Lamar își luă rămas bun și se îndreptă spre scară. Tavanul înalt al casei îl făcea să se simtă mic și prins în colivie. Se opri un moment ca să respire și să se liniștească. Sprijinindu-se de balustradă, își dădu seama că transpiră din nou din abundență. Sudoarea făcea broboane pe buza de sus. Palmele îl erau lipicioase și reci din această cauză.

Mai avu o altă senzație uluitoare: i se întărise sexul. Era foarte tare. Discuția despre realizările lui sexuale din seara trecută era de vină. Nu știa dacă să se bucure sau să-i fie din nou greață.

Capitolul șase

Gary Parker o pîndi pe Donna Dee la mașina ei, în parcajul elevilor, după ce sună clopoțelul la trei și jumătate. Bănuiala lui că ea îl evită, se confirmă. Cînd îl văzu, aproape că-și scăpă cărțile.

- Gary! De ce, de ce nu alergi pe pistă?

- Vreau să vorbesc cu tine, Donna Dee.

- Despre ce? Își zvîrlî cărțile pe scaunul din spate și se așeză la volan, dornică să plece. Gary întinse mîna prin ușă și scoase cheia de contact.

- Ei, ce-i...

- Vreau să știu ce se întîmplă cu Jade.

- Jade? repetă ea ca un ecou.

- Jade. Știi tu, Jade Sperry, cea mai bună prietenă a ta.

- Da, făcu ea, cu o expresie brusc ostilă. Ce-i cu ea?

- De ce lipsește de la școală de atîta vreme? Ce se întîmplă cu ea? De cîte ori sun, mama ei îmi spune că e bolnavă. Jade nu vrea să vorbească cu mine deloc. E chiar atît de bolnavă? Ai văzut-o?

- Nu, de săptămîna trecută, răspunse ea scurt. Dacă mama ei zice că e bolnavă, probabil că este.

- Nici tu n-ai vorbit cu Jade?

- Nu.

- Nu pot crede una ca asta, Donna Dee. Ești cea mai bună prietenă a ei.

- Bine, și tu ești prietenul ei. Dacă nu vrea să vorbească cu tine, ce te face să crezi că vorbește cu mine? Te rog, dă-mi cheile. Trebuie să mă duc acasă.

Ea îi întinse palma desfăcută; el o ignoră.

- Vrei să zici că ai încercat să vorbești cu Jade și ea a refuzat?

Fața ei mică era încruntată de nehotărîre și exasperare.

- Ascultă, Gary, e bine să știi că ne-am răcit și nu mai vorbim.

O privi cu neîncredere.

- Cred că glumești!

- Nu.

- Ce a provocat această răceală?

- Nu am dreptul să spun. Acum, te rog... Ea întinse mîna după chei, dar el le ținu tot mai departe de ea. Gary, dă-mi cheile!

- Nu, pînă cînd nu-mi spui ce se întîmplă!

De obicei, Gary era calm. Furia de acum era un produs secundar al frustrării și fricii. De cîteva zile, simțise că ceva nu era în regulă. Colegii se uitau la el pe furiș. Unele conversații șoptite se opriseră în momentul în care el se apropiase. Jade avea o boală misterioasă. Nimic nu fusese normal din ziua în care aflase despre bursă. Deși nu avea nimic concret pe ce să se bazeze, avea o presimțire vie că ceva îi schimbă viața.

- Ce se întîmplă cu Jade? întrebă el.

- Dacă vrei să știi despre Jade, întreab-o pe ea. Donna Dee puse mîna pe chei înainte ca el să o poată opri.

Totuși, băgă mîna prin geamul deschis și o apucă de braț.

- E ceva în legătură cu Neal?

Donna Dee își răsuci capul atît de repede încît gîtul îi trosni.

- Ce te face să întreb asta?

- Pentru că e deosebit de nesuferit. Deodată mă tratează ca pe un camarad, numai că e atît de fals, e transparent. Ca și cînd ar ști o glumă pe care eu n-am aflat-o încă.

Îngrijorată, Donna Dee își umezi buzele. Ochii ei aruncau priviri pe furiș. Părea prinsă în capcană, fapt care îi dădu lui Gary o senzație de durere adîncă în măruntaie, căci ghicise bine.

- Prietenia bruscă a lui Neal față de mine are vreo legătură cu Jade?

- Trebuie să plec.

- Donna Dee!

- Trebuie să plec. Porni motorul și se strecură afară din parcaj fără să se uite îndărăt.

- La naibai!

Gary alergă spre mașina lui. Nu luase în mod conștient hotărîrea de a nu se duce la antrenamentul de atletism în după-amiaza aceea. Reacționă pur și simplu la nevoia de a o vedea imediat pe Jade. Chiar de ar trebui să dărîme ușa, avea să o vadă.

Jade recunoscuse zgomotul mașinii lui. Ducîndu-se la fereastra camerei de zi, îl urmări alergînd pe aleea de la intrare și ciocnînd de două ori în ușa. Involuntar, gemu de dorul lui, apoi își luă o înfățișare hotărîtă și deschise ușa.

- Jade!

- Bună, Gary.

Un zîmbet larg îi apăru pe chip. Era clar că era foarte bucuros și ușurat că o vede.

- În afară că ești palidă și slabă, arăți normal.

- La ce te așteptai?

- Nu știu, făcu necăjit. Poate leziuni deschise, suferînd.

O apucă în brațe și o strînse într-o îmbrățișare. Păru că

nu observă că ea nu se topește alături de el ca altădată.

- M-am îmbolnăvit de îngrijorare, șopti el lângă gîtul ei. Mă bucur să văd că ești bine.

Ea fu aceea care puse capăt îmbrățișării. Dîndu-se îndărăt din prag, îl invită înăuntru. El se uită vinovat peste umăr.

- Ești sigură că e în regulă, dacă mama ta nu-i aici?

- E în regulă.

Avînd în vedere situația, încălcarea unei reguli de fier a Veltei era ultima grijă ce și-o făcea Jade.

După ce închise ușa, Gary o trase din nou lângă el și o privi flămînd.

- Ce s-a întîmplat cu tine, Jade? Trebuie să fi fost tare bolnavă. Mama ta mi-a zis că ești prea bolnavă ca să vii la telefon.

- Asta i-am zis eu să-ți spună.

El o privi nedumerit.

- Stai jos, Gary.

Întorcîndu-se cu spatele la el, se îndreptă spre un scaun și se așează. Cînd îl privi, era vizibil că el nu înțelesese lipsa ei de reacție. Jade avea și ea dificultăți în comportare. Atingerea blîndă a lui Gary îi amintise de altele mai puțin blînde. Deși mîntea ei știa că era o deosebire uriașă, trupul ei nu părea în stare să facă deosebirea dintre mîngîierile lui și maltratarea la care îl supuseseră agresorii ei. Se gîndi că trebuie să fie mulțumită. Fără dorința fizică de a-l reține, îi va veni mai ușor să facă ceea ce avea de făcut.

El înaintă, îngenunche în fața scaunului ei și-i prinse strîns mîinile împreunîndu-le în ale sale.

- Jade, nu pricep. Ce naiba se petrece?

- Ce nu înțelegi?

- Nimic. De ce n-ai fost la școală? De ce n-ai vorbit cu mine?

- Am fost bolnavă.

- Prea bolnavă ca să vii la telefon să-mi spui alo?

Își impuse o voce rece.

- Vreau să-ți spun ceva, Gary.

- Isuse, nu, șopti el. Se aplecă și își îngropă fața în

poalele ei, apucîndu-i cu mîinile capotul și înfășurînd materialul pe degete.

- Ai o boală fatală? Ai să mori?

El i se rupse inima. Nu putu rezista să nu-și treacă degetele prin părul lui castaniu ondulat. Ca și cînd ar fi avut o viață proprie, părul se învîrte în jurul degetelor ei. Cu tandrețe, îl mîngie pe cap. Un geamăt îi ieși din gît; era un ecou al celui pe care și-l reținuse.

Înainte de a-și fi stăpînit durerea din inimă, ea îi întoarse capul în sus.

- Nu-i vorba de așa ceva. N-o să mor.

El îi atinse fața, trecîndu-și degetele peste fiecare trăsătură. Doar că... Începu de cîteva ori greșit, apoi spuse:

- Am fost bolnavă psihic.

El repetă cuvintele de parcă ar fi fost în altă limbă.

- Din ce cauză?

- M-am aflat într-o tensiune prea mare.

- Din cauza școlii? Îi atinse părul, înlăturînd o șuviță din dreptul obrazului. Ea rezistă tentației de a-și lăsa capul pe palma lui. Acum se va sfîrși, de vreme ce am obținut bursele. Hei! Nici nu ne-am văzut de cînd am fost anunțați. Felicitări.

- Și tie.

- Cîm vom sărbători? Ochii i se tulburară și mîna îi coborî pe pieptul ei spre sîn. Știi cum mi-ar plăcea mie.

- Nul țipă ea ascuțit retrăgîndu-se la atingerea lui.

El se sperie într-atît încît fu ușor pentru ea să-l împingă cînd își părăsi scaunul. Mișcările ei erau sacadate și neordonate, ca și cînd ar fi învățat de curînd să meargă.

- Jade?

Ea se răsuci și îl înfruntă. El o privea cu uimire.

- Nu înțelegi ce încerc să-ți spun? M-am aflat într-o tensiune prea mare în legătură cu bursa, dar și cu alte lucruri. În principal în ce ne privește.

- Despre ce naiba vorbești?

Ea își dădea seama că trăgăneala nu făcea decît să înrăutățească lucrurile. Nu exista o cale de rezolvare fără a le produce răni amîndurora.

– Ești un băiat deștept, zise ea, dînd în mod deliberat vocii sale o tentă de nerăbdare. Nu știi să citești printre rînduri? Trebuie oare să silabisesc? Nu poți înțelege ce încerc să-ți spun?

Gary se ridică în picioare. Își puse mîinile pe șoldurile înguste și își lăsă capul într-o parte.

– Încerci să rupi?

– Cred... eu cred că trebuie să ne despărțim, da. Lucrurile mergeau prea departe, ne scăpau de sub control. Trebuie să dăm înapoi.

Lui Gary îi căzură mîinile în lături.

– Nu pot crede una ca asta. Jade!

Se apropie de ea și încercă să o ia în brațe. Îl respinse.

– Nu mai pot suporta tensiunea la care mă supui din punct de vedere sexual, Gary.

– Parcă tu nu ai exercitat asupra mea o tensiune sexuală! strigă el.

– Desigur, știu că am făcut-o. Tocmai asta-i ideea. Nu e sănătos pentru nici unul dintre noi să continuăm să aprindem focuri pe care nu le putem stinge.

– Chiar acum cîteva săptămîni ai sugerat să începem să stîngem focurile.

– Mi-am schimbat părerea. Trebuie să așteptăm, să ne acordăm timp suficient pentru a lua o hotărîre corectă. În grabă, își umezi buzele. Dar chiar și asta nu-i suficient. Trebuie să ne întîlnim cu alte persoane. Noi am început să fim împreună chiar de cînd am fost destul de mari ca să avem întîlniri. Vreau să... să începi să te întîlnești cu alte fete.

Cîteva clipe o privi fără să poată vorbi. Apoi ochii i se micșorară plini de suspiciune.

– Asta are cumva vreo legătură cu Neal Patchett, nu-i așa?

I se păru că sub ea se deschide o trapă. Simți cum se prăbușește într-un vid negru.

– Nu, negă ea răgușit.

Era firesc ca el să ia spaima ei drept vinovăție.

– Pe dracu, n-are, rînji el. Se tot dă pe lingă mine de peste o săptămîină. De cînd ai fost „bolnavă”. Se comportă ca un bărbat care are un secret delicios pe care

moare să-l împărtășească. Acum știu ce este. Voia să mi-l bage sub nas. Ai leșit cu el, nu-i așa?

– Nu.

– Nu mă minți. Și Donna Dee arăta vinovată ca păcatul însuși cînd i-am pronunțat numele ăsta. Pentru asta te-ai certat cu ea?

– Donna Dee? făcu ea cu un ton negativ.

– Am prins-o după ore astăzi. Ea mă evită aproape tot atît de grijuliu ca și tine.

– Ce ți-a spus?

– Nu te teme. Nu te-a dat de gol. Dădu din cap. Deci, în cele din urmă, ai sucombat farmecului irezistibil al lui Neal. Asta ar trebui s-o faci fericită pe mama ta.

Jade își scutură părul, dînd vehement din cap.

– Nu, îl disprețuiesc. Știi asta, Gary.

– Așa spui tu. Se clătină înainte și înapoi pe călcîie, abia stăpînindu-și furia. Poate am să-l întreb pe el.

Se îndreptă spre ușă, dar nu făcuse decît doi pași, cînd Jade se aruncă în spatele lui și îl prinse.

– Nu, Gary, nu. Ține-te departe de el. El se răsuci și o trase spre el supărat.

– Dacă ai vrut să mă înșeli, de ce a trebuit să o faci cu Patchett?

– Greșești, Gary. Te rog să nu crezi...

– Patchett, pentru Dumnezeu!

Îi dădu drumul atît de brusc, încît ea se clătină pe picioare. Gary deschise ușa și leși.

– Gary!

El nu se uită înapoi, deși Jade știa că auzise cum îl strigă pe nume, pînă cînd mașina ajunsese pînă aproape de colț. Jade intră împleticindu-se și se sprijini de ușă. Lacrimile pe care și le reținuse curgeau ca un torent. Plînse pînă nu mai avu lacrimi, apoi fu cuprinsă de suspine seci, sonore.

La început, Gary se gândi să se ducă direct la casa familiei Patchett și să-l provoace pe Neal față-n față. Ar putea probabil să-l învingă pe Neal într-o luptă corectă, dar nu voia să-i dea prefăcutului satisfacția de a ști că îl provocase. Îl va lăsa să se împăuneze și să se învîrtească purtînd zîmbetul ăla de mîncător de rahat, dacă voia. Gary Parker nu se va coborî la nivelul lui.

Cînd ajunse acasă, furia lui Gary lăsă loc disperării. Ferma arăta mai urîtă ca oricînd, atunci cînd intră cu mașina în curte. Ura casa cea veche, cu vopseaua coșcovită și cu poarta înclinată. Ura puil care ciuguleau prin curte și putoarea cotejului de porci. Nu-i făcuseră plăcere risetele și sporovăielile fraților mai mici care alergaseră să-l apuce de picioare și să-l împiedice să înainteze.

- Gary, mama a zis că diseară să mă ajuți la matematică.

- Gary, spune-i lui Stevie să nu mă mai urmărească.

- Gary, poți să mă iei în oraș?

- Tăceți!

Șase perechi de ochi uluiți îl priviră. El se uită în jurul cercului de chipuri și urî expresia lor încrezătoare și iubitoare. Ce credeau ei, că e vreun sfînt?

Îl împinse din calea lui și, în goană, sperînd puil, traversă curtea spre hambar. Înăuntru găsi un colț întunecos unde se prăbuși în fin, acoperindu-și capul cu brațele. Dorința și ura și dragostea se luptau în sufletul său.

Dorea să plece din aceste locuri. Ura sărăcia, urîtenia, mîrdăria și lipsa de singurătate. Totuși își iubea familia. În visele lui cu ochii deschiși, se întorcea de la colegiu ca un Moș Crăciun bogat, aducîndu-le bunătăți. Dar răspunderea de a face ca aceste vise să devină realitate era apăsătoare. Adesea, se gîndea, pur și simplu, să dispară.

Bineînțeles că nu ar face una ca asta. Nu numai pentru că simțul răspunderii era atît de adînc înrădăcinat în el, ci și din cauza lui Jade. Ea făcea suportabilă toată urîtenia vieții sale, pentru că în ea era promisiunea că nu va fi mereu așa. Ea era nucleul tuturor speranțelor sale.

- Doamne, gemu el. Cum va putea suporta o viață fără ea? Jade, se gîndi el nefericit, ce s-a întîmplat cu tine, cu noi, cu viitorul nostru împărtășit? Plănuiseră să-și continue studiile, apoi să revină la Palmetto și să facă să fie mai multă dreptate în comunitate. Acum, se părea că dezertase de partea cealaltă - la acei Patchett. Cum a putut?

- Gary?

Tatăl lui intră pe ușa largă a hambarului. Otis Parker nu avea încă cincizeci de ani, dar arăta cel puțin cu zece ani mai bătrîn. Era subțire și vînos, un om slăbuț, cu umerii mereu căzuți. Salopeta afîrna pe silueta lui osoasă. Îl găsi pe fiul său șezînd în colțul întunecat, pe o grămadă de fin mirosînd acru.

- Gary? Copiii spun că te-ai purtat urît.

- Nu pot să am o clipă de liniște aici?

- S-a întîmplat ceva la școală?

- Nu! Caut doar puțină singurătate.

Gary simți nevoia să se descarce pe ceva, iar tatăl lui era o țintă convenabilă.

- Nu poți să mă lași, măcar o dată, singur? țipă el.

- Foarte bine. Otis se întoarse să plece. Nu uita să faci curat la porc.

Gary se ridică în picioare, cu mîinile strînse pumni.

- Ascultă, bătrîne, am făcut curățenie la porc pentru ultima dată. Mi-e o greață de moarte de porc. Mi-e greață că sînt înconjurat de copii zgometoși, pentru că n-ai avut o idee mai bună decît să-i faci. Mi-e silă de locul ăsta și de putoarea putredă a eșecului tău. Mi-e greață de școală și de profesori și de discuții despre burse, cînd de fapt nimănui nu-i pasă de nimic. Să fii băiatul cel bun și ascultător. Asta nu te duce nicăieri. Nicăieri.

Furia și energia i se risipeau. Gary căzu în genunchi pe palele mîrdare și începu să plîngă. Trecură cîteva minute pînă să simtă mîna aspră a tatălui său scuturîndu-i umărul.

- Se pare că ți-ar folosi o înghițitură din asta.

Otis îi întinse o sticlă Mason cu un lichid limpede. Gary

întinse mîna nesigur, o desfăcu și o mirosi. Apoi luă o gură. Alcoolul îi alunecă pînă în stomac. Tușind și suflînd, îi dădu sticla îndărăt lui Otis, care luă o sorbitură zdravănă.

- Să nu-i spui mamei despre asta.

- De unde ai luat-o?

- Cred că e timpul să aflu despre Georgie. E o negresă care face spirt de asta de ani de zile. Nu ia prea mult. Oricum, asta-i tot ce-mi pot permite. O țin aici, pe sub șaua aia veche, dacă ai nevoie vreodată cînd eu nu-s p-ac.

Otis înșurubă înapoi capacul pe sticlă.

- Ai probleme cu femeile?

Gary ridică din umeri indiferent, deși amintirea trădării lui Jade îi ardea măruntaiele mai rău decît spirtul.

- Ele-s aproape singurul lucru dintre creaturile lui Dumnezeu în stare să facă un bărbat să înnebunească și să vorbească aiurea, cum ai vorbit tu. Otis îl privi trist. Nu mi-a plăcut ce-ai zis despre frății tăi, pen'că nu e frumos față de maică-ta.

- Îmi pare rău, n-am vrut asta.

- Ba ai vrut. Dar vreau să-ți zic că fiecare dintre copiii noștri a fost conceput cu dragoste. Sîntem mîndri de fiecare. Ochii lui Otis se împăienjeniră. Sîntem foarte mîndri, mai ales de tine. Nu știu, pe viața mea, de unde ai ieșit așa de deștept și încă altele. Cred că ți-e rușine de noi.

- Nu mi-e, tată.

Ofînd, Otis zise:

- Nu sînt așa de prost ca să nu-mi dau seama de ce nu-ți aduci niciodată prieteni aici, Gary. E foarte clar de ce. Ascultă, mama ta și cu mine nu vrem să înveți ca să poți avea grijă de noi și de ceilalți copii. Vrem să pleci de aici doar dintr-un singur motiv - pen'că tu dorești atît de mult acest lucru. Tu nu vrei să fii un nenorocit ca mine. Tot ce am avut la viața mea e petecul ăsta de pămînt, și e al dracului de sigur că nu-i mare lucru. Nici măcar n-am fost eu ăla care l-am achitat, ci talcă-meu. Am făcut tot ce-am

putut ca să-l păstrez.

Gary aproape că se sufoca de remușcare pentru cele spuse. Otis îi simți vinovăția și, iertător, îl bătu pe genunchi pe fiul său, apoi se sprijini de el ca să se ridice.

- Tu și cu Jade v-ați certat?

Gary aprobă din cap.

- Ei, o să treacă. O femeie trebuie să aibă toane din cînd în cînd, altfel n-ar fi femeie. Cînd vor s-o rupă, lasă-le-n pace un timp.

După ce răsîndi acest oftat înțelept, se îndreptă spre ușă.

- Să vii la masa de seară. Mai bine fă-ți treburile ce le ai de făcut.

Gary privi în urma tatălui său. Cu statura încovoiată, cu picioare crăcănate, umbla prin curtea murdară, acoperită cu jucării stricate, cumpărate la mîna a doua, și cu găinaș de păsări. Gary își acoperi fața cu minile, dorind ca atunci cînd le va da în lături și va deschide ochii, să se afle la un milion de mile depărtare, dezlegat de obligațiile lui.

Toată lumea, inclusiv familia, se aștepta la prea mult de la el. Era sortit eșecului înainte de a începe. Indiferent ce munți de realizări ar fi obținut, nu ar fi putut răspunde tuturor așteptărilor. Nu putea ajunge niciodată destul de bun, destul de bogat. Nu putea ajunge niciodată un Neal Patchett.

Pentru Dumnezeu, de ce a trebuit ca Jade să alerge după el? Și ce dacă Neal era cel mai bogat băiat din oraș? Jade știa cît de gol era pe dinăuntru. Cum putea suporta să-l lase s-o atingă. În timp ce Gary privea la ambianța mizeră din jur, răspunsul deveni clar: Neal Patchett nu venea niciodată la școală cu găinaș pe pantofi.

Nemulțumirea îl rodea, ca și alcoolul din stomac. O să-i pară el rău. Curînd o să vină înapoi tirîndu-se. Neal l-a căzut cu tronc, asta-i tot. N-o să dureze. Pe el, Gary, îl iubea ea cu adevărat. Între ei era ceva prea adînc și puternic ca să fie aruncat. Mai devreme sau mai tîrziu,

Jade își va reveni în minți. Între timp el va... ce?
 Simțul responsabilității îl făcu să se ridice în picioare.
 Se duse să curețe la porc.

Capitolul șapte

- Ei, Jade, ia spune.

Jade se răsuci lângă dulapul ei, ținându-și cărțile strinse la piept. Atât de puțini colegi de clasă îi vorbeau, încât era surprinsă și bucuroasă când cineva - oricine - i se adresa.

Faptele erau obscure, dar bîrfa care circula la Liceul din Palmetto era că Jade îi fusese necredincioasă lui Gary cu Neal Patchett. Se zicea că, pe motiv că umblase cu doi deodată, Gary o abandonase. În două luni și jumătate, trecuse de la ce fusese, fata cea mai căutată din clasele superioare, la o leproasă a societății. Când colegii ei fură prinși în vîrtejul festiv ce precedea absolvirea, Jade fu ocolită.

Zvonul nu se limita la zidurile liceului. Se răspîndise în întreaga comunitate. Când acesta ajunse la urechile lui Pete Jones, el o concedie din serviciul ei cu jumătate de normă, pe motiv că ar prefera să lucreze cu un bărbat tînăr.

Nici acasă lucrurile nu stăteau mai bine. Velta se plîngea că e privită cu răceală la lucru.

- Le-am auzit pe colegele mele șușotind despre tine.

Nu ți-am zis că tu vei fi cea învinovățită de cele întâmplate? Ar fi trebuit să-i spui coloratului ăluia să te aducă direct acasă. A fost o mare greșală că te-ai dus la spital. Odată ce ai făcut asta, ți-ai pecelluit atît soarta ta, cît și pe a mea.

Jade n-avea pe nimeni cu cine să discute problema ei. N-o va ierta niciodată pe Donna Dee că a trădat-o. Se pare că Donna Dee n-o iertase nici ea, fiindcă l-a incitat pe Hutch. Ruptura dintre ele nu putea fi niciodată reparată, dar nefiind nimeni care s-o înlocuiască pe Donna Dee, pierderea celei mai bune prietene și confidente echivala cu pierderea unei mîini.

Pentru pierderea lui Garry însă, Jade plîngea în fiecare noapte. Era clar, după comportarea lui, că el credea minciunile care circulau despre ea. Furia și confuzia lui erau un teren fertil pentru bănuiele urîte, pe care Neal Patchett le sădise și le cultivase. Acționînd subtil ca șarpele în grădina raiului, Neal continua să-l chinule pe Gary cu vorbe în doi peri. O urmărea pe Jade ca un ciine de vînătoare, privirile lui arzătoare arătînd că împărtășeau un secret rușinos. Atitudinea lui insinuantă îi făcea greață. Dar ura bucuria răutăcioasă a lui Neal mai mult din cauza lui Gary.

Autoîncrederea și mîndria lui primiseră o lovitură tot atît de brutală pe cît primise și trupul ei.

– Bună, Patrice, îi spuse ea fetei care avusese curajul să se opună majorității și să-i vorbească.

Patrice Watley era plinută, spălăcită și zvăpăiată. Jade nu-și amintea să fi avut cu ea o conversație din clasele inferioare, atunci cînd se trăsese o linie vizibilă între fetele cumînți și cele rele. Pînă nu demult, fuseseră în categorii opuse față de această delimitare.

Mama lui Patrice obținuse recent cel de al patrulea divorț și era în căutare înfrigurată a unui al cincilea soț. Era atît de ocupată cu viața ei amoroasă, încît Patrice fusese lăsată de capul ei. Drept rezultat, la optsprezece ani trăise multe.

– Nu vreau să insinuez nimic cu întrebarea mea, mă înțelegi, șopti ea, apropiindu-se mai mult de Jade. Dar, ai

căzut pe bec?

Încheieturile degetelor lui Jade se albiră pe muchiile cărților de școală.

– Bineînțeles că nu. Ce te face să mă întrebi una ca asta?

Patrice mișcă din buze cu nerăbdare și o undă de simpatie.

– Uite, Jade, ți-am spus că nu vreau să insinuez nimic cu întrebarea mea, dar cunosc semnele. Am fost și eu în situația asta de două ori.

Jade lăsă capul în jos, băgîndu-și fără să se gîndească, degetul în spirala de metal a caietului.

– Nu m-am simțit prea bine, asta-i tot.

– Ce întîrziere ai?

Jade simți cum se prăbușește în interior.

– Două luni.

– Isuse! Și se mai spune că ești deșteaptă. N-ai prea mult timp, fetiço. Trebuie să faci ceva repede.

Jade refuzase să recunoască semnificația întîrzierii ciclurilor ei. Nici nu se gîndise ce ar trebui să facă dacă cea mai rea ipoteză ar deveni realitate.

– Ai să scapi de el, nu-i așa?

– Eu... nu m-am gîndit...

– Dacă te hotărăști s-o faci, pot să te ajut, se oferi

Patrice.

– De ce ai face asta?

– E copilul lui Neal Patchett?

Patrice auzise zvonurile. Jade dădu din umeri, dînd să se înțeleagă astfel că nu putea fi sigură al cui copil îl purta.

– Dacă e posibil să fie al lui Neal, vreau să te ajut.

Patrice scoase un pachet de țigări și aprinse una, deși fumatul nu era permis în clădirea școlii. Ea dădu capul pe spate și trimise spre tavan un nor de fum.

– Fiul ăla de cătea mi-a făcut și mie același lucru, în vara de după clasa a opta. A fost prima oară. Mama a făcut pe ea. Tatăl meu vitreg a refuzat pe dată să plătească pentru avort, așa că mama s-a dus la bătrînul lui Neal să-i ceară bani. Zi, vrei o țigară? Ești nițeluș cam verde la obraz.

Jade alungă fumul din fața ei.

- Nu, mulțumesc.

- Unde rămăsesem? A, da. Așa că bătrînul Ivan ne-a dat cinci sute de dolari. M-am dus la Georgie, în orașelul negrilor. Ea cere doar cincizeci, așa că am făcut rost și de ceva bani pe chestia asta. N-o să crezi, spuse ea cu o enervare vădită, dar bătrîna mea și-a păstrat fiecare bănuț. Oricum, aș vorbi bucuroasă cu Georgie despre tine. Ea e cam aparte și nu-i place să primească pe oricine fără să-i fie prezentat, știi? Și ține cu adevărat secretul, că nu vrea să dăuneze celeilalte afaceri a ei.

- Ce altă afacere?

Patrice vorbește în șoaptă.

- În afară de avorturi, mai are și alte învîrteli, deși se spune că e croitoreasă. Dacă nu ai prea mulți bani și nu vrei să se afle, Georgie e persoana care s-o facă. Mai trase un fum de țigară. Ascultă, știu că e un lucru greu de acceptat. Poți să-mi spui să mă car și eu mă car. Nu-mi cade nasul, oricum, înțelegi?

- Apreciez oferta ta, Patrice, dar trebuie să mă gîndesc la ea. Nici măcar nu sînt sigură că sînt... că va fi nevoie.

Patrice privi spre mijlocul lui Jade și ridică din umeri.

- Sigur, înțeleg, puștoaico. Prima oară și mie mi-a tremurat pipota. Dar bătrîna mea a zis că nici pentru flăcările iadului nu vrea un ținc plîngăcios în casă. În plus, Neal Patchet e o asemenea secătură, încît care fată cu mintea întreagă ar vrea să aibă un bastard cu el?

Lui Jade i se întoarse stomacul gîndindu-se la asta.

- Am să-ți spun ce am hotărît, Patrice. Mulțumesc.

Se grăbi spre cea mai apropiată cameră de odihnă. Cîteva minute mai tîrziu, părăsi toaleta. Aplecîndu-se peste chiuvetă, își băgă mîinile în apă rece și se udă pe față.

- Nu e un copil, șopti către imaginea ei palidă din oglindă. Nu e nimic. E mocirlă.

După aceasta, de fiecare dată cînd Jade o întîlnea pe Patrice pe coridor, Patrice ridica o sprînceană într-o întrebare mută. Jade pretindea că nu observă, deși Patrice o făcuse să recunoască încă o consecință severă a violului.

Era însărcinată.

Refuza însă să se gîndească la fetus ca la o ființă, un copil. Dorise să amîne luarea unei decizii în această privință, pînă după primirea diplomei de absolvire, doar peste cîteva săptămîni. Dar viața din ea se dezvoltă.

Era foarte atentă la felul cum se îmbrăca. Totuși, dacă Patrice fusese în stare să ghicească, era doar o chestiune de timp pînă o vor face și alții. Teama ei cea mai mare era că cineva își va împărtăși bănuielele cu Gary. El nu trebuia s-o știe niciodată. Sarcina era o dovadă de netăgăduit că fusese cu altul, nu cu el. Putea ea oare să treacă peste momentul absolvirii fără ca el să descopere? Să îndrăznească oare să încerce?

Cu toate astea, fiind a doua din clasă, avea să țină cuvîntul de salut. Gary era primul. Era atît de mîndră de el, deși nu îndrăzni să-l felicite personal. El se întîlnea cu o altă fată, iar cînd se întîmpla ca Jade să-l întîlnească în hol, el privea totdeauna în altă direcție.

Onoarea de a fi a doua din clasă era un premiu de consolare cu care se mîndrea. Ani de studiu și muncă asiduă se transformaseră în realizare. Avînd foarte puțin sprijin părintesc, ea merita această onoare. Al naibii să fie dacă-l va lăsa pe Neal și prietenii lui să o jefuiască și de asta.

Ștînd la microfon și adresîndu-se auditoriului la începutul serbării, dorea să-i privească în ochi pe atacatorii ei. Nu o vor vedea intimidată. Îi violaseră trupul și reputația, dar avea să plece cu demnitatea intactă.

Dar dacă oamenii ar fi chicotit pe ascuns în dosul programelor lor tipărite, în legătură cu sarcina ei pe care încercase în zadar s-o ascundă?

În săptămîna absolvirii, în timp colegele ei își făceau planuri mărețe pentru acel sfîrșit de săptămîină important, Jade se chinuia cu problema ei. La o schimbare de clasă,

una dintre femeile consilier se apropie de ea.

- Cu cine o să vii la serbare, Jade?

- Nu vin, doamnă Trenton.

- Nu vii? Nu te-a invitat nimeni?

- Așa-i. Neal o invitasese, dar Jade îi închisese telefonul, fără să-l onoreze cu un răspuns. El avusese chiar îndrăzneala să sugereze să se întâlnească în patru, cu Hutch și Donna Dee.

Doamna Trenton o privi din cap pînă-n picioare cu atenție.

- Aș vrea să vii la mine la birou să mă vezi într-una din zile, săptămîna asta. Jade, cred că trebuie să stăm de vorbă.

Știe.

În timp ce mergea pe coridorul școlii, Jade își dădu seama că șansa de a acționa acum sau de a aștepta dispăruse. Din cauza asta, se simți aproape ușurată. Nu va mai trebui să stea la îndoială sau să-și cîntărească opțiunile. Trebuia pur și simplu să acționeze, să treacă prin această încercare și să termine cît mai curînd posibil. La sfîrșitul orelor, o căută pe Patrice Watley.

Jade se dusese rareori în acea parte a orașului - și desigur, niciodată nu s-a dus singură. Pentru a ajunge acolo, trebui să traverseze calea ferată și să treacă de depozitul abandonat și de mașina de egrenat bumbac, pe care nimeni nu le mai folosea. Abia după asta se afla cu adevărat în „orașelul negrilor”.

Cu cîțiva ani înainte, Velta angajase o negresă care să le calce rufe. De cîte ori se duceau la ea acasă, Velta îi spunea lui Jade să rămînă în mașină și să nu vorbească nimănui. După cîteva luni, Velta a hotărît că era prea scump să dea lucrurile la călcat.

- În plus, o auzi Jade spunînd unei prietene, mi-e o frică de moarte să mă duc în partea aia a orașului. Nu știu

niciodată ce au de gînd.

Jade, o copilă, nu înțelesese de ce se temea Velta că li s-ar putea întîmpla, cînd se aventurau dincolo de calea ferată. Nimeni nu se apropiase vreodată de mașină, nu le vorbise, nu-și arătase nici cel mai mic interes și nu le amenințase. De fapt, călcătoreasa trimisese mereu afară pentru Jade cîteva prăjiturile, înfășurate într-un șervețel de hîrtie. Niște cerculețe plate, untoase, aurii, presărate cu zahăr - arătau și miroseau de-ji lăsa gura apă. Totuși, nu avusese nicîcînd ocazia să afle ce gust aveau. Velta nu o lăsase să le mănînce și le arunca îndată ce ajungeau acasă.

Jade parcă mașina mamei sale sub un pom de mirt, la un colț depărtare de adresa pe care i-o scrisese Patrice. Cînd îi băgase în mină lui Jade hîrtiuța, îi șoptise:

- Am s-o sun pe Georgie și am să-i spun să te aștepte, la cu tine bani gheață.

Banii, majoritatea celor ce-i economisise lucrînd în prăvălia lui Pete Jones, erau în port-vizitul pe care îl ținea sub braț, în timp ce mergea pe drumul lateral, plin de șanțulețe și hîrtoape. O parte din prejudecățile paranoice ale Veltel se lipiseră și de ea, după cum își dădea seama rușinată. Își ținea ochii în jos, fără să se uite în stînga sau în dreapta, în timp ce trecea pe lîngă un șir de case care erau îngrămădite una-n alta, perete lîngă perete, în curți mici.

Casa lui Georgie arăta la fel ca și celelalte. În ciuda fricii reci din măruntaie și a fierăstrăului conștiinței care tăia în inima ei, Jade era curioasă ce se petrecea acolo. Casa avea doar două camere în lățime, dar era adîncă, așa încît poarta din spate era aproape la nivel cu străduța din spatele casei. Fusese cîndva vopsită, deși vopseaua aceea albă era acum doar o amintire îndepărtată. Acoperișul verde din carton asfaltat era cîrpit și se cojea. Coșul de metal ruginise și lăsase o pată maronie care se prelungea pe zidul exterior.

- Nu lăsa aparențele să te păcălească, îi spusese Patrice. Bătrîna Georgie e o negresă bogată. Ar putea să

șantajeze jumătate din populația comitatului, dacă ar socoti de cuvânt s-o facă.

De afară, părea că nimeni nu-i acasă. Storiuri grole fuseseră lăsate peste toate ferestrele. Adunându-și curajul, Jade o porni pe aleea din față, intră pe poartă și bătu în ușă.

Simți zeci de ochi sfredelindu-i spatele din locuri ascunse, dar își spuse că e doar imaginația ei. Nu îndrăzni să se răsucescă, pentru a anula sau a-și confirma temerile.

Deodată, o izbi faptul că nu mai era nimeni pe stradă – nici mașini nu treceau, nici copii nu se jucau în curți, nici femei tinere care să împingă cărucioare pe alei nu erau. Vecinii lui Georgie se temeau de intruși albi, tot așa cum se temeau albi să se aventureze în acest cartier. Această regretabilă ruptură rasială era unul din lucrurile pe care ea și Gary speraseră să le corecteze.

Ușa se deschise încet și Jade o văzu pentru prima oară pe Georgie. Era mult mai tânără decât se așteptase Jade, sau poate că arăta doar tânără din cauza feței netede, fără riduri. Buzele pline erau subliniate cu un ruj strălucitor. Ochii ei erau ca niște discuri implacabile de abanos. Era înaltă și atât de subțire, încât membrele ei arătau aproape ca de păianjen. Părul îi avea tuns scurt, alcătuiind un fel de căciulă strânsă în jurul capului. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac liliachie. Jade răsuflă ușurată văzând că era imaculat de curată.

Înghiți în sec.

– Mă numesc Jade. Cred că Patrice v-a sunat în legătură cu mine.

Georgie deschise ușa mai mult și Jade intră. În casă nu mirosea neplăcut, după cum se temuse ea. Se întreba ce puneau oare Georgie în toate sticlele alea cu etichetă Mason. Erau lazi întregi, îngrămădite în hol.

Femea ridică mina și arătă că Jade trebuie să o urmeze. Mergând spre fundul casei, Jade trecu de-a lungul coridorului care despărțea casa în două și forma o linie dreaptă de la ușa din față până la cea din spate.

Din cauza liniștii ticăitul unui ceas de perete suna neobișnuit de tare. Din bucătărie venea fluieratul înalt, subțire și slab al unui ceainic.

Georgie indică o cameră în stînga lor. Singurul lucru acolo, în afara unei mese acoperite cu o folie albă de cauciuc, era un dulăpior medical. Jade ezită în prag.

– De ce ai venit la mine?

Tresări la vocea șoptită a lui Georgie, deși era mult mai puțin speriată de femele decât de masa cu folie albă de cauciuc și dulăpiorul medical, care conținea instrumente de metal inoxidabil capabile să schilodească sau săucidă.

– Am ceva de care trebuie să te ocupi, răspunse Jade răgușit.

Georgie întinse mina. La început Jade fu mirată de acest gest. Când înțelese semnificația lui, scotoci în geantă după port-vizit, scoase cinci hîrtii de cîte zece dolari și le puse în palma rozalie a lui Georgie. Era destul de profesionistă ca să ceară banii înainte, dar destul de doamnă ca să nu-i ceară direct. Dispărură în buzunarul fustei, iar ea nu-i mulțumi lui Jade pentru asta.

– Te rog scoate-ți chiloții și întinde-te pe masă.

Lui Jade începură să-i clănțane dinții. Acum, cînd venise clipa, fu cuprinsă de groază și teamă. Își puse neîndeminatic geanta pe colțul mesei și își băgă mina sub fustă la chiloți pe care îi trase în jos și pași afară din ei. Aplecîndu-se să-i ridice, întrebă:

– N-ar trebui să mă dezbrac de tot?

– Nu înainte de a te examina. S-ar putea să n-o fac.

– De ce nu? Jade se temea tot atât de mult să nu fie respinsă, cît se temea de abort. Trebuie s-o faci. Mi-ai luat deja banii.

– Cutcă-te, te rog, zise femeia, nu cu răutate. Jade se culcă, Georgie îi ridică fusta și i-o dădu peste piept, dezgolind-o de la mijloc în jos. Jade întoarse capul și fixă peretele.

– Unele fete vin la mine prea tîrziu, explică Georgie. Își puse minile în partea de jos a pîntecului ei și începu să o

maseze. Nu pot să le ajut dacă așteaptă prea mult.

– Pentru mine nu e prea târziu. Am întrebat-o pe Patrice.

– O să vedem.

Georgie continuă să apese abdomenul lui Jade, închise ochii. Își lăsase doar mâinile să o ghideze în spațiul dintre oasele pelviene, acționând între buric și triunghiul pubic. În cele din urmă, mulțumită, îi dădu o mină lui Jade să se ridice și îi puse fusta la loc.

Jade ședea pe marginea mesei, cu picioarele atârînd. Cauciucul era rece, cu aer de spital și străin sub fundul ei gol. Încercă să nu se gîndească la asta.

– O faci?

– E copilul băiatului lui Patchett?

– Nu e un copil, protestă Jade. E... nu-i nimic.

– Neal Patchett ți l-a pus acolo?

– Nu pot fi sigură. Au fost trei. Neal a fost unul dintre ei. Ceilalți doi au fost prietenii lui. Ochii ei se întîlniră cu ai lui Georgie. M-au violat.

Femeia o privi timp îndelungat. Apoi spuse liniștit:

– Eu credeam că violează doar fete negre. Dezbracă-te. Am să te ajut.

Jade înainta încet pe alee, cu pași mici, atenți. Mîinile îi erau reci și lipicioase și avea o stare febrilă. Tremura și transpira pe rînd. Georgie îi ceruse să nu plece așa curînd, dar ea insistase. Se însera. Va trebui să se gîndească la o explicație rațională pentru întîrziere, cînd o va lua pe Veltă de la fabrică, dar nu se preocupa de asta acum.

Cu mîini tremurînde, deschise portiera mașinii. Stătu acolo mult timp, privind prin parbriz la florile de cerceluș și gîndindu-se. Cînd se simți nițeluș mai bine, porni mașina și ieși în strada principală, apoi conduse repede pînă cînd casa lui Georgie rămase departe, în urma ei.

Trebuia să-l vadă pe Gary.

Își spuse că cel mai rău lucru pe care-l putea face, era să o respingă, iar asta o făcuse deja. Dar dacă i-ar spune totul despre noaptea aceea, dacă i-ar furniza faptele pe care nu le știa, ar putea s-o ia înapoi.

Gîndul la brațele lui înconjurînd-o cu dragoste și protecție o făcu să apese puternic pe accelerator. Se întrebă, de ce oare așteptase atît de mult ca să-i spună adevărul? Gary o cunoștea mai bine decît oricine pe lume. Dacă și-ar descărca inima, cu siguranță că el ar vedea că a fost o victimă. I-ar explica faptul că reținerea ei fusese o încercare de a-l apăra pe el de disprețul public. Din moment ce oricum era disprețuit, tăcerea ei nu mai era eficientă sau necesară.

De ce să-l lase pe Neal, Hutch și Lamar să le controleze într- alt viața? Gary și cu ea erau puternici, tineri și inteligenți.

Împreună, la adăpost și siguri în dragostea lor reciprocă, ar putea trece peste acest episod, părăsind Palmetto pentru totdeauna și făurindu-și un viitor.

Gîndul la dragostea fizică o speria. Dar Gary era tandru. Avea să fie răbdător pînă ce temerile și sila ei vor dispărea.

Nu nutrea iluzii că viața de acum încolo va fi ușoară. Ea ar cere foarte mult de la Gary. Ar trebui să vrea să accepte inacceptabilul. Lucru pe care îl va face dacă o lubea de ajuns – iar ea trebuia să creadă că-i așa. El se întîlnea cu alta, dar de fiecare dată cînd îl văzuse, înainte ca să aibă posibilitatea să-și pună masca de indiferență, Jade citise în ochii lui căprui o dorință dureroasă, asemănătoare cu a ei. Concentrîndu-se asupra acestor gînduri, în timp ce gonea pe-nserat, căpătă curaj.

Luminate din interior, ferestrele casei familiei Parker o făceau să arate ca un felinar fără dinți, făcut din coajă de pepene. Jade o văzu pe doamna Parker uitîndu-se prin geamul de la bucătărie, căci auzise o mașină care se apropiase și oprise. Fiind o seară caldă, îmbălsămată, frații și surorile mai mici ai lui Gary erau încă afară, la

joacă în grădină. Otis conducea un tractor, din câmp spre casă.

Jade coborî, descoperind surprinsă că avea genunchii moi. Era o prostie să fie atât de nervoasă că îl va vedea pe Gary. El fusese la fel de rănit ca și ea de ruptura lor. Se agăța de speranța că și el va fi la fel de dornic să se împace.

Doamna Parker îi făcu semn cu mîna din spatele ferestrei de la bucătărie.

– Jade, unde te-ai ascuns? Nu te-am văzut de veacuri!

– Știu, spuse, zîbind pentru prima oară de luni de zile și mîngîindu-le micile surori ale lui Gary. Cel puțin familia lui era dispusă s-o reprimească. Mi-ai lipsit atât de mult cu toții!

– Ghici ce s-a-nîmplat, Jade? Joey a învățat pînă la urmă să facă pipi la olijă.

– Ce bine!

– Dar tot mai poartă scutece uneori.

– Eu știu acum să patinez, Jade.

Jade reacționează la fiecare veste bună, făcînd caz de nimicurile atât de importante pentru ei.

– Unde-i fratele vostru cel mare?

Mașina lui era acolo, așa încît știa că era prin apropiere.

– E în hambar.

– Mama l-a spus să curețe la porc înainte de masa de seară.

– Aș vrea să mă duc să-l văd acum.

Jade îi dădu pe copii la o parte cu blindețe.

– Rămii la noi la masă?

– Nu știu. O să vedem.

– Mamă, strigă unul dintre băieți spre casă, Jade poate să rămînă la masă?

Jade îi făcu semn cu mîna lui Otis cînd traversă curtea, fiind atentă unde calcă. Otis își scoase pălăria și o flutură pe deasupra capului în semn de salut. Fu încurajată de primirea caldă pe care i-o făcuse familia lui Gary. Fie că nu auziseră birfele despre ea, fie că refuzaseră să le

creadă.

– Gary, Gary? Intră pe ușile largi, ochii ei încercau să se obișnuiască cu întunericul, în timp ce scrutau hambarul. Mirosul de fin era puternic.

– Gary, spune ceva, făcu ea rîzînd nervos. Unde ești? Ce faci aici în întuneric?

Nu făcea nimic – doar atîrna la capătul frîngiei cu care se spînzurase de grindă.

Capitolul opt

ATLANTA, 1981

Dillon Burke, zăcînd pe patul de hotel doar în pantalonii de smoking, se trăgea leneș de firele de păr de pe piept în timp ce se uita la ușa băii, așteptînd să iasă mireasa lui. Se simțea mai mult decît amețit, deși nu băuse decît un singur pahar de șampanie care cursese din plin la recepția de nuntă dată de părinții lui Debra. Cel din familia Newberry erau bapțiști băutori. Deoarece contribuiau atît de generos la fondurile bisericii, preotul se uitase în altă direcție cînd s-au destupat sticlele.

Totuși, Dillon era beat de dragoste și fericire. Zîmbi, amintindu-și cum Debra a vărsat șampanie pe mina lui cînd și-au împletit brațele și au toastat unul pentru celălalt. Fără să-i pese de cei de față, ea a lins-o cu un aer șăgalnic.

Bunica lui îi sfătuisese dintotdeauna să-și găsească o fată baptistă.

– Sînt fete cinstite, cea mai mare parte dintre ele, spusese ea, dar nu sînt împovărate de vinovății, așa cum

sînt fetele catolice.

În cazul Debrei, bunica Burke avusese dreptate. Fibra morală a Debrei era rezistentă ca oțelul, dar era o ființă extrem de senzuală. De la familia ei numeroasă, gălăgioasă, învățase să-și exprime afecțiunea deschis, fără rușine sau timiditate.

Acum, Dillon era nerăbdător să cunoască dragostea aceea fără rezerve, fără egoism. Gîndindu-se la asta, se excitase. Pantalonii închiriați deveniră neplăcut de strîmți. Părăsi patul și trecînd peste covorul gros se duse la fereastră de unde se vedea panorama centrului Atlantei. Era pe înserat, luminile din oraș străluceau. Trase mulțumit aer și pieptul lui larg se umflă. Doamne, viața poate fi cu adevărat mareașă. A lui era. Avusese un început cam șubred, dar norocul îl ajunsese din urmă, în sfîrșit.

Auzind deschizîndu-se ușa băii, se întoarse și o văzu pe Debra în picioare într-o lumină aurie. Părul ei blond forma o aureolă translucidă în jurul capului. Cum înainta spre el, sinii i se legănav într-o ademenire fluidă pe sub cămașa de noapte de mătase de culoarea fildeşului. Cu fiecare pas pe care-l făcea, materialul se lipea și desena acea literă delta dintre pulpele ei.

O trase spre el și o sărută cu o fervoare lipsită de cavalerism, apăsîndu-și limba între buzele ei despărțite – și simți gust de apă de gură.

– Ce-i? întrebă Debra încet, cînd simți zîmbetul lui pe gură.

– Ai făcut gargară?

– Într-adevăr, am făcut. După ce m-am spălat pe dinți, imediat ce am ieșit din baie.

– Ai făcut baie? întrebă el, mirosindu-i gîtul cald, parfumat.

– Cred că e obișnuit ca o mireasă să facă baie înainte să se prezînte în fața soțului.

– Vrei să fac și eu duș?

– Nu. Oftă, aplecîndu-și capul într-o parte ca el să poată ajunge mai bine la gîtul ei. Nu vreau să faci nimic

altceva decât ce faci.

El rise înfundat.

- Te cred.

Își coborî mîinile spre sinii ei și își mișcă înainte și înapoi încheieturile degetelor peste sfîrcuri pînă ce acestea se mîriră. Vezi? am avut dreptate.

Înfășurîndu-și brațele în jurul ei, o trase spre el și o sărută cu pasiune. Cînd își ridică în sfîrșit capul, spuse:

- Te iubesc, Debra.

O iubise aproape din momentul cînd o văzuse prima oară. Se întîlniseră în prima zi a semestrului de toamnă la Georgia Tech. Ca studenți în ultimii ani, urmau un curs de engleză pentru avansați. Dillon îl urma ca obiect la alegere. Pentru Debra, la secția limbi, cursul despre originea limbii engleze era obligatoriu.

După primele cuvinte ieșite din gura profesorului efeminat, Dillon se gîndi că va trebui să treacă prin neplăcerile obținerii unei schimbări de program. Nu credea că va putea înghiți cîte trei ore, în fiecare săptămînă, un semestru întreg, intonația nazală a profesorului.

Atunci Debra se năpusti înăuntru, cu o întîrziere de cinci minute, cu părul blond răsfirat de vînt, pomeții roșii de rușine, scuzîndu-se că n-a putut găsi clasa și rămase fără suflu după ce alergase urcînd două etaje pe scări.

Dillon se îndrăgosti pe dată.

După ore, își făcu loc printre elevi, urmărind-o pe cea care îi schimbase părerea despre modificarea programului.

- Bună, îi zise, potrivîndu-și pasul cu al Debrei Newberry. Îi reținuse numele cînd i-l spusese profesorului, care fusese șucărit de întrerupere.

Îl privi pe Dillon cu ochi de culoarea Mării Caraibelor.

- Bună.

- Ești a cuiva?

Ajunseseră la trepte. Ea se opri și se întoarse cu fața spre el.

- Poftim?

Împingînd-o îndărăt ca să nu împiedice circulația,

Dillon repetă întrebarea.

- Sînt doar a mea, răspunse într-un mod care ar fi făcut-o să se mîndrească pe Gloria Steinem.

- N-ai vreun prieten, soț sau altceva semnificativ?

- Nu. Deși nu știu ce te interesează pe dumneata asta.

- Tocmai voiam să ajung aici. Ai vrea să te culci cu mine?

- Nu știu. Ar fi cazul?

L-ar fi putut ignora și coborî pur și simplu scările. Ar fi putut să se enerveze și să-l pălmuiască. Ar fi putut considera că i-a făcut un afront și să-i dea o lecție despre sex. Dar nu, reacția ei a fost exact ce aștepta - desigur departe de capitularea totală. A întors gluma spre el. El pusese întrebarea cu un zîmbet atît de plăcut, încît ea nu era în stare să se supere.

Cu foarte mici excepții, femeilor le plăcea cum arată. Dillon accepta cu modestie acest lucru, deoarece, în fond, el nu avea nici un merit în frumusețea chipului său. Genetica era de vină, el luase totdeauna ochii lui căprui deschis ca pe ceva obișnuit, dar femeile erau de părere că petele aurii din ei erau neobișnuite și intrigau. Spuneau că invidiază genele lui lungi, negre și modul în care părul lui castaniu căpăta vara şuvițe deschise de soare.

Cînd Debra îl analiză cu privirea, Dillon simți pentru prima oară, de cînd își amintea, că îl interesa ce părere are o femeie despre aspectul lui. Se părea că îl găsea pe placul ei și că merita să flirteze cu el. În loc să se culce împreună, hotărîră să meargă la o cafea și abia cînd erau să termine cea de a doua ceașcă, ea îl întrebă cum îl cheamă. La început, asta nu contase.

Venise Ziua Recunoștinței, și ei nu se culcaseră încă împreună. Se întîlniseră mereu, întîlnirile încheindu-se de obicei cu pipăiri fierbinți și stimulare manuală. Cu un autocontrol strict, Dillon se reținuse să ceară mai mult.

În acea după-amiază, după o uriașă masă de Ziua Recunoștinței, se aflau în bucătăria familiei Newberry curățînd vasele, cînd Debra spuse:

- Dillon, hai să facem dragoste.

El nu pierdu timpul, o scoase din casă, care era înțesată de rude, și o conduse la cel mai apropiat motel.

— Ar fi trebuit să-mi spui că erai virgină, șopti el după aceea.

Văzînd nesiguranța de pe chipul lui, se lipi mai mult de el.

— N-am vrut să crezi că sînt o fată anormală.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Că mîine dimineată n-o să mă mai respecți? întrebă ea malicioasă.

— Nu. Înseamnă că trebuie să ne căsătorim.

— Speram să spui asta.

Aminară căsătoria cu șapte luni, ca să poată mai întîi absolvi școala și pentru că Debra visase întotdeauna la o nuntă tradițională, în lunie. În plus, cam atît timp durau pregătirile pentru o nuntă cu cinci sute de invitați.

Acum, cînd pompa ceremoniei se terminase, Dillon își luă mireasa pe sus, în brațe, și o duse la pat, lăsînd-o jos cu blindețe.

— Vrei să-mi scot asta? întrebă ea atîngînd cămașa de noapte.

— Încă nu. Probabil că ai dat o avere pe ea. Trebuie să o porți mai mult decît patruzeci și cinci de secunde. În plus, adăugă el, îmi place senzația atingerii ei.

Își plimbă mîna pe pîntecele ei, în timp ce o sărută pe gura primitoare. Sub mîinile lui mari, o simțea ca pe o păpușă cu membre mobile gata să stea cum o așezi. El nu profita niciodată de dorința ei de a-i fi pe plac și avea mereu grijă să nu-i facă rău. Și acum avea grijă să nu apese prea tare cînd mîinile lui îi cuprinseseră pieptul și apoi îi ridicară pîntecele spre fața lui. O sărută prin materialul alunecos.

— Hmm, gemu ea cînd o lăsă înapoi pe perne. Fă dragoste acum, Dillon.

— Asta fac. Deși erecția lui era atît de deplină încît devenise dureroasă, nu voia ca primul lor act de dragoste ca soț și soție să fie făcut în grabă și superficial. Așteptase toată viața să se simtă unit cu o altă persoană. Debra era

acea persoană. Ocazia trebuia să fie solemnă.

Alinîndu-și degetele cu coastele ei, își folosi degetele mari ca să mîngîie curbele formate sub sîni, apoi atinse sfîrcurile. Stratul de mătase dintre carnea lui și a ei nu făcea decît să mărească plăcerea mîngîierilor lui și gradul reacției ei.

Răspunzînd chemării ei șoptite, scoase un sîn prin decolteul amplu și-i luă sfîrcul între buze. Îi supse ritmic, apoi făcu minuni erotice cu limba.

— Dillon, te rog.

Mîna lui alunecă între pulpele ei. Ea își ridică coapsele și se frecă de mîna lui. El ar fi putut probabil rezista dacă ea nu i-ar fi deschelat pantalonii, eliberîndu-l erecția.

— Isuse, făcu el cînd ea îi mîngîie virful sensibil.

Drept rezultat, noaptea nunții s-a consumat el fiind tot cu pantalonii de la smoking, iar ea cu cămașa de noapte. Abia mai tîrziu stăteau culcați goi, lipiți unul de altul, în patul larg, cu dorința satisfăcută doar pentru moment.

— Am cel mai frumos soț din lume.

Debra era întinsă peste pieptul lui, mîngîindu-l cu gura deschisă și mișcîndu-și nasul peste firele de păr.

— Frumos?, spuse el sceptic. Nu prea.

Ea își clătină capul cu încapăținare.

— Frumos. Îi sărută un sfîrc și rîse cînd el mormăi de plăcere.

— Te-am corupt. Înainte de a mă întîlni erai o fată cuminte, o necăji el.

— Asta era înainte să știu ce-mi lipsea.

Odată ce acceptase propunerea de căsătorie, Dillon își permise să creadă că ea s-ar putea să-l iubească cu adevărat, deși ea afirmase lucrul acesta de nenumărate ori. Era un noroc prea mare care căzuse pe capul lui. Nu merita o persoană atît de frumoasă și neprihănită ca Debra Newberry. El nu fusese acceptat total de familia ei. Nemulțumirea lui față de asta declanșase o ceartă.

În mijlocul disputei, Debra întrebasese:

— Ce secret teribil te temi tu că am să descopăr care să mă facă să nu te mai iubesc?

– Am cazier, spuse el. Crezi că părinții tăi ar vrea un ginere care a stat la mititica?

– N-o să știu ce să cred pînă nu-mi spui ce s-a întîmplat, Dillon.

Părinții lui fuseseră uciși cînd el avea opt ani.

– Erau în drum să mă ia de la o tabără de vară. A fost unul dintre accidentele alea anormale de pe șosea. Un camion cu remorcă a deviat pe șosea. Mașina lor a intrat sub el.

Pentru că nu era nimeni altcineva care să-l ia, fu dat în custodia bunicii din partea tatălui.

– Bunica Burke a făcut tot ce a putut. Dar eu eram un copil răzvrătit, cît timp mamă și tata au trăit, totul a mers bine. Tata câștiga bine. Mama era atentă și lubitoare. Nu mi s-a părut cînsit față de ei și față de mine, ca ei să fie uciși.

Am început să fac scandal la școală. Învățătura mergea ca dracu'. Eram supărat pe bunica pentru că încerca să ia locul părinților mei, deși, privind înapoi, îmi dau seama ce povară eram pentru ea în acel moment al vieții sale. În cele din urmă, am înțeles că asta era soarta mea și că trebuie să obțin tot ce pot de la ea. Cîțiva ani, totul a mers bine.

Apoi, cînd am împlinit paisprezece ani, bunica s-a îmbolnăvit. A trebuit să intre în spital. Cînd am întrebat cît de gravă era boala ei, doctorii mi-au spus o grămadă de rahaturi despre încrederea în voia Domnului. Atunci, am înțeles că și bunica mea avea să moară. Spre lauda ei, mi-a spus-o direct.

– Îmi pare rău că te las singur, Dillon, a spus, dar nu stă în puterea mea.

După ce a murit, am fost dat unei familii să mă crească. O uram. În afară de mine, mai erau cinci copii. Auzeam vorbindu-se despre un război, într-un loc care se numea Vietnam, dar nu putea fi nici pe departe ca luptele care se duceau în casa aceea, mai ales între soți. L-am văzut pe el lovind-o nu de puține ori.

În ziua cînd am împlinit șaisprezece ani, am plecat.

Mi-am închipuit că va fi mai bine dacă voi trăi singur, decît într-o casă de adopțiune. Era de presupus că mă așteaptă niște bani puși la păstrare, dar am fost dus cu vorba în legătură cu asta, pînă am înțeles că cineva, probabil, părinții adoptivi, pusese mîna pe bani. Am considerat acest lucru nu mai decît ca o pledică minoră. Eram sigur că voi reuși singur, dar, desigur, n-am putut – nu fără să fur ca să nu mor de foame.

În cele din urmă, am fost prins și trimis la o „colonie pentru băieți turbulenți”, ceea ce e un eufemism pentru închisoare. Din ziua în care am ajuns acolo, am făcut planuri cum să fug. Am încercat de două ori. A doua oară, unul dintre consilierii îndrumători m-a bătut măr.

– Ce îngrozitor, murmură Debra cu simpatie.

Dillon făcu o grimasă tristă, strîmbă.

– La început am crezut și eu așa. Mai tîrziu, el mi-a explicat că, înainte de a-mi putea intra în cap ceea ce avea de spus, trebuia să-i acord atenția mea totală.

Mi-a spus că am primit niște cărți cîcăcioase, e adevărat, dar că felul în care le voi juca, era în mîinile mele. Puteam fie să continui să mă bag în bucluc pînă voi ajunge la închisoare pe viață, fie să întorc lucrurile și să încep să fac ca împrejurările să lucreze în favoarea mea.

– Se vede că i-ai urmat sfatul.

– Mi-am luat diploma de liceu acolo. Cînd am ieșit, mi-a aranjat o slujbă la compania de servicii publice, desenam scheme și alte chestii. Îmi puteam acoperi cheltuielile pentru studiile mele universitare și locuința. Restul îl știu.

Debra îl privi cu o ușoară enervare.

– Asta-i? Asta-i tot trecutul tău sordid, secret?

– Nu-i de ajuns?

– Dillon, erai un copil. Ai făcut cîteva greșeli.

El dădu din cap cu încăpăținare.

– N-am mai fost copil de la vîrsta de opt ani, cînd am aflat că părinții mei fuseseră decapitați. De atunci, am devenit răspunzător de toate faptele mele.

– Bine, unele dintre greșelile tale au fost mai serioase

decît cele obișnuite și consecințele lor mai severe. Nu fi așa de aspru cu tine. Te-ai ridicat deasupra erorilor din tinerețe. Aș dori să-l întîlnesc pe acel consilier și să-i mulțumesc că te-a îndrumat bine.

– Aș fi dorit și eu să-l cunosc. Din nefericire, la scurt timp după ce eu am plecat, un alt copil l-a înjunghiat în timpul unei sedințe de discuție, apoi a stat și s-a uitat cum singurează de moarte. Așa încît, rezumă el, eu n-am pe cine invita la nunta aceea elegantă pe care o plănuiește mama ta.

– Tu ai să fii acolo, spusese Debra îmbrățișîndu-l. Și întrucît m-ai făcut atît de fericită, asta-i cel mai important lucru pentru familia mea.

Familia Newberry erau vechi membri ai unei comunități instărite. Părinții ei proveneau din familii numeroase. Debra avea trei frați și două surori. Doar una dintre surori nu era măritată, așa încît erau o armată de mătuși, unchi și veri la fiecare întîlnire de familie.

Dillon fusese bine primit de toți. Inițial, fusese distant. Era un mecanism de apărare. Se temea că dacă recuștea acceptarea lor, aceasta îi va aduce nenoroc, tot așa cum se temuse să accepte dragostea absolută a Debrei.

Dar acum, stînd împreună liniștiți, după dragostea făcută ca soți, Dillon își permise luxul de a se bucura de norocul lui. Absolvise facultatea, care avea să-i deschidă ușile oportunităților. Făcea parte dintr-o familie mare, iubitoare, lucru pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte. Mreasa lui era deșteaptă și dulce, nostimă și sexy.

Îi apucă părul în mîini și îi înălță capul de pe pieptul lui, întorcîndu-i fața spre el.

– Ai face bine să termini cu ciugulitul ăsta.

– Nu-ți place?

– Îmi place așa de mult că s-ar putea să capeți mai mult decît ceri.

– Imposibil. Zîbind, își lăsă buzele spre pîntecul lui și îi sărută.

– Învăță-mă cum, știi tu, să... fac dragoste cu gura.

Ochii lui, pe jumătate închiși, se deschiseră larg. Cu excepția perioadei pe care o petrecuse în instituția corecțională, Dillon luase activitatea sexuală ca pe ceva cuvenit. Încă de la început, i se oferise totul.

Într-o dimineată, în vacanța de vară, cînd era în clasele inferioare de liceu, Dillon răspunse la bătaia în ușa din spate a casei bunicii.

Doamna Chandler, vecina lor de alături, era tinăra și vioale. Avea ochi mari, sîni mari și picioare lungi, pe care adesea și le arăta purtînd pantaloni scurți care separau și îi subliniau fundul. Soțul ei era șofer pe camion la Safeway și era mai mult plecat de acasă. Plictiseala o aducea des în vizită la familia Burke.

– Bună, Dillon. Bunica ta e acasă?

Știa al naibii de bine că bunica nu era acasă, pentru că mașina ei nu era pe alee. Dillon, cu recalitranta celor treisprezece ani ai săi, era tentat să-i spună. Dar însemna să fie obraznic și bunica îl învățase cum să se poarte. Îi spuse:

– Bunica s-a dus la magazin.

– Val de mine, doamna Chandler bătu din gene supărată. Mi-a spus să trec pe aici să-mi dea cupoanele pe care le-a decupat pentru mine. Știi cumva ce a făcut cu ele?

– Sînt pe masa din hol.

– Aș putea să le iau acum, te rog? Tocmai mă duceam și eu la magazin și mi-am amintit că nu le am.

Dillon descoperi și această minciună. Nu era îmbrăcată pentru a merge la cumpărături la băcănie. Se aranjase așa încît să seducă. De curiozitate, deschise ușa cu gratii. Ea năvăli înăuntru. El nu făcu nici o mișcare spre masa din hol.

Stătea și o privea pe doamna Chandler. Era deja mai înalt decît ea. Ea comentă înălțimea lui, în timp ce-și trecea mîinile peste brațele lui goale și peste pieptul lui muschiulos dar fără păr. Nu era pe deplin dezvoltat, dar prezenta o promisiune serioasă.

– Ia te uită, Dillon, nu mi-am dat seama cît de mare te-ai făcut.

Trupul lui tânăr exploda de hormoni masculini, capul îi bîzîia de poftă.

- Tot așa ești și dumneata. Mare vreau să spun.

Ochii lui se îndreptară spre sînii ei. Aureolele mari, întunecate erau distincte pe sub bluza ei strîmtă de bumbac alb.

În cîteva secunde și asta dispăru și doamna Chandler îi ghida fața fără barbă spre sfîrșurile rozalii și i le îndesa în buze. Bunica Burke intră cu mașina pe alee exact cînd tînăra soție necredincioasă din vecini pătrunsesă în pantalonii scurți ai lui Dillon ca să exploreze.

Două zile mai tîrziu, doamna Chandler fu destul de disperată ca să riște să fie prinsă. Ea se strecură pe ușa din dos cînd bunica lui Dillon își făcea somnul de după-masă. Își ținu degetul arătător vertical peste buzele strînse și îi făcu semn spre dormitorul lui. Cînd se strecurau prin coridor auziră sforăitul ușor al bunicii prin ușa deschisă a dormitorului ei.

Îndată ce Dillon închisese ușa la camera lui, doamna Chandler se năpusti la el ca o felină flămîndă. Lipsit fiind de finețea care vine doar cu experiența, Dillon era la fel de nesățios. Cînd o pătrunse, era lipicioasă și fierbinte. El explodă de plăcere. Cînd se termină totul, singura ei nemulțumire a fost că ejaculase prea repede.

Bătîndu-l ușor pe mină, spuse:

- O să ne îngrijim de asta.

- Cum? Întreba el, privind-o cu ochii lui serioși, căprui. Cum să ne îngrijim de asta? șopti. Ce ar fi trebuit să fac? Arată-mi.

Preocuparea lui fusese atît de neașteptată, interesul atît de autentic, încît ea începu să plîngă. Ea își petrecu restul verii antrenîndu-l cum să-i facă plăcere și plîngîndu-se că „gorila” cu care se căsătorise nici nu știa unde era „treaba aia” și la ce servește.

- El doar mă găurește pînă mă doare de nu mai pot umbla și crede că a dovedit că este un amoretz grozav.

Dillon era un elev silitor. Învăța cum să facă plăcere, cum să-i dea unei femei ceea ce ea avea nevoie și dorea.

Ideea că doamna Chandler era soția altui bărbat nu se împăca cu conștiința lui. Ceea ce făceau ei împreună era imoral, știa asta. Își făcea jurăminte repetate că se va opri. Dar apoi ea venea la el excitată și dornică, iar el nu putea rezista tentației ori disponibilității. În plus, nu avea sentimentul că-l datorează vreo considerație unui șofer de camion. Conducătorul camionului care i-a ucis părinții a plecat de la scena accidentului noatins.

La cîteva zile după Ziua Muncii, doamna Chandler veni să-i spună bunicii lui că soțul ei fusese transferat.

- Ne mutăm la Little Rock, la sfîrșitul săptămînii viitoare.

- Călătorie sprîncenată, murmurase bunica uitîndu-se după doamna Chandler care trecea prin gardul de tufe de trandafir ce separa curțile lor.

Dillon o privi tăios pe bunica, întrebîndu-se dacă știuse toată vara ce se petrecea în fiecare după-amiază în dormitorul lui, în timp ce ea dormea într-al ei. N-au mai vorbit niciodată despre doamna Chandler.

Dar Dillon n-o uitase. Presupunea că bărbatii nu uită niciodată prima femeie pe care o cunoscuseră carnal. El îi folosisese trupul ca pe un laborator de experiențe, dar nu se simțise vinovat pentru asta. Ea l-a urmat și a obținut tot atîtea satisfacții ca și el - ba uneori mai multe.

Lecțiile învățate cu doamna Chandler le aplica fetelor ușoare de la școală - majoritatea fiind mai mari decît el. Apoi, una dintre surorile lui vitrege, din casa unde fusese „înfiat”, beneficiu de experiența lui. Era o fată greoaie, cu gura urît mirositoare și pielea urîtă, care îi era patetic recunoscătoare pentru tandrețea pe care i-o arăta în fiecare noapte. Fetele pe care le găsea pe stradă erau sleite, întîlnirile cu ele nu prea aveau un impact emoțional.

Cînd fu eliberat din școala de corecție și intră la facultate, era surescitat ca un țap. Din nou natura era de partea lui. Era mai matur atît psihologic cit și fizic decît vîrsta lui. Potențialul pe care doamna Chandler îl descoperise la el la treisprezece ani, se realizase: avea un trup înalt, puternic, subțire, era atrăgător și plăcea. Nu avea dificultăți să se împrietenească cu alți tineri sau să

ademenească colege atrăgătoare în patul lui.

Prima femeie care exercitase așa ceva asupra lui fusese o curvă. Ea avea rutină: cu sînii, apoi un act rapid cu gura și zece dolari, vă rog. De atunci i se mai întîmplase lucrul ăsta, dar majoritatea femeilor se apropiiau de acest mod special de a face amor cu resemnare, ca și cînd era ceva ce se aștepta de la ele dar nu le făcea plăcere. Niciodată nu s-a uitat la el o femeie cu dorință și dragoste, cerîndu-i s-o învețe această tehnică. El îi răsfliră părul Debrei printre degete și îi spuse blînd:

- Nu ești obligată.

Ea se uită uimită la el.

- Dar vreau. Ți-e rușine?

Rise scurt, dîndu-și seama că așa era.

- Puțin.

- Vreau s-o fac cum trebuie.

- Nu există un fel bun sau rău.

- Dar pun pariu că există o diferență între bine și mai bine.

Se înalță și își puse buzele pe ale lui șoptind:

- Învață-mă cum e bine.

Mult mai tîrziu, Dillon o privea pe mireasa lui dormind liniștită lîngă el. Era atît de drăguță, că îl dorea gîtul de emoție. Mai mult decît atît, era o persoană frumoasă. Viclenia, sub oricare din formele ei variate, îi era străină.

El era singurul bărbat care îi posedase trupul, iar acesta era un privilegiu pe care nu-l lua în rîs. Ea îi dăduse inima și îi încredințase lui dragostea spre păstrare. Se încredea în el să o țină în siguranță din punct de vedere material și emoțional, tot restul vieții. Cea mai mare problemă pe care o va avea vreodată în față era să fie așa cum dorea și avea nevoie Debra să fie.

Într-o șoaptă care străbătu întunecimea camerei liniștite, își spuse:

- Vezi să n-o feșteleşti.

Capitolul nouă

- Domnule Burke, Pilot vrea să vă vadă imediat.

Cu un salut glumeț, Dillon primi mesajul pe care secretara l-i transmisese în trecere, din ușa biroului pe care-l împărțea cu încă trei desenatori tehnici. Lăsă jos creionul și își acoperi gura cu pumnul. Îndărătul acestuia mormăi înjurături ignorînd privirile aruncate pe furiș de către colaboratorii săi.

Se ridică și-și luă haina de pe spătarul scaunului. Fără să aibă grijă să-și lase în jos minecile cămășii, își băgă brațele în minecile hainei și ieși din birou. Acesta era unul dintre sutele de birouri ce formau întinsul complex aparținînd lui *Pilot Engineering Industries* din Tallahassee. Numele companiei te pune în încurcătură deoarece n-avea nimic de-a face cu aviația. Firma de inginerie a construcțiilor își luase numele după fondatorul și conducătorul ei, Forrest G. Pilot. Se spunea că Forrest G. era un descendent al cunoscutului Pilat din Pont și că moștenise predispoziția înaintașilor săi pentru răstignire.

Azi, se părea că Burke va fi cel executat.

– Vine imediat, domnule Burke. Vă rog, luați loc. Secretara lui Forrest G. Pilot îi indică un scaun în sala de așteptare, din afara sanctuarului.

Pus pe războială, Dillon se aruncă în scaun. Era furios pe el însuși pentru comportarea pe care o avusese în ajun. Se părea că unul dintre spionii lui Pilot îl turnase pe Dillon pentru critica pe care o făcuse. Lui Pilot nu-i plăceau nemulțumirile în rîndul oamenilor săi. Ideal era ca armata sa de trîntori să muncească în camerele hărăzite lor și să-și păstreze pentru ei înșiși părerile cu privire la modul lui de a conduce. Pînă ieri, Dillon se supusese acestei reguli nescrise.

La început fusese fericit că e angajat la Industriile Pilot, care erau bine cunoscute în tot sud-estul. Nici el și nici Debra n-au avut nimic împotrivă să se mute acolo. Li se păruse un fel de prelungire a lunii lor de miere. Salariul lui de început nu fusese grozav, dar Dillon era convins că-l va putea face să crească repede. Se gîndise că, odată ce supraveghetorii își vor da seama de capacitatea sa, vor dori să-l știe mulțumit, de teamă că-l vor pierde în favoarea unui concurent. El își închipuise o ascensiune meteorică, direct spre vîrf.

Dar nu se întîmplase așa. Compania angajase zeci de tineri ingineri ieșiți de pe băncile facultății. Nici unuia nu i se dădu ocazia să avanseze. Dillon nu făcea parte dintr-o echipă de primă mînă și nu cîștiga prea mulți bani. Debra pretindea că e foarte fericită, deși Dillon știa că îi lipsește luxul pe care tatăl ei i-l oferise din plin. Merita ceva mai bun decît apartamentul lor înghesuit, cu un singur dormitor.

Se părea că pentru el timpul stătea pe loc. Cu fiecare zi, devenea mai nerăbdător. Erau atîtea lucruri pe care voia să le facă, iar la *Pilot Engineering Industries* nu ajungea la ele. Ar fi plecat cu cîteva luni mai înainte, dacă rata șomajului n-ar fi fost atît de ridicată. Nu-și putea permite să piardă această slujbă, pînă nu își asigura o perspectivă excelentă.

Soneria de pe biroul secretarei bîzîi.

– Puteți intra acum, domnule Burke, spuse ea cu o politețe rece.

Dillon își aranjă cravata, în timp ce se apropia de ușa care îl intimidă. Apucă agresiv mînerul de alamă și o deschise.

Pilot puse deoparte schița pe care o studiasse și se uită la Dillon peste rama de argint a ochelarilor săi de citit, făcîndu-i semn din cap spre un scaun în partea opusă a biroului. Dillon nu se lăsă intimidat de privirea lui Pilot. Așteptă.

În cele din urmă, Pilot spuse:

– Înțeleg că sînteți nemulțumit la noi, domnule Burke.

De vreme ce va fi dat afară oricum nu avea nimic de pierdut dacă ar fi cîștit. Forrest G. Pilot n-avea decît să se ducă dracului, dacă nu-i plăcea ce avea el de spus. Știa că Debra va fi prima care îl va sprijini, fiindcă își spusese părerea.

– E adevărat, sînt nemulțumit.

– Îmi place ca salariul meu să fie mulțumit. Asta face ca locul de muncă să fie mai plăcut.

– N-am avut intenția să bag zîzanie. Am văzut ceva ce nu mi-a plăcut și mi-am spus părerea, asta-i tot.

Pilot își scoase ochelarii și lustrui încet lentilele cu o batistă.

– De ce te-a supărat faptul că domnul Greyson a fost numit inginer supraveghetor la proiectul acela de clinică medicală?

– N-am fost supărat. Am fost nemulțumit. Înaintasem o cerere oficială supervisorului meu pentru această funcție. M-a asigurat că va ajunge pe biroul dvs.

– A ajuns.

– A, înțeleg. L-ați preferat pe Greyson.

– Domnul Greyson lucrează la companie de zece ani. Dumneata ai fost angajat abia anul trecut, direct de pe băncile facultății tehnice din Georgia. Calificativele și lucrarea pe care ai prezentat-o, odată cu cererea, erau destul de impresionante ca să ne facă să te angajăm, dar

ești încă un boboc. Își întinse mâinile în lături. Domnul Greyson are mai multă experiență.

- Eu am mai mult talent.

Cândoarea lipsită de modestie a lui Dillon îl luă prin surprindere pe bărbatul mai vîrstnic. Scoase un rîs scurt.

- Și, s-ar părea, mai mult curaj.

- Cînd am fost angajat, continuă Dillon, mi s-a promis că voi avea ocazia să fac o muncă reală. Această clinică medicală este a treia ocazie pierdută de a face ceva concret, în fața unor persoane care nu sînt mai calificate. Sincer vorbind, am sentimentul că erau mai puțini calificați. Sistemul dumneavoastră de avansare nu-mi miroase bine, domnule Pilot. Munca asiduă și talentul trebuie să fie răsplătite, nu închise în cutiuțele astea de sticlă pe care le numiți birouri.

- Domnule Burke...

- Sînt inginer. Vreau să construiesc. Cînd alți băieți desenau mașini și avioane de război, eu desenam case ale viitorului și încercam să-mi închipui cum să le construiesc.

Exasperat, se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

- Ce fac eu acolo, spuse el întinzînd brațul spre ușă, făceam în primii ani de studiu la facultate.

- Unii consideră un serviciu de desenator la *Pilot Engineering* drept o adevărată mană.

- Să stai la o masă de desen toată ziua, așteptînd să sune ora cinci nu este, după mine, o muncă în stare să te stimuleze. Oricum, în cîțiva ani, calculatoarele vor face ele singure desenele. Desenatorii vor deveni simpli operatori.

Pilot se lăsă pe spătarul scaunului.

- Ce înseamnă, după dumneata, o muncă stimulatorie, domnule Burke?

- Să colaborezi cu arhitectul, să-i pui la treabă pe toți subalternii, să supraveghezi întregul proiect. Vreau să fiu acolo din momentul cînd se scoate prima lopată de pămînt pînă ce se înșurubează ultimul bec.

- Atunci nu pot să-ți satisfac dorința.

Deși se aștepta să-l dea afară, cînd Dillon auzi cuvintele rostite avu o tresărire. Isuse, unde-i fusese mintea cînd se pusese el singur într-un colț fără scăpare? Ce avea să facă? Cum să se întrețină pe el și pe soția sa?

- Prima lopată de pămînt a fost scoasă deja.

Dillon clipi, ca să-l vadă din nou clar pe Forrest G. Pilot.

- Ce vreți să spuneți, domnule?

- De fapt, partea metalică fusese ridicată înainte ca proiectul să fie pus la punct, din cauza proastei conduceri.

- Nu înțeleg.

- Stai jos, domnule Burke.

Cînd Dillon se reazează, el continuă:

- În vreme ce dumneata erai nemulțumit de mine pentru că nu te-am numit la lucrarea cu clinica medicală, eu mă gîndeam la dumneata pentru o altă.

Dillon înghiți cu greu dar, prudent, își ținu gura.

- Contrar celor ce crezi, zise Pilot, munca dumitale n-a trecut neobservată. Nici calitățile dumitale de conducere. Mă mîndresc că am nas să adulesc tinere talente strălucite și ambițioase. După cum ai spus, unii oameni se mulțumesc cu o muncă de rutină. Alții nu. Dumneata ești din ultima categorie.

Din nefericire, nu e suficient să ai ambiție, tinerețe și talent. Ca să reușești cu adevărat, trebuie totodată să-ți dezvolti răbdarea și autodisciplina. Ar trebui, la prima impresie, să te dai afară pentru insolență. Dar n-o fac, în primul rînd pentru că ești un talent prea valoros ca să te dau pe mîna concurentului meu. Și în al doilea rînd, pentru că treaba la care mă gîndesc cere o persoană care are curajul să fie dură cînd e nevoie. Așa că, eu cred că a sosit momentul să dregi boroboata și să-mi spui dacă ești interesat în proiectul la care mă gîndesc în ceea ce te privește.

Dillon reuși să-și păstreze demnitatea.

- Desigur, sînt foarte interesat.

- Înainte însă de a merge mai departe, trebuie să-ți

spun că această treabă are un neajuns.

Trebuia să fie ceva, gândi Dillon deprimat. Dracul își ia totdeauna partea ce i se cuvine. Ceva bun era totdeauna urmat de ceva la fel de rău – asta era versiunea lui Dillon Burke cu privire la legea lui Newton. Era sistemul cosmic de contabilizare, control și balanță. Totuși, nimic nu putea fi atât de rău ca reîntoarcerea în cutia aceea de sticlă și la o masă de desen. Mișcarea e întotdeauna mai bună decât stagnarea.

– Sînt gata să fac față la orice, domnule Pilot.

În seara aceea, Dillon aduse acasă un buchet de flori, o pîine proaspătă de la brutărie și o sticlă de vin.

– Cu ce ocazie? Debra rămăsese aproape fără respirație, după ce îi dădu drumul dintr-o sărutare de bun venit.

– Ce avem la masă?

– Hamburgeri. De ce?

– Bun. Pentru că am adus vin roșu.

– Cred că ai băut o sticlă în drum spre casă, spuse ea mirosindu-l. Acționezi foarte straniu. Un soț care aduce cadouri în primul an de căsătorie e la fel de suspect ca și calul troian. Ai vreo aventură?

– Desigur. Își coborî mîinile pe fundul ei și o trase lîngă el. Cu cea mai sexy damă care provine din Atlanta.

– Mititica de mine?

– Nimeni alta, dulceațo. Și, trăgăna el cu un zîmbet pofticios, ce-ai zice să te regulez?

– În.

Se goniră unul pe celălalt spre dormitor, se dezbrăcară și făcură dragoste. După aceea, în timp ce Debra respira din greu stînd culcată între cearceafuri mototolite, Dillon ieși din cameră și se întoarse cu darurile pe care le adusesese acasă. Le desfășură în fața ei.

– Ce au în comun aceste trei lucruri? întrebă el.

– Sînt ciubucuri.

– Drăguț. Mai încearcă o dată.

– Ai avut probabil o zi grozavă la serviciu. Ce se întîmplă?

– O să trebuiască să găsesc altă fată cu care să mă joc sau nu?

– Bine, bine. Flori, vin și pîine, medită ea. Are vreo legătură cu spori sau pămînt roditor, ceva în genul ăsta.

El dădu negativ din cap.

– Nu e vorba alît de flori, cît de panglica din jurul lor.

– Roșu, alb și albastru în dungii.

Începu să cînte: *Țara mea, tu pămînt dulce...*

– O altă țară care are culorile roșu, alb și albastru.

– Anglia.

– Alta.

Luă sticla de vin și citi eticheta. Apoi ridicînd o privire întrebătoare spre Dillon, spuse:

– Franța?

El rînji cu toată gura.

– Felicitări, tînăro! Ai cîștigat premiul întîi.

– Și care-i premiul?

– Doi ani sau poate mai mult, la Paris.

– Dillon! Ce tot îndrugi?

– De fapt e în afara Parisului – e vorba de Versailles, unde se află palatul. Nu cred că te va deranja să locuiești în suburbie, nu-i așa?

Debra dădu un țipăt.

– Dillon, despre ce tot vorbești?

Îi povestî despre slujba pe care i-o oferise Pilot.

– Este pentru o firmă străină de asigurări. Construlau un nou complex de birouri pentru sediul lor european. Firma care a contractat s-a dovedit incompetentă, iar lucrările au fost oprite pînă la angajarea altela.

– Pilot a făcut oferta pentru lucrare?

– Așa-i. Acum Pilot are nevoie de un inginer cu tupeu, care să se ducă acolo și să dea contur porcăriei ăleia.

– Și Forrest G. Pilot te-a ales pe tine.

Își întinse mîinile în lături, lîngă trupul lui gol, și încercă în zadar să facă o mutră umilă. Se lăsă pe spate trăgînd-o și pe ea spre el și strivî pîinea franțuzească.

– Poți să-ți închipui că, după părerea lui, faptul că vom trăi în Franța ar fi un neajuns? întrebă Dillon. Nu știa că

principala ambiție în viață a soției mele este să meargă în Franța și să-și perfecționeze îndemânarea la limbă?

- I-ai spus asta?

- Ei, nu-s prost. M-am prefăcut iritat că trebuie să trăiesc în străinătate și am zis că, dacă accept treaba, va fi nevoie să am mai mulți bani.

- Și el ce-a spus?

- Mi-a mărit leafa cu o sută de dolari pe săptămână.

Într-o orgie de emoții, făcură din nou dragoste. Hamburgerii, pe care Debra plănuise să-i servească la masa de seară, fură înlocuiți cu pîinea turtită și sticla de vin cald. După ce au dat gata ultima fărîmiță și au sorbit ultima picătură, au rămas amîndoi culcați pe florile împrăștiate și strivite, discutînd despre viitorul lor luminos.

Mutarea fu un coșmar. Pașapoarte și vize ce trebuiau obținute, rude de la care își luau rămas bun plîngînd și un milion de alte lucruri de rezolvat. Aceste răspunderi căzură în general în sarcina Debrei, în timp ce Dillon se familiariza cu proiectul neterminat pe care îl preluase. Era dornic să pornească la lucru. S-a nimerit că a plecat în Franța înaintea Debrei, ca să facă aranjamente în ceea ce privește tralul lor acolo, așa că, trei săptămîni mai tîrziu o aștepta la aeroportul Charles de Gaulle.

Părăsind vama, ea se aruncă în brațele lui și se ținură strîns unul pe celălalt. În timp ce o însoțea prin aeroportul internațional aglomerat, el îi spuse, de mai multe ori, cît de mult îi lipsise.

- Nu poți să mă prostești, Burke, glumi ea cînd intrară în garajul de parcare. Probabil ai avut o duzină de amante franțuzești în ultimele trei săptămîni.

Rîzînd, el o îndrumă spre o mașină.

- Asta-i a noastră? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

- Mă tem că da.

- E așa micuță!

- Asta-i singurul mod în care poți supraviețui circulației de aici. Trebuie să te strecorei sau ești blocat ore întregi.

Măsură din ochi interiorul minuscul în comparație cu lungimea picioarelor lui Dillon.

- Încapi în asta?

- E cam strîmtă. Drept rezultat, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Spuse solemn: nu mai pot face copii.

Debra își apăsă mina pe pantalonii lui.

- Atît timp cît măl funcționează, nu-mi pasă.

Pe moment, fu șocat de atitudinea ei în public, dar ea îi aminti că erau în Franța și că francezii sînt cunoscuiți pentru toleranța lor față de îndrăgostiți.

Își ceru scuze pentru apartamentul lor, care era la etajul al treilea al unei clădiri cu un ascensor în care el nu prea avea încredere, și pe care îi spusese și ei să nu-l folosească. Era o clădire îngustă, cu curenți de aer, cu patru apartamente pe fiecare etaj.

- A fost cel mai bun pe care l-am găsit, spuse cu regret Dillon, în timp ce deschise ușa și o deschise larg. Totul aici e atît de scump.

Ceea ce el considera vechi și nepotrivit, Debra numea pitoresc și încîntător.

- Avem balcon! exclamă ea, alergînd spre geam și deschizînd obloanele.

- Totuși nu e o vedere frumoasă.

Balconul dădea spre o curte neglijată. Dar oricum, în cîteva săptămîni aveau să înflorească primulele în jardinierile pe care Debra le instalase la fereastră. Ea acoperi crăpăturile de pe pereții interiori cu alișe de călătorie și făcu huse din cearceafuri, ca să ascundă defectele mobilei ce aparținea apartamentului. Curînd deveni un cămin, pe care Dillon nu l-ar fi schimbat nici pe Palatul Versailles de alături.

La sfîrșit de săptămînă, parizienii băstinași ieșeau în exod la țară, lăsînd orașul pe seama turiștilor de felul familiei Burke. Își parcau mașina la marginea orașului și foloseau metroul. Curînd, deveniră experți în cunoașterea stațiilor subterane cu mai multe nivele. Ca niște gurmanzi flămînzi la un festin, ei consumau tot ce era franțuzesc. Se îndrăgostiră de priveștiile, mirosurile și zgomotele orașului luminilor. Cutreierau muzeele, parcurile și clădirile publice cu semnificație istorică și descoperiră cafenele ascunse,

unde chiar și americanii plăteau prețuri corecte pentru mâncăruri minunate.

Catedralele cu vitralii erau sanctuare întunecate unde căutau singurătate pentru a se săruta mai degrabă decât pentru a se ruga. Cîrnații americani păleau pe lângă cei ce se vindeau în Montmartre, alături de picturi originale.

Pentru a-și sărbători un an de la căsătorie, petrecură un lung sfîrșit de săptămînă în regiunea viticolă, gustînd vinurile locale pînă se ameliară și dormind în hoteluri mici unde saltelele de puf erau la fel de groase și impozante ca și sosurile ce se serveau în sufragerile intime.

Dar, în paradisul lor se cuibărise un șarpe. Numele acestuia era Haskell Scanlan. Funcția lui Dillon era aceea de inginer supervizor, însărcinat cu construcția. Haskell se ocupa de problemele economice – plata salariilor, achiziții și contabilitate. Se întîlniseră odată, în fugă, la Tallahassee. Dillon sperase că prima impresie despre acest om se va schimba, odată ajunși în Franța. Pentru că Debra să se simtă bine, sperase că vor putea fi prieteni cu Haskell și soția lui.

Din nefericire, Haskell Scanlan se dovedi un mare ghimpe în fund, alît pe teritoriu străin cit și acasă. Ținea fără milă socoteala prezenței, reținîndu-le din salariu chiar dacă întîrziu doar treizeci de secunde. Cînd meșterul veni la Dillon pentru a-i cere o creștere a salariilor, se adresă cu această cerere, pe care o considera îndreptățită, lui Haskell Scanlan. Haskell refuză neclintit chiar și să o analizeze.

– Pentru Dumnezeu, dă-le o mărire! strigă Dillon după o jumătate de oră de discuții aprinse.

– Peste capul conducerii?

– Peste capul conducerii.

– Asta îi va încuraja să ceară și mai mult mai tîrziu.

– La dracu', Haskell, ei nu cer decît o sumă care abia se ridică la douăzeci și cinci de cenți pe oră.

– Ia înmulțește. Devine mult.

– Bine. Atunci mărește-le cu zece cenți pe oră. Asta va demonstra bunăvoința noastră și le poate da o suficientă

motivare ca să rămînă la noi. Am pierdut săptămîna trecută doi tîmplari buni pentru că puteau cîștiga mai mulți bani lucrînd la arena aceea nouă de sport, aflată în construcție.

– Tîmplarii pe care i-ai pierdut au fost înlocuiți.

– Dar mi-a luat cîteva zile de lucru ca să stau de vorbă cu ei și să-l angajez. Nu-mi place să pierd zilele. Construcția trebuie să fie gata vara viitoare. Eu aș vrea să o termin pînă în primăvara viitoare.

– De ce?

– Pentru că Debra e însărcinată. Oricît de mult ne place aici, aș vrea ca să mi se nască copilul acasă.

– Interesele personale nu trebuie să se afle în contradicție cu interesele companiei.

– Du-te dracului.

Haskell îl dojeni.

– Dacă te simți mai bine, n-ai decît să folosești un asemenea limbaj, te asigur însă că n-o să mă facă să-mi schimb părerea.

Dillon folosi un asemenea limbaj, și chiar mult mai rău, înainte de a pune capăt celei.

– Nu-mi place să trec peste el, îi spuse Debrei în seara aceea, în timpul cinei. Dar tipul e un zgîrie-brînză care nu vede mai departe de vîrfu nasului. Se pare că nu înțelege că, ridicînd mai repede construcția, îi facem o mare economie de bani lui *Pilot Industries*.

– Poate ar fi bine să treci peste el, spuse Debra. Nu poți fi eficient dacă te cerți mereu cu un om care e în mod vizibil gelos pe tine.

– Gelos?

Haskell și soția lui veniseră la cină într-o seară, la invitația Debrei, așa încît avusese ocazia să-l observe.

– Dillon, fiu realist. Tu ești tot ce și-ar fi dorit el să fie. Ești frumos, în vreme ce el nu e. Tu ești înalt și puternic, și bărbătos, iar el e un slăbănog palid și prăpădit. În ciuda barierei de limbaj, tu te împaci bine cu oamenii, dar de el își bat joc. Nu mi-ai spus că-l numesc cu cuvîntul franțuzesc folosit pentru „gaura curului”? Cred că nici

soția lui nu-l place.

El făcu o mutră supărată de aprobare.

- S-ar putea să ai dreptate, dar e o mare deosebire între enunțul problemei și rezolvarea ei.

- Cheamă-l pe Pilot. Pune-l în temă.

- Să-i dau un ultimatum - Haskell sau eu? Dădu din cap. Nu sînt gata să risc una ca asta. Haskell e de mai mult timp la companie și Pilot pune mare preț pe vechime. Dacă îl alege pe Haskell, eu n-am să mai apuc să termin clădirea mea. În afară de faptul că am nevoie de slujba asta, vreau să-mi văd terminată clădirea pentru propria mea satisfacție.

În săptămîna următoare, Dillon pierdu doi fierari. Se enervă cumplit cînd Haskell refuză să-i arate bugetul, ca să aibă o bază de pe care să se tocmească.

- Ei încearcă doar să te manipuleze.

- Du-te dracului! Dillon plecă repede, ca să nu-și înfigă pumnul în mutra lui zgîrcită. Hotărî că nu are altă alternativă decît să-l sune pe Pilot.

Pilot nu fu mulțumit.

- Nu m-am gândit că va trebui să mă ocup de conflicte personale între doi așa-zisi profesioniști.

- Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez cu asta, dar dacă Haskell ține mîna strînsă în jurul pungii companiei, am să pierd constructori calificați. Voi fi obligat să angajez muncitori de mîna a doua și nu cred că vreunul dintre noi dorește așa ceva, nu-i așa, domnule Pilot?

Se auziră doar niște pîrîituri în convorbirea la mare distanță, după care urmă o liniște. În cele din urmă, Pilot spuse:

- Zi-i că eu personal am autorizat o mărire cu zece cenți pe oră peste capul consiliului de conducere.

- Ce-ai spune de cincisprezece?

- Doisprezece, și asta-i tot, Burke. Nu mă mai amesteca în cîrînelile astea. Te-am pus responsabil cu acest proiect, asumă-ți răspunderea.

Pilot închise telefonul înainte ca Dillon să-l poată mulțumi. Se gândi că nu era rău. În caz contrar, s-ar fi

putut crede că Pilot face favoritism în loc să-și folosească sănătosul lui bun simț în privința afacerilor.

Haskell Scanlan nu văzu lucrurile în același fel.

- Te-ai dus să te plîngi la tăticu'? îl întrebă el prefăcut, cînd Dillon îl informă despre conversația cu Pilot.

- I-am spus ceea ce am considerat că e în interesul proiectului.

- Da, sigur, răspunse Haskell motănăște. Pilot se uită la tine și vede o imagine mai tinăra a lui însuși. Pe sub poleiala succesului, e la fel de necioplit și grosolan ca și tine. Se mîndrește că s-a ridicat prin forțe proprii. Așa că nu face greșea să crezi că ai cîștigat disputa asta doar prin meritele tale. Ai cîștigat doar pentru că ești un alter ego al șefului.

Întrucît cîștigase totuși în cele din urmă, Dillon nu era preocupat de opinia lui Haskell. În afara cîtorva zile de ploaie rece, mizerabilă, lucrurile pe șantierul de construcții merseră bine în lunile de toamnă. Dillon nu mai pierdu muncitori, deoarece aceștia știau că el aranjase creșterea salariilor.

Muncitorii păreau să aprecieze faptul că le reținea numele, că știa să spună o glumă fără perdea ca oricare dintre băieți, și că știa cînd să se amestece în certuri particulare și cînd nu. Nu le cerea nimic ce nu-și cerea lui însuși. Își asuma riscuri, stătea peste program, mîncă din pachet ca și ei și le cîștiga respectul pentru că se amesteca printre ei, în loc să stea deoparte.

Lui Dillon îi plăcea să-și cunoască în amănunt construcția - fiecare nit, fiecare cablu, fiecare cărămidă, - în loc să se închidă în căsuța lui. Inspecta fiecare fază a construcției. Standardele lui înalte provocară următoarea altercație cu Haskell Scanlan.

- Ce naiba-i asta? zise Dillon, ținînd în mîinile înmănușate o bucată de cablu electric. Nefericitul electrician, pe care Dillon îl alesese la împlinire ca să-l chestioneze, se uită în jur la cercul de privitori și, văzînd că nimeni nu vrea să-l sară în ajutor, începu să explice repede în franceză.

Dillon nu înțelese o iotă. Flutură bucata de cablu în fața omului.

- Asta nu e ce-am comandat. De unde o ai?

Unul din electricieni vorbea ceva engleză. Îl bătu pe Dillon pe braț. Dillon se întoarse furios.

- Ce-i?

Omul arată spre colacii de fire așezați unul peste altul. După o scurtă inspecție, Dillon se adresează oamenilor care stăteau degeaba.

- Nu mai instalați rahatul ăsta. Ați înțeles?

Omul care servea drept interpret, transmise celorlalți mesajul.

Ridicând un colac greu pe umăr, Dillon folosi liftul de serviciu ca să coboare la parter, apoi năvăli în căsuța constructorilor. Haskell, așezat la terminalul computerului, sări din reflex la această întrerupere bruscă. Când îl văzu pe Dillon, se încruntă nemulțumit de comportarea lui barbară.

- Vreau să știu ce naiba-i asta. Colacul de cablu ateriză pe masa lui Haskell cu o bubuitură. El își trase înapoi scaunul pe roți.

- Ce faci? țipă el. Ia asta de pe masa mea!

Dillon își puse bine mâinile pe ambele laturi ale colacului de sîrmă și se aplecă peste el.

- Ascultă-mă, rahat mic ce ești, am să te fac să înghiți fiecare metru din porcăria asta, dacă nu-mi vii cu o explicație ca lumea. De ce nu ai cumpărat ce am scris eu pe nota de comandă, cu luni în urmă? Ai zece secunde la dispoziție.

- Cablul pe care l-ai comandat era de trei ori mai scump decât ăsta, răspunse Haskell, recăpătându-și oarecum singele rece.

- Cablul pe care l-am comandat e de trei ori mai bun și de trei ori mai sigur.

- ăsta corespunde cerințelor locale în construcții.

- Nu corespunde cu ale mele, spuse Dillon cu dinții încleștați.

- Dacă n-aș fi știut că este suficient...

- Habar n-ai, rahatule. Construcția asta o să fie plină cu tot felul de aparate electronice sofisticate. Ca să evităm o catastrofă, trebuie să folosim cel mai bun cablaj posibil.

Dillon apucă telefonul și îl aruncă în poalele contabilului, care nu se aștepta la așa ceva.

- Acum, pune-ți curul slăbănog pe telefon și dă comanda pe care am făcut-o inițial. Vreau materialele livrate cel mai târziu mâine la amiază, altfel îi trimit aici pe toți electricienii care nu au nimic de lucru, să borscă pe biroul tău.

Telefonul căzu pe jos, când Haskell sări în picioare.

- N-ai dreptul să vorbești cu mine așa.

- Ba uite că-l am. Dillon arată spre telefon. Pierzi timpul, Hai, dă-i drumu'.

- Nu. Răspunderea mea este să am grijă să cheltuim cât mai puțin.

- Sînt de acord, atît timp cît nu se compromite integritatea construcției. De data asta, o face.

- Cablul pe care l-am comandat este suficient și, după părerea guvernului local, prezintă siguranță.

- El bine, după părerea lui Dillon Burke e o porcărie. Eu n-am să-l instalez în clădirea mea.

- Clădirea ta? făcu Haskell cu un zîmbet prefăcut.

- Comandă pur și simplu cablul pe care l-am cerut, Scanlan.

- Nu.

Lui Dillon îi plăcea armonia, ca oricărui om, și evita confruntarea de cîte ori era posibil. Dar nu putea să-și coboare standardele la primul său proiect. Nici nu voia să se adreseze din nou lui Pilot. Acesta îi spusese deja să-și asume răspunderea.

- Ori telefonezi acum, ori ești concediat.

Lui Haskell îi căzu maxilarul și i se deschise gura.

- Nu mă poți concedia.

- Ba să fiu al dracului dacă nu pot.

- Da? O să vedem ce are de spus dl. Pilot despre asta.

- Sînt sigur că o să vedem. Între timp, consideră-te în afara proiectului. Și, dacă nu vrei să-ți stîlcesc mura, îi

sugerez să stai mai departe de mine până pleci de tot.

Dușmanul Debrei era plictiseala. În primele lor luni în Franța, se ocupase cu decorarea apartamentului, dispunând de un buget pe muchie de cuțit și reușise în măsura permisă de limitele clădirii.

Discutaseră problema ca ea să-și ia un serviciu, dar așa ceva nu era realizabil. Nu existau locuri de profesori la școlile de limbă engleză, iar negustorii preferau să angajeze pe cineva dintre ai lor, în loc să folosească o americană. Așa încât își omora orele zilei citind, plimbându-se pe străduțele înguste, pitorești și scriind scrisori lungi numeroaselor ei rude. Deși încerca să se ascundă de Dillon, îi era dor de casă și devenise nerăbdătoare. Trebură să evite cu orice preț o depresie.

Sarcina o întineri. Nu avea efecte colaterale neplăcute și se jura că niciodată nu se simțise mai bine. Era plină de energie. Zilnic, ea și Dillon se minunau de schimbările subtile ale trupului ei. Acest nou gen de intimitate adânci, dragostea lor reciprocă.

Pentru a ajusta trecerea timpului până la venirea pe lume a copilului, se înscrie la un curs de bucătărie care se ținea la mică distanță de apartament. La curs, mai erau încă patru femei și doi bărbați, toți la vîrsta pensiei. Aceștia, împreună cu bucătarul gen bunicuță o ocroteau ca niște cloști. De atunci își petrecu zilele fie la curs, fie în bucătăria micului ei apartament, punînd în practică cele învățate, fie făcînd cumpărături în plețele din vecinătate, în căutarea ingredientelor necesare pentru a-i arăta lui Dillon îndemînarea ei culinară. Ajungea acasă cu brațele încărcate de cumpărături și le ducea sus cu ascensorul scriștilor pe care Dillon îi interzisese să-l folosească.

În acea după-amiază, era cît pe aci să fie prinsă, ajungînd acasă doar cu cîteva minute înaintea lui. O îmbrățișă îndată și o sărută apăsător pe buzele reci. Apoi,

rînjind, îi spuse:

- Hai să plecăm în Elveția.
- Elveția?
- Da, știi, una dintre țările care au graniță comună cu Franța - capre și Heidi, Alpi și zăpadă, jodlere.
- Bineînțeles că știi de Elveția. Îți amintești sfîrșitul de săptămînă la Geneva?
- Acolo era în cameră oglinda pe tavan?
- Deci îți amintești.
- Cum aș putea uita? mormăi el și întinse din nou mîna după ea. Gurile li se contopiră într-un sărut.
- N-avem nevoie de oglindă pe plafon, șopti ea cînd se despărțiră în cele din urmă.
- Dar trebuie să ies din oraș și să sărbătoresc.
- Ce să sărbătorești?
- Azi l-am dat afară pe Haskell Scanlan.
- Zîmbetul Debrei dispăru.
- Dillon îi relată cele întîmplate.
- Nu mi-a plăcut deloc să ajung la măsuri extreme, dar nu mi-a lăsat posibilitatea să aleg.
- El îi studie expresia îngrijorată.
- Nu crezi că am făcut ce trebuia?
- Cred că ai făcut exact ce trebuia. Din nefericire, părerea mea nu are prea multă greutate față de cea a lui Forest G. Pilot.
- Tocmai de asta vreau să plecăm diseară în Elveția. Dacă e de acord cu decizia mea, înseamnă că vom avea un sfîrșit de săptămînă grozav în Alpi. Dacă i se opune, va trebui să mă retrag din funcția de șef, iar în cazul ăsta nu ne vom mai putea permite o călătorie în Elveția. Iar dacă mă dă afară, ce am spus mai înainte rămîne valabil. Așa că, atît timp cît mai am salariu mare și mă simt atît de bine ca acum, să dăm la dracu' totul și să plecăm.
- Luară un tren expres spre Lausanne și apoi altul spre Zermatt. Glumiră cu studenții, sporovăiră cu o bunică din Montreaux care tricota o căciuliță pentru cel de-al zecelea nepot și mîncară din proviziile pe care Debra avusese prevederea să le aducă.

Dillon bău vin roșu tare dintr-o sticlă oferită de un student, dar refuză să tragă un fum de marijuana. Când perechea din fața lor începu să se giugulească, Dillon și Debra se întrebară de ce n-ar face-o și ei, așa că se înghesuiră și se sărutară pînă ațipiră.

La Zermatt, Dillon schie pe pîrțile dificile. Sarcina o împiedica pe Debra să facă la fel, așa încît se consolă cutreierînd magazinele strălucitoare și privind șirul nesfîrșit al oamenilor cu bani. Se plimbară amîndoi cu o sanie trasă de cal și priviră patinatorii alunecînd pe patine argintii pe un lac înghețat. Se îmbulbară cu brînză topită, cu pîine neagră apoasă, vin alb și ciocolată elvețiană.

În tren, în drum spre casă, Dillon o trase spre el și îi puse capul sub bărbia lui.

– Asta a fost adevărata noastră lună de miere.

– Ce nu ți-a plăcut în călătoria noastră în Bermude?

– Nimic, absolut. Dar atunci erai doar mireasa mea. Acum ești soția mea. Își băgă mîna pe sub paltonul ei și o puse pe pîntecel ei umflat. Te iubesc.

În timp ce așteptau să schimbe trenul la Lausanne, ea cumpără o cutie cu aspirine.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Mă doare în gît.

Dormi prost restul călătoriei pînă la Paris și o trezeau des frisoane.

– Mă doare cînd înghit, se plîngea ea.

Dillon îi puse mîna pe frunte.

– Arzi. Mai bine mai ia niște aspirine.

– Nu-mi place, fără să întreb doctorul. Aspirina ar putea să nu fie bună pentru copil.

Cînd ajunseră la Paris, Dillon era îngrijorat, deși Debra îi asigura că durerea ei de gît era doar rezultatul expunerii la aerul de munte. Luni de dimineață, se luptă cu circulația ca să o ducă la obstetricianul ei și ajunseră la cabinet exact cînd se deschidea. Infiriera o conduse pe Debra cu blîndețe și precauție la camera de consultații și îl rugă pe Dillon să aștepte afară. Nu-i plăcu asta, dar așteptă. După ce cițiva pacienți îi evitără privirea, își dădu seama

că arată probabil ca un nenorocit. Nu se bărbierise în timpul călătoriei și petrecuse o noapte fără somn în tren.

În cele din urmă, fu poștit în biroul doctorului.

– Doamna Burke are un gît foarte urît, spuse el într-o engleză greoaie. Eu... făcu el un gest de găgăuță.

– A luat pentru analiză, zise Debra cu o strîmbătură.

– Streptococ? întrebă Dillon. Nu vreau să vă jignesc, doctore Gaultier, dar dacă e alt de serios, poate ar trebui să ne recomandați un specialist.

– Sînt de acord, spuse el, dînd din cap. Să așteptăm rezultatul de laborator. Vom ști mîine.

– Sînt sigură că o să fie bun, îl asigură Debra pe soțul ei îngrijorat. Mi-a prescris un antibiotic. Am să stau azi în pat și am să te las să mă îngrijești.

Dillon încercă să-i răspundă la zîmbet, dar ea arăta alt de bolnavă, încît nu găsi nici un motiv să zîmbească. O duse în apartamentul lor și o băgă în pat, înainte de a alerga pînă la cea mai apropiată farmacie ca să facă rețeta. Ea înghiți capsula și bău o ceașcă de ceai înainte să cadă într-un somn adînc.

Abia atunci își aminti Dillon să sune la șantier. Vorbi cu maistrul pe care îl pusese responsabil temporar vineri, înainte de a pleca. Francezul îl convinse că toate sînt în regulă și îi spuse să stea acasă cu soția bolnavă. Toată ziua stătu lîngă patul Debrei, ațipind în scaun și trezind-o numai cînd trebuia să-și ia medicamentul.

În ciuda febrei și a stării proaste, ea reuși să glumească atunci cînd o purta în brațe la baie.

– Bine că nu s-a întîmplat asta în luna a noua. N-ai fi fost în stare să mă ridici.

Dillon mîncă un sandwich la cină, dar nu putu s-o facă să înghită mai mult decît o ceașcă de supă.

– Totuși gîtul meu e ceva mai bine, îi spuse ea. Sînt doar foarte slăbită. O noapte bună de somn e tot ce am nevoie. Arăți de parcă și tu ai avea nevoie de așa ceva, completă ea, frecîndu-și mîna de obrazul lui nebărbierit.

După ce îi dădu medicamentul, se dezbracă și se băgă în pat cu ea. Epuizat, adormi de îndată ce se întinse.

În timpul nopții se trezi. Bijbiind prin întuneric, își consultă ceasul de pe noptieră. Era timpul să-i dea Debrei capsula. Aprinse lumina.

Și urlă.

Buzele Debrei erau vinete și zăcea nemișcată.

– O! Doamnel, O, Isuse! Debra, Debra! Își aruncă un picior peste ea și stătu așa. Își puse urechea la pieptul ei. Gemu ușurat când îi auzi bătăile inimii. Dar erau slabe. Abia mai respira.

Dillon sări din pat și își trase pe ei hainele, fără să se incheie. Își băgă picioarele goale în pantofii de sport. Luînd-o pe Debra în brațe, cu cearceafuri cu tot, trecu prin apartamentul întunecat și ieși în hol. Coborî scările în goană. Oare să cheme o ambulanță sau să o ducă el singur la spital? Optă în cele din urmă pentru a doua soluție, gîndindu-se că pînă ar găsi numărul de telefon și pînă ar transmite urgența situației cu franceza lui limitată, ar putea fi prea târziu.

– Dumnezeu, nu, nu! Un vînt puternic îi luă vorbele din gură, în timp ce alerga spre mașina parcată. O așeză pe Debra pe scaunul din față. Ea alunecă într-o parte și vocea lui îngîmă o rugăciune oarecare.

Știa aproximativ unde se afla cel mai apropiat spital și o porni repede în direcția respectivă. Cauciucurile scîrțîiră pe pavaj, iar clădirile tăcute transmiteau ecoul cînd mașina cotea la colțurile de stradă. Conducea cu mîna stîngă, iar cu dreapta masa incheieturilor mîinilor Debrei. Bolborosea fără încetare că n-o va lerta niciodată, dacă avea să moară.

Cei de la camera de gardă văzură imediat seriozitatea situației și o duseră pe o targă. Dillon trebui să alerge ca să se țină după ei. La o ușă pe care erau scrise cuvinte pe care nu le putea citi, fu oprit să intre de oameni pe care nu-i putea înțelege. Îi dădu la o parte și încercă să se arunce prin ușă, după targă. Fu reținut cu forța și îndepărtat în sala de așteptare, unde o infirmieră care vorbea englezește îl amenință cu expulzarea din spital, dacă nu se calmează.

– Să fiu calm? Jipă răgușit. Soția mea arată ca moartă și vrei să fiu calm? Vreau să fiu lângă ea. Dar sora rămase fermă și în cele din urmă îl convinse să facă diferitele forme ce trebuiau completate pentru admiterea în spital. Apoi, rămas singur, Dillon se plimbă prin cameră pînă fu prea obosit și amețit ca să mai facă un pas și căzu pe un scaun.

Își lăsă capul în jos, apăsîndu-și degetele mari în orbite și rugîndu-se la un Dumnezeu, despre care nu era convins că există, dar, paradoxal, nici nu avea încredere în el. Ce ar mai putea cere de la el o asemenea zeltato egoistă? N-a renunțat oare la destule? Toți cei pe care îi iubise îi fuseseră luați: părinții, bunica, consilierul de la școala de corecție care se interesa în mod special de el.

– Era ca o piață-rea. Oamenii, fiți atenți! Dacă îi iubiți pe Dillon Burke, veți muri.

– Nu, nu, gemu el. Nu pe Debra. Te rog, nu pe Debra. N-o lua pe ea, fiu de căjea.

Se tîrguia cu forța nevăzută, jurîndu-se că va sacrifica orice dacă Debra ar fi salvată. Promise că va duce o viață cumsecade, că-i va hrăni pe cei flămînzi și îi va îmbrăca pe cei goi. Făcu un legămînt că nu mai cere altceva niciodată, dacă i se va acorda acest mic favor. Lăsați-o să trăiască!

– Domnul Burke?

Capul lui Dillon tresări. Un doctor stătea la cîțiva pași de el.

– Da! Soția mea? E...

– O să fie bine.

– Isuse, suspină Dillon cu capul căzîndu-i pe spate spre plăcile reci ale zidului sălii de așteptare. O, Doamnel!

– A avut o reacție alergică la antibioticul pe care doctorul Gaultier i l-a prescris. Nu e vina nimănui, adaugă repede. L-am consultat pe doctorul Gaultier. În fișa ei medicală trimisă din Statele Unite nu era nimic care să indice că e alergică la acest...

– Nu intenționez să dau în judecată pe nimeni, îl întrerupse Dillon, ridicîndu-se. Debra trăiește și va fi

sănătoasă. Asta-i tot ce mă interesează.

Dillon se simțea ușurat, iar genunchii i se muiaseră. Totul se întâmplase atât de repede. Viața e prețioasă. Viața e fragilă. În clipa asta ești aici, în clipa următoare te-ai dus. Fiecare clipă trebuie stoarsă de tot ce poate da, fiindcă nu știi niciodată când va cădea cortina. Va trebui să ții minte asta. Va trebui să-i spună Debrei despre revelația pe care a avut-o. O va face filozofia lor, vor trăi potrivit acesteia, o vor lăsa moștenire...

Gîndurile fericite se opriră.

– Doctore, făcu răgușit. Știa înainte de a pune întrebarea care va fi răspunsul, dar trebuia să întrebe. Buzele îi erau arse și gura uscată de groază. Doctore, n-ai spus nimic despre copil. Copilul e bine?

– Îmi pare rău, domnule Burke. Pentru copil n-am putut face nimic. Era mort încă în momentul cînd doamna Burke a venit aici.

Dillon îl fixă pe doctor fără să-l vadă de fapt. Se tîrguise pentru viața Debrei, dar nu precisase condițiile. Acum știa care a fost prețul.

Capitolul zece

MORGANTOWN, Carolina de Sud, 1977

Dr. Mitchell R. Hearon, decan pentru problemele studenților și ajutor financiar de la Colegiul Dander din Morgantown, Carolina de Sud, deschise dosarul cu cererea lui Jade Sperry și îi întinse o foale de hîrtie peste biroul său înțesat.

– Asta-i o dovadă. Prezint-o la biroul bursierilor în ziua în care te înscrii.

Privirile ei se îndreptau cînd la el, cînd la cartonul pe care i-l dăduse. Pe fundalul unei schițe a clădirii administrației Colegiului era tipărit un cec completat cu numele ei. Încercă să fixeze cifrele, dar și asta îi era imposibil.

– Suma va acoperi studiile, cărțile și toate taxele, spuse decanul. Va trebui să te îngrijești de cheltuielile de întreținere, deși colegiul ar fi bucuros să-ți ofere o listă de locuințe ieftine.

Nici nu-l putea auzi din cauza zgomotului din urechi.

– Nu... nu știu cum să vă mulțumesc, doctore Hearon.

- Poți să-mi mulțumești străduindu-te. Învață mult. Fii silitoare. Fă-ți o realitate din visuri.

- Da, da, așa voi face.

Ușurarea și bucuria izbucniră din ea sub forma unui suris. Se ridică brusc, aproape dezechilibrându-se.

- Vă mulțumesc! N-o să vă pară rău. Dumnezeuastră...

- Ești binevenită, domnișoară Sperry, cred că vei fi o mândrie a Colegiului Dander. E mic, dar are o reputație academică de argint. Ne mândrim cu asiduitatea și integritatea studenților noștri.

Împrejurările o forțaseră pe Jade să piardă bursa din statul Carolina de Sud. După ce lucra mai mult de un an într-un mare magazin cu prețuri reduse din Savannah, începu să facă cereri la alte universități și colegii pentru sprijin financiar. Privi din nou la cecul din mână, abia venindu-i să creadă că era adevărat.

Pentru a încheia întvederea, doctorul Hearon se ridică în picioare și îi întinse mîna.

- Aș aprecia să-mi faci o vizită după ce te înscrii. Mă interesează să văd ce cursuri alegi pentru primul semestru. Facultatea se interesează personal de fiecare student.

- Voi veni, vă promit. Vă mulțumesc din nou.

Jade se grăbi spre ușă. După ce o deschise îi privi peste umăr.

- A, și mulțumiți-le și celorlalți membri ai comisiei de burse.

- O voi face. La revedere, domnișoară Sperry,

- La revedere.

Coridorul lung era gol și tăcut. Jade ar fi vrut să chiule de mulțumire, spre tavanul gotic arcuit, dar reuși să se abțină. Totuși, alergă spre ușile de la capătul coridorului, cu mult mai multă vioiciune decât permitea arhitectura severă.

Odată leșită, își dădu frîu liber exuberanței. Se sprijini de o coloană impunătoare, subțire, și se uită lung la cec, înainte de a-l strînge la piept ca un avar bucuros. Apoi, punîndu-l cu grijă în geantă, părăsi umbra arcadei cu

coloane a clădirii administrației și o porni în lumina apusului de soare vărațic.

I se părea mai luminos și mai prietenos decît atunci cînd intrase nervoasă în clădire. Florile crescute de-a lungul aleilor erau strălucitoare. Cerul era foarte albastru, norii albi, fără pată. Nu observase niciodată cît de verde era iarba, sau poate iarba din campusul Colegiului Dander era de un verde neobișnuit.

I se părea că ea, la fel ca Dorothy din „*Vrăjitorul din Oz*”, fusese aruncată dintr-o lume în alb și negru într-una viu colorată. Trecuse printr-un iad adevărat, dar ieșise pentru a descoperi că, în fond, viața merită să lupți pentru ea.

Melodia clopotelor din turnul capelei campusului bătău ora cînd ea trecu prin fața bibliotecii. Era cuprinsă de un sentiment de pace și optimism pe care nu-l mai avusese dinainte de viol. Azi, i se acordase un nou început.

Mașina ei nu era dispusă să pornească și cu atît mai puțin dispusă să alerge cu mai mult de treizeci de mile pe oră, fără ca indicatorul de căldură să se ridice. Abia supraviețuise călătoriei de la Savannah. Întrucît drumul durase cîteva ore, au venit cu o zi înainte. După ce a intrat la motelul Pine Haven, Jade folosisese restul orelor de lumină pentru a se familiariza cu comunitatea colegiului.

Campusul universitar forma nucleul orașului, despre care Jade gîndea că are farmec și caracter. Singura industrie locală era colegiul, iar clădirea cu cupolă a administrației era singurul zgîrie-nori al orașului. În jurul campusului, erau cartiere frumoase formate din case impunătoare, în care locuiau membrii facultății. Sectorul comercial din Morgantown era compact și suficient pentru nevoile ei.

Unde vor locui? Vor găsi oare un apartament ieftin în apropierea campusului, încît ea să poată merge pe jos la cursuri, iar Velta să poată folosi mașina? Semestrul nu avea să înceapă decît peste o lună, dar erau aștepta de făcut. Ce ar trebui să caute mai întîi - o muncă de cîteva ore pe zi sau un loc unde să trăiască?

Parcă mașina în dreptul căsuței cu numărul 3 și, cu un râs de autoironie, se dojeni că a căzut în tiparul ei caracteristic de îngrijorare. Azi se va relaxa și va sărbători evenimentul. Faptul că i se acordase bursa era primul pas pozitiv spre atingerea scopului ei final – să-i vadă pedepsii pe ucigașii lui Gary.

Pe cât de sigur era faptul că Neal Patchett, Hutch Jolly și Lamar Griffith o violaseră, tot atât de sigur era că ei se făceau răspunzători de sinuciderea lui Gary. Dacă hotărîrea ei de a vedea făcîndu-se dreptate se clătina vreodată, nu avea decît să-și amintească trupul lui Gary atîrnînd la capătul frîghiei. Cu violența, trădările și minciunile lor, Neal și prietenii lui l-au împins la sinucidere.

Jade nu se va potoli pînă nu vor plăti pentru crimele lor. Răzbunarea nu va veni repede. Va fi un proces lent, dureros, care ar putea dura ani pînă să fie împlinit, dar ea era pregătită pentru asta. Mulțumită doctorului Hearon și comitetului, ea își începuse drumul.

Așteptîndu-se ca ușa să fie încuiată, rămase surprinsă cînd aceasta se deschise brusc.

– Mamă! Am căpătat-o.

Jade intră în camera mică, umedă. Aparatul de aer condiționat din fereastră se străduia să scoată aer rece dar nu prea reușea. Minte ei înregistra imediat trei lucruri. La picioarele mamei sale era un geamantan făcut. Un bărbat, pe care Jade ajunsese să-l urască, stătea în picioare în partea cealaltă a geamantanului. Iar Graham, băiețelul ei, plîngea în coșulețul lui portabil.

Jade se opri în prag și încercă să ghicească ce înseamnă geamantanul făcut. Privirea Vetei era împlinită și sfidătoare. Privirea bărbatului era mobilă și nu voia să-o înfrînească pe a lui Jade. Voia să ceară o explicație, dar instinctele materno ciștigă. Lovindu-și geanta de pat, se duse la coșuleț și ridică în brațe bebelușul care plîngea.

Îi strînse la piept pe Graham.

– Sst, dragule. Ce s-a întîmplat? Mami e aici. Totul e bine. Îi legăm pînă încetă din plîns, apoi i se adresa mamei sale.

– Ce caută el aici?

Numele bărbatului era parcă Harvey și nu mai știa cum, sau ceva asemănător cu Harvey. Jade nu-și amintea. În mod intenționat și-l scosese din memorie, după ce rupsese cartea lui de vizită și îl aruncase în fața bucățelele. Insistase că, dacă nu va părăsi salonul maternității de bună voie, va pune să fie evacuat. Deși acesta se prezentase ca fondatorul și directorul unei agenții particulare de adopțiune, Jade avea altă părere în privința meseriei lui. Pentru o agenție de adopțiune, el era ceva asemănător unui negustor de droguri pentru un farmacist.

Harvey fusese găselnița Vetei. Îi spusese lui Jade că el reprezenta soluția tuturor problemelor lor – și anume aceea a copilului nelegitim al lui Jade. Veta îl adusese la spital a doua zi după nașterea lui Graham. Harvey îi oferise cîteva mii de dolari pentru băiețelul ei.

– Un nou născut alb, băiat, fără defecte, face prețului cel mai ridicat în afacere, spusese el.

Atunci Jade făcuse gălăgie și țipase, deranjînd alte paciente și alarmînd infirmierele.

Jade îl strînse și mai tare la piept pe Graham, cînd o privi pe mama ei.

– Ți-am spus cu mult înainte de nașterea lui Graham că niciodată nu-l voi da să fie adoptat. Am repetat asta și după nașterea lui. Am fost sigură atunci, cum sînt și acum. Spune-i prietenului tău să plece, sau chem poliția.

– Harvey n-a venit aici pentru tine sau pentru copilul tău, spuse Veta.

Jade îi privi uimită pe amîndoi pe rînd.

– Atunci ce face aici? De unde a știut să dea de noi?

– L-am sunat aseară și i-am spus unde eram.

– De ce?

Graham începea să se foiască în îmbrățișarea strînsă, dar ea nu-i dădea drumul. În ciuda celor spuse de mama ei, lui Jade îi era frică să nu-i smulgă copilul de lingă ea. Din nefericire, necazul nu le apropiase una de cealaltă. În ultimul an, legătura lor tensionată se deteriorase neconștient. Preocuparea lui Jade pentru studii o supăra

pe Velta. După opinia ei, soluția pentru o femeie cu un copil nelegitim era să-și găsească un soț.

- Hai să ne întoarcem la Palmetto, Jade, sugerasese într-o zi, la începutul verii, când temperamentele erau la fel de tulburate ca și anotimpul arzător. Acolo, cel puțin, vom fi proscrise dar într-un mediu familiar. Dacă te-ai purta drăguț cu ei, sînt sigură că ai putea să-l faci pe unul dintre cei trei băieți să-l recunoască pe Graham și să se însoare cu tine.

Jade era gata s-o lovească.

- De preferat, Neal Patchett?

- Ei bine, să trăiești în casa aia elegantă a lui ar fi cu mult mai bine decît în dărăpănătura asta!

Velta plînsese, își ridicase brațele în lături ca să arate apartamentul lor urît din Savannah.

- Nici nu s-ar fi întîmplat deloc toate astea, dacă ai fi fost mai drăguț cu el.

Jade îl luase pe Graham, alergase afară și nu se mai întorsese decît după potolirea furtunii. Velta nu mai adusese în discuție niciodată reîntoarcerea la Palmetto, așa încît Jade presupuse că, în sfîrșit, abandonase ideea. Se părea că așa era, însă ea își făcuse un plan care în vreun fel îl implica pe Harvey.

- Dar tot nu mi-ai spus ce caută el aici, zise Jade.

- Din ziua aceea de la spital, Harvey și cu mine ne-am întîlnit regulat. În secret, bineînțeles.

Jade îl strînse mai tare pe Graham. Pregătiseră oare un plan ca să-l ia pe Graham? Vor încerca oare s-o declare o mamă nepotrivită? Nu va permite să se întîmple așa ceva. Nimeni nu-i va lua vreodată copilul.

- Harvey a avut decența să treacă peste asprimea ta, spuse Velta. Amintindu-mi scena pe care ai făcut-o la spital, nici nu pot să-mi dau seama de ce este atît de iertător, poate doar pentru că are o inimă bună.

Velta se întoarse spre bărbat și zîmbi.

- Oricum, ieri cînd am ajuns aici, am văzut că te-ai îndrăgostit de locul ăsta. Indiferent de ce doresc eu, tu ești condamnată și hotărîtă să urmezi școala aici. Așa că,

aseară, cînd te-ai dus să cumperi de mîncare, l-am sunat pe Harvey la Savannah și am acceptat cererea lui.

Șocată, Jade repetă:

- Cererea lui? Vrei să spui o cerere în căsătorie?

- Așa-i, răspunse Velta sfidătoare. Te așteptam pe tine să te întorci ca să putem pleca.

Jade rămase cu gura căscată la ei, neputînd să creadă, apoi izbucni în rîs.

- Mamă, nu poți fi serioasă! De fapt fugi de acasă cu un tip ca ăsta? Spune-mi că e o glumă.

- Nu e glumă, te asigur. Harvey a luat lucrurile mele din apartamentul din Savannah și le-a adus cu el. Tot ce a mai rămas, poți să le iei tu. Hai, Harvey. Am așteptat destul.

Harvey, care nu scosese un cuvînt, luă geamantanul și se îndreptă spre ușă. Velta îl urmă.

- Mamă, așteaptă! Jade îl așeză pe Graham îndărăt în coșuleț și fugi după mama ei, ajungînd-o din urmă în apropierea unei mașini gri.

- Ți-ai ieșit din minți? întrebă Jade. Nu poți fugi așa!

- Sînt adultă. Pot face tot ce vreau.

Jade se dădu un pas înapoi. Velta îi aruncase vorbele pe care ea însăși le pronunțase recent și nu o singură dată, în special cînd o informase pe Velta că avea intenția să păstreze copilul.

- Nu face asta, șopti Jade rugător. Știu că faci asta numai ca să-mi arăți disprețul tău. Mamă, am nevoie de tine. Te rog, nu pleca.

- Ai nevoie de mine, adevărat. Dar asta-i rău, Jade. Tu ți-ai făcut singură toate necazurile. Eu n-am de gînd să stau cu copilul în timp ce tu o să alergi zi de zi la Colegiu.

Jade adoptă altă atitudine.

- Uită că am nevoie de tine să mă ajuți cu Graham. Am să fac alte aranjamente, ădaugă repede. Dar, te rog, mamă, gîndește-te la ce înseamnă asta pentru tine.

- Îți vine greu să accepți că un bărbat mă găsește atrăgătoare?

- Bineînțeles că nu. Dar poate dorești acest lucru atît de mult încît vezi ceva ce nu există în realitate. Te-ai gîndit

la asta? Cel puțin lasă-ți timp să-l poți cunoaște mai bine.

– Nu-mi mai trebuie timp. A trecut mult de când n-am mai făcut ceva pentru mine. Am obosit să plătesc pentru greșelile tale. Din cauza ta, a trebuit să-mi părăsesc slujba, să-mi vînd casa și să mă mut în altă parte.

– N-a fost vina mea, protestă Jade cu o voce răgușită, pierdută.

– Te-ai lăsat violată, apoi ai insistat să păstrezi copilul, cînd cel mai bun lucru pentru toată lumea ar fi fost să scapi de el.

– N-ar fi fost cel mai bun lucru pentru mine, mamă. L-am vrut pe Graham, îl iubesc.

– Ei bine, Harvey mă iubește pe mine, insistă Velta. După toate prin cîte am trecut, vrea să-mi arate cum e o viață mai bună.

Jade se simțea responsabilă față de mama ei. Era datoră ei de fică să se amestece, ca să evite un dezastru, chiar dacă asta însemna s-o ofenseze. Mai bine să fie rănite sentimentele mamei sale, decît să-și ruineze viața.

– Nu e demn de tine, mamă, spuse Jade. Aruncă o privire disprețuitoare părului uleios și costumului strălucitor al lui Harvey. Înșeală sentimentele oamenilor ca să obțină profit. Face negoț cu viața omenească. Asta-i tipul de bărbat cu care vrei să te căsătorești? Lui tata i s-a conferit Medalia de onoare. Era un erou. Cum te poți gîndi măcar să...

– Tatăl tău, eroul, s-a sinucis, Jade.

– Nu-i adevărat!

Ochii Veltei se făcură mai mici, plini de răutate.

– Ne-a fost bine pînă ai apărut tu. Apoi, Ron n-a suportat să trăiască cu noi, așa că și-a zburat creierii în fărîme. Așa că ai două sinucideri ce te marchează, Jade. De fapt, nu m-am ales de la tine decît cu necazuri, din ziua cînd ai fost concepută. N-am să-mi trăiesc restul zilelor pe urmele tale distrugătoare.

Împingînd-o pe Jade la o parte, deschise ușa pasagerului și intră în mașină.

Harvey o închise bine în urma ei, apoi înconjură

mașina pînă pe partea șoferului și se strecură la volan. Velta ținu capul întors cînd plecară.

– Mamă, nu! Jade porni după mașină, dar aceasta luase viteză.

– Mamă! strigă ea. Se uită pînă nu se mai văzură, apoi rămase cu ochii țintă în urma lor, pînă cînd plînsul lui Graham străpunsese uluirea ei.

Fără să se gîndească, se întoarse în căsuța viscoasă. Graham își agita brațele grase. Avea gura larg deschisă, arătîndu-și unicul doi dinți. Jade îl alintă în timp ce-i schimba scutecele. În graba ei să împacheteze și să plece cu Harvey, Velta nu se mai ostenise să-l schimbe, cită vreme Jade fusese plecată.

Se așeză cu copilul pe pat și îl legănă, în timp ce aștepta să se încălzească biberonul. Cînd ajunse la temperatura dorită, i-l băgă în gură. El îl luă în grabă. Din cauză că avea o poftă teribilă, ea îl înțarcase de la pîlp cu mult înainte ca ea să fie gata și din punct de vedere emoțional să oprească alăptatul. El o apucă de bluză, degetele lui butucănoase vîrîndu-se prin ea. În timp ce suga din sfîrcul de cauciuc al biberonului, ea îl ținea aproape, ca el să aibă senzația că-l hrănește din trupul ei.

Pentru ea va rămîne mereu un mister cum ceva atît de frumos și dulce ca el putea să fie creat prin ceva atît de urît ca violul. Rareori asocia faptul că l-a conceput pe Graham prin incidentul avut, pentru că, făcînd asta, ar fi fost obligată să se întrebe a cui spermă a rodit în trupul ei. Niciodată n-a vrut s-o știe.

Separarea dintre originea lui Graham și viol îi venise în minte în acea după-amiază, la Georgie în casă. Îi spusese lui Jade că se mîndrea nu numai cu precizia în minuirea instrumentelor medicale, ci și cu instinctele ei despre oameni. În acea după-amiază, instinctele o făcură să o întrebe pe tînăra, speriată Jade, dacă dorea cu adevărat să avorteze copilul.

– Nu semeni cu tipul de fete care vin de obicei la mine, domnișoară Sperry. Chiar și gunoii ăia de Patrice Watley mi-a spus așa. Ești sigură că vrei s-o faci?

Și în clipa aceea, Jade își dădu seama că nu voia. Fetusul din ea, ca printr-o minune, încetase brusc să mai aibă vreo legătură cu violul. Copilul care se dezvoltă în ea era al ei. Din acel moment, îl iubi cu toată ființa ei.

Revelația aceasta avu un impact emoțional atât de puternic, încât leșină pe masa lui Georgie acoperită cu cauciuc. Timp de o jumătate de oră, plinse cu suspine, necontrolat, nu de supărare, ci de ușurare că fusese eliberată de hotărîrea agonizantă care o urmărise săptămîni în șir.

Izbucnirea o lăsase slăbită și fremătînd. În cele din urmă, se adună, îi mulțumi cu lacrimi în ochi lui Georgie pentru timpul pierdut și plecă. Georgie păstrase cel cincizeci de dolari, încasînd tot atât pentru convingerea unei fete indecise ca să nu facă un avort, cît și pentru efectuarea unuia.

– Gata să rîgi? Jade îi scoase lui Graham biberonul din gură. El făcu scandal, dar se opri cînd Jade îl bătu pe spate, pînă rîgi puternic.

– Dumnezeu! Asta n-a fost glumă.

El o privi și zîmbi. Un val de dragoste îi străbătu trupul, puternic ca un narcotic intravenos. Își trecu degetul mare pe sub buza lui inferioară, ștergînd amestecul întărit de lapte și salivă. Îi supse degetul, apoi îl reaseză lîngă sîn și îi dădu înapoi biberonul.

Zdrobită și slăbită de emoție, părăsise în acea zi casa lui Georgie cu o nouă speranță. Dacă i-ar explica totul lui Gary, cum ar fi trebuit să o facă în noaptea violului, el ar înțelege? Bînd și iubitor cum era, ar fi fost de acord cu hotărîrea ei de a păstra copilul. Ar pleca din Palmetto, s-ar căsători și și-ar continua visele împărtășite. Gary ar crește copilul ca pe al său propriu și nimeni n-ar ști vreodată altceva. Cu aceste planuri stabilite în gînd, gonise spre casa lui Gary.

Dar în acest moment, memoria ei se ruga mereu să facă o colitură. Drumul spre ferma lui Gary ducea direct la hambar și la priveliștea tristă care o așteptase acolo.

– Dacă ai fi avut încredere în mine încă puțin!

Se aplecă și spuse aceste vorbe lîngă obrazul de catifea al lui Graham.

– De ce ai făcut asta, Gary? Desigur că știa de ce. Încrederea în ea îi fusese distrusă. Cei care au distrus-o își continuau viața neatinși – dar nu pentru totdeauna.

Într-o anumită privință, Dumnezeu fusese milostiv. Graham nu semăna cu nici unul dintre cei trei atacatori. Nici una dintre trăsăturile sale nu-i indicau paternitatea. Avea părul negru, ondulat, ca al ei. Ochii îi vor rămîne albaștri, ușor codați în sus la colțurile exterioare. Singurele trăsături care se observau în drăgălășenia lui de bebeluș bucălat erau ale lui Ronald Sperry, care era o versiune masculină a ei înseși. Îi plăcea că semăna cu tatăl ei.

Din ziua în care se întîmplase, Jade își dăduse seama că verdictul de accident în legătură cu moartea tatălui era dubios. Totuși, auzind adevărul de la mamică-sa, primise o lovitură dură. Velta negase totdeauna cu vehemență că rana fatală pe care și-o provocase singur soțul ei ar fi fost intenționată. Faptul că acum recunoscuse contrariul și că sugerase cum că Jade ar fi răspunzătoare de asta, îi demonstra lui Jade cît de adîncă era ura mamei sale.

Fusese oare atât de disperat de nefericită trăind alături de fiica ei, încît să recurgă la fuga cu un tip dubios, ca Harvey? Se părea că da. Jade își dorea o amintire plăcută despre mama ei, de care să se poată agăța. Dar, spre deosebire de amintirile bine păstrate în privința tatălui ei, despre mama ei nu avea nici una.

După ce Graham termină cu suptul, ea nu-l băgă înapoi în coșuleț, ci continua să-l țină lîngă ea, așa cum făcea adesea cînd simțea nevoia contactului uman. Acum, cînd șocul fugii Veltei își mai pierduse din ascuțit, implicațiile privind modul cum acest fapt îl afectă, pe ea și pe Graham, începură să se clarifice.

Tot ce avea Jade la ea era un schimb de haine și vreo treizeci de dolari. Abia de ajungeau ca să se poată duce îndărăt la Savannah. Dar odată ajunsă acolo, cum va putea ea oare să se descurce singură cu mutarea la Morgantown?

– Ce-o să ne facem, Graham? Își băgă nasul în gîtul lui frumos mirositor. Ce-o să ne facem?

Soluția cea mai ușoară ar fi fost să se întoarcă la Savannah și să-și reia slujba, promițându-și că, de îndată ce va strînge suficienți bani, să-și continue studiile.

Dar, să strîngă bani acum ar fi de două ori mai greu, avînd de cheltuit în plus pentru creșterea copilului. O amîinare se va adăuga alteia; visul de a căuta răzbunarea s-ar îndepărta și mai mult.

Nu, nu putea lăsa să se întîmple una ca asta.

Trebuia să existe o cale. Dacă nu era, va construi una. Nu putea lăsa să treacă această ocazie. Sacrificase deja o bursă și nu avea de gînd să mai sacrifice una.

Capitolul unsprezece

Sonerie răsună în interiorul casei. Era o casă plină de demnitate, construită în stil georgian. Cărămida roșie era bordată cu alb și pusă în evidență de obloane lucitoare negre la toate ferestrele. Era așezată la o bună distanță de stradă, pe o pajiște meticuloasă întreținută. Iarba mai strălucea încă de pe urma udării de dimineață prin sistemul automat de stropire.

Bogăția vizibilă o făcu pe Jade să se simtă stingherită. Se uită cu ochi critic la fusta ei sperînd că nu se vede prea tare cît e de mototolită. Își udă degetele cu limba și mai șterse o dată gura umedă a lui Graham, exact în clipa cînd ușa fu deschisă de o femeie drăguță, micuță, cu păr blond cenușiu. După aprecierea lui Jade, avea în jur de cincizeci și ceva de ani.

– Bună dimineața. Ochii ei blînzi, gri, se îndreptară imediat spre Graham, apoi îi zîmbi plăcut lui Jade. Pot să vă ajut?

– Bună dimineața. Sînteți doamna Hearon?

Ea dădu din cap.

- Așa-i.

- Mă numesc Jade Sperry. Îmi cer scuze că am venit atât de devreme, dar am vrut să-l găsesc pe decanul Hearon, înainte de a pleca la serviciu.

Să-l la pe Graham cu ea în campusul universitar reprezenta o perspectivă mai puțin încurajatoare, decât să-l aducă acasă la decan.

- Mai e oare acasă?

- la micul dejun. Întră.

- Aș sta mai bine aici, la intrare, spuse Jade ezitând. Ce am să-i spun nu durează mult.

- Atunci n-ai nici un motiv să nu vii înăuntru. Te rog. E băiețelul dumitale? E adorabil.

Jade se trezi condusă prin camere luxoase, dar plăcute. Trecură printr-o bucătărie însoțită, unde mirosul ademenitor de șuncă și ouă o făcu să salveze. Zilele astea, dieta ei constase din fulgi de orez și sandwichuri cu margarină. Nu-și mai amintea de când nu mai mincase o mâncare gătită.

Intrară într-o încăpăre de sticlă, aflată la ușa din spate, care lărgea casa. La o masă din fier forjat, cu tăblie de sticlă, decanul Hearon își termina micul dejun. Ca și în ziua în care Jade îl întâlnise în biroul lui, era îmbrăcat cu o haină maron și cravată; dar îl putea vedea că poartă un pullover cu petece de piele la coate și pantaloni fără dungă, cu fundul lustruit.

Părul albit îi înconjură capul cu început de chelle, ca o coroană de lauri. Smocuri de păr îi ieșeau din urechi. Avea de asemenea în nări mai mult păr decât ar trebui. Trăsăturile lui păroase, în loc să fie respingătoare, erau simpatice. Chipul îi era plăcut, ochii prietenoși, zîmbetul dulce. Se uită în sus curios, când soția sa o însoți pe Jade înăuntru. Scoase șervetul de pînză înfipit în gulerul cămășii, ridicîndu-se în picioare.

- Domnișoara Sperry, nu-i așa? E o surpriză plăcută.

- Mulțumesc. Îl mută pe Graham pe brațul stîng și întinse mîna dreaptă. După ce își dădură mîinile, el îi arătă

scaunul de partea cealaltă a mesei și o invită să se așeze.

Jade simți că roșește și că era stingherită. Minerul genții era gata să-i cadă de pe umăr, iar Graham se foia și se întindea spre o frunză de ferigă care atîna deasupra capului lui.

- Nu, mulțumesc, doctore Hearon. Nu pot să stau. Scuzați-mă că v-am întrerupt micul dejun, dar cum l-am spus doamnei Hearon, trebuia să vă văd înainte de a pleca la campus.

- Mai am timp pentru încă o ceașcă de cafea. Mi-ar plăcea să bei și dumneata cu mine. Cathy, te rog... ei, domnișoară Sperry?

Făcu din nou gestul spre scaun. Jade se trînti în el, ca să nu pară nepoliticoasă, dar și pentru că a-i ține în echilibru atât pe Graham cît și geanta care îi aluneca, era o treabă ce ar fi pus în dificultate chiar și un jongleur experimentat.

- Mulțumesc. Îmi pare rău că am năvălit așa. Ar fi trebuit să sun. - Nu, Graham! În ultima clipă îl opri pe fiul ei, gata să mănînce frunzele pe care le rupsesse din ferigă.

- Îmi pare rău, sper că n-a stricat planta.

- E a treia oară cînd vă cereți scuze de cînd ați intrat în cameră, domnișoară Sperry. O asemenea doză mărită de penitență mă face nervos.

- Și pe mine, spuse Cathy Hearon reintrînd, ducînd o tavă mică. Pe ea, o ceașcă cu farfurioară și o farfurie. Pe aceasta era o felie de pepene galben, înfășurată într-o felie foarte subțire de șuncă și o brișă cu afine.

- N-am vrut să vă...

- Preferați ceai în loc de cafea?

Jade nu voia să-i offenseze refuzîndu-le ospitalitatea. În plus, îi ghiorăia stomacul.

- Ceai, vă rog, spuse încet. Dacă nu e prea greu.

- Deloc. Îl am deja preparat.

Cathy Hearon se duse după ceai. Jade îi zîmbi jenată decanului cu problemele studenților.

- Mulțumesc pentru ospitalitate.

- Cu plăcere. Unt vrei?

Îi trecu o untieră de cristal de Waterford. În timp ce ungea cu unt brișoa caldă, îi dădu lui Graham suzeta pe care o lua oriunde se ducea. Pentru moment, acesta părea mulțumit să o roadă, în timp ce ea lua micul dejun.

Doamna Hearon îi turnă o ceașcă de ceai de iasomie plăcut mirositor și se reasează la masă.

- Cum îl cheamă pe bebeluș?

- Graham.

- Graham. Îmi place. Foarte neobișnuit, nu-i așa, dragă?

- Domnișoara Sperry e tinăra din Palmetto, despre care ți-am vorbit.

- A, da. Știi, domnișoară Sperry, Mitch are rude îndepărtate la Palmetto.

Jade își trecu privirea uimită spre decan. Nu-i spusese nimic de Palmetto la întvederea lor anterioară. N-ar fi vrut să o întrebe: „Îl cunoști pe...”. Cu cât se vorbește mai puțin de Palmetto, cu atât mai bine, pentru că nu voia să-i mintă în nici o privință.

Din fericire, Graham le sustrase atenția. Lovi suzeta de marginea mesei, apoi o aruncă pe jos, luând în schimb o linguriță de argint. Ea ridică suzeta, dar el găsi mai gustoasă lingurița.

Cathy rise, în timp ce el rodea lingurița cu gingiile.

- Nu face nici un rău linguriței alele vechi. Poate s-o mozelească după pofta inimii.

Decanul Hearon o privea pe Jade cu atenție.

- Nu-mi amintesc să-mi fi spus că ești mamă când ai fost la mine, acum câteva săptămîni.

- Nu, domnule, nu v-am spus.

- Nu că ar fi treaba mea, bineînțeles. Nici pentru comitetul de bursă nu ar fi schimbat situația.

Jade se șterse cu șervetul de pînză.

- Mă tem că e treaba dumneavoastră, doctore Hearon. Pentru asta am venit aici azi. Își deschise geanta, scoase

cecul și îl puse pe masă.

- Cu regret trebuie să renunț la bursă.

Doamna Hearon fu aceea care rupse o tăcere lungă, neplăcută.

- Domnișoară Sperry, te cunosc pentru că soțul meu mi-a vorbit despre dumneata. I-ai făcut o impresie bună. Dar dacă o să te simți mai bine așa, te las singură să discuți această problemă în particular cu el.

Jade fu mișcată de sensibilitatea ei.

- Nu-i nevoie, doamnă Hearon. Oricum, nu mai este nimic de spus.

Își reasează baretă genții pe umăr, îl ridică pe Graham din poală și se sculă în picioare.

- Mulțumesc foarte mult pentru micul dejun.

- Un moment, domnișoară Sperry, spuse decanul Hearon. Șezi, te rog. Așteaptă pînă cînd ea se conformă. Punîndu-și minile sub bărbie, o privi scrutător.

- Drept să-ți spun, sînt uluit și dezamăgit. Rareori am văzut un candidat pentru o bursă completă mai merituos ca dumneata sau unul atît de vizibil încîntat cînd i s-a acordat. Ai zburat din biroul meu. Ce s-a întîmplat de cînd ne-am văzut ultima oară?

Jade analiză o serie de minciuni viabile. Totuși, privind în ochii lor, îi fu imposibil să mintă. Erau curioși, e adevărat, dar această trăsătură omenească antipatică era îndulcită de ceva nu prea obișnuit - o preocupare reală.

- Mama mea a fugit de acasă. Evident, răspunsul nu fusese cel așteptat, așa că le explică.

- Mama avea grijă de Graham în timp ce eu lucram. Am plănuît să continui să lucrez după ore și la sfîrșit de săptămîină, dar acum nu-mi pot permite să plătesc pentru îngrijirea copilului, pe lîngă cheltulele de trai.

- Desigur...

Jade clătină din cap, oprind întreruperea decanului.

- Am epuizat toate opțiunile, credeți-mă.

Pe seama slujbei de la Savannah, fusese săptămînal la Morgantown în căutare de locuință, de o slujbă, și ceva

pentru îngrijirea copilului. Căutarea fusese zadarnică.

– Orice mijloc de îngrijire a copilului pe care l-aș lua în considerare – și admit că sint pretențioasă – nu mi-l pot permite, chiar dacă orele de funcționare ar coincide cu programul meu. În plus, cu aflulul de studenți odată cu semestrul de toamnă, n-am putut să-mi găsesc o slujbă. Întrucît mama nu mai e dispusă să mă ajute, îmi este imposibil să mă înscriu în semestrul ăsta.

Își lăsă ochii în jos, nevrînd ca ei să-i vadă teama. Era în pericol nu numai cariera ei, ci însăși viața lor. Supraveghetorul ei din Savannah își pierduse răbdarea cu ea, din cauza timpului liber pe care îl cerea, și o concediase. Înainte de a fugi, Velta golise slăbușul lor cont de economii, luînd ce mai rămăsese din vînzarea casei lor din Palmetto.

Jade avea doar ultimii douăzeci de dolari. Cu doisprezece dolari trebuia să achite camera lor de la motelul Pine Haven, în seara aceea. Mîine ar fi rămas fără bani. Se gîndea că va trebui să apeleze la mila fostului ei supraveghetor din Savannah și să-l roage să-i dea slujba înapoi.

– Înapolerea acestei burse mi se pare un pas cam dramatic și drastic, domnișoară Sperry, spuse decanul Hearon.

– Sint de acord, dar în acest moment nu am altă alternativă. Asta n-o să mă împiedice să-mi fac studiile, doctore Hearon. Vă promit asta. Am motive să vreau să obțin o diplomă cît mai repede posibil.

– Aceste motive fiind?

– Personale.

Răspunsul ei concis îl făcu să se încrunte.

– De ce ai cerut o bursă la colegiul Dander?

– Sincer?

– Pînă acum ai fost dureros de candidă.

– Era unul dintre puținele rămase în teritoriul a trei state pe care nu-l încercasem. Mi s-a respins ajutorul financiar la zeci de alte colegii și universități. Întrucît este o școală cu legătură bisericească, m-am bazat pe

bunăvoința creștină de la Dander.

– Și dacă noi te-am fi respins, ce-ți propuneai să faci?

– Ceea ce plănuiesc și acum – să merg înainte.

Doctorul Hearon își dresе glesul.

– Presupun oare corect că tatăl lui Graham...

– Tatăl lui Graham a murit.

Lumea o să vrea mereu să știe care e situația. Acesta i se păru a fi cel mai simplu răspuns. Se îndoia că au crezut-o, dar nu au continuat.

– Știu de o slujbă, spuse brusc Cathy Hearon. Dragă, zise întorcîndu-se spre soțul ei, o știi pe Dorothy Davis. Are magazinul unde îmi cumpăr eu cea mai mare parte a hainelor. Apoi, către Jade, spuse: chiar ieri, domnișoara Dorothy mi-a spus că vrea pe cineva care să-i țină contabilitatea. Mi-a spus că ochii i-au slăbit atît încît nu mai poate vedea facturile.

– Nu mă miră. Baba trebuie să se apropie de optzeci.

Cathy îl bătu peste mină pe soțul ei.

– Nu-l asculta, Jade. Domnișoara Dorothy e cam necioplită, dar de fapt are o inimă bună. Trebuie să fie dură ca să fie o negustoreasă bună. Te-ar interesa?

– Mă interesează orice, doamnă Hearon. Și contabilitate am învățat. Dar numai o slujbă nu ajută. Tot n-am găsit o creșă sau un loc unde să locuiesc.

– Sint sigură că se găsește ceva.

Jade se gîndi la cei douăzeci de dolari din geantă. N-ar putea depune nici un avans, ca să se mute.

– Mă tem că nu, doamnă Hearon.

Decanul cu problemele studenților își consultă ceasul și se ridică.

– Am să întîrzii dacă nu plec acum. E momentul să ajungem la miezul problemei.

Își coborî sprîncenele stufoase într-o încercare zadarnică de a se face sever.

– Domnișoară Sperry, cred că, ceea ce ești prea mîndră să recunoști, este că, nu din vina dumitale, ești lefteră. Nu am stat niciodată de vorbă cu o tînără mai

hotărîtă ca dumneata să-și continue studiile. Doar împrejurări dintre cele mai grave au putut să-ți slăbească entuziasmul și hotărîrea. Îți admir mîndria. Pe de altă parte, continuă el cu o notă autoritară, care adesea trezise studenți ațipiți, prea multă mîndrie poate acționa împotriva individului. Acum este momentul să ieși din mîndria dumitale, să-ți recunoști vulnerabilitatea și să acorzi cuiva onoarea să te ajute.

Fără îndoială, Cathy ar putea aranja să te bage în slujba pe care o are la dispoziție domnișoara Davis, deși eu, în locul dumitale, nu prea aș accepta-o. E o femeie înțepată și uscată ca un băț, care nu-ți împachetează nici cadourile de Crăciun pe gratis. Dacă poți lucra pentru ea, meriți să fii canonizată.

În sfîrșit, în caz că nu ai observat, ochii lui Cathy se umezesc de cîte ori se uită la Graham. Din nefericire, noi n-am avut copii. Nu mă îndoiesc că o să-l răsfețe prea tare cît vei sta cu noi.

– Cu dumneavoastră? strigă Jade. Vai, dar eu...

– Stai liniștită, domnișoară Sperry. N-am terminat încă, și timpul mă presează. Ceea ce n-ai știut bineînțeles este că eu și Cathy am luat adesea un student merituos în casă în timpul semestrului. Anul acesta hotărîsem contrariul, doar pentru că semestrul trecut, în primăvară, am avut o experiență proastă: tînărul a plecat cu o pereche de sfeșnice de argint. Nu-mi era de nenorocitele de sfeșnice, cît mi-era de faptul că aprecierea mea anterioară bună în ce privește natura omenească, m-a înșelat de data asta. Dumneata însă mi-ai redat-o. Așa că, dacă nu urmărești argintăria, dumneata și fiul dumitale sînteți bineveniți să locuiți aici, atît timp cît o să vă placă. În orice caz, am s-o consider ca un afront personal dacă n-am să văd numele dumitale pe lista noilor înscriși azi, pînă la încheierea înregistrării. Înscrierea dumitale a fost al naibii de perfectă și ar fi o pierdere îngrozitoare de intelect dacă nu-ți vei continua studiile pentru un motiv atît de mărunț, ca lipsa de bani. Cathy, am chef de scoici prăjite, la cină, diseară.

Cu o mișcare bruscă a mîinii, plecă.

Cathy Hearon o bătu ușor pe braț.

– Așa face el cîteodată, dar ai să te obișnuiești cu el.

Capitolul doisprezece

COLUMBJA, Carolina de Sud, 1978

– Hei, Hutch, credeam c-ai murit sau așa ceva. Intră, fiu de cătea' borît.

Neal Patchett ținu ușa deschisă pentru prietenul lui. Hutch intră în camera în care domnea dezordinea.

– Sinteți ocupați?

– Pe naiba, nu. Sint bucuros că ai trecut pe-aici, Lamar! strigă Neal. Avem oaspeți.

Găsind un loc între afișele cu Lou Anderson și Dallas Cowboys' Cheerleaders, Neal lovi cu pumnul în perete.

– Trage scaunul ăla, Hutch, și stai jos. Vrei o bere?

– Da, mulțumesc.

– Credeam că ești la antrenament, domnule Jock.

Neal îl bătu pe umăr în drum spre bucătărie, după bere.

– Sint. Fir-ar.

Hutch luă berea rece de la Neal, o dădu pe gît și apoi rîgîi tare.

– Mișto. Bună, Lamar.

Lamar apăru din coridor. Avea o cravată de cașmir în jurul gîtului, deși purta pantaloni scurți și o bluză. Avea în mînă o rachetă de tenis.

– Bună, Hutch. Cum merge antrenamentul la fotbal?

– Echipa abia e în creștere anul ăsta. Nu contez pe cine știe ce jocuri. Despachetezi?

Lamar puse jos racheta de tenis și își scoase cravata de la gît.

– Încerc să-mi organizez dormitorul.

– De ce-ți bați capul? întrebă Hutch întinzîndu-se în fotoliu. Locul ăsta o să fie oricum o porcărie peste o săptămînă. De asta- mi place.

Era al doilea an de cînd Neal și Lamar împărțeau locuința în afara campusului universitar. Casa era veche și încăpătoare și destul de îndepărtată de vecini, așa încît poliția nu era chemată decît atunci cînd petrecerile scăpau cu totul de sub control. În primul an, lui Hutch nu i se permisese să locuiască împreună cu ei pentru că, fiind în echipa de fotbal, trebuia să locuiască în dormitorul sportivilor. Îi invidiasse pentru libertatea lor și atmosfera relaxată a casei.

– Primăvara trecută, cînd Myrajane a venit să împacheteze pentru întoarcerea lui Lamar acasă, se uită odată înăuntru și aproape că leșină pe loc, chicoti Neal. Dacă babacu' meu n-ar fi fost aici s-o prindă cînd cădea pe spate, am fi avut o schiță a trupului ei aici, la ușa din față. Știi felul în care Wily Coyote lasă o gaură în forma lui cînd cade jos în deșert?

Luă o țigară de marijuana din sertarul mesei, o aprinse și trase două fumuri. Hutch n-o acceptă hotărît cînd Neal i-o oferî.

– Mai bine nu. Donna Dee miroase chestia asta de la o milă distanță. Mai vreau o bere, totuși.

Neal îi trecu țigara lui Lamar care pufăi din ea, în timp ce îi arăta lui Hutch una din încercările lui nervoase de a zîmbi. Neal se întoarse de la bucătărie și îi dădu lui Hutch încă o bere.

– Micuța nevastă te ține într-o lesă scurtă, ha?

Neal recuperează țigara și inhală.

– Al naibii bastard timpit, de ce a trebuit să te însori imediat ce am ajuns la ferma asta de pui pe care ei o numesc universitate?

– Nu-i chiar așa de rău, mormăi Hutch.

Neal își puse mâinile pînă la urechi.

– Ce-i zgomotul ăsta, Lamar?

– Ce zgomot?

– Nu auzi? Sună ca zăngănitul unei bile și al unui lanț.

– Du-te dracului. Hutch goli cea de a doua bere și zdrobi cutia de aluminiu într-o singură mină.

– Cel puțin pot să mă ușurez în fiecare noapte.

– Și eu pot, trăgăna Neal, da' nu mă-nsor cu ele.

Prima întîlnire a lui Hutch cu Donna Dee fusese la absolvirea liceului. Într-un fel, se simțise obligat s-o invite. Se părea că ea se aștepta la asta – și amîndoi știau de ce, cu toate că nu au discutat niciodată problema. În vara ce a urmat după absolvire, cînd nu era împreună cu Neal și Lamar, era cu Donna Dee.

Lui Hutch îi plăcuse totdeauna destul de mult, dar începu să-i placă tot mai mult. Părerea proastă a lui Neal despre ea căpăta tot mai puțină greutate, de fiecare dată cînd Hutch o vedea. Deși nu era o frumusețe, era nostimă și dulce și arăta clar că îi era devotată. Se ducea în fiecare duminică la biserică, totuși, la a doua lor întîlnire, mîna lui pătrundea deja în sutienul ei pipăindu-i sfîrcurile, iar în cea de a treia, ea își făcu de lucru cu mîna.

A ei fusese ideea să intre pe bancheta din spate a mașinii lui, după picnicul orășenesc și jocurile de artificii de pe plajă, din 4 iulie.

– D...dar nu m-am gîndit că... vreau să zic, Donna Dee, n-am un prezervativ la mine.

– Nu-i nimic, Hutch. Doresc atît de mult să fac dragoste cu tine, încît nu-mi pasă.

El se gîndi că dacă ei nu-i pasă că-și pierde virginitatea, nici el nu trebuie să fie formalist în chestiunea controlului nașterilor. Și nu-i spusese lui oare Neal odată că o virgină nu poate rămîne însărcinată? În plus, era

nițeluș beat și foarte excitat și Donna Dee era 'al naibii de dispusă, încît dorința a cîștigat asupra bunului simț. De atunci, lua totdeauna cu el o rezervă de prezervative, în caz că devine din nou amoroasă. Așa s-a întîmplat că a avut nevoie de cîte unul la fiecare întîlnire cu ea.

– O regulezi pe Donna Dee? îi pusese întrebarea Neal de Ziua Muncii, cînd făceau schi nautic.

– Nu, mințise Hutch. E o fată cuminte. Știi doar.

Neal îl privise sceptic.

– Nu mi-ar plăcea să cred că cel mai bun prieten are secrete față de mine. Dacă n-ai ajuns în chiloții ei, de ce îți pierzi atîta timp cu ea?

– Pari gelos, Neal. Lamar intenționase s-o ia în glumă. Dar chipul lui Neal se întunecă de minie. Își strînse lucrurile și plecă acasă. Deoarece barca cu motor și schiurile îi aparțineau lui, Hutch și Lamar nu avură altceva de făcut decît să-și scurteze și ei vacanța.

Cînd Donna Dee îl informase bucurioasă pe Hutch că reușise să se strecoare printre cerințele de intrare la universitate, el salutase știrea cu emoții amestecate. Voia să o vadă la școală și știa că-i va simți lipsa dacă nu o va întîlni, dar Neal avea planuri mari pentru Lamar și pentru el.

– O să facem atîta scandal, încît o să intrăm în analele învățămîntului superior, le promisese Neal la beție. O să întepăm orice studentă care se mișcă.

În primul semestru la universitate, Hutch reușise să jongleze cu programul său încărcat între locul de gardă la echipa de fotbal, pacificarea Doinei Dee, orele de clasă și așteptările lui Neal în privința lui. Pe teren, făcea ce i se cerea și lăsa intențiile de joacă pe ultimul plan. Întrucît avea cîteva cursuri de începător, cu Donna Dee, ea îi făcea toate lucrările scrise. În schimbul acestui serviciu, ea aștepta dragoste și afecțiune, pe care i le oferea bucuros cînd nu era prea obosit.

După meclurile duminicale și în noaptea de duminică, participa la destrăbălările care aveau loc acasă la Neal. Marijuana, băutură și dame erau totdeauna din plin.

Tocmai un asemenea sfârșit de săptămână depravat a produs prima ceartă serioasă între el și Donna Dee.

– Le-am auzit pe trei dintre ele vorbind în bibliotecă despre orgia de săptămîna trecută, îi spusese smiorcîndu-se într-o batistă de hîrtie. Blonda aia cu o aluniță pe gît le spunea prietenelor ei că se regulase cu un fotbalist cu părul roșu, dar că fusese alit de beată, că nu-și amintea numele lui. Știu că tu erai ăla, Hutch. Tu ești singurul jucător din anul unu cu păr roșu. Mi-ai spus că n-ai făcut niciodată altceva decît ai băut cîteva beri, cînd te-ai dus la Neal. Te-ai culcat cu blonda aia?

Aproape că-l auzea pe Neal împingîndu-l s-o mintă ca să scape de ea. Totuși, un dram de corectitudine și integritate îl făcuse să se uite spășit la ea și să mărturisească.

– Créd că da, Donna Dee. Lucrurile se înfierbîntau acolo uneori.

Donna Dee se prăbușise pîngind în hohote, ceea ce îl sperie pe Hutch și îl făcu să se simtă neajutorat. Neîndemînic, își puse brațele în jurul ei.

– Îmi pare rău, dragă. N-a însemnat nimic. Dacă sînt cu altă fată nu e același lucru ca atunci cînd sînt cu tine. Eu... eu te iubesc.

Abia de-și putea crede urechilor, dar Donna Dee îl auzise clar. Își ridică brusc capul și îl privi printre lacrimi.

– Da, Hutch? Adevărat?

Hutch era uimit de ceea ce-i ieșise din gură. Înainte de a se putea lămuri, discutau deja despre un inel de logodnă de ziua Sfîntului Valentin și o căsătorie în iunie. Într-o călătorie acasă, la Palmetto, pentru a-și informa părinții despre planurile lor, Fritz își exprimase preocuparea în particular.

– Ești teribil de tînăr ca să te căsătorești, fiule, spuse el.

– Știu, tată, dar ea vrea cu tot dinadinsul.

– Dar tu?

– Păi, sigur, vreau să spun, cred. Vreau să spun, da.

– Te căsătorești cu ea pentru că o iubești?

– Sigur. Altfel de ce aș face-o?

Își aruncară o privire neplăcută. Apoi Fritz oftă resemnat.

– Bine, dacă ești sigur că asta vrei.

Nunta avu loc în al doilea sfârșit de săptămînă din iunie. Cu trei zile înainte de nuntă, Donna Dee și Hutch erau în camera de zi, în casa părinților ei, uitîndu-se la cadourile primite. Ea puse deoparte un set de cuțite de bucătărie pe care îl deschisese și agăță funda cu care fusesse legată cutia pe cuierul care era deja plin cu funde de mătase.

– Hutch?

– Mm-mm? Se îndopa cu un sandwich pe care i-l făcuse doamna Monroe.

– Vreau să te întreb ceva.

– Dă-i drumu'.

Donna Dee legă cu mare atenție panglica nouă de cuier, un obicei început odată cu primul cadou de nuntă.

– Totul trebuie pus pe tapet, pe față, înainte ca două persoane să se căsătorească, nu-i așa?

Hutch își lîngea degetele de sarea de la cartofii prăjiți.

– Probabil.

– E vorba de seara aceea, cînd ați luat-o pe Jade la canal.

Hutch îngheță, cu degetele la gură. Încet, lăsă mîna în jos și se întoarse spre Donna Dee, deși privirile lor nu se întîlniră. Mărul lui Adam, proeminent, se mișcă în sus și în jos cînd înghițea.

– Ce-i cu asta?

– Ce-a spus ea n-a fost adevărat, așa-i? De fapt, n-ați violat-o.

Donna Dee își ridică fața ascuțită spre el.

Hutch delibera dacă să-i spună adevărul sau ceea ce dorea ea să audă. Trebuia să recunoască fie violul, fie că o dorise pe cea mai bună prietenă a ei. Era o situație fără ieșire.

– Sigur că n-a fost viol, mormăi el. Ea ne cunoștea. Cum putea să fie viol?

- A încercat să vă oprească?

Umerii lui lați se ridicară și se lăsară cu un gest greoi.

- Ea... știi tu cum unele fete spun că nu vor, dar de fapt vor?

Donna Dee se uită într-o parte.

- Ai dorit-o, Hutch? Vreau să spun, trebuie că doreai să faci asta cu ea, altfel nu puteai să te întărești.

El își mișcă picioarele mari pe covorul din camera de zi.

- N-a fost așa, Donna Dee. Jur pe Dumnezeu. A fost... a fost o nebunie. Iad, nu știu altfel cum s-o explic.

Cu un gest de nerăbdare își întinse mâinile cu palmele în sus.

- Nu știu ce nebunie m-a apucat că deodată m-am hotărât s-o reglez pe Jade, e bine?

- E bine. Donna Dee inspiră zgomotos și dădu încet aerul afară. Am crezut mereu că a mințit despre voi toți că ați obligat-o. Ea s-a oferit alături de puternic, că nu te-ai putut stăpîni, așa-i? Ești om. Ești bărbat. Un bărbat nu poate rezista la așa ceva.

El nu se uită la ochii ei care clipeau des, la fel cum ea nu se uita la broboanele de transpirație de pe buza lui de sus. Nici unul dintre ei nu era cinstit, dar, pentru liniștea lor, era necesar să continue să se mintă unul pe celălalt și pe ei înșiși.

La nunta lor, Neal se apropie de Hutch și îi șopti:

- Pot să-ți recomand cu căldură pe domnișoara de onoare.

- E verișoara Donnei Dee.

- Nu-mi pasă a cui verișoară e, se regulează ca un iepure. Neal îi dădu cu cotul între coaste. Gîndește-te ce distracție poți să ai la reuniunile de familie.

- Ești nebun, mormăi Hutch, scuturîndu-se de brațul pe care Neal i-l pusese prietenește pe umeri.

- Hei, bărbate. Căsătoria o să-ți strice stilul. O să-mi displacă al dracului dacă o să fie așa.

În acel moment, Hutch hotărî să-i fie credincios soției sale. Oricît au curățat lucrurile ca să le facă acceptabile

pentru conștiințele lor, Donna Dee mințise ca să-l scoată din cauză într-o învinuire de viol. Gelozia ei pe Jade era justificată, deși nici unul dintre ei nu recunoscuse vreodată asta. Erau legați de un păcat comun, pe care el nu voia să-l complice devenind un soț infidel. Luînd în considerare răul pe care i-l făcuseră lui Jade, fidelitatea nu era un preț prea mare de plătit.

După călătoria lor de nuntă pe insula Hilton Head, Hutch lucrase în departamentul tatălui său, șeriful, pînă a venit timpul să se prezinte la echipă. Donna Dee era mulțumită să se mute la Columbia. După părerea lui, instinctul ei de a-și face cuib era prea activ. Cu o seară înainte, în timp ce despachetau porțelanuri delicate într-o odaie cu pereți de blocuri de zgură, ea îl informase despre planurile ei de a reduce numărul orelor.

- Vom economisi banii pe care i-am cheltuit pentru studiile mele. Oricum, nu-s prea mintoasă, Hutch. Ce-o să fac cu științe umaniste și biologie? Știu tot ce trebuie să știu despre asta, așa-i?

Întinse brațul și în joacă îi strînse cu mîna organele.

- Mai ieși pilulele, nu-i așa?

- Sigur, de ce?

El observă că ea nu i se uită în ochi cînd răspunse.

- Pentru că ultimul lucru de care avem nevoie acum e un copil de care să trebuiască să avem grijă.

- Știu asta, prostuțule.

- Am promis părinților că n-am să mă las de școală dacă ne căsătorim. Cursurile pe care trebuie să le urmez anul ăsta sînt grele. Antrenorul se ține de fundul meu că nu mă străduiesc și nu pun osul la treabă. Nu-mi mai pot asuma acum alte răspunderi.

Ea îl înconjură cu brațul și îl sărută lent.

- După tot ce am făcut pentru tine, nu știi că fericirea ta vine întotdeauna prin mine?

Din nou - aceea subtilă aducere aminte că ea și-a pus gîtul sub secură pentru el, atunci cînd a avut o nevoie disperată de ea. Oare tot restul vieții lor împreună acest secret de vinovăție va fi un mijloc de schimb? Gîndul ăsta

il chinuise toată noaptea și îl adusese la ușa lui Neal în această după-amiază.

Întîlnirea cu Neal și Lamar era ca o întoarcere la locul crimei. Sau ca și cînd ți-ai apăsă un dinte dureros. Cu cît o făcea mai mult, cu atît îl deranja mai tare. Problema era că nu se putea opri.

– Și ce face Donna Dee? îl întrebă acum Lamar. N-am mai văzut-o de la nunta voastră.

Marijuana îl muia pe Lamar. Stătea trîntit pe un fotoliu, cu un picior aruncat peste brațul capitonat.

– E bine. A zis să vă spun la toți salutări.

Neal scoase o sticlă nouă de Jack Daniels și deșurubă capacul, apoi luă o înghițitură direct din sticlă.

– I-ai spus Donna Dee că vii aici?

– Sigur.

– Și are încredere să te lase cu noi? cîrî Neal. E chiar mai proastă decît credeam.

Hutch văzu roșu. Sări în picioare.

– Nu-i așa proastă. Spune că ești plin de rahat și cred că are dreptate.

Se îndreptă spre ușă.

Neal se desfășură din fotoliul său și se așeză în fața lui Hutch blocîndu-i calea.

– Nu pleca supărat, spuse el împăciuitor. Te-am înțepat așa, de- al naibii. Rămîi. Cîteva studenți au promis că vin să ne ajute să aranjăm pe aici. Și asta nu-i tot ce vor face, adăugă el cu o privire poficioasă. Or să fie mai multe decît putem să ne ocupăm singuri, Lamar și cu mine.

– Nu, mulțumesc, spuse Hutch nervos. Mă duc acasă la nevastă-mea.

Încercă să-l ocolească pe Neal, dar în ciuda băuturii și a drogului, Neal continua să fie agil și stăpîn pe simțurile sale.

– Omule, n-o să scapi niciodată de datoria față de ea? Hutch rămase nemișcat.

– Datorie?

– Nu face pe prostu'. Vorbesc de plata către Donna

Dee pentru ce a făcut pentru noi.

Hutch îi aruncă lui Lamar o privire rapidă, vinovată, dar Lamar se feri de ochii lui.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Pe dracu', nu știi, făcu Neal cu un ris periculos. Încerci să o răsplătești pe Donna Dee pentru că ți-a salvat fundul de la închisoare. Mai întîi ai regulat-o. Apoi te-ai căsătorit cu ea. Acum faci pe căjelul de salon.

– Taci.

– Ar putea într-adevăr să-și înfigă ghearele în tine dac-ar ști cît de mult ți-a plăcut cea mai bună prietenă a ei. N-am dreptate, Lamar? Întrebă el privindu-l pe celălalt băiat care se simțea teribil de prost. Tu și cu mine ne-am distrat, dar cred că bătrînul Hutch, aici de față, s-a gîndit că pușculița lui Jade a venit împachetată ca un cadou, doar pentru el.

Hutch își apropiă obrazul la cîțiva centimetri de al lui Neal.

– Ești un fecior de cățea bolnav, Neal. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Îl împinse pe Neal la o parte și ieși ca o furtună pe ușă. Lamar strigă după el.

– Hei, Hutch, Neal n-a vrut nimic rău cu toate astea. Nu pleca.

Hutch continuă să meargă și nu privi înapoi.

– O să vii îndărăt, strigă Neal după el. Știi cine-i stăpînul magazinului cu dulciuri. Cînd o să-ți fie dor de ceva dulce, o să vii înapoi.

La scurt timp după plecarea lui Hutch din casă, Lamar se retrase în dormitorul său, lăsîndu-l pe Neal să vorbească și să bată cîmpii de unul singur. Neal nu-și pierdea des cumpătul, dar cînd se întîmpla asta, Lamar se temea de el. Nu știa ce-l îngrozea mai mult – scandalul făcut de Neal sau tăcerile sinistre. Cînd Neal rămînea nemișcat și tăcut iar supărarea fierbea în el ca pucioasa în adîncurile iadului, aproape că puteai să-i miroși furia.

Lui Lamar nu-i plăcea să locuiască în casa aceea, dar nu avea curajul să-i spună lui Neal și să se mute. În

vacanța de vară se gândise la asta. Ar fi vrut ca mama lui să-i ceară să-și schimbe universitatea sau să sugereze să stea acasă un an, înainte de a-și continua studiile. Își dorea ceva – orice – care l-ar fi împiedicat să mai trăiască încă un an sub dominația lui Neal.

Dar nimic nu s-a ivit, iar el nu și-a putut face curaj să-i spună lui Neal că voia să facă alte aranjamente de locuință. Supus, și-a mutat lucrurile de la Palmetto îndărăt în casa cea veche pe care o închiriaseră pentru al doilea an. Cutii și geamantane mai erau încă îngrămădite pe lângă pereții dormitorului său, așteptând să fie despachetate. Lipsit de inițiativă, se culcă pe pat și își acoperă ochii cu brațul. Acum că Hutch plecase, Lamar nu mai avea speranță să poată scăpa vreodată de Neal. Dacă i-ar fi spus lui Neal că voia să se mute în altă parte, nu se știe ce ar fi fost în stare acesta să facă. Așa că se părea că era înfipt acolo.

Era o distracție continuă. Neal se înconjura cu oameni care pretindeau că-l plac. Lamar bănuia că le plăcea tot ce le oferea Neal mai mult decât îi plăceau pe Neal însuși. Își închipui de asemenea că nu puțini se temeau să-l ofenseze pe Neal, la fel ca și el. Erau intimidaji, așa încât îi acceptau invitațiile.

Ușa casei era deschisă în permanență pentru străini în căutare de sex, băutură și droguri ușoare. Șuvoiul permanent de studenți în căutare de plăceri îi luau liniștea lui Lamar. Chiar când se retrăgea în camera lui și închidea ușa, cite cineva se prăvălea înăuntru, căutând un dormitor sau un pat gol unde să se copuleze.

Doar gândul la alte nouă luni de zălafeturi continue îi dezgusta. Neal era gelos pe orice lucru care îi dilua tirania asupra prietenilor săi. Cerea loialitate absolută și prezență constantă. De aceea se luase de Hutch azi. Neal era de fapt gelos pe Donna Dee, pentru că acapara majoritatea timpului lui Hutch.

Îl rânise adânc reamintind de incidentul cu Jade. Toți trei încercaseră să nu recunoască a fi avut loc. Chiar și atunci când Gary Parker se spînzurase și Jade cu mama ei

plecaseră din Palmetto, ei au evitat să lege acele incidente cu cele întâmplate lângă canal în acea seară rece, lugubră. Oricît de mult încercau să le scoată din conversațiile lor, totuși amintirile acelea își găseau totdeauna o cale ca să apară. Dacă se gîndea bine, Neal era de obicei acela care aducea vorba.

Oare Neal manipula incidentul, așa cum o acuzase el pe Donna Dee că ar face? El le trezea amintirea de cîte ori voia ceva. Rememorarea aceasta îi servea ca să-i țină în frâu. Dar cît timp? Lamar se întreba. Pe viață? Gîndul îl înfrigură pînă în măduva oaselor. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să ajungă batjocura lui Neal. Să ferească Dumnezeu ca Neal să alle vreodată că era îndrăgostit.

Pe lângă că nu-i plăcea să locuiască împreună cu Neal încă doi ani, era nefericit că lăsase în urmă noua sa dragoste, un profesor de engleză la clasa a opta de la liceul din Palmetto. Se întîlniseră din întîmplare la film. Prima lor întîlnire nu fusese prea romantică, decît doar că au băut o cafea după film, totuși vorbiseră pînă noaptea tîrziu. Restul verii s-au văzut aproape în fiecare seară. Într-o seară, după o plimbare cu mașina pe malul mării, Lamar a recunoscut ezitînd:

– Nu pot să te duc acasă. Locuiesc cu mama.

– Și eu aș vrea să fiu singur cu tine.

Au hotărît să aibă o întîlnire secretă la un motel. Abia acolo, dacă nu ținem seama de violarea lui Jade Sperry, Lamar și-a pierdut virginitatea. Deoarece prietenii săi aveau concepția greșită că el avusese relații sexuale de ani de zile, nu putea să distrugă mitul acesta făcînd confidențe despre cea mai măreață noapte din viața lui.

Fusese meticulos de discret, ceea ce nu era un lucru mărunț cînd locuia cu Myrajane. Pentru ea nu avea importanță că el trăise deja un an departe de casă; voia să-i dea socoteală pentru fiecare minut. Doar un inger binevoitor a făcut ca ea să nu audă despre incidentul cu Jade Sperry. Myrajane s-a aflat printre primii care au condamnat-o pe Jade cînd Gary s-a sinucis. Știînd cît de neadevărat era lucrul acesta, Lamar s-a luptat cu

conștiința dacă să o pună pe maică-sa pe drumul cel bun cu o serie de fapte. A fost totuși doar o luptă prefăcută și și-a ținut în mod înțelept cele știute doar pentru sine.

Pînă în ziua de azi, nu putea crede că avusese norocul să scape de acea pacoste nevătămat. Simțindu-se ca și cum ar fi trăit o viață de împrumut, luă precauții suplimentare pentru a se asigura că maică-sa nu va afla despre aventura lui amoroasă.

Acum avea pe conștiință două păcate. Nimeni nu scapă fără să-și ispășească greșelile. Lamar plătea pentru faptele lui rele secrete, fiind condamnat la încă un an sub tirania lui Neal.

Se sili să se scoale și să se pregătească pentru seară. Ar trebui să despacheteze pînă la sosirea studentelor. Altfel vor pune lucrurile unde nu va ști să le găsească. Pentru că Neal se aștepta la asta, se va droga nițeluș, se va îmbăta și probabil va aduce una dintre studente în dormitorul lui și va avea raporturi sexuale cu ea.

Recent adoptata sa filozofie de viață era că, pentru a supraviețui în lumea crudă, trebuie să faci ce ai de făcut, chiar dacă nu-ți place.

Capitolul treisprezece

MORGANTOWN, Carolina de Sud, 1977-81

– Băiete! Ce putoare de examen a mai fost și asta?

Jade îi zîmbi colegului care venea după ea de cînd ieșise din clădirea științelor.

– Examenul a fost cu adevărat o putoare.

Clopotele din turn sunară ora patru. Copacii aruncau umbre lungi, subțiri peste pajiștea campusului universitar, iar frunze foșnitoare de toamnă cădeau în vîntul iute și rece.

– Biologia n-a fost niciodată punctul meu forte. Apropos, eu sînt Hank Arnett.

– Bucuroasă să te cunosc, Hank. Jade Sperry.

– Bună, Jade. Îi zîmbi dezarmant. Deci, crezi că ai trecut examenul?

– Eu am bursă. Trebuie să reușesc mai bine, nu doar să-l trec. Trebuie să mențin o medie mare.

El fluieră.

– E greu.

– Dacă științele nu sînt punctul tău forte, atunci care

este? Întrebă ea ca să facă conversație.

- Arta. Dă-mi un Monet în locul lui Madame Curie în orice zi. Crezi că Picasso a știut sau îi păsa cum procreează paramecia?

Jade rîse.

- Eu urmez în principal managementul.

- Hmm. Ridică din sprîncene ca și cînd ar fi fost impresionat. Cu o figură ca a ta, aș fi ghicit că faci muzică. Poate literatură.

- Nu, marketing și management.

- Uuuf, instinctele mele m-au înșelat. Sigur ca diavolul că nu te-aș fi văzut o viitoare femeie de afaceri.

Luă asta ca pe un compliment spus invers.

- Ei, aici vreau să ajung.

Se opriră la intersecția a două cărări pavate.

- Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Hank.

- Da, și mie. Ascultă, voiam să înghit o ceașcă de cafea. Cum îți sună asta?

- Sună bine, dar eu mă duc la lucru.

- Unde lucrezi?

- Trebuie să fug, Hank. La revedere.

Înainte ca el s-o poată reține, ea se răsuci și alergă spre parcaj.

Hank Arnett se uită după ea pînă dispăru din vedere. Avea un temperament calm, un fizic înalt, slab și un accent puternic sudist. Avea umeri largi, osoși și un păr des, ondulat, castaniu roșcat, strîns adesea la spate ca o coadă de cal. Fața lui plăcută nu avea frumusețea unei stele de cinema, dar licărirea din ochii lui căprui era atrăgătoare. Majoritatea hainelor lui aveau eleganța talciocului și le purta cu panăș fără să pară efeminat.

Una dintre calitățile sale era tenacitatea. Avînd simțul umorului, găsea necazurile vieții mai mult amuzante decît enervante. În cursul primului ei an la Colegiul Dander, Jade avea să descopere asta. După prima lor întîlnire, Hank căpătă obiceiul să o conducă după orele de biologie pînă la mașina ei. Întrucît era ultima ei oră de clasă a zilei înainte de a trebui să se prezinte la lucru,

avea totdeauna o scuză bună ca să-i refuze invitația la cafea. Deși ea îl plăcea foarte mult, descuraja subtilile lui încercări de a obține o întîlnire.

Așa cum prezisese decanul Mitch Hearon, domnișoara Dorothy Davis nu era cea mai bună patroană. Fată bătrînă - și mindră de asta în mod defensiv - era pretențioasă și tăioasă. Magazinul ei putea îmbrăca femeile de la naștere pînă la moarte. Domnișoara Dorothy cunoștea personal fiecare bucățică de marfă din prăvălie și putea da, din memorie, cantitatea de stocuri pentru majoritatea. Vinzătorii erau îngroziiți.

Eficiența și hărnicia lui Jade cîștigă aprecierea domnișoarei Dorothy. O plăcea pentru că era „o tinăra persoană cu bun simț, nu ca majoritatea”. Jade își folosea înțelept timpul petrecut în magazin, învățînd tot ce putea despre producerea și vînzarea pe piață a îmbrăcăminții și a altor produse textile, precum și problemele zilnice ale conducerii unei afaceri.

Luase hotărîrea că, pentru a distruge în mod irevocabil familia Patchett, va trebui să-i atace pe front economic. Voia să smulgă familiei Patchett ceea ce era cel mai important pentru ei - banii și influența care îi însoțea. Voia să le schilodească definitiv mecanismul puterii. Scopul ei final era să creeze la Palmetto un reviriment economic care să fie în folosul comunității, dar să răstoarne monarhia Patchett. Nu nutrea iluzii că va fi ușor. Va trebui să fie deșteaptă, înțeleaptă și să fie investită cu mai multă putere decît ei, chiar înainte de a încerca s-o facă. De acum încolo, tot ce făcea urmărea să pregătească reîntoarcerea ei și prăbușirea lor. Se trezea în fiecare dimineață gîndindu-se la asta și adormea gustînd victoria care era la depărtare de ani.

Fără Neal, n-ar fi fost nici un viol. El și cu tatăl lui erau principalele ei ținte. Nu intenționa să-i lase să scape ușor nici pe Hutch, Donna Dee și Lamar, dar ei se vor rostogoli ca urmare a distrugerii celor doi Patchett.

Sub un nume fals, se abonă la cotidianul „Palmetto Post” și îl primea la o casuță poștală din campus. Ziarul o

ținea la curent cu știrile locale. În vară citise anunțul căsătoriei Donnei Dee cu Hutch. Jade se întrebă dacă a avut trei domnișoare de onoare, îmbrăcate toate în roz, așa cum își dorise dintotdeauna. Ținea ziarele departe de casa familiei Hearon, de teamă că vor afla că este *persona non grata* în orașul ei natal. Rudele de acolo ale lui Mitch trebuiau într-adevăr să fi fost „de departe”, deoarece nu avea legătură cu ele – nici telefoane, nici vizite, nici măcar felicitări de ziua de naștere. Subiectul nu se mai discutase, dar au trecut luni înainte ca Jade să nu se mai teamă că va fi descoperită. Perechea începuse să însemne foarte mult pentru ea și Graham și nu voia ca ceva să le strice relația.

Ei îi luau doar cincizeci de dolari pe lună pentru casă și masă, și asta numai ca să nu-i lezeze mândria. Domnișoara Dorothy îi dădu o reducere de 10 la sută la îmbrăcăminte ei. Dar îmbrăcatul lui Graham, care creștea atât de repede, era costisitor, la fel ca și controalele medicale pediatrice și vaccinurile. Fiecare bănuț conta.

Pentru că nu-și putea permite nimic care să-i pună în pericol slujba, nu fu prea încântată când Hank Arnett apără pe neașteptate într-o după-amiază în depozitul domnișoarei Dorothy.

Jade sări în sus de lângă cutia cu capote de velur pe care o despacheta.

– Ce faci aici? Te rog pleacă. Am să-mi pierd slujba!

– Nu te teme, Jade. Fata aia bătrână n-o să te dea afară. I-am zis că am un mesaj urgent de la proprietarul tău.

– Doctorul Hearon? Ce mesaj?

Fața lui Hank făcu o duzină de crețuri când zîmbi.

– Locuiești la decanul Hearon? Fauzi. Se scărpină în cap. Nu m-am gândit să caut în casele din facultate. Am cuturejerat toate dormitoare și cluburile feminine.

Ea dăduse mereu răspunsuri evazive la întrebările lui privind locuința. De data asta fusese mai deștept decît ea, dar era imposibil să stai supărat cu Hank.

– Acum că ai obținut ce-ai vrut, te rog pleacă. Nu-mi

pot permite să pierd slujba asta.

– Mă duc liniștit cu o singură condiție.

– Fără condiții!

– Cum vrei. Se așeză pe colțul mesei domnișoarei Dorothy, mușcînd dintr-un măr din coșul cu fructe pe care domnișoara Dorothy le ronțăia cu religiozitate pentru conținutul fibros.

Jade aruncă o privire îngrijorată spre ușa depozitului, aproape așteptîndu-se ca patroana ei să năvălească fluturînd o hîrtie de concediere.

– Ce condiție? șopti ea.

– Mîine, înainte de orele de biologie, trebuie să lei o cafea cu mine. Și să nu-mi spui că ai alte ore, pentru că te-am văzut învățînd în bibliotecă la ora aceea.

– Domnișoară Sperry!

Sunetul vocii domnișoarei Dorothy o determină pe Jade să accepte invitația lui și să-l împingă afară cu mărul ascuns în haină. Ieșind, acesta îi dădu domnișoarei Dorothy un salut scurt, milităresc.

Nările ei înguste tremurară de indignare.

– Cine era tînărul acela impertinent?

Jade bîlbîi o explicație plauzibilă, dar în sineea ei rîdea și se gîdea cît de impertinent era Hank Arnett.

A doua zi se întîlniră la o cafea, ceea ce deveni apoi un fel de obicei. El o invita să iasă cu el, la masă, la filme și concerte dar, spre dezamăgirea lui, ea îl refuza mereu. Și alți tineri din campus se țineau după ea, dar ea se opunea cu răceală avansurilor lor. Doar Hank se apropiase de ea în modul acela prietenos, neamenințător, nesexual, pe care ea îl putea accepta.

Într-o după-amiază însorită, spre sfîrșitul vacanței de Crăciun, Jade se juca cu Graham în curtea din spatele casei, cînd Cathy o strigă.

– Ai oaspeți.

Hank traversă curtea și se prăbuși jos pe iarba lîngă ea.

– Bună. Am întîrziat cu cîteva zile cu urarea, dar îți spun Crăciun vesel și un an nou fericit.

- La fel și ție.
 - Moșul a fost bun cu tine?
 - Prea bun, spuse, amintindu-și de generozitatea familiei Hearon care nu putuse să fie reciprocă. Ai venit mai repede de la Winstonsalem
 El ridică din umeri.

- Acasă n-aveam altceva de făcut, decît să mănînc. Mama a zis că sînt slab și își asumă sarcina să remedieze chestia asta. I-am amintit că am fost totdeauna slab, dar oricum, m-a îndopat. Pot să nu mai mănînc nimic pînă la Paște. Jade, al cui e copilul?

Frazele lui erau continue, dar se opri brusc după ce puse întrebarea. Aplecîndu-și capul într-o parte, o privi curios, ca un cățeluș care se uită la stăpînul lui cînd acesta vorbește.

- E fiul meu. Îl cheamă Graham. Spune-i bună lui Hank, Graham. Graham veni clătînîndu-se pe iarbă spre Hank și îl sărută pe nas.

- Hei! Își ridică ambii pumni ca pentru a boxa cu copilul, apoi îl împunse ușurel în stomac. Graham rîse.

- Nu sînt căsătorită și nici n-am fost, Hank.

- N-am întreat.

- Dar voiai s-o faci.

- Tatăl lui e important pentru tine?

- Cît mă privește pe mine, Graham n-are un tată.

Hank îi zîmbi blînd și căzu pe spate în iarbă, trăgîndu-l pe copil jos odată cu el. Lui Graham îi plăcu jocul gălăgios. Hohotele lui de rîs o aduseră pe Cathy la ușa din spate să vadă ce se petrece. Îl invită pe Hank să rămînă la cină.

- Ai să-mi lipsești al naibii. Hank privi întunecat prin parbrizul mașinii sale. Ploua, o ploaie grea, apăsătoare de primăvară. Dacă mama n-ar face scandal, aș sta aici și aș merge la cursurile de vară.

- Nu poți face asta, Hank. Mai cu seamă nu din cauza mea.

Jade ședea pe locul pasagerului în mașina lui, un Volkswagen, pe care o vopsise ca să semene cu o buburuză. El întoarse capul și o privi.

- Jade, tot ce fac e din cauza ta. Încă nu ți-ai dat seama de asta?

Ea își lăsă ochii în jos.

- Ți-am spus cu luni în urmă că vom fi doar prieteni. Asta-i tot. Îmi amintesc bine conversația. A avut loc imediat după întoarcerea ta din vacanța de Crăciun. Învățam la biologia aia...

- Îmi amintesc, îmi amintesc, mărturisi el.

- Nu mă învinui pe mine dacă ești dezamăgit acum, eu am fost cinstită față de tine de la început.

Întinse mîna spre mînerul ușii, dar el îi prinse brațul.

- N-ai fost cinstită, Jade. Mi-ai spus că tot ce dorești este prietenie, dar nu mi-ai spus de ce, pot doar ghici că motivul tău are o legătură cu Graham.

Ea își clătina capul cu încăpăținare.

- Ascultă, Jade, sînt nebun după acest copil, nu mă interesează cine i-a fost tată, mi-ar plăcea să fiu eu tatăl lui.

- Hank, te rog, nu, gemu ea. Nu mai spune nimic. Eu nu pot avea aceleași sentimente față de tine.

- De unde știi?

- Știu.

- De ce, Jade. Spune-mi. Știu că mă plăci.

- Te plac foarte mult.

- Dar... Ce?

Ea privi în lături refuzînd să răspundă.

- Jade! Hank îi cuprinse obrazul între mîinile lui lungi, subțiri. Un porc te-a rănit. Ți-a frînt inima. Lasă-mă pe mine să repar asta, bine? Te iubesc atît de mult, pot să repar orice experiență proastă prin care ai trecut.

Ea își mușcă buza de jos și dădu din cap atît de tare cît îi permiteau mîinile lui ca două paranteze.

- Ești atît de frumoasă, Jade. Isuse, te iubesc.

Își lăsă capul spre al ei și o sărută pentru prima oară. Buzele lui erau moi și blânde. Nu erau amenințătoare, totuși inima lui Jade începu să bată tare. Șocul și teama o imobiliză. El îi sărută trăsăturile feței, trecându-și buzele peste pleoapele ei, peste pomeții obrazilor, șoptindu-i cât de frumoasă și atrăgătoare era și cât de tare dorea să facă dragoste cu ea.

În sfârșit, reveni la buzele ei. Jade inspiră scurt de câteva ori, apoi nu mai răsuflă deloc atunci când buzele lui apăsă mai tare încercând să i le despartă pe ale ei. Încă împietrită, nu putu să-l împingă de-o parte. În mod greșit el luă asta ca un semn încurajator. Își înclină capul într-o parte și își frecă buzele de ale ei, despărțindu-le.

Trupul lui Jade înțepeni. Hank își luă mâinile de la capul ei și i le puse pe umeri, unde degetele lui încercară să-i îndepărteze tensiunea, masind-o. Apoi luă una din mâinile ei și o apăsă pe pieptul lui. Pe cealaltă o așeză pe pulpa lui. Răsuflarea lui deveni aspră și inegală. Scottea din gât sunete scurte, pline de dorință. Totuși, exercită o autodisciplină supremă când încercă să adâncească sărutul și să obțină de la ea o reacție. Jade se chircl. Hank era blând dar insistent.

Limba lui nu era obraznică și imperioasă, dar în momentul când intra în gura ei, Jade începu să geamă cu repulsie și teamă. Nu-și aminti tandrețea arzătoare a săruturilor lui Gary ci doar pe cele care îi fuseseră impuse în timpul violului. Ea își mișcă mâinile spre umerii lui Hank. Interpretând greșit reacția ei, el o înconjură cu brațele, o strânse împingând-o spre ușă și se aplecă asupra ei.

- Nul! Jade îl împinse la o parte, clătinându-și capul în stînga și în dreapta și rugîndu-l să nu-i mai facă rău. Scottea hohote de plîns fără lacrimi.

- Oprește-te. Te rog, nul!

- O, Doamne! Ce-i, Jade? Mortificat, Hank încercă să o strîngă în brațe, dar ea se ghemui în ușa mașinii. Jade, șopti el cu o voce uluită și îngrijorată. Îmi pare rău. N-o să-ți fac nici un rău, Jade!

Îi trecu degetele prin păr pînă ea se liniști. În cele din

urmă, înălță capul și îl privi cu ochi măriți, temători.

- Ți-am spus. Nu pot.

- Nu-i nimic, Jade.

Ea insistă ca el să înțeleagă ce îi spune.

- Nu pot să fiu cu tine în felul ăsta. Nu pot cu nici un bărbat. Niciodată. Să nu te aștepti la asta. Nu-ți pierde timpul încercînd.

Ochii lui își pierdură strălucirea dar nu și bunătatea. Zimbi într-o parte și ridică din umeri cu nepăsare.

- E timpul meu. Îl pierd cum vreau.

O conduse la ușa din față și își luă un ultim rămas bun, promițînd să-i scrie, măcar o dată pe săptămînă, în timpul verii. După ce intra în casă, Jade se sprijini de ușă și închise ochii.

- Jade, vreți, tu și Hank, niște prăjituri și cafea?

Cathy intrase în vestibulul din spatele casei și se opri brusc văzînd fața palidă a lui Jade.

- Hank nu e cu mine, Cathy. Mi-a spus să vă transmit la amîndoi rămas bun și că așteaptă să vă revadă la toamnă.

- O, am crezut că o să intre înăuntru puțin.

- Nu. Ce face Graham? S-a dus la culcare fără să facă scandal? Mai bine mă duc sus să controlez.

Cînd Jade trecu pe lângă ea, Cathy întinse mîna și o prinse pe a ei.

- Ce s-a întîmplat, Jade? Ești supărată că Hank pleacă pe timpul verii? Sau voi doi v-ați certat?

Jade se prăbuși pe a treia treaptă a scării și își acoperi fața cu mâinile, rîzînd plină de tristețe în dosul lor.

- O, Dumnezeu! aș dori să fie alt de simplu!

Cathy se așeză cu o treaptă mai jos, îi luă lui Jade mîinile de pe obraz și o privi cu o grijă maternă.

- Care-i problema, Jade? Poți vorbi despre ea?

- Unde-i Hank? Ce se întîmplă aici? întrebă Mitch alăturîndu-li-se. Purta un halat ușor de vară peste pijama. Jade observă pentru prima dată că și Cathy era îmbrăcată pentru dormit și avea câteva biguduri în păr. O așteptaseră.

Familia Hearon fusese pentru ea mai părinți decît propriii ei părinți. Ronald Sperry nu era decît o medalie într-o cutie, o fotografie, o amintire caldă dar îndepărtată. Jade făcuse mai multe încercări s-o găsească pe mama ei, dar fără succes. Velta își acoperise bine urmele – sau Harvey le acoperise pentru ea. Evident, ea se spălase pe mîini de soarta lui Jade și a lui Graham. Ruptura cu mama sa aproape că îi frînsese inima lui Jade, dar ajunsese să o accepte și spera că Velta își găsisse fericirea.

Jade o găsisse cu siguranță. Din ziua în care familia Hearon insistase ca ea și Graham să se mute la ei, au tratat-o ca pe propria lor fiică, deși insistau să le spună pe numele mic. Versiunea lui Graham la „Cathy” suna „Calf”. Lui Mitch îi spunea „Poppy”.

Zilele s-au făcut săptămîni, săptămîni luni, și nu peste mult timp Jade nu-și mai putea închipui viața fără Cathy și Mitch. Ea și cu Graham împărțeau un apartament cu un dormitor mare, confortabil, la etajul al doilea al casei. Cathy pregătea mese bogate pentru ei. Casa cea frumoasă, inițial refugiul lor, deveni căminul lor.

Cathy purta la ea în geantă fotografii ale lui Graham și se lăuda cu succesele lui ca o bunică. Ei respectau singurătatea lui Jade și nu o întrebau niciodată de tatăl copilului, deși ea era sigură că ei erau nedumeriți în privința asta.

Orice încurcătură ce se ivea în legătură cu prezentarea lui Jade și a lui Graham prietenilor lor, era fie ignorată, fie tratată cu tactul caracteristic lui Cathy Hearon. Jade le datora atîta grațitudine încît, se gîndea că nu îi va putea răsplăti vreodată, dar spera că ea și Graham le-au restituit o parte din bucuria pe care o primiseră. Fără generozitatea familiei Hearon, viața ei ar fi fost cu totul alta. Nu numai că ar fi pierdut facultatea ei, mai mult decît atît, ar fi pierdut afecțiunea, acceptarea și compasiunea lor.

Acum, așezîndu-se pe un scaunel lîngă mîsuța din salon, Mitch spuse:

– Vreți să-mi spuneți și mie, doamnelor, ce se pe-

trece?

– Ceva s-a întîmplat în seara asta între Jade și Hank.

Jade zîmbi cu un aer trist.

– Nu, Cathy, nu s-a întîmplat nimic între noi în seara asta. Nu se va întîmpla niciodată. Asta-i problema. Respiră adînc. Din nefericire, Hank s-a îndrăgostit de mine.

– Tu nu-i împărtășești sentimentele? întrebă blind Cathy.

– Îl iubesc mult, ca prieten.

– Pentru un băiat îndrăgostit e o grea lovitură să fie considerat prieten, spuse Mitch.

– Știu, răspunse Jade nefericită. Am încercat cu luni în urmă să-i spun că e fără speranță. L-am încurajat să se întîlnească cu alte fete. Știam că va suferi dacă va continua să se vadă cu mine, dar n-a vrut să mă asculte. Acum s-a întîmplat lucrul cel mai rău și mi se rupe inima.

– Ești chiar atît de sigură că pînă la urmă nu-l vei iubi? întrebă Cathy plină de speranță. E un tînar atît de plăcut și total captivat de tine. Poate după separarea din vară...

Jade dădea deja din cap.

– N-o să mă îndrăgostesc de el... de nimeni.

Chipurile lor tulburate le dădeau pe față preocuparea. Ar fi fost o ușurare grozavă să se descarce și să le spună tot adevărul. Dar nu voia ca cineva să știe despre viol. Învățase că victimele unui asemenea atac erau victime pe viață. Chiar dacă erau absolut nevinovate, așa ca ea însăși, erau privite cu curiozitate și suspiciune, ca și cînd ar fi fost însemnate cu fierul roșu. Trăia cu teama ca soții Hearon să nu afle despre ea. Probabil că ei ar considera-o drept persoana împotriva căreia s-a păcătuit și nu păcătoasa, dar nu voia să riște. De fiecare dată cînd era tentată să li se confeseze, își amintea de colegile ei de clasă, de cea mai bună prietenă a ei, chiar și de mama ei, care se îndoiau de dînsa.

– Sînt obosită, spuse Jade, ridicîndu-se. Noapte bună.

Îi îmbrățișă pe rînd, înainte de a pleca sus, avînd încredere că îi vor respecta singurătatea. Nu-i pusese

alte întrebări.

Chiar atunci când urma cursuri de vară, Jade lucra mai multe ore în magazin, pînă ajunse la fel de familiarizată cu stocurile și contabilitatea ca și domnișoara Dorothy. La sfîrșitul verii, Jade îi devenise atît de indispensabilă, încît dădu afară contabilul și îi trecu lui Jade toată evidența.

– Am să am nevoie de mai mulți bani, îi spuse Jade încet dar ferm. Cel puțin cincizeci de dolari pe săptămînă.

Se înțeleseră asupra unei creșteri cu patruzeci de dolari. Jade economisea cea mai mare parte. Dacă avea să mai urmeze vreo altă criză în viața ei, Jade era hotărîtă să aibă mai mult de douăzeci de dolari cu ajutorul cărora să supraviețuiască.

Familia Hearon și cu ea au reușit să suporte vîrsta teribilă a lui Graham, de doi ani. Cathy aproape că scosese din calea lui tot ce se putea sparge. După-amiezile, cînd Mitch se întorcea de la campusul universitar, el cheltuia o parte din excesul de energie a lui Graham, luîndu-l în lungi plimbări. Indiferent de vreme, mîna-n mîna umblau pe cărările din vecinătate. Mitch discuta cu el minunile universului, iar Graham îl asculta de parcă ar fi înțeles. Excursiile lor aveau drept rezultat, de obicei, cîte ceva interesant – flori, omizi, un buchet de păpădie pentru masa din sufragerie.

Hank se întoarse toamna. Jade fu surprinsă cît de bucuroasă era văzîndu-l. Așa cum promisese, îi scrisese cel puțin o dată pe săptămînă. Scrisorile lui erau pline de știri și anecdote, iar pentru Graham includea totdeauna un desen original. După ce se văzură zilnic aproape o lună, Jade redeschise tema relațiilor dintre ei.

– Hank, n-ai uitat ce ți-am spus primăvara trecută, nu-i așa?

– Nu, răspunse el. Tu ai uitat ce ți-am spus eu?

Ea îl privi pierdută.

– Dar mă simt vinovată. Ar trebui să ieși și să te distrezi. Ar trebui să-ți găsești altfel de legături care să fie mai... satisfăcătoare.

El își încrucișă brațele lungi peste piept.

– Te tot codești dar vrei de fapt să spui că ar trebui să mă culc cu cineva, e adevărat?

– E adevărat.

– Cînd o s-o doresc, am s-o fac, e în regulă? Chiar acum, singura femeie care m-ar interesa să fac dragoste cu ea, are niște probleme. Pînă le rezolvă, vreau să aștept.

– Te rog, nu, Hank. Eu n-am să rezolv niciodată aceste probleme. Nu vreau să fiu răspunzătoare de nefericirea ta.

– Nu sînt nefericit. Prefer să fiu cu tine fără să mă reglez, decît să fiu cu altcineva și să mă reglez, cu gîndul că ai fi tu aceea. Înțelegi?

– Nu, nimic.

El rise, dar ochii lui deveniră serioși.

– Totuși, ai putea face ceva pentru mine.

– Ce anume?

– Să cauți un ajutor profesionist.

– Vrei să spui, un psihiatru?

– Sau psiholog, sau consilier. Își mușcă buza de jos înainte de a continua. Jade, nu caut să aflui, mă înțelegi, dar simt că s-a întîmplat ceva traumatizant care te-a îndepărtat de bărbați. Sînt pe aproape?

– Nu de bărbați. Îmi plac bărbații.

– Atunci ți-e frică de intimitatea sexuală. Cînd am încercat să fac dragoste cu tine, nu ai simțit repulsie. Erai însă speriată.

Nici nu negă, nici nu acceptă, dar își ținu ochii în jos.

– Poate dacă ai discuta problema cu cineva, el sau ea te-ar putea ajuta s-o depășești.

– Nu-ți pune speranțe în asta.

– Nu ți-ar face rău să încerci.

N-au mai discutat din nou, dar el a sădit o sămînță în mintea lui Jade. Ea cîntări cu grijă partea bună și partea rea. Un lucru care o împiedica era cheltuiala. Îi părea rău să cheltuiască bani pentru sfaturi medicale, cînd ea avea speranțe foarte mici să obțină ceva din această investiție. Un alt dezavantaj era însuși Hank. Dacă începea să

consulte un psiholog, el putea să se aștepte la o refacere imediată și să înceapă să o preseze, cerînd mai mult decît putea ea să dea. În plus, principalul țel al vieții ei acum nu era să albească o bună relație cu un bărbat, ci să răzbune moartea lui Gary. Preocuparea față de fobia ei ar putea să-i risipească centrul atenției.

Partea bună era desigur clară. Putea să revină la „normal”.

Abia la un an după discutarea subiectului, ea își fixă prima oră. Cîteva săptămîni, ținu secretă această hotărîre. Cînd, în cele din urmă, îl informă pe Hank, el o apucă de umeri, o strînse tare și exclamă:

– Minunat! Grozav!

Rezultatul imediat al ședinței nu fu nici minunat și nici grozav. Discutarea violului cu femeia psiholog deschise rîni de care Jade sperase că s-au cicatrizat prin timp și distanță. Venea de la fiecare ședință simțindu-se de parcă ar fi fost violată din nou. După luni întregi de terapie, căpătă totuși încrederea că într-o zi ar putea să dea temerile deoparte. Dacă asta se va întîmpla vreodată, ea va fi la fel de fericită ca și Hank.

Într-o după-amiază rece, furtunoasă, de început de martie din primii ani de facultate, alergă pe alee spre casă și intră.

– Cathy? Mitch? Graham? strigă ea. Unde sînteți?

Graham se năpusti în foaier și o apucă de genunchi. Se părea că se înalță cu un centimetru pe zi. Se mișca acum cu viteza unei locomotive. Se aplecă să-l îmbrățișeze.

– Unde-i Cathy?

– Magazin.

– Și tu ești cu Poppy? Întrebă în timp ce-și scotea haina.

– Poppy doarme.

– Doarme? Se îndreaptă spre biroul lui, strigîndu-l și alarmîndu-se cînd nu răspunde.

– Mitch?

Jade se opri brusc în ușa camerei cu bibliotecă pe

pereți. Deși știa că nu o putea auzi, ea repetă încet.

– Mitch?

El ședea la biroul său, cu o carte deschisă pe genunchi, cu capul lăsat într-o parte, se vedea clar că murise.

În seara aceea, Jade și Cathy jeli rău liniștiți în camera în care murise, înconjurat de cărțile pe care le iubise. Cathy era atît de șocată și uluită, încît îi reveni lui Jade sarcina să se ocupe de problemele înmormîntării.

Îl anunță pe cancelarul colegiului, scrise și transmise un anunț în mediile de comunicare locală și o conduse pe Cathy la pompele funebre să aleagă un sicriu. Mai tîrziu, cînd Cathy se retrase în dormitorul ei, Jade îi primi pe prietenii care veniră să prezinte condoleanțe și să lase mîncare.

Soția unui tînăr profesor de istorie se oferă să-l țină pe Graham pînă după înmormîntare. Jade primi cu bucurie oferta, știind că altfel va fi tot timpul nemîncat și uluit de acel du-te-vino al atîtor străini prin casă. În plus, de fiecare dată cînd întreba unde este Poppy, era ca o rană de cuțit pentru Cathy și pentru ea.

Hank rămase prin apropiere. Făcea comisioane cînd era nevoie și toate treburile pe care nimeni altcineva nu putea să le rezolve. În dimineața înmormîntării, veni devreme. Jade, purtînd o rochie neagră ca un pulover cu guler înalt și un șir de perle false, îl salută din ușă. Părul îi avea strîns la spate, în formă de coadă de cal, legat cu o fundă neagră de catifea. Umbra ușoară, de tristețe și oboseală de sub ochi, nu făcea altceva decît să le adîncească culoarea lor albastră.

Îl conduse pe Hank în bucătărie, unde pregătise deja cafeaua. Dîndu-i o ceașcă, ea îi spuse:

– Cathy e încă sus, se îmbracă, presupun că ar fi mai bine să o grăbesc. Nu poate găsi nimic. E parcă pe altă lume. Au fost căsătorii treizeci și trei de ani, se simte abandonată. Au avut o căsătorie atît de perfectă. El era totdeauna atît de...

Vocea i se frînse, umerii i se lăsară în jos și îi dădu voie

lui Hank s-o strîngă în brațe. Se simțea bine să fie ținută așa. Mîinile lui se plimbau în sus și în jos pe spatele ei, în timp ce îi șoptea la ureche vorbe de îmbărbătare și consolare. El era cald. Parfumul lui era atrăgător și familiar. Îi plăcea senzația de aspru a hainei lui de lînă lîngă obrazul ei.

Și, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama de ceea ce se întîmpla, îmbrățișarea își schimbă personalitatea. Așa cum o sfătuisese psihologul, Jade se concentra asupra a tot ceea ce era plăcut, fără să se mai gîndească la altceva decît la lucruri favorabile și bune. Spre mirarea ei, constată că totul era așa cum trebuie să fie.

Ridicîndu-și capul, se uită la el perplexă. El îi zîmbi blînd, pîrînd să-i citească gîndurile. Una din mîini și-o ridică la obrazul ei și o mîngîie cu dosul degetelor. Degetul mare trecu de două ori ușor peste buzele ei înainte de a o săruta blînd.

Inima lui Jade bătea ca nebună, dar nu de teamă. Ea nu îngheță, nici nu se îndepărtă și nu se retrase. Hank îi înălță capul și se opri, dîndu-i timp să se opună. Cum ea nu obiectă, el scoase un oftat lung, care se răspîndi pe buzele ei înainte de a i le mîngîia din nou.

- Hank?

- Nu-mi spune să mă opresc, se rugă el.

- Nu aveam de gînd. Ea făcu un pas mai aproape.

Gemînd, Hank o cuprinse cu brațele și o trase mai aproape. Buzele lui îi desfăcură buzele. Îi atinse dinții cu vîrfurile limbii.

- Jade? șopti, Jade?

Sună la ușă, Jade tresări. Hank îi dădu drumu și se dădu îndărăt.

- La naiba.

Ea îi zîmbi nervos.

- Scuză-mă.

În drumul ei prin casă își umezi gînditoare buzele și gustă sărutul lui. Nu fusese rău deloc. De fapt, fusese chiar un deliciu. Era rău să se gîndească la așa ceva în ziua în care îl înmormînta pe Mitch, dar nu putea aștepta

pînă cînd ea și Hank vor fi din nou singuri.

Dar cînd deschise ușa din față, zîmbetul îi îngheță. Stătea față-n față cu unul dintre violatori.

Capitolul paisprezece

Myrajane Cowan Griffith nu putea arăta mai jignită nici dacă i s-ar fi aruncat în față un butoi cu apă rece.

– Ești fata aia a lui Sperry, spuse ea făcând să sune vorbele ca o acuzație. Ce Dumnezeu cauți aici?

Jade, din reflex, apucă mînerul de alamă al ușii, cu ochii fixați pe Lamar. Schimbările lui în ultimii patru ani erau neglijabile. Avea părul mai lung, trupul i se împlinise, așa încât acum arăta mai mult a bărbat decît a băiat. Dar ochii lui negri erau tot îngrijorați, tot nervoși și privind-o ulmit pe Jade, tot își cereau iertare.

– Putem intra? întrebă Myrajane cu prefăcătorie.

Jade își smulse ochii de pe Lamar și o privi pe mama acestuia. Myrajane nu îmbătrînise frumos. Aspectele cele mai neplăcute ale caracterului ei i se vedeau pe chipul zbîrcit și tras. Cu o mîna de amator, încercase să-și ascundă ridurile cu cosmetice. Rezultatele erau dramatice. Fardul albastru de pleoape se adunase în riduri, iar rujul se scursese ca sîngele în crăpăturile ce radiau din buzele

ei.

Jade se dădu îndărăt și le făcu semn spre foaier. Cu buzele vopsite neexperimentat, mișcîndu-se deza-probator, Myrajane îi aruncă o privire critică generală.

– Nu mi-ai spus de ce deschizi ușa în casa vărului meu.

– Locuiesc aici, răspuse Jade.

– Jade? Simțindu-se ca de lemn, ea se întoarse cînd Hank se apropie venind din spatele casei. Myrajane căscă gura la coada lui de cal cu o groază palpabilă.

– Sînt Hank Arnett, spuse întinzîndu-i mîna lui Lamar. Ați fost prieteni cu doctorul Hearon?

– Mitchel mi-era văr de-al doilea, declară Myrajane. Unde-i văduva lui?

Tonul ei implica faptul că situația nu era bine stăpînită de oameni incapabili s-o stăpînească.

– Am să-i spun lui Cathy că sînteți aici, zise Jade îndreptîndu-se spre scară.

– Hank, te rog...

Vocea ei se stinse, în timp ce făcu un gest vag spre camera de zi. Hank o privea straniu. Se pare că observase că ceva nu era în regulă, dar nici cea mai rea presupunere a lui nu se putea apropia cît de cît de ceea ce presimțise ea cînd, deschizînd ușa, îl văzuse pe Lamar.

Întorcîndu-se repede, alergă sus. Pe palier, își sprijini spatele de perete și își băgă pumnii între buze. Își închise strîns ochii, dar, din interior, pete colorate o loveau în pleoape. În urechi îi răsună un zgomot asurzitor.

Patru ani. Impactul trebuia să se fi tocit în patru ani. Dar cînd se trezise față-n față cu Lamar, furia clocotise în ea atît de tare, încît dorise să-i zgîrie fața și să-i lovească trupul. Dorise să-l doară atît de tare, cît o duruse pe ea. Ca un miracol, se reținuse, dar gîndul de a se afla sub același acoperiș cu el o făcea să se cutremure de silă. Dorea să se spele, să facă o baie fierbinte, să se frece, așa cum făcuse după viol.

Totuși, n-avea posibilitatea de a alege, trebuia să suporte. De dragul lui Cathy nu-și putea permite să se dea

în spectacol. Cathy avea azi nevoie de ea. Mișcându-se mecanic, se îndreptă spre dormitorul principal și bătu la ușă.

– Cathy, ai oaspeți jos.

– Intră, te rog.

Cathy avea dificultăți să-și încheie gulerul înalt al rochiei negre. Jade se duse în spatele ei și rezolvă problema în locul ei. Cathy se uită în oglindă.

– Lui Mitch nu-i plăcea să mă îmbrac în negru. Spunea că e o culoare prea dramatică pentru mine. Întrebătoare, își aplecă într-o parte capul. Crezi că o lua ca pe un compliment?

Jade își așeză bărbia pe umărul celeilalte femei și își apropie fața de fața lui Cathy, privind în oglindă la chipurile lor.

– Sigur că da. El te considera încântătoare.

Cathy zîmbi tremurător.

– Uneori uit că el nu mai este, Jade. Mă întorc să-i spun ceva și apoi, brusc, îmi amintesc și simt din nou toată durerea. E ca o rană proaspătă, înțelegi?

Cît de bine înțelegea. Exact așa simțise și ea cînd îi deschisese ușa lui Lamar Griffith, în urmă cu cîteva minute.

– Myrajane Griffith din Palmetto a sosit acum. Te așteaptă jos.

Cathy umbla printre obiectele de pe măsua de toaletă.

– Unde-i batista mea? Voiam s-o iau pe cea pe care Mitch mi-a cumpărat-o vara trecută, cînd am fost în Austria.

Batista brodată era la vedere. Jade o luă și i-o dădu lui Cathy.

– Ea zice că era verișoara lui Mitch.

– Vrei să zici, Myrajane Cowan.

– Griffith e numele ei prin căsătorie.

– Uitasem. Nu o cunosc prea bine. Mitch n-o putea suferi. Mama ei și mama lui Mitch erau verișoare primare, cred. N-am mai văzut-o de ani de zile, dar ea e tipul de om care s-ar fi simțit minimalizată dacă n-ar fi fost anunțată

personal. Am sunat-o în noaptea în care a decedat Mitch.

– Doamna Griffith și... fiul ei, Lamar, au fost aproape tot alți de șocați văzîndu-mă aici, pe cît am fost eu văzîndu-i pe ei.

Cathy încetă să-și mai caute ceasul de mîna printre obiectele răspîndite pe măsua de toaletă. Chiar și în durerea ei descoperi cît de pierdută era vocea lui Jade.

– Eu n-am plecat din Palmetto în condiții ideale, Cathy. A fost un... un scandal. Vreau să auzi mai întîi de la mine, în caz că ei îți vor spune ceva.

Cathy clipi furioasă.

– Ar face mai bine să nu-mi spună.

– Și nu aș vrea ca ei să știe despre Graham. Nimeni din Palmetto nu știe de el, și am motive să doresc ca lucrurile să rămînă așa.

– Motive pe care nu mi le poți împărtăși?

Jade se uită în altă parte și clătină din cap.

– Jade, spuse Cathy întinzînd mîna spre ea. Mitch te-a iubit, eu te iubesc. Nimic nu poate schimba asta. Dacă aș fi știut că Myrajane îți provoacă amintiri rele, nu i-aș fi telefonat.

Cele două femei se îmbrățișară.

– Îți mulțumesc, șopti Jade.

Braț la braț, coborîră și intrară în camera de zi. Myrajane ședea pe marginea canapelei, rigidă. Lamar ședea pe un scaun, tensionat și stingherit. Hank umbla încolo și încoaie prin fața ferestrelor. Păru ușurat cînd Cathy și Jade apărură.

– Mai vine cineva, spuse el. Mă duc eu la ușă.

Cathy continuă să o țină pe Jade de braț, în timp ce traversă camera să o salute pe Myrajane.

– Mulțumesc că ai venit, Myrajane. Bună, Lamar. Mitch s-ar fi bucurat să vii. Cred că o cunoști pe Jade.

– Desigur, răspunse Myrajane aruncîndu-i lui Jade o privire severă pe care Cathy o ignoră.

– Jade locuiește cu noi de peste trei ani, spuse Cathy. Mitch o considera ca pe fiica pe care n-am avut-o niciodată. El o adora, la fel ca și mine. Jade, vrei, te rog,

să aduci cafea musafirilor noștri ca să se servească singuri? Te rog să mă scuzi, Myrajane, trebuie să-i salut pe noii veniți.

Ca de obicei, Cathy evitase cu îndemânare o situație neplăcută. Cei doi Griffith fură curînd absorbiți de ceilalți oaspeți care sosiră să-și prezinte condoleanțele înainte de funeralii. Jade era tot timpul ocupată salutînd lumea la ușă și ținînd carafele pline cu cafea.

În timpul slujbei funebre din capela campusului universitar, ea aproape că uită apariția neanunțată a lui Lamar și a mamei sale. Așezată alături de Cathy, la cererea acesteia, ea rămase cu ochii fixați pe sicriul acoperit cu flori. Îi treceau prin minte amintiri despre Mitch, în timp ce el era elogiât de membri ai familiei. Fusese un intelectual respectat, un soț devotat, un amestec de tată blînd și iubitor pentru ea, și de bunic pentru Graham. Viețile lor n-ar fi fost aceleași fără influența lui. Îi vor simți lipsa îngrozitor.

La locul mormîntului, oamenii o lăudau că e tare, spre binele lui Cathy. Întrucît ochii ei rămaseră uscați, nimeni nu ghici cît de mult plînsese pe dinăuntru. Ziua părea că se lungește la nesfîrșit. Un flux continuu de prieteni și colegi ai lui Mitch veniră acasă să-i transmită condoleanțe văduvei. Mulțimea nu se împușină pînă pe înserat. La căderea nopții, mai rămaseră doar cîțiva musafiri. Cînd aceștia plecară, Cathy și Jade rămaseră, în sfîrșit, singure.

– Presupun că ar trebui să mă duc să-l iau pe Graham, spuse Jade.

– De ce nu-l lași să mai stea o noapte acolo? S-au oferit. Știi că e bine îngrijit. Iar tu ai stat în picioare toată ziua. Știu că ești obosită.

– Sînt sfîrșită, recunosc Jade, întinzîndu-se pe canapea, alături de Cathy și scoțîndu-și pantofii negri de antilopă cu tocuri. Dar nu mai mult decît tîne, sînt sigură.

– De fapt, m-am bucurat să vorbesc despre Mitch. El a însemnat alît de mult pentru alît de multă lume.

Jade se întinse spre mîna lui Cathy și o ținu între ale sale.

– Cu siguranță, așa e.

Tăcură un timp, apoi Cathy spuse:

– N-am observat cînd a plecat Hank și nu l-am mulțumit pentru tot ce a făcut în ultimele zile.

– L-am trimis cu perechea aceea mai în vîrstă din Birmingham. Nu aveau încă o cameră la motel și păreau că nu știu cum să se descurce. Erai cu altcineva și Hank nu și-a putut lua rămas bun.

– Ce băiat drăguț.

– Da, este. Foarte drăguț. Tăcură iar cîteva momente, apoi Jade spuse:

– Îți mulțumesc pentru felul cum ai rezolvat situația cu doamna Griffith și Lamar. Am stat cît se poate de departe de ei, pînă au plecat.

– Vrăjitoarea aia dușmănoasă a reușit să mă prindă cînd ieșeam din baie. M-a apucat de braț și m-a întrebat dacă știam de scandalul care te-a obligat să pleci din Palmetto. I-am zis că dacă are de spus ceva negativ despre tine, nu e binevenită în casa mea.

Fruntea netedă a lui Cathy se încruntă preocupată:

– Jade, „scandalul” acesta din Palmetto te împiedică să ai o legătură de dragoste cu Hank?

Jade își scoase panglica neagră din păr și îl eliberă, scuturîndu-l. Studie catifeaua neagră în timp ce o înfășura pe degete. Liniștită spuse:

– Cînd eram în ultima clasă de liceu, am fost violată de trei băieți. Lamar Griffith a fost unul dintre ei.

Deși nu plănuse acest lucru, deodată momentul i se părîu potrivit ca să-i spună lui Cathy.

– Myrajane nu știe, bineînțeles. Tot ce a auzit a fost că eu sînt vinovată de sinuciderea prietenului meu.

Odată ridicat zăgazul, cuvintele nu mai putură fi oprite. Timp de aproape o jumătate de oră, ele se revărsară din ea. Spuse povestea fără emoție, aproape pe dinafară, deoarece și-o repetase de flecare dată cînd hotărîrea de a obține răzbunarea se disipa. După ce șocul inițial dispăru, Cathy plînsese liniștit în batistă.

– Oh, Jade, suspină ea cînd Jade încheie. Sînt foarte

bucuroasă că mi-ai spus. Nu trebuia să porți povara singură. Asta explică atât de multe. Cum a putut mama ta să vă părăsească, pe tine și pe Graham?

– Se îndoia de nevinovăția mea și îi părea rău că nu voiam să rămân la Palmetto și să-l oblig pe unul dintre băieți să-l recunoască pe Graham și să se însoare cu mine.

– Dumnezeu! Cum a putut măcar să sugereze una ca asta?

Jade se aplecă înainte și o îmbrățișă pe Cathy.

– Ești prima persoană care a crezut din toată inima ceea ce am spus despre ce s-a întâmplat. Știu că și Mitch m-ar fi crezut. De multe ori, am fost tentată să vă spun. Acum îmi pare bine că n-am făcut-o, întrucât Mitch era rudă cu Lamar.

– Mai curînd mă bucur că Mitch n-a fost aici să audă povestea asta. El ar fi... Se opri și ridică mîna la inimă. Oh, dar aș dori ca el să fie aici, Jade. Cum pot suporta să nu-l mai văd, să nu-i mai aud vocea, să nu-l mai ating?

– N-ar fi trebuit să te necăjesc cu problemele mele. Nu în seara asta.

– Nu, Mitch te-ar fi îndemnat s-o faci. Ne-a legat mai mult, iar el ar fi dorit asta.

Jade o ținu îmbrățișată pînă lui Cathy i se opriră lacrimile.

– Jade, acum mă duc sus, șopti răgușit cînd se ridică. Noapte bună.

– O să te simți bine?

Cathy zîmbi.

– Nu. Dar am nevoie să fiu singură... cu el... să-mi iau ultimul rămas bun.

După ce ea urcă sus, casa păru neobișnuit de liniștită. Umblînd prin camere strîngînd șervete și pahare, Jade se gîndi cît de bucuroasă ar fi să-l aibă pe Graham înapoi, să facă gălăgie, să creeze micile lui furtuni de activitate. Asta ar putea ușura puțin golul pe care Mitch îl lăsase în urmă.

Nu era sigură că va mai putea intra vreodată în biroul acestuia, fără să-l vadă acolo, prăbușit în scaun. Asta n-o

să ajute la nimic, se gîndi făcîndu-și singură reproșuri. Trebuie să se străduiască să-l vadă răsfoind una dintre cărțile pe care le iubea sau plimbîndu-se pe cărare mină-n mină cu Graham, sau spunînd una dintre poveștile lui minunate.

Sonerie interveni în gîndurile ei. Aruncă o privire de control imaginii ei în oglinda din hol, înainte de a deschide ușa.

– Jade...

Încercă să trîntească ușa, dar Lamar întinse mîna și o prinse.

– Te rog, Jade. Lasă-mă să vorbesc cu tine, un minut.

Ea îl privi, pieptul ei ridicîndu-se și coborînd cu fiecare respirație agitată.

– Pleacă.

– Te rog, Jade. Toată ziua am căutat să găsesc un moment potrivit să vorbesc cu tine.

– Nu va fi niciodată un moment potrivit. Astăzi cu siguranță, nu.

Încercă din nou să închidă ușa, dar el se strecură între ea și rama ei.

– Isuse, Jade, crezi că mie mi-a fost ușor să vin aici?

– Eu nu știu, vezi, pentru că eu n-am violat pe nimeni niciodată. Nu știu cît este de greu sau de ușor să stai după aceea față-n față cu victima, deși se pare că tu și prietenii tăi n-ați avut nici o problemă să mă vedeți la școală în fiecare zi. Așa că nu-mi pot închipui de ce ai găsit că-i atât de greu să vii aici în seara asta.

El avea o figură nefericită.

– Orice mi-ai spune, nu e chiar atât de rău pe cît aș merita, Jade. Eu nu pot desface ceea ce noi am făcut. Dumnezeu știe asta. Dar, te rog, lasă-mă să-ți vorbesc – doar cîteva minute. Asta-i tot ce-ți cer.

Ea îl lăsă înăuntru – poate pentru că recunoscuse că ceea ce avusese loc lîngă canal fusese împotriva voinței ei. Cînd se gîndi la asta mai tîrziu, îi era clar că acesta fusese singurul motiv pe care-l putea oferi pentru faptul că-l lăsase înăuntru.

El închise încet ușa după ce intră.

- Unde-i doamna Hearon?

- Sus.

- Putem sta undeva?

- Nu. Într-un gest subconștient de apărare, Jade își încrucișă brațele pe mijloc. Spune ce ai de zis, Lamar.

Arăta mai bine decât în liceu, dar nu mai puțin îngîmfat. Nu discută în contradictoriu.

- Jade, ce ți-am făcut noi...

- M-ați forțat să stau jos în noroi, mi-ați ținut mâinile și picioarele și m-ați violat pe rînd. Asta ați făcut, Lamar.

- Vai, Isuse! gemu ei.

- Se pare că amintirile tale despre noaptea aceea sînt șterse. Ale mele nu. Neal m-a plesnit de mai multe ori în timp ce-mi spunea să tac. Hutch a fost cel mai brutal. El mi-a făcut cel mai mult rău.

Pielea lui Lamar căpătă o nuanță verzuie sub candelabru din hol.

- Tu ai ezitat, totuși ai făcut-o și tu.

- Pentru că nu aveam de ales, Jade.

- Nu aveai de ales? Dar ce aveam eu de ales?

- Dacă aș fi vrut să opresc faptele, ce-aș fi putut face? Să-i bat pe Neal și Hutch? Rise scurt, ca un lătrat. Sigur. Acum înțeleg. Tu nu înțelegi?

- Nu, replică ea, cu ochii în flăcări. Pentru că și dacă nu puteai opri lucrurile, puteai să nu participi. Puteai sta deoparte și să mă ajuți. Puteai să ieși în față și să susții relatarea mea asupra celor întîmplate.

- Neal m-ar fi omorît.

- Ai stat și ai lăsat ca reputația mea să fie călcată în picioare. N-ai spus nimic cînd Neal l-a luat în rîs pe Gary și în cele din urmă l-a împins spre sinucidere.

- Nu puteam spune nimic, Jade. Trebuia să merg mai departe cu Neal. Îmi pare rău. Lacrimi îi străluceau în ochi. Tu ești puternică. Totdeauna ai fost puternică. Lumea te admiră. Nu știi ce înseamnă să ai doar doi prieteni.

- Știu cum este cînd n-ai nici unul! În ultimele luni de singurătate din anul absolvirii, fusesem umilită de toți, în

afară de Patrice Watley.

Lamar își bîlbăia scuzele cu sinceritate.

- Nu-ți poți închipui ce înseamnă să fii sub influența lui Neal. Abia în anul acesta m-am despărțit în sfîrșit de el și nu i-a plăcut deloc. Am locuit împreună în casa aia veche...

- Nu mă interesează.

- Oricum, m-am mutat de acolo în primăvara trecută, înainte de terminarea semestrului și, după aceea, n-a mai vorbit cu mine săptămîni în șir. La fel a acționat cînd s-a însurat Hutch. Apropos, știai că s-a căsătorit cu Donna Dee Monroe?

- Ei se merită unul pe celălalt.

- Hutch a jucat fotbal cîțiva ani. Neal era chiar gelos pe echipă. După aceea, în ultimul an, Hutch a uimit pe toată lumea înrolîndu-se la marină. Neal spunea că voia să plece de lîngă Donna Dee pentru că ea îl tot bătea la cap că facă un copil. Acum ei locuiesc în Haway, dar am auzit că se vor întoarce curînd în Statele Unite. Hutch tot nu e încă tată.

Ar putea fi. Gîndul o făcu pe Jade să se cutremure.

- Pentru asta ai venit aici, Lamar? Să-mi dai vești noi despre violatorii mei?

- Jade, aproape am leșinat cînd ai deschis ușa aia azi dimineată. Eram mut de frică.

- Frică? întrebă cu un rîs amar. Te-ai temut că aș putea să te omor?

- Nu, mai rău. Mă temeam că ai să întinzi un deget acuzator și ai să începi să strigi viol!

- Am încercat asta odată și nu a ajutat la nimic.

- Disprețul tău este justificat.

- Bravo, mulțumesc, Lamar. Mă bucur că am aprobarea ta.

- N-am vrut să spun ceea ce ai înțeles tu. Își lăsă capul în jos și se uită la podea, oftînd.

- Cred că ar fi mai bine să pleci.

- Încă nu ți-am spus ceea ce aveam să-ți spun.

Ea îl privi fix, cerîndu-i parcă să nu se mai lungească.

- Vreau să înțelegi de ce... de ce a trebuit să merg împreună cu ei în seara aceea. În acel moment al vieții noastre, Hutch ar fi făcut orice i-ar fi spus Neal. În plus, cred că Hutch te plăcea pe tine.

- Cum poți face violul atât de demn încât să fie ceva romantic? Ea își lăsă brațele pe lângă corp, cu mâinile strânse pumni. Singura deosebire între ce mi-ai făcut voi mie și crimă este că eu sunt încă în viață. Iar dacă Neal v-ar fi spus, ție și lui Hutch, să mă omorâți, probabil că aș fi moartă.

Ochii lui cerșeau indulgență.

- Tot ce ai spus, Jade, e adevărat. A fost o crimă, un act violent de răzbunare asupra lui Gary pentru că l-a fost superior lui Neal în cearta aia de la Dairy Barn. Cel puțin, pentru Neal, asta a fost. Și totdeauna vorbea de felul cum te porți de sus cu el. Cred că-i părea rău că-l preferi pe Gary și nu pe el. Pentru Hutch... ridică din umeri, am și eu teoriile mele, dar numai Hutch știe de ce a venit.

Se opri și trase adânc aer în piept.

- Pentru mine a fost un test al bărbăției. Trebuia să le dovedesc lor și mie însumi că eram bărbat. Din nefericire, n-am reușit.

Jade îl privi tăios. El înălță capul și o privi direct în ochi.

- Sunt homosexual, Jade. Rise. Cred că sunt un studiu de caz clasic - tată slab, mamă dominatoare. Bănuielile mele despre mine însumi nu s-au confirmat decât după primul meu an de depravare morală ca student, când am regulat o grămadă, dar nu prea mi-a făcut plăcere.

În vara următoare, am întâlnit la Palmetto un bărbat. Era profesor la clasele mici de liceu, pînă a fost descoperit pipăind un elev în camera de odihnă a băieților. Mama mea nu putea ghici cît de distrus am fost cînd m-a sunat să-mi spună ultimele zvonuri locale și mi-a relatat întreaga poveste sordidă în legătură cu iubitul meu. Cred că-i făcea plăcere să inițieze linerii convertiți ca mine. Oricum, a plecat undeva spre Est. Prima mea poveste de dragoste s-a terminat în tragedie.

- La fel și a mea.

- Da, spuse el încet, uitîndu-se în altă parte. Am atras prieteni și iubii noi la facultate. Unul a devenit gelos din cauza activității mele sexuale cu femei la bacanalele lui Neal. Participam, pentru că nu voiam ca Neal să aflu despre mine. Să ferească Dumnezeu să aflu mama mea vreodată. Probabil că mi-ar pune clanul în cap. Poți să-ți imaginezi reacția ei dacă ar afla că arborele familiei Cowan va muri pentru că fiul ei e homosexual?

Graham ar putea fi un Cowan, dar Myra Jane nu va ști asta niciodată.

- Încă nu a aflat nimeni pînă acum, mărturisîi Lamar. Dar, după ce te-am văzut azi, volam ca tu să știi. M-am gîndit că te-ar putea ajuta să înțelegi de ce am făcut ce-am făcut.

Pentru cîteva momente Jade îl privi cu un dispreț arzător.

- N-ai venit aici să-mi explici ceva în folosul meu, Lamar. Ți-ai mărturisit păcatul pentru că vrei ca eu să te iert. Ei bine, n-ai noroc. Preferințele tale sexuale nu justifică violul.

Nu m-ai violat doar pe mine, ai provocat moartea lui Gary. Chiar dacă aș putea să te iert pentru prima vină, mai sigur ca iadul că nu ți-aș putea-o trece cu vederea pe cea de-a doua. Nu, Lamar, atît cît am să trăiesc, am să te fac răspunzător.

Pînă te-am văzut azi dimineață, aveam părerea greșită că timpul m-a anesteziat. Apoi ai apărut tu aici, și totul a venit repede înapoi, la fel de îngrozitor și de viu ca atunci, eram din nou pe spate, în noroiul umed, rugîndu-mă de voi să nu faceți asta.

Ochii ei se îngustară, amenințători.

- N-am să uit niciodată, și atît timp cît voi ține minte, voi rămîne neiertată.

El se uita fix, într-un punct în spatele umerilor ei. Linile frumoase ale chipului său erau trase de tristețe și rosele. În cele din urmă, privirea lui se îndreptă spre ea.

- Asta mi-am și închipuit că vei spune. M-am gîndit -

am sperat – că merita o încercare.

Se întoarse spre ușă, dar se opri și veni îndărăt.

– Nu cred c-ar ajuta la ceva să adaug că-mi pare rău.

– Nu.

Demoralizat, dădu din cap și ieși, trăgând ușa după el s-o închidă. Jade se repezi la ușă și-o încuie iute. Își apăsă fruntea de lemnul tare pînă o duru. Cuvintele lor zeflemitoare îi răsunau în cap. Neal îi ținuse brațele și îl îmbolea pe Lamar să treacă la rînd, Hutch gîfînd după oboseala recentă, îl numi pe Lamar fătălău și-l făcu mofturos. Acoperindu-și urechile, Jade se întoarse cu spatele la ușă și se lăsă să alunece în jos pe lingă suprafața ei rece, pînă se așeză pe podea. Își lăsă capul pe genunchii ridicați și, la fel ca în noaptea aceea, gemu plîngător.

– Nu, vă rog, nu!

Dar Lamar o făcuse oricum și părăsise extrem de mindru de el după aceea. Cum îndrăznea să vină acum la ea să-și fluture conștiința vinovată, să-și dezvăluie secretul chinurilor și să-i ceară iertare?

Lui i se părea probabil că ea supraviețuise incidentului și se simțea bine. El nu știa că, și după luni de terapie, era incapabilă să accepte sau să răspundă afecțiunii unui bărbat. Acea noapte se imprimase în sufletul ei la fel de neșters ca un semn din naștere. Niciodată nu va scăpa de ea. Era o sentință pe viață și nu putea cere nimănui să o împărtășească cu ea, mai ales cuiva atît de prețios ca Hank.

Datorită împrejurărilor, putuse să-l evite în ziua aceea. Dar miine îi va spune că nu va fi nicicînd în stare să-și exprime fizic dragostea. Îi era imposibil să fie ceea ce el dorea ca ea să fie. De data aceasta, trebuia să-l facă să o creadă și să accepte.

Întunecimea din inima ei se potrivea cu noaptea. Tăcerea din casă o înconjură. Jelea pentru Graham, care nu-l va mai avea pe Poppy în viața lui. I se rupea inima pentru Cathy care își pierduse soțul și cel mai bun prieten. Era mîhnită pentru Hank și pentru durerea pe care l-o va

provoca.

În orele negre ale nopții, aproape că îl invidia pe Mitch pentru pacea nou găsită.

Jade absolvi colegiul Dander în fruntea anului ei. În cuvîntul ținut la deschiderea festivității, îi mulțumi în public răposatului decan, doctorului Mitchell Hearon, pentru că a avut încredere în ea. Cathy făcu zeci de fotografii cu ea, cu tocă și capă, și dădu o recepție în onoarea ei.

În ziua în care Jade plecă pentru ultima oară din magazinul domnișoarei Dorothy, spatele bătrînei femei era la fel de drept ca totdeauna, dar avea lacrimi în ochi.

– E ca și cum mi-aș pune prăvălia la vînzare, se amiorcăi ea. Or să-mi trebuiască săptămîni pînă să-mi găsesc pe cineva care să te înlocuiască.

De fapt, voia să spună că nu o va putea înlocui niciodată pe Jade și asta știau amîndouă. În ultimul an în care fusese angajată acolo, Jade supraveghease toate comenzile magazinului. Cei alți salariați îi erau subordonați. Domnișoara Dorothy fusese doar o firmă.

– Vreau să ai așa de la mine, spuse ea, dîndu-i lui Jade un plic alb. Înăuntru era primul cec pe care domnișoara Dorothy îl semnase de ani de zile.

– Cinci mii de dolari? exclamă Jade cînd citi scrisul ca un păianjen.

– I-ai meritat. Dacă ți l-aș lăsa prin testament, ar ajunge la draclii ăia de avocați, zise ea cu arșag.

– Nu știu ce să spun...

– Spune la revedere! Pleci, nu-i așa?

De teamă să nu rupă oasele fragile ale domnișoarei Dorothy, Jade n-o îmbrățișă așa de tare cît ar fi dorit. Îi va lipsi magazinul și proprietara lui excentrică, dar nu chiar atît de mult cît avea să-i lipsească Cathy. Părăsirea lui Cathy va fi mult mai grea decît separarea de mama ei.

Cînd ajunse acasă, se opri pe alee privind casa și

amintindu-și dimineața aceea în care îl adusese cu îndrăzneală pe Graham pe scările din față. Acum el ieși vioi prin aceeași ușă. Era un băiat voinic, cu ochi albaştri irlandezi, și o ușoară cută verticală în bărbie. Nici măcar nu gîfîia cînd ajunse la mașină.

– Cathy vrea să știe de ce stai aici în mașină?

– Pentru că mi-e groază să mă duc înăuntru să-i împărtășesc vestea, se gîndi ea. Lui îi spuse:

– Îl așteptam pe cel mai bun băiat al meu să vină aici și să mă ia.

– Pe mine?

– Pe nimeni altul. Ce ai făcut azi?

În timp ce mergeau spre casă, el sporovăia despre „Strada Sesame” și despre o călătorie într-un loc „cu multe flori”.

– La seră, spuse Cathy, care auzise sfîrșitul conversației lor. Toți trei urcară spre bucătărie, unde Jade venea de obicei cînd ea pregătea cina.

– Am cumpărat cîteva mușcate pentru ghivecele de la intrare.

– Vor fi frumoase acolo. Ce culori!

Jade încerca să mențină vie conversația, dar cînd se opri își dădu seama că e vina ei, nu a lui Cathy. Nu mai putea prelungi inevitabilul.

– Cathy, trebuie să-ți spun ceva.

– Mă întrebam cînd vei ajunge în sfîrșit la asta. Știam că te frămîntă ceva.

Ea se așeză la masă, în fața lui Jade. Graham colora într-o carte mare, cu limba bine înfiptă în colțul buzelor.

– Nu știu cum să-ți spun altfel decît să-i dai drumul.

Jade inspiră adînc.

– Am acceptat o slujbă la o fabrică de confecții la Charlotte.

– În Carolina de Nord?

– Da. Sperasem să găsesc ceva mai aproape de Morgantown, dar, după cum știi, colegiul este unica industrie aici. Este o slujbă bună, cu un salariu respectabil pentru început. Am să lucrez direct cu vice-președintele

care se ocupă de achiziții. O privi pe Cathy cu un apel tăcut de înțelegere. Deși înseamnă că eu și Graham trebuie să ne mutăm, este o ocazie prea bună pentru mine ca s-o desconsider.

Jade era pregătită să o prindă, în cazul în care Cathy ar fi căzut plîngînd de durere. Dar chipul femeii mai vîrstnice se luminea ca un pom de Crăciun.

– Îmi place ideea unei schimbări. Cînd plecăm?

Capitolul cincisprezece

TALLAHASSEE, Florida, 1983

Aproape toată lumea din avionul care zbura peste Atlantic adormise la mijlocul filmului stupid. Dillon nu putea să doarmă. Scaunul nu fusese destinat pentru un bărbat de dimensiunile lui. Singurul lucru pe care-l putea face era să-și sprijine capul de spătar și să închidă ochii.

Auzind-o pe Debra mișcându-se, se întoarse să se uite la ea. Îndreptă pătura peste fiul lor care dormea, apoi privi spre Dillon și zîmbi.

– Călătorește ușor, șopti ea. Nimeni n-ar ghici că ăsta e primul lui zbor.

Charlie, în vîrstă de șase luni, dormea pe spate într-un port-bebe capitonat. Cînd sforăi în somn, părinții care îl adorau se uită din nou unul la altul și zîmbiră.

– Încearcă să dormi, spuse blînd Dillon. Întinse mîna peste scaunul care-l despărțea ca să-i mîngie părul. Familia ta n-o să ne lase o clipă de liniște de îndată ce vom ajunge la Atlanta.

– Glumești? Vor fi atît de uluiți de Charlie încît noi vom

fi total ignorați.

Îi trimise o sărutare, apoi se așeză mai confortabil sub pătura companiei aeriene și închise ochii.

Dillon continuă să o privească, inima umplîndu-i-se de emoție cînd își aminti cum era cît pe-acî să o piardă cu un an și jumătate înainte. Luni de zile după boala rezultată ca urmare a pierderii copilului lor, Debra avusese o gravă depresiune. Părinții ei au venit în Franța ca să ajute la îngrijirea ei în greaua încercare fizică prin care trecea. Cei doi Newberry rămaseră cît putură, apoi o lăsară în grija lui Dillon, care nu era prea bine pregătit să facă față deznădejdii ei.

Ea nu arăta nici un fel de interes ca să-și reia vechile activități, inclusiv lecțiile de bucătărie. Nu mai ținea apartamentul curat. Cînd Dillon se întorcea de la lucru seara, el trebuia să facă gospodărie. Rufele se îngrămădeau pînă cînd el găsea timp pentru ele. Debra dormea toată ziua. Acesta părea singurul mod prin care ea putea face față disperării.

Dillon suferea pentru copilul pierdut lucrînd pînă la capătul puterilor. Oboseala fizică era panaceul lui. Epuizarea îl făcea să uite pe moment. Debra nu-și găsisese o asemenea ușurare a durerii ei. Refuza chiar să discute problema cu Dillon, ori de cîte ori el ataca subiectul, cu gîndul că, vorbind despre acest lucru, ar putea-o vindeca. Se consultă cu obstetricianul ei și fu sfătuit să-i lase timp.

– Doamna Burke a suferit o grea durere sufletească. Trebuie să aveți răbdare cu ea.

Dillon a fost un exemplu de răbdare. Îi lipsea însă răbdarea în privința platitudinii așa-zîșilor profesioniști. Cînd trecură săptămîni și nu văzu nici o îmbunătățire, se gîndi să o trimită acasă pentru un timp. Crezu că, alături de familia ei numeroasă, spiritul ei s-ar înzdrăveni și i-ar reveni optimismul.

Totuși, nu fu în stare nici măcar să sugereze acest lucru. Îl supăra văzînd-o privind neliniștită în spațiu, dar ar fi fost mai rău să n-o vadă deloc. Neavînd de ales, își puse la încercare răbdarea pe care i-o recomandase doctorul.

În acest răstimp, singura obsesie a Debrei a fost sexul. De îndată ce trupul ei se însănătoși, ea îl îndemna să facă dragoste cu ea, deși cuplarea nebunească dintre ei nu reprezenta ceea ce gădea Dillon despre a face dragoste. Actul nu era determinat de pasiune sau dorință, ci de disperare. Plăcerea nu era scopul nici unuia dintre ei. El dorea să o facă să depășească izolarea ce și-o autoimpusese. Ea voia să rămână din nou însărcinată, cît se putea de repede.

N-aveau timp de mîngieri. În fiecare noapte, se agățau unul de altul înfierbîntați, clătîind patul într-o împerechere frenetică. După aceea, Dillon se simțea golit și lipsit de bucurie, dar continua s-o facă, deoarece acele cîteva minute erau singurele din zi cînd Debra dădea semne de viață.

În momentele în care lui Dillon îi venea să-și smulgă părul de ciudă, se îmbărbăta spunîndu-și:

– Cel puțin, nu-l am pe Haskell Scanlan să mă lupt cu el.

Forrest G. Pilot contramandase concedierea contabilului ordonată de Dillon, dar i-a dat altă slujbă în Statele Unite. Acest lucru era satisfăcător pentru Dillon. Nu-i păsa ce făcea sau unde se afla Scanlan, atîta vreme cît ieșise din viața lui. Înlocuitorul lui Scanlan era un francez, mult mai înțelegător, care vorbea o engleză fără greșală.

Debra suferi o schimbare de 180 de grade în ziua în care se confirmă că era însărcinată. Cînd Dillon ajunse acasă, i se aruncă în brațe de îndată ce intră pe ușă. O asemenea exuberanță era alit de neașteptată, încît acesta căzu pe spate. Ea ateriză peste el, rîzînd așa cum făcuse înaintea dezastruoasei călătorii la Zermatt.

– Sint însărcinată, Dillon. Sint însărcinată!

Înainte de a avea timp să-și revină din surprindere, ea îi desfăcea cămașa, sărutîndu-i cu lăcomie pieptul și gîtul. Făcurea dragoste pe podea și fu ca mai înainte – cu fervoare temperată de dragoste și gingășie.

– Isuse, ce bine e că te am din nou, șopti el cu înverșunare.

Ca și cînd s-ar fi ridicat o perdea opacă, viața lor deveni din nou însoțită. Viața era frumoasă, dar acea Nemesis a lui – pesimismul – îl chinuia în timpul sarcinii Debrei. Ce se va întîmpla dacă tragedia va lovi din nou? Debra ar putea suferi o nouă depresiune, pe care nici unul dintre ei n-ar avea forța s-o suporte. Pe cînd ea se apropia de al doilea trimestru, perioada în care pierduse primul copil, îngrijorarea lui Dillon ajunse la un apogeu violent. Într-o seară anunță brusc:

– Te trimit să naști copilul acasă și nu vreau nici o discuție.

– Dar sînt acasă.

– Știi ce vreau să spun. În Georgia. La mama ta. Ea o să albea grijă să nu te obosești, așa cum de altfel e necesar. Vreau ca pruncul nostru să se nască pe teritoriu american.

Ea îl privi șmecherește.

– În sfîrșit ai una, nu-i așa?

– Una, ce anume?

– O amantă. După vecinul nostru de jos, toți francezii au cel puțin una. El m-a avertizat că e doar o chestiune de timp pînă o să te adaptezi obiceiului, mai ales de cînd silueta mea nu mai este zveltă și seducătoare.

– Ești al naibii de seducătoare, rînji el, punîndu-și mîinile pe abdomenul ei umflat. Îi ridică bluza și îi sărută pielea întinsă. Buzele înaintară spre sîinii ei fără sutien.

– Și tu ai adoptat cîteva obiceiuri franțuzești, șopti el în timp ce își plimba limba peste un sfîrc maroniu.

– Toate sutienele mele sînt prea mici acum.

Ea își prinse în palme sîinii și i-i oferî. Gura lui o mîngîie, pînă cînd suspinele lor amestecate dovediră că vecinul de jos nu avea dreptate.

Mai tîrziu, cînd ea stătea cu spatele lîngă pieptul lui și el cu mîinile protectoare pe pîntecele ei, ea întrebă somnoroasă:

– Cînd vrei să mă trimiți pachet la mama?

– Las-o moartă, oftă el, sărutîndu-i urechea. Nu pleci nicăieri.

Doar după ce îl ținu în brațe pe fiul său nou născut,

care se agita și țipa, Dillon își slăbi vigilența în privința soartei capricioase. În ochii tatălui său, Charles Dillon Burke era un miracol. Din primul moment când îl văzu, Dillon fu încântat de copil și de calitatea de tată în general.

Continua să aibă succese în muncă. Clădirea asigurărilor fu terminată spre mulțumirea tuturor. Forrest G. Pilot însuși venise din Florida să o inspecteze personal. A îmbătrânit mult, se gândi Dillon, și părea marcat de o povară, totuși îl laudă pe Dillon pentru munca bună și își demonstră aprecierea sub forma unui premiu în bani lichizi.

– la o vacanță plătită de șase săptămîni. Asta îți va da timp să te muți înainte de a te prezenta din nou la lucru.

Înainte de a se întoarce la Tallahassee, ei plănuiau să petreacă cel puțin două săptămîni la familia Newberry din Atlanta, ca să le dea prilejul să-l cunoască bine pe cel mai nou nepot. Dillon era increzător că Forrest G. avea planuri mari în privința lui. El depășise așteptările bărbatului mai vîrstnic.

Șprijinindu-și capul pe perna scaunului tare, Dillon închise ochii mulțumit. Peste zgomotul motoarelor avionului, putea auzi respirația regulată a Debrei și sunetele dulci, guturale, pe care Charlie le scotea în somn.

– Ce naiba înseamnă asta? urlă Dillon. Unde-i Forrest G.? Ce cauți la biroul ăsta?

Haskell Scanlan se lăsă pe spătarul somptuosului fotoliu de piele și îl privi pe Dillon cu îngîmfare.

– Am privilegiul să te anunț că domnul Pilot nu mai lucrează aici.

Lui Dillon i-a trebuit fiecare dram de autocontrol ca să nu răstoarne biroul, să nu-l apuce pe Scanlan de gîtul uscățiv și să-l strîngă pînă își dă sufletul. Era un șoc teribil pentru prima zi de întoarcere.

Cînd zărise firma necunoscută la parcare, sperase că înseamnă doar un nume și o inscripție nouă a companiei

inițiale. Dar, de îndată ce intră în ceea ce fusese biroul lui Forrest G., fu întîmpinat de o surpriză neplăcută. Întreprinderea Pilot Engineering avea noi proprietari și o altă conducere – iar în frunte era Haskell Scanlan.

Dillon se uită sever la vechiul său dușman.

– Ce s-a întîmplat cu Forrest G.?

Degetele lungi ale lui Scanlan alunecau înainte și înapoi pe muchia biroului lucitor.

– Monstrul tău s-a pensionat.

Dillon pufni.

– El n-ar fi eliberat scaunul ăsta fără să se lupte.

– S-au întîmplat multe lucruri neplăcute, recunosc Scanlan cu o figură nesinceră. Mă surprinde că n-ai citit despre asta în ziare.

– Am fost ocupat cu instalarea familiei mele. Ce s-a întîmplat?

– Cu activul pe care-l avea la dispoziție, compania pentru care lucrezi acum a decis că poate realiza mai mult decît făcea dl. Pilot.

– Cu alte cuvinte, a fost o schimbare forțată. A venit o adunătură și l-a scos cu forța pe Forrest G. Ochii lui Dillon se îngustară privindu-l pe Scanlan. Mă întreb cine le-a furnizat informațiile interne.

Rînjetul lui Scanlan era la fel de nesuferit ca scîrjitul unghiilor pe o tablă de școală.

– Am făcut ce-am putut ca să-l ajut pe noul proprietar.

– Sînt sigur de asta, răspunse Dillon. Sînt sigur că l-ai pupat în fund pînă ți-ai ros buzele.

Scanlan se ridică brusc din fotoliu, ochii îi clipeau furios, obrajii îi erau umflați ca de viperă. Dillon se aplecă peste birou.

– Hai, Scanlan, lovește-mă. Te rog. Dă-mi un motiv valabil să te bat măr.

Scanlan se dădu un pas înapoi.

– Dacă ții la slujba ta, mai bine ai avea grijă cum vorbești cu mine, domnule Burke. N-am concediat nici un singur funcționar de cînd am preluat controlul, dar este inevitabil. Nu mi-ar părea rău ca dumneata să fii primul

care pleacă.

Dillon fu tentat să-i spună lui Scanlan să se ducă să se reguleze singur și apoi să iasă din birou ca o furtună. Dar la ce bun? Nu era lipsit de bani, mulțumită premiului pe care i-l dăduse Forrest G. Totuși, făcuse o mulțime de cheltuieli cu mutarea. Nu erau chiar atât de multe slujbe la dispoziție în Tallahassee și nu le putea cere Debrei și lui Charlie să se mute din nou, după ce abia se instalaseră.

Hotărâseră să nu-și cumpere o casă pînă nu se familiarizau mai mult cu orașul. În schimb, închiriaseră o casă într-un cartier curat, respectabil. Curtea era mai mică decît ar fi dorit Dillon și avea un singur copac. Dar Debrei se pare că-i plăcea.

Pentru moment ar fi fost o prostie să muște mîna care-i hrănea.

– Ce poți să-mi oferi? mormăi el.

Scanlan își aranjă dunga de la pantaloni și se așeză din nou. Întinse mîna după un dosar, îl deschise și urmări cu degetul arătător o coloană de cifre.

– A, este o cămăruță la etajul al doilea care-i liberă. Numărul 1120. Poți să-ți muți azi lucrurile acolo și să începi de mîine.

– Mă pui înapoi la planșa de desen? țipă Dillon. Ce dracu' ai de gînd?

– Asta-i singura slujbă pe care o am la dispoziție. O accepți sau o refuzi.

Dillon mormăi un șir de obscenități franțuzești.

– Cred că nu mai e necesar să-ți spun, adăugă Scanlan, că slujba de desenator nu se plătește ca munca de șantier, așa încît salariul ți va fi scăzut potrivit cu situația.

– Cred că te bucuri de asta, spuse Dillon.

Scanlan zîmbi satisfăcut.

– Enorm.

– Nu pot să mă întorc la desen. Trebuie să existe altceva.

Scanlan îl cîntări un moment, apoi își roti fotoliul și scoase un dosar din sertarele dulapului din spatele lui.

– De fapt, tocmai mi-am amintit de ceva. Am

achiziționat recent o proprietate în Mississippi care are nevoie de o renovare masivă înainte de a putea fi folosită productiv și profitabil. Te interesează?

Dillon îi rezumă Debrei explicația.

– Așa că ori primesc slujba în Mississippi, ori o iau de la capăt cu desenatul.

Își lovi pumnul în palma cealaltă.

– Nu știu de ce nu l-am pocnit pe micul ăsta bastard și n-am plecat.

– Ba știu. Nu mai ești unul din ăia care se bat pe stradă. Ești un om cu familie, un profesionist, și n-o să permiți ca niște persoane slugarnice ca Scanlan să te înfrîngă.

– Da, dar acum, acest personaj slugarnic are în mîna atuurile și o știe al dracului de bine. După ce au plecat de la el, am încercat să stabilesc întrevederi pentru a căpăta o altă slujbă. Cred că am dat vreo două duzini de telefoane. Răspunsul a fost tot mereu același. Nimeni nu are de lucru. Nimeni nu angajează.

– În afară de faptul că vrei să-l scurtezi cu un cap pe Scanlan, ce ai de gînd să faci?

– Nu știu, Debra. Se trînti pe canapea și își frecă ochii obosit. Sînt al naibii de sigur că nu vreau să mă întorc la desenat.

– Atunci, o să primești cealaltă slujbă și o să ne mutăm în Mississippi.

Dillon îl luă pe Charlie din poalele Debrei și îl așeză pe brațul lui. Copilul apucă strîns degetul arătător al tatălui său.

– Am o alternativă. Nu e prea grozavă, dar ai în vedere că e o soluție temporară.

După ce își expuse planul alternativ, ea îl întrebă:

– Unde ai să locuiești?

– Pe șantier, într-un trailer. Pot să mă descurc doar cu un pat, un frigider mic și un reșou electric.

– Dar baie?

- Am să folosesc W.C.-ul chimic. Iar clădirea la care voi lucra are dușuri. Scanlan mi-a dat planurile să le studiez înainte de a lua o hotărâre.

Expresia de pe chipul ei arăta lipsa de entuziasm.

- Ai să vii acasă la fiecare sfârșit de săptămână?

- Fără îndoială. Jur.

- Nu știu de ce nu ne putem muta cu toții în Mississippi.

- Pentru că Scanlan m-ar scoate probabil din slujbă în clipa în care ne-am instala. Ar putea să joace șotronul cu noi la nesfârșit.

- Dar și asta poate fi fără sfârșit, spuse ea plângăcios. Poate să te țină acolo pentru totdeauna.

Dillon dădu încapălnat din cap.

- N-o să mă atașez sufletește de această slujbă, așa cum am făcut când a fost vorba de clădirea de la Versailles. Am s-o părăsesc în momentul în care voi afla că s-a ivit ceva. Am lăsat oferte în tot orașul. Ceva trebuie să apară curînd.

Scanlan nu mi-a iertat niciodată că am trecut peste el în Franța. S-a răzbunat pe Forrest G. și acum mi-a dat să aleg între o porcărie mică și a mă întoarce îndărăt în una dintre acele afurite cutii de sticlă. El se așteaptă să o accept pe asta, că-i mai ușor. Nu vreau să-i dau bastardului satisfacția.

Ținîndu-l pe Charlie pe un braț, o trase mai aproape pe soția sa și o sărută pe timp.

- Ai încredere în mine, Debra. Asta-i cea mai bună cale. Săptămînile vor trece atît de repede, încît nici măcar n-o să ai timp să-mi simți lipsa.

Din nefericire, aranjamentul cu naveta nu era nici atît de temporar și nici atît de ușor pe cît sperase Dillon. Locuința lui la Mississippi era mizeră, dar nu-i spuse Debra despre asta, pentru că ea se străduia să aibă o poziție favorabilă.

Nu se întrezărea vreun sfârșit. Ploi excepționale făcuseră ca șantierele de construcții din Sud să fie pustii. Se făceau reduceri masive de personal. Nimeni nu voia să angajeze un inginer constructor, indiferent cît de

inteligent, de ambițios sau de hotărît ar fi fost.

Dillon cumpărase o mașină nouă cînd au fost în Atlanta. I-o lăsă Debrai, iar el făcea lunga călătorie din și spre Mississippi pe o motocicletă veche. Sosea acasă în fiecare vineri seara tîrziu și trebuia să plece duminică după-amiază devreme. Asta abia îi lăsa timp să se odihnească de sfârșitul de săptămînă obositor, înainte de a fi deja luni dimineața.

Munca în sine nu era creatoare. Cea mai mare parte implica îmbunătățiri interioare. Înlocui ziduri care se prăbușeau, reconstrui plafoane care cădeau, repară podele. Clădirea era veche și urîtă, iar cînd el o va termina va rămîne tot veche și urîtă. Totuși el lucra cu aceleași standarde rigide ca și cînd clădirea ar fi fost nouă. Ținea strîns frînele și insista ca muncitorii să se implice 100 % în activitate. În plus, nu voia să-i dea lui Scanlan nici o centimă de avantaj asupra lui. Putea să-l anunțe sau să-l dea afară din pică, dar niciodată pentru muncă de proastă calitate.

Situația era apăsătoare pentru familia lui Dillon. Pentru că îngrămădeau atît de multe împreună la sfârșitul de săptămînă, trebuiau să facă eforturi mari, iar asta le răpea o parte din bucurie. Treburile casei, pe care Debra nu le putea face, cădeau în sarcina lui Dillon. În mod obișnuit, nu l-ar fi deranjat să le facă, dar cheltuia ore prețioase în fiecare sîmbătă dimineața făcînd lucruri mărunte, cînd ar fi vrut doar să doarmă, să facă dragoste cu soția și să se minuneze de creșterea rapidă a fiului său.

Deși erau înconjurați de familii tinere ca și ei, nu aveau o viață socială. Toate astea începuseră să se simtă la Debra. Ea își petrecea toată săptămîna, o săptămînă după alta, singură cu un copilăș mai mic de un an. Se ocupa de Charlie și era o mamă bună, dar nu avea nici o posibilitate de autoexprimare și nu părea înclinată să se amestece în activitățile cartierului. Dillon observă semnele crescînde ale unei depresiuni și asta îl înspăimîntă.

Într-o duminică după-masă, cînd se pregătea să plece în lunga călătorie spre Mississippi, o strînse în brațe.

– O să-mi iau liber vinerea viitoare și o să vin acasă cu o zi mai devreme. Crezi că o să poți suporta asta?

Zimbetul ei era nesigur, dar strălucitor.

– O, Dillon, chiar vii? Ar fi minunat.

– N-am făcut toate treburile de pe listă săptămîna asta. O să am destul timp săptămîna viitoare să le fac pe toate și să și lenevesc. Găsește pe cineva să stea cu copilul simbătă seara. O să ne îmbrăcăm frumos și o să ieșim. Cină. Dans. Film. Ce-o să vrei tu.

– Te iubesc, spuse ea, îngropîndu-și nasul în gulerul cămășii lui. Rămaseră îmbrățișați, se mai sărutară pînă cînd trebui să facă din nou dragoste cu ea sau să plece. Cu regret, își luă casca. Debra îl urmă pînă la ușă, purtîndu-l pe Charlie care învățase să-i facă pa-pa cu mîna.

Dillon nu îndrăzni să ceară oficial o zi liberă de la Scanlan, așa că îl mitui pe unul dintre subalternii lui să supravegheze lucrul în timp ce el era plecat. Îi costa doar o ladă de bere.

Joi după-masă, o sună pe Debra.

– N-o să-mi spui că nu mai vii, nu-i așa? Întrebă ea îngrijorată.

– Ah, tu, neîncrezătoare. Sigur că vin. Își coborî vocea și adăugă cu accent de Groucho Marx.

– Am de gînd să vin o grămadă săptămîna asta.

Ea rîse.

– Ce faci?

– Îți pregătesc niște surprize.

– Mm, abia aștept. Fiul meu e ăla care se aude pe-acolo?

– Țîpă, știe că vorbesc cu tine.

– Spune-i că voi fi acolo peste cîteva ore.

– Fii atent, Dillon. Vremea aici e îngrozitoare.

– Voi fi acolo mai repede decît te aștepti.

Vremea rea nu ar fi putut să-l oprească să facă drumul, dar cu siguranță l-a obligat să încetinească. În Florida era cea mai rece vreme înregistrată vreodată. Ploaia era puternică. Uneori bobițe de gheață loveau în vizorul căștii

de protecție. În mănușile de piele, mîinile îi înghețau încheștate pe ghidon. Cînd ajunse în cele din urmă, Tallahassee nu i se păruse niciodată mai frumos.

În momentul în care deschise ușa din față a casei, fu primit cu arome înnebunitoare ce veneau de la bucătărie. În mijlocul mesei, erau un vas cu flori proaspete și o prăjitură de ciocolată cu numele lui scris cu cremă. O friptură se rumenea în cuptor.

– Debra, unde ești? Își lăsă casca și mănușile pe un scaun și se duse spre partea din spate a casei, acolo unde erau dormitoare.

– Ești în baie? Se duse în camera lui Charlie, dar pătutul era gol.

– Ce faceți voi doi? Asta face parte din surpriză?

Dillon deschise ușa dormitorului principal și se opri să privească la soția și fiul său cum dormeau liniștiți pe pat. Charlie era ghemuit în curba brațului Debrei. Părul ei auriu arăta minunat, răspîndit pe pernă. Inima lui Dillon tresări de dragoste. Se străduise să facă pentru el un sfîrșit de săptămîna special. Se îndreptă spre pat, se așeză pe margine și mîngîie obrazul ei fără defecte.

Atunci își dădu seama că nu dormeau.

Haskell Scanlan lucra adesea pînă tîrziu în căutarea succesului, dar, într-o anumită seară, stătu chiar mai tîrziu ca de obicei. Se inserase de mult cînd părăsi clădirea. Mașina lui era singura care mai rămăsese în parcaj.

O siluetă înaltă apărură întunecată și îi tăie calea. Chiar înainte ca Scanlan să-și poată exprima uimirea, un pumn îl pocni peste gură cu impactul unui berbec, rupîndu-i toți dinții din față de la nivelul gingiei și împingîndu-i capul înapoi cu atîta putere, încît avea să stea sub aparatul de tracțiune două luni. Înainte de a se prăbuși, fu apucat de guler și lovit din nou. A doua lovitură îi fractură maxilarul. O ultimă lovitură o primî la mijlocul trupului; aceasta l-a

rupt splina.

Stătuse în spital o săptămână, semiconștient, înainte de a putea să comunice poliției pe cine suspecta de atacul brutal și se pare neprovocat.

Mașina poliției se opri la adresa pe care o dăduse el. Nimeni nu răspunse la sonerie. Cei doi ofițeri puseră întrebări vecinei de alături.

- După funeralii, le spuse ea, a rămas aici, câteva zile.

- Funeralii?

- Soția și fiul lui au murit, în urmă cu trei săptămâni, sufocați. Vă amintiți când a fost furtuna aceea cu gheață? Înainte să se culce, doamna Burke a aprins soba pentru prima dată în acest anotimp. Nu se aerisea bine și au murit în somn. Dl. Burke l-a găsit morți când a venit acasă.

- Nu știți unde este?

- Nu l-am văzut de peste o săptămână. Am presupus că s-a întors la lucru.

Ofițerii obținură permis de percheziție și intrară în casă. După câte își dădeau seama, nimic nu fusese schimbat din ziua accidentului fatal. Pe masă era un buchet de flori uscate, într-un vas cu apă urît mirositoare, stătută. Alături erau rămășițele unei prăjituri de ciocolată la care ajunseseră furnicile.

Nimeni nu-l văzuse pe dl. Burke la șantierul de construcții din Mississippi din seara de joi când plecase acasă. Colaboratorii lui își exprimaseră tristețea pentru moartea familiei sale.

- Era nebun după copilul ăla, spuse cineva. Vorbea tot timpul despre el.

- Dar față de soție?

- Fotografia ei mai e aici în trailer unde a lăsat-o. N-o înșela cu altele, dacă asta întrebați.

Haskell Scanlan n-a făcut prîngere în legătură cu atacul împotriva sa. Singurul suspect viabil dispăruse. Părea că pur și simplu părăsise totul.

Capitolul șaisprezece

PALMETTO, Carolina de Sud, 1987

- Un anormal, o fetiță! Puteți crede una ca asta? Neal Patchett clătină din cap cu neîncredere și luă încă o înghițitură de whisky cu apă.

Hutch Jolly era la fel de șocat ca și Neal de vestea despre Lamar. Doar că Hutch nu o spunea deschis.

- Eu n-am fost în preajma lui Lamar atît de mult în ultimii ani, remarcă el. Nu atît ca tine.

- Ce naiba vrea să însemne asta? Întrebă Neal defensiv.

- Pe dracu'. Nu vrea să însemne nimic decît că n-am fost prea mult prin preajma lui. Tu ai observat vreo schimbare la el de-a lungul anilor?

- Nu, iar asta poate însemna doar un singur lucru.

- Ce?

- A fost homo tot timpul, zise Neal. Toți anii ăștia cît s-a jînut ca scalul de noi, era un fătălău. Devin nervos cînd mă gîndesc la asta. Am locuit împreună cu tipul ăsta, Isuse!

Pînă atunci, Donna Dee se abținuse să se amestece în discuție.

– Felul cum vorbești de rău pe cineva care tocmai a murit, este rușinos. Nu-mi pasă că Lamar a fost homo, era totuși o ființă umană. Era prietenul nostru. Îmi pare rău de el. Neal chicoti.

– Ar fi trebuit să stai de vorbă cu bătrîna ta doamnă, Hutch. Să o lămurești cu cîteva chestii. Dacă-i pare rău după un homosexual, așa cum face ea, poate ar fi trebuit să se mulțe la San Francisco, așa cum a făcut Lamar.

Știi, continuă el, asta ar fi trebuit să fie primul indiciu. Mai întîi, s-a mutat din casa pe care am împărțit-o amîndoi, apoi l-a apucat agitația cu plecarea în California, de îndată ce absolvise. Care om cu mintea întregă ar fi vrut să trăiască printre toți anormalii ăia, dacă n-ar fi făcut parte dintre ei? Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că-i fălău.

Donna Dee deschise gura să spună ceva, dar Hutch îi aruncă o privire ca să-i atragă atenția și întrebă:

– A mai rămas ceva sos de scoici, dragă?

Nemulțumită, ieși din cameră și se duse la bucătărie. Adesea era nervoasă. În ultima vreme, se plîngea în legătură cu mutarea într-o casă mai mare. O cumpăraseră pe aceasta la întoarcerea din stagiul lui Hutch în Haway. Nu era mult mai bună decît ce avuseseră la început, dar era tot ce-și putuseră permite.

În plus, Donna Dee folosea problema casei – printre multe altele – ca o scuză pentru stările ei nervoase. Hutch ignoră zgomotele vaselor și trîntitul ușilor dulapurilor ce se auzea din bucătărie și îi mai turnă băutură oaspetelui său.

Neal mai era încă la subiectul morții recente a lui Lamar.

– Știi, boala aia de care a murit – cum se numește?

– SIDA, spuse Donna Dee cînd reveni la ei, trîntind o tavă cu sos și cartofi prăjiți.

– Taică-meu zice că numai homosexualii pot s-o aibă. Vine de la regulatul în fund. Ce stil o mai fi și asta?

Hutch muie cartofi în sos. Mușchii de pe urma fotbalului se transformaseră în grăsime adunată în jurul

mijlocului, dar continua să mănînce cu pofta unui atlet.

– În ziar scrie că a murit de pneumonie, mormăi el cu gura plină.

– Asta e ceea ce vrea Myrajane să creadă toată lumea, spuse Neal. Nici măcar nu l-a înmormîntat pe Lamar aici, în parcela familiei Cowan de care e atît de mîndră. A fost ars la crematoriu, în California. Grămada de cenușă n-a fost nici măcar atît de înaltă, spuse el, arătînd cu mîinile un spațiu de cîțiva centimetri. Am auzit că în ultimul timp nu cîntărea nici cincizeci de kilograme.

Rise.

– Isuse, puteți să vă închipuiți cum or fi fost funeraliile? Trebuie să fi fost ca un spectacol de bilci – o grămadă de homo smiorcîindu-se în jur. „Vai dragă, nu știu ce-am să mă fac fără prețiosul meu Lamar”, făcu Neal într-un falsetto cîntat.

Donna Dee sări în picioare.

– Ești și ai fost totdeauna un porc, Neal Patchett. Scuzați-mă. Și părăsi camera din nou. Cîteva secunde mai tîrziu, se auzi trîntindu-se ușa de la dormitor.

Neal își umflase un obraz cu vîrfurile limbii.

– Bătrîna ta doamnă e un butoi de veselie, Hutch.

Hutch se uită în direcția în care ieșise intempestivă Donna Dee.

– A trebuit să lucrez ore suplimentare și nu-i place să rămînă singură noaptea.

Singura slujbă pe care o putuse găsi cînd s-a demobilizat din marină, a fost la fabrica de soia. Donnei Dee nu-i convenea că el lucra pentru familia Patchett, deși nu voia să-i spună asta lui Neal. Întoarcerea la facultate nu fusese luată în considerare vreodată. Chiar dacă ar fi avut bani, îi lipsea dorința.

Donna Dee lucra ca secretară la cabinetul unui ginecolog. Unul dintre avantaje era că beneficia de tratament și consultații gratuite. Erau căsătorii de aproape zece ani, totuși nu rămăsese niciodată însărcinată. Ea se lupta cu sterilitatea cu un fanatism care îl uluia pe Hutch.

De-a lungul anilor, el încercase să discute cu ea

despre asta.

- Nu înțelegi obișnuia ea să țipe. Dacă nu avem un copil, atunci nu avem motiv să fim împreună.

El nu vedea nici o logică aici, dar nu continua discuția, deoarece aceasta se încheia totdeauna cu o ceartă care îl făcea să se simtă prost. Își închipuia că este o chestie de hormoni feminini pe care bărbații n-o pot înțelege. Chiar mama lui suferise de această maladie, pentru că voise mai mulți copii.

Cel puțin o dată pe săptămână, Donna Dee venea acasă de la lucru cu un articol despre o nouă metodă de reproducere pentru cupluri nefertile. Invariabil, metoda revoluționară de fertilizare îl implica pe el într-un mod înjositor și neplăcut.

Fie că se regulau pînă îl dureau testiculele, fie că trebuia să ejaculeze într-o pungă de plastic, ori ea se plimba prin casă cu un termometru în gură și cînd socotea că era momentul potrivit, spunea „Acum” și el trebuia să realizeze performanța, ori se întîmpla la miezul nopții sau în timpul mesei de duminică. O dată, îl prinsese chiar stînd pe closet și a bătut la ușa băii spunîndu-i:

- Nu-ți mai ridica pantalonii. Acum e momentul.

El era de părere că tactica ei nu era prea romantică.

Hutch se gîndea că nu trebuie s-o judece aspru pentru obsesia ei. Nu el era cel care nu funcționa bine. Analiza spermei era bună. Toți doctorii pe care-i consultaseră spusese același lucru. Donna Dee nu putea face un copil. Dar Donna Dee era al naibii de hotărîtă să facă unul. Era ca și cînd ar fi trebuit să dovedească lumii, lui și sîsiei că putea. El se temea că mania ei avea o legătură cu incidentul în care era amestecată Jade Sperry. Dar nu voia să fie sigur că sentimentul vinovăției era propulsorul. Donna Dee, așa că nu i-a sugerat niciodată acest lucru.

Neal își goli paharul de whisky și îl puse pe marginea masei de servit.

- Te-ai căsătorit prea devreme, Hutch. Nu ți-am spus eu? Dar n-ai vrut să mă asculți. Acum tu stai priponit în casă cu o nevastă care are un ghimpe-n fund, iar eu tot

mai fac pe cotoiul. Plescăi satisfăcut din buze. În fiecare noapte, altă pisicuță...

Aplecîndu-se înainte, îi spuse în șoaptă:

- Vino cu mine diseară. O să facem nițel scandal, ca pe vremuri. Nu pot să mă gîndesc la un rămas bun mai potrivit pentru prietenul nostru, Lamar.

- Nu, mulțumesc. I-am promis Donna Dee că mergem la film.

- Păcat. Apoi, cu un oftat, Neal se ridică și se duse spre ușă. Hutch îl urmă cu pași mărunți.

- Apropo, zise Neal, bătrînul meu mi-a spus să te întreb de măică-ta. Ce mai face?

- Bine, pe cît ne putem aștepta. A vîndut casa în cele din urmă și și-a luat ceva mai mic. Lucrează mult pentru biserică, își umple timpul, de cînd nu-l mai are pe tata ca să-l îngrijească.

Cu un an înainte, șeriful Fritz Jolly investiga o construcție care arsese și s-a rupt o grindă. Căderea i-a fracturat un șold. A fost spitalizat luni de zile. Chiar după ce a revenit acasă, nu și-a mai recăpătat puterea pe care o avusese și a făcut o complicație după alta, pînă ce a murit dintr-o infecție.

- Spune-i că a zis taică-meu că dacă are nevoie de ceva, să trîmbeze.

- Mulțumesc, Neal. O să-i transmit mesajul. O să-i pară bine.

- Să aibă grijă de ea este ultimul lucru de care ar trebui să se mai ocupe. Taică-tău ne-a făcut multe favoruri. Știi tu...Întinse mîna și bătî ușor în buzunarul cămășii lui Hutch. N-ar fi rău să ai un om cu mîntea deschisă în funcția de șerif. Cum îți place munca la fabrică?

- Pute ca un căcat.

Neal chicoti și îl bătî pe Hutch pe umăr.

- O să văd ce pot să fac.

Hutch îl apucă pe Neal de mîncă, în timp ce acesta încerca să plece.

- Ce vrei să spui?

Neal îi îndepărtă mîna lui Hutch.

– Mai bine du-te și vezi-ți de bătrîna ta doamnă. Cere-i scuze pentru porcu' de prietenul tău. N-am dat încă peste o femeie care să nu se moaie cînd îți ceri iertare.

Hutch își clătină capul lui mare, roșcovan, ca un cîine nervos.

– Spune-mi ce voiai să zici în privința slujbei mele de la fabrică.

Neal se încruntă, de parcă n-ar fi vrut să-i împărtășească un secret. Scăzînd vocea, spuse:

– Ar fi timpul ca cineva să se gîndească în mod creator în locul tău, Hutch. Șeriful care l-a înlocuit pe tatăl tău, după moarte, își ține fundul prea strîns, scîrțîie cînd umblă. Taică-meu crede că funcția asta are nevoie de o infuzie de sînge proaspăt. Acum înțelegi la ce m-am referit?

– Eu? făcu Hutch încet, pe măsura tonului conspirativ al lui Neal.

Neal zîmbi cu toată gura.

– Gîndește-te ce mîndră o să fie îndurerata de malcă-ta dacă tu ai să calci pe urmele tatălui tău.

– Am cerut o funcție de adjunct cînd am plecat din marină. Dar nu făceau angajări.

Neal își puse mîinile în șolduri și clătină din cap, de parcă l-ar fi plictisit un copil prostuț.

– Problema ta, Hutch, e că n-ai încredere. Oare familia Patchett a dat vreodată greș cînd voia să facă ce dorea? O vorbă aici, una colo – putem face să se îndepline anumite lucruri.

– Dacă aș avea o slujbă mai bună, cu siguranță că și aici, acasă, lucrurile ar fi mult mai ușoare.

Hutch privi spre spatele casei, unde Donna Dee stătea îmbufnată.

– Aș face aproape orice să ajung în postul șerifului.

Neal îi zîmbi viclean și îl bătu ușor pe obraz.

– Pe asta și contăm, Hutch. Pe asta contăm.

Ivan se relaxa în birlogul lui cu un pahar de Jack Daniels, cînd Neal ajunse acasă. El intră și se duse direct la dulapul cu băuturi. Menținînd suspansul, își turnă băutura.

Ivan, deja sătul de băutură, aruncă ziarul și întrebă:

– Ei, a mușcat nada?

– Tată, a înghițit-o ca un pește flămînd.

Ivan lovi cu palma brațul canapelei de piele.

– La naiba. Asta-i o veste bună. Ard de nerăbdare să-l dau personal afară pe bastardul ăla care e acum acolo. Va trebui s-o luăm desigur cu binișorul. Hutch va începe ca ajutor și o să-și facă drum în sus. Avem de așteptat un an, să zicem, cel mult optsprezece luni, iar în timpul asta să stăm cumînți cît ne cer legile de pe aici.

Neal îl salută pe tatăl său cu paharul ridicat.

– Ești bătrîn, dar tot mai ai niște atuuri băgate în mîneacă.

– Bătrîn, pe dracu, urlă Ivan. Încă mai pot întrece la șmecherii, la băutură și la curvăsărie un bărbat cu douăzeci de ani mai tînăr.

– Poate pe unii bărbați mai tineri cu douăzeci de ani decît tine, rînji Neal.

Ivan îl privi fix.

– Ascultă-mă, băiete. În ce privește băutura și curvăsăria, se pare că te descurci bine. Dar nu uita treaba. Nu cheltuești destul timp în privința asta. Trebuie să pui chestia asta înaintea whisky-ului și a femeilor, altminteri te scufunzi chiar înainte de a te arunca în apă.

– Muncesc, spuse Neal îmbufnat. Am fost la fabrică trei zile săptămîna asta.

– Iar celelalte patru le-ai petrecut uzînd pînă la țesătură cauciucurile la mașina aia nouă pe care ți-am cumpărat-o.

– La ce bun să-mi fac apariția la fabrică? Tot tu ești șeful. Și mi-ai respins toate ideile cu care am venit.

Arătînd supărat, Ivan împinse înainte paharul gol.

– Mai dă-mi un whisky.

Neal se execută dar nu o făcu cu plăcere.

Ivan bău din băutura proaspătă.

– Pentru moment, nu văd nici o nevoie să cheltuiesc bani pe îmbunătățiri sau ca să extindem afacerea. Dar, m-am gândit mult la viitorul nostru în ultima vreme și am hotărât că e timpul să te însori.

Neal tocmai ridică paharul spre gură. Îngheță, ridicând ochii spre tatăl său.

– Ce-ai hotărât?

– E timpul să te însori.

– Încurcă-te singur dacă ai chef.

– Nu primesc de la tine altelea baliverne, tună Ivan, lovind cu pumnul în brațul canapelei. Acum nu ești bun decât să conduci cu viteză, să bei strașnic și să alergi cu femeile ușoare.

Ivan își îndreaptă arătătorul spre fiul său.

– Dacă vrei să fii respectat și temut, primul pas este să te însori.

– Ce te face să crezi că vreau să-mi atîrn de gît o femeie plîngăcioasă? Genul ăsta de viață e bun pentru feciori de călea ca Hutch. Mie îmi place viața așa cum e acum.

– Atunci probabil că nu te deranjează zvonurile în legătură cu Lamar și cu tine.

– Reacția lui Neal fu înțepată și rapidă.

– Ce zvonuri?

Acum cînd se asigurase că Neal era atent, Ivan se lăsă pe pernele canapelei, într-o poziție mai relaxată.

– Toți ați fost împreună de copii. Oamenilor o să le vină greu să creadă că tu n-ai știut că-i homo. Ivan îl privi pe fiul său pe sub sprîncene. Chiar eu îmi pun întrebarea asta.

– Continuă, bătrîne, spuse Neal pe un ton amenințător.

– Ați locuit împreună, singuri. Acum, cînd perversiunea lui Lamar a devenit publică, nu e decât o chestiune de timp pînă ce lumea va începe să facă speculații cu privire la tine.

Furia lui Neal era vizibilă numai în priviri, ochii i se îngustaseră ca niște crăpături.

– Oricine crede că eu sînt homo, trebuie să fie nebun.

Există cel puțin o sută de femei numai în orașul ăsta care știu al naibii de bine că nu-s pervers. Nu faci decât să-mi arunci fum în ochi, ca să mă plec în fața voinței tale.

Vocea lui Ivan rămase calmă.

– Tu singur mi-ai zis că Lamar a avut femei cînd erați la colegiu. Oamenii ar putea presupune că flirturile tale sînt și ele doar o acoperire. Luă o gură din băutură, dar ochii lui căutători nu se îndepărtară de Neal. Băiatul ăsta al lui Myrajane a fost regulat mai mult decât capra lui Hogan. Nu vreau ca oamenii să spună același lucru despre băiatul meu. Dădu din cap înțelept. O soție ar închide gura flecarilor. Ar fi și mai bine dacă, după nouă luni de la căsătorie, ar veni și un copil. Trăgînd adînc aer în piept, mulțumit, se uită în jur prin cameră. Mi-e groază ca de dracu' să mor, băiete. Nu vreau să renunț la nici un lucru care îmi aparține. Ochii lui vicleni reveniră la fiul său. Aș pleca mult mai ușurat dac-aș ști că las în urmă o dinastie.

Își întoarse spre fiul lui întreaga forță malefică.

– Singurul lucru care stă între mine și garanția nemuririi ești tu. Cel mai mic lucru pe care-l poți face este să te străduiești să ai un fiu și moștenitor.

– Dumnezeu știe că am experiență destulă.

Ivan consideră comentariul caraghios al lui Neal drept o concesie. Luă secțiunea ce relata viața mondenă din ziarul *Post and Courier* din Charleston, pe care-l citea la sosirea lui Neal. I-o aruncă. Prima pagină era plină de fotografii ale unor tinere fete cu rochii albe înzorzonate.

– Recolta de debutante din sezonul ăsta, spuse Ivan concis. Alege-ți una.

Maria Sue Pickens era perfectă: blondă, cu ochi albaștri și baptistă. Ascendența mamei ei era impecabilă. Tatăl ei și partenerul acestuia în afaceri adunaseră o avere făcînd țevi din fier vechi. Lui Ivan îi plăcu amestecul de noblețe și afacerism cras din familia ei.

Maria Sue era al treilea copil și singura fiică. Fratele ei mai mare era moștenitorul recunoscut al afacerii fier-țevi. Celălalt frate era medic, practica la Charleston.

În ce o privea, Maria Sue era o tânără femeie cu temperament liniștit, care lua ca pe ceva de la sine înțeles bunăstarea familiei și frumusețea ei naturală. Nu avea altă ambiție decât să facă o căsătorie bună, să fie o gazdă plăcută și să crească o nouă generație de sud-carolinieni, la fel de fără cusur ca ea însăși.

Această schemă a viitorului ei deriva nu altul din vanitate cît din naivitate, deoarece, cu toată pseudosofistica-re-a ei, Maria Sue nu era prea deșteaptă. Ivan considera și asta drept o calitate. El aprobă călduros alegerea lui Neal, care se bazase doar pe aspectul fizic. Maria Sue cooperă cu naivitate îndrăgostindu-se de Neal în seara în care s-au cunoscut.

O cunoștință din Charleston, din înalta societate, îi datora o favoare lui Ivan.

– Voi considera că ți-ai plătit datoria dacă poți să faci rost de o invitație pentru mine și feciorul meu la una dintre petrecerile astea pentru debutante.

În prima parte a serii, cei doi Patchett priviră de pe margine. Maria Sue nu era greu de descoperit. Strălucea la fel ca șiragul de diamante din jurul gâtului ei fin, aristocratic. Înveseleți de șampanie și optimism, Ivan îl bătu pe spate pe Neal, cînd Maria Sue trecu pe lângă ei valsînd cu partenerul ei obișnuit.

– Ei, băiete, ce părere ai?

Neal o analiză cu o privire grea de sus pînă jos.

– N-are țîțe.

– Ce dracu', băiete. De îndată ce zice „Da”, poți să-i cumperi un set din alăa mari.

Neal o invită la dans pe Maria Sue și își exercită farmecul său recunoscut. Ea se prinse la fiecare silabă calculată de compliment. Zîmbi afectat, roși și îl crezu sincer cînd îi spuse umil:

– Aș vrea să te sun uneori, dar știu că ești prea ocupată ca să vorbești cu un țăran din Palmetto, ca mine.

– Nu, nu sînt! declară ea cu sinceritate, dintr-o suflare. Apoi, lăsîndu-și ochii în jos și muindu-și vocea încît abia îi se auzea, adăugă: vreau să spun că, dacă dorești, mi-ar plăcea să te aud cîndva, Neal.

– Sînt prea bătrîn pentru tine.

– A, nu cred. Deloc. Zece ani nu înseamnă nimic.

A doua zi, ea primi două duzini de trandafiri albi, urmați de un telefon. Fixară o întîlnire la masă. După întîlnire, nu o mai sună o săptămînă.

– Totul face parte din program, îl asigură el pe Ivan, care era nerăbdător cu amînarea calculată.

Strategia lui Neal se dovedi eficientă. Maria Sue fu bucuroasă pînă la lacrimi auzindu-l în sfîrșit și îl invită la cină duminică seara, la Charleston, cu familia ei. Neal arboră cea mai bună comportare, răspunzînd politicos întrebărilor tatălui ei. Le flată pe mama și pe cumnatele Mariei, pînă ce acestea deveniră ca o plastilină de modelat în mîinile lui.

Era tot ce putea face ca să pară cumsecade. Bătrînul lui avea dreptate – nimic nu-ți dădea atîta satisfacție, cît îți dă să manevrezi oamenii. Poate doar amorul, dar pe asta nu-l avea încă în ceea ce o privește pe Maria Sue.

Ivan îi ordonase să nu pună mîna pe ea.

– Fata asta-i virgină, e al naibii de sigur. Tu las-o în pace pînă în noaptea nunții.

– Crezi că-s timpit? întrebă Neal nemulțumit. Ea credea că o respectă prea mult ca să mă culc cu ea înainte de a ne căsători. Îi vine amețelă gîndindu-se că poate exercita un asemenea control asupra mea.

Pentru a ușura tensiunea pe care curtea ce o făcea o imprima vieții lui sexuale, se îndreptă spre o femeie din Palmetto care avea un apetit sexual de nesăturat și un bărbat a cărui slujbă îl obliga să călătorească.

Neal o vedea pe Maria Sue atît cît îi permitea școala ei. Nota lui de telefoane la mare distanță era îngrozitoare și cheltui o avere pe flori. Totuși, investiția dădea roade. Fu invitat să petreacă un sfîrșit de săptămînă la Charleston, cu ea. Înarmat cu un diamant de trei karate și o

comportare modestă, îi ceru să-i facă onoarea să devină soția lui. După cum era de așteptat, ea spuse da imediat.

Se anticipa că nunta va fi evenimentul monden al anului. Un singur lucru pe care Neal nu-l putu manipula, fu mama miresei care voia să facă totul după modelul lui Emily Post. Până când ajunseră la săptămîna nunții, era aproape gata să termine cu toată povestea asta și să-și continue viața.

El și Ivan se mutară într-un hotel din Charleston pe durata festivităților nupțiale, care începură vineri, cu o masă dată în onoarea miresei și a mirelui, în casa bunicii din partea mamei miresei.

– Gîndește-te, îi șopti Maria Sue la ureche, mîine seară vom fi doar noi. Singuri.

Neal mirî și o îmbrățișă.

– Nu vorbi despre asta, dragă, sau am să am o erecție, chiar aici în holul bunicii tale.

În ciuda educației sale conservatoare, îi plăcea cînd el vorbea astfel.

O strînse în brațe și o trase aproape. Atunci observă cealaltă tînară care stătea în partea opusă a odăii. Îi arunca o privire rece, îndrăzneată, pe care o recunoscuse drept o invitație. În timp ce o urmărea, ea își muie degetul în vin, apoi îl băgă în gură și îl scoase apoi încet. Avu o erecție.

– Neal! spuse încet Maria Sue, roșind. Poartă-te frumos.

– Atunci nu mă mai tenta, spuse lăsînd-o să creadă că ea era răspunzătoare de cele întîmplate.

Cîteva minute mai tîrziu, cealaltă tînară femeie se apropie de ei.

– Cînd am să-l cunosc pe mire, Maria Sue?

– Vai, Neal, ea e prietena mea de-o viață. E domnișoara mea de onoare. Nu-i reținuse numele, care oricum, n-avea importanță. Prinsese mesajul sugestiv din ochii ei.

– Sînt încîntată să te cunosc, în sfîrșit, lungi ea vorbele.

Dădură mîna. Cînd mîinile lor se despărțiră, degetul ei mijlociu îi mîngîie palma.

În vinerea aceea, pe înserat, toată lumea de la nuntă s-a reîntîlnit pentru repetițiile în sanctuarul bisericii baptiste, unde erau deja aranjate, de un decorator angajat, coșuri cu flori și candelabre. De flece dată cînd privirea lui Neal se îndrepta spre domnișoara de onoare, era tot mai convins că această denumire era o greșeală. Dacă ea era domnișoară, atunci el era în stare să zboare; iar privirile pe care le transmitea nu erau deloc onorabile. Aflase că tatăl ei era partenerul în afaceri al domnului Pickens. Era de admirat o fată care avea curajul să flirteze atît de deschis și era destul de deșteaptă ca să nu fie prinsă.

De la biserică, o caravană de mașini traversă doar cîteva străzi pînă la restaurantul unde Ivan dădea cîna repetiției. Nu făcuse nici o economie. Era o chestiune de dărnicie. Se ridică la nivelul cerut, purtîndu-se ca o gazdă perfectă. Cu un pahar de șampanie în mîină, i se împăienjeniră ochii cînd spuse:

– Dacă mama lui Neal ar fi putut să se afle aici în seara asta să participe la această ocazie fericită, ar fi fost totul perfect. Fiule, sper ca tu și neprețuita mireasă, Maria Sue, să fiți măcar în parte alți de fericți pe cît am fost eu cu Rebecca.

În timp ce Neal sorbea decorativ din cupa de vin pentru acest toast sentimental, domnișoara de onoare îi pipăia pe sub șervetel aflat în poalele lui.

Cînd cîna oficială s-a încheiat, toată lumea a încercat să se distreze. Printre oaspeți se afla nou alesul șerif din Palmetto, Hutch Jolly, care era cavalerul de onoare al lui Neal. El și soția lui dansau pe muzica unei orchestre de trei persoane.

Maria Sue deschidea cadourile de nuntă, chițîind de plăcere, în timp ce se desfăcea o comoară după alta. Domnișoara de onoare se frecă de Neal cînd leși din cameră.

– Iartă-mă, șopti ea seducătoare.

Neal așteptă vreo șizeci de secunde înainte de a se apleca spre mireasă scuizîndu-se.

– Am o treabă.

– Cum?

El îi prinse obrazul între mâini.

– Miresele nu trebuie să pună întrebări indiscrete dacă nu vor ca surprizele nunții să dispară.

Ochii ei albaștri străluciră.

– Te iubesc atât de mult.

– Și eu te iubesc.

Îi dădu o sărutare ușoară înainte de a-și face drum prin mulțime. Ajunse aproape pînă la ușă, cînd fu oprit din drum de Hutch și Donna Dee.

– Pare a fi o fată drăguță, spuse Donna Dee. Mult mai bună decît meriți.

– Știi, Donna Dee, cu limba aia a ta cu două tășuri, spuse Neal, e o minune că nu i-ai tăiat cocoșul lui Neal fișute.

– Înghite rahat și crapă, Neal.

Hutch încercă să facă pe pacificatorul.

– Se pare că faci o căsătorie într-o familie cu adevărat bună, Neal. Ai ei sînt neșuni după tine.

Undeva, în clădire, o tînără înfierbîntată după el îl aștepta. Pericolul de a fi prins sporea tentația. Atracția era irezistibilă. Era într-un acces de nerăbdare s-o găsească.

– Simțiți-vă toți ca acasă, auziți? Tata a cheltuit o groază cu masa asta. Beți.

Înainte ca ei să-l poată reține, ieși pe ușă. Sufrageria particulară unde se ținea festivitatea era în apropierea unui foaier. În dreapta era un mic culoar. Neal era gata să treacă de el, cînd se deschise ușa unei camere unde se aranjau doamnele. Domnișoara de onoare îi zimbea îmbietor.

– Ce a durat atât? Începusem să cred că n-o să vii.

Se strecură în cameră și încuie ușa în urma lui. Camera întunecată amintea de un bordel scump, plin de pinză înflorată și oglinzi cu rame aurite. Abia avu timp să observe amănuntele camerei că domnișoara de onoare îi îmbrățișă. Gurile lor se uniră într-un sărut prădalnic.

– Ești neună, mormăi el, în timp ce-i devora gîtul. Cred că o urăști cu adevărat pe Maria Sue.

– O ador pe Maria Sue. Se frecă de el, trăgînd de nasturii cămășii lui și mîngîindu-i pieptul neted cu unghii

ascuțite și cu o limbă udă și vicioasă. Asta e un hobby al meu, asta-i tot. Unele fete colecționează cutii muzicale sau sticle antice. Eu colecționez miri.

Cînd îi ridică fusta și o apucă de fund, descoperi că avea portjartier și ciorapi, fără chiloți. O trase în sus și strîns lîngă el.

Mîinile fiindu-i ocupate, ea își descheie partea de sus a rochiei de mătase și își plimbă sînii fără sutien pe cămașa lui scrobîtă. Frecarea îi întări sfîrcurile. Neal lăsă capul în jos și apucă unul în gură. Ea îi descheie pantalonii și se luptă cu lenjeria de corp pînă descoperi complet organul lui tare.

– Mmm, gemu ea mîngîindu-l.

– Îl vrei, drăguță, ia-l, mormăi el.

El îi puse mîinile pe umeri și o împinse în genunchi înaintea lui. Se pricepea, luîndu-l imediat în gură. El își înfipse degetele prin părul ei și se împinse înainte. Lăsîndu-și capul pe spate, îl legăna sprijinit de ușă, cufundîndu-se în senzațiile ce i le producea gura ei.

Ea reuși să-și elibereze capul din strînsoare.

– Îmi pare rău. În nici un caz nu mă mulțumesc cu o execuție rapidă. Se duse la un fotoliu capitonat și se întinse ridicînd genunchii. Neal se împletici și căzu peste ea. Își îngropă obrazul între sînii ei, îi frămîntă brutal și își împinse trupul în al ei. Cu cit pompa ei mai tare, cu atât mai mult se părea că-i place ei. Au terminat amîndoi exploziv. El îi mușcă un sîn ca să se abțină să nu țipe.

Cîteva minute după aceea, gîfiau sprijiniți unul de celălalt. Cînd Neal se depărtă în cele din urmă, ea se ridică, își dădu părul din ochi și investigă urmele de dinți de pe sîn.

– Fiu de cătea.

Chicotînd, el își aranjă hainele, se duse la robinet, se spălă pe mîini și își aranjă părul. La ușă, se uită înapoi spre ea. Era încă întinsă pe fotoliu, în dezordine.

– Ar fi mai bine să te speli înainte de a te întoarce la festivitate, spuse el, arătînd spre regiunea pelviană. Mirosi pînă la cer a spermă.

Cînd deschise ușa și o deschise, avu un șoc neplăcut. Ivan era în prag, cu o figură ucigașă.

– Sugar timpit! tună Ivan.

Încă de cînd părăsiseră masa de repetiție, Ivan îl cer-tase pentru nesăbuiința lui. Făcuse o treabă primejdioasă și nebunească, dar fusese al naibii de distractiv. Era mire dar nu era mort. Nici un bărbat cu sînge cald sub nouăzeci și cinci de ani n-ar fi rezistat unei asemenea oferte directe.

Nimeni altcineva în afară de Ivan nu-i descoperise. Nimeni nu-i simțise măcar lipsa. Neal se întoarse la fes-tivitate, își luă mireasa în brațe și o sărută, în timp ce prietenii și familia zîbeau îngăduitor. Domnișoara de onoare nu avea de gînd să povestească despre așa ceva. Ce rău se întîmplase? Furia bătrînului era nejustificată și scena pe care i-o făcea începea să-l zgîrie pe nervi.

– De fapt, tată, ea a fost aia care m-a supt, spuse el direct.

Ivan luă mîna de pe volanul mașinii și îi dădu un dos de palmă peste gură. Lovitura îl luă pe Neal prin surprindere.

– Ce dracu! urlă el. Să nu mai faci asta niciodată!

– Să nu mai faci tu o prostie ca asta. Să regulezi domnișoara de onoare cînd mireasa și familia ei sînt în camera de alături, mormăi el. La ce naiba te gîndeai? Ai fi putut arunca în aer toată povestea, cu isprava asta prostească.

– Dar n-am aruncat-o, țipă Neal. Așa că ține-ți gura în privința asta.

– Am angajat trei curve pentru petrecerea ta de burlăcie. Nu mai puteai aștepta încă o oră să ai una dintre alea?

– Am de gînd să fac să merite pe ce ai dat banii, dar pun pariu că nimic din ce fac curvele alea închiriate nu e așa excitant ca regulatul domnișoarei de onoare cu o

seară înainte de nuntă.

Ivan arăta de parcă era gata să-l lovească iar. Totuși apucă volanul și apăsă tare pe accelerator. Se îndreptau spre hotel, unde cavalerii de onoare ai lui Neal fuseseră invitați să-i aștepte și să sărbătorească ultima lui noapte de burlac.

– Știi că m-am hotărît să te însori doar dintr-un capri-ciu, mîrii Ivan. Dacă tot ce aș fi vrut ar fi fost o reproducătoare de nepoți, am fi putut găsi o fată destul de cumsecade la Palmetto. Am ales-o pe fata asta pentru că buzunarele lui taică-său sînt căptușite cu sute de dolari. Urmează să aibă o grămadă de bani cînd împlinește douăzeci și cinci de ani, iar cea mai mare parte îți va reveni ție. Dar dacă începi să-i regulezi prietenele în băi, crezi că o să-ți dea vreo lețcale?

– Stai nițel, stai nițel, zise Neal, înfierbîntat. Cred că nu te aștepti să-mi schimb stilul de viață doar pentru că mă-nsor, nu? Dacă da, mai ai vreme să te gîndești.

Ivan își aruncă ochii spre fiul lui, deși nu micșoră viteza.

– Nu-mi pasă dacă ai să călătorești flecare femeie frumoasă, din Charleston pînă la Miami și înapoi. Fă măcar exerciții de bun simț. Tratează-ți nevasta ca pe o piesă de porțelan fin pe care o folosești în ocazii speciale. Adu-i cadouri mărunte, din cînd în cînd. Fă-i copii ca să fie ocupată. Apoi, poți să regulezi pe cine vrei și ea n-o să stîrnească gunoiul pentru asta. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i arunca în față infidelitățile.

Lui Neal nu-i plăcu conferința. Dacă se pricepea la ceva, se pricepea la femei.

– Ascultă, bătrîne, știu cum să mă port cu o femeie, e-n regulă?

– Nu știi chiar așa de multe pe cît crezi tu.

– N-am nevoie să mă înveți tu, tată!

Dar Ivan n-a mai avut nici o șansă. N-a apucat să vadă marfarul.

Capitolul șaptesprezece

LOS ANGELES, 1991

- Graham? Eu sînt.
- Bună, mamă! Ai văzut vreo stea de cinema pînă acum?

Jade, șezînd cu picioarele sub ea, zîmbi în receptorul telefonului. Își putea închipui fața lui Graham la paisprezece ani. Un smoc de păr castaniu ondulat îi atîrna deasupra sprîncenelor. Sub ele, ochii albaștri îi sclipeau.

- Pînă acum nici una, dar azi ți-am cumpărat o amintire.

Aruncă o privire la tricoul cu Los Angeles Rams pe care îl cumpărase mai devreme.

- Ce este?
- Va trebui să aștepti ca să-l vezi.
- E răcoros? O să-mi placă?
- E foarte răcoros și o să-ți placă mult.

Ea întrebă cum stau lucrurile acasă. El o asigură că nu au existat defecțiuni în programul lor bine pus la punct. Cathy Hearon era un organizator înnăscut.

- Mai plouă la New York?
- Daa, făcu Graham plictisit. Cu găleata.
- Păcat. Aici e minunat și e soare.
- Ai înotat?
- Am fost prea ocupată.
- Mamă! Chiar trebuie să ne mutăm în locul ăla din Carolina de Sud?

Zimbetul lui Jade se evaporă. Lipsa de entuziasm al fiului ei privind mutarea o tulbura foarte tare.

- Doar știi care-i răspunsul, Graham. De ce mă tot întrebi?

- N-o să mai cunosc pe nimeni, mormăi el abătut. O să trebuiască să-mi părăsesc toți prietenii.

Cu cît se apropia momentul mutării de la New York, cu atît mai des aveau această conversație. Graham știa că proiectul era important pentru ea din punctul de vedere al carierei. Nu cunoștea implicațiile personale.

Mutările anterioare le acceptase ușor. Acum, cînd era adolescent, prietenii deveniseră mai importante. Era refractar la ideea de a le părăsi.

- O să-ți faci prieteni noi, Graham.
- Acolo n-ai nimic de făcut!
- Nu-i adevărat. Palmetto e lîngă ocean. Ai să te poți duce la plajă cînd vrei. O să mergem la pescuit și după crabi.

- Nici nu-mi plac crabii.
- Ea nu dădu atenție acestei remarcă.
- Școlile din Palmetto au acum echipe de fotbal - m-am interesat. O să poți continua să joci.
- Dar n-o să fie același lucru.
- Nu. Nu va fi același lucru. E foarte deosebit de un oraș mare.

- E un oraș țărănesc.

Tăcere. La asta nu exista nici un argument. În comparație cu Mărul cel Mare, Palmetto era un oraș țărănesc. După o tăcere, Jade spuse cu voioșie:

- Miine stau de vorbă cu antreprenorul pentru care am făcut atîta drum ca să-l întîlnesc. Urează-mi succes.

- Succes. Sper să-l poți angaja. Și, mamă, fi atentă. Sunt mulți oameni răi în California.

- Parcă la New York nu-i nici unul?

- Aici, cel puțin, poți să-i descoperi ușor.

- Eu sint întotdeauna atentă, promise ea. Sper să-mi pot termina treaba în câteva zile și să vin acasă. O să ieșim împreună și o să facem ceva deosebit. E-n regulă?

- E-n regulă.

O cuprinse un dor de casă, de el, când închise telefonul. În unele zile era prost dispus, dar în general era un fiu ideal. Pe măsură ce creștea, își asuma un aer de proprietar și de protector față de ea, pe care Jade îl găsea și amuzant, și emoționant.

Era deja mai înalt decât ea. A fost nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască cu asta. Era puternic, athletic și plin de energie. Jade se mândrea în secret cu frumusețea lui fizică, dar când cineva făcea o remarcă în acest sens, ea își exprima mândria în privința inteligenței și caracterului lui. Avea un ascuțit simț al umorului și o sensibilitate pe care ea personal o găsea încântătoare.

Ea nu trata cu ușurință faptul că lui îi venea greu să-și părăsească prietenii și școala pentru a se muta în alt stat - în altă lume. Pentru el, mutarea urma să aibă loc câteva luni mai târziu, întrucât nu putea părăsi școala înainte de sfârșitul semestrului în curs. Ea spera că, atunci când va veni momentul, el va fi pregătit psihologic, deși avusese timp deja mai bine de un an, pentru a se obișnui cu această idee.

Lui Jade îi reveni vie în memorie ziua aceea de iarnă din anul trecut, când fusese aprobat proiectul ei referitor la Palmetto. Prezentarea în fața consiliului director al GSS fusese fără cusur. Tema fusese atît de bine cercetată, încît îngrămădise un arsenal de statistici care să-i susțină argumentele. Întrebările incisive puse de membrii consiliului primiseră răspunsuri competente, suficient de gîndite ca să le cîştige încrederea, fără să dea impresia că le cere o favoare. Nu încercase să le vîndă nimic, lăsase doar să vorbească faptele și cifrele.

George Stein era ultimul supraviețuitor dintre întemeietorii GSS. Deși avea aproape optzeci de ani, el se afla încă la conducerea conglomeratului care se crease pe vremea cînd Charlie Chaplin era steaua numărul unu în privința încasărilor. Începuse cu o oțelărie, iar cu timpul a continuat să se extindă. Acum GSS avea sub umbrela sa companii din întreaga lume, cuprinzînd nenumărate întreprinderi, atît comerciale cît și de producție.

Era un lucru obișnuit pentru GSS să cumpere companii aflate în dificultate și, fie să le dizolve, fie să le reorganizeze pentru a le face rentabile. Inițial, Jade fusese angajată să analizeze trei fabrici de textile pe care le achiziționase GSS. Evaluarea amănunțită făcută de ea a avut drept rezultat o ședință care i-a determinat cariera.

Recomandarea pe care o făcuse consiliului fusese de a se închide cele trei fabrici existente și de a se construi una nouă, mai mare, mai avansată din punct de vedere tehnic. Cîțiva membri ai consiliului și-au mormăit consimțămîntul. Domnul Stein, ale cărui mîini gîlbejite și chelle erau pline de pete de bătrînețe, o privise fix pe Jade vreme îndelungată. Trupul lui era răvășit de ani, dar ochii îi erau la fel de tăioși ca ai unui om de douăzeci de ani.

- Pari hotărîtă în poziția dumitale, domnișoară Sperry.

- Sint. Sint sigură că aceasta este singura cale prin care GSS va face ceva bani în domeniul textilelor. Iar Palmetto, în Carolina de Sud, este locul cel mai potrivit pentru o asemenea fabrică, datorită apropierii de canalul navigabil. Există oare o cale mai bună de a ne valorifica interesele de transport pe apă și de a ajunge pe piețele străine?

- Dar cum rămîne cu personalul de conducere al acestor fabrici? Îi dăm afară, pur și simplu?

- Deloc. Vă sugerez să le oferim să se mute la Palmetto sau, dacă refuză oferta, să le plătim șase luni de salariu pentru concediere, în momentul cînd închidem fabricile.

La încheierea discuției, Stein a cerut să se voteze. Planul lui Jade a fost aprobat în unanimitate.

– Foarte bine, domnișoară Sperry, spuse Stein după număratoarea mâinilor ridicate, ai obținut proiectul. În textile, așa-i?

– Da, spuse ea, încercînd să-și ascundă bucuria sub o comportare profesională. Mi-ar plăcea să-l numesc Tex Tile.

Acum Tex Tile era deja în etapele de elaborare de peste un an. Avocații GSS au cumpărat pe tăcute pămînt. Cu o mică marjă, zona fusese aprobată de Primăria orașului Palmetto. Lucrînd în colaborare cu David Seffrin, specialist în dezvoltări sub auspiciile GSS, Jade găsisse arhitectul și avea deja și schițele.

Se afla în Los Angeles pentru a găsi un antreprenor general. Odată ce această sarcină esențială îi va fi încredințată, totul va intra în normal. Ea urma să se mute la Palmetto – fapt care va fi fără îndoială un șoc pentru oamenii din oraș, care n-ar fi avut motive să facă vreo legătură între ea și importanta achiziționare de terenuri – iar excavările urmau să pornească în faza de pregătire a construcțiilor. Ea va începe să facă aranjamentele de transferare a personalului de conducere care acceptase alternativa mutării.

Cînd Jade se alăturase companiei, o neliniște cuprinsese rîndurile executivilor GSS. Puțini bărbați și încă și mai puține femei fusese angajați ca vicepreședinți. A fost nevoie să treacă un timp ca discernămintul ei în afaceri să-i convingă pe ceilalți aflați în poziții similare că tinerețea și frumusețea ei nu erau în măsură să-i afecteze competența. La început, omologii ei, bărbați, au ocolit-o, s-au învîrtit în jurul ei, tatonînd cu suspiciune, încercînd să stabilească pînă unde se întindeau ambițiile ei și dacă le amenințau aspirațiile individuale.

Au reacționat și din alte motive.

Picioarele ei au făcut obiectul unor discuții fierbinți la un pahar și în vestiarul bărbaților de la sala de gimnastică a companiei. Mai mulți dintre ei, celibatari sau căsătoriți, și-au exprimat dorința de a-i cerceta pulpele lungi, zvelte, pînă sus de tot. Din nefericire, niciunul dintre cei care au

încercat marea cu degetul nu a avut nici măcar privilegiul să se apropie.

De-a lungul carierei sale în lumea afacerilor, Jade a ignorat micile bîrfe și insinuările sexuale la adresa ei. Își apăra viața personală: Se ferea de inevitabila bîrfă de prin birouri. Nu invita la confidențe și nu le împărtășea. Trata pe toată lumea prietenește, dar cu detașare. Pe primul plan era totdeauna munca, nu colegii.

Într-un timp foarte scurt, dovedise la GSS ce poate să facă și fu recompensată din plin, primind răspunderea fabricii Tex Tile. Totuși, nimeni – nici George Stein, nici altcineva – nu știa ce importanță vitală avea pentru ea acest lucru. Voia să facă o treabă bună și, într-adevăr, voia ca noua fabrică de Tex Tile să reprezinte un succes comercial. Dar nimeni nu ghicise că obsesia ei de a se întoarce la Palmetto, avînd sprijinul GSS-ului la spate, avea mai degrabă motive personale decît profesionale.

– Nu mai e mult, șopti ea părăsind fotoliul în care se relaxase în timp ce vorbise cu Graham.

Se îndreptă spre fereastră, traversînd camera. Alegerea acestui hotel pentru șederea ei nu fusese întîmplătoare. Voise să stea la acel hotel pentru că era așezat în fața unui șantier de construcții. Alți clienți ai hotelului văzuseră probabil în asta un dezavantaj, dar această priveliște neplăcută era tocmai ce-și dorise Jade cînd își făcuse rezervarea.

De la sosirea ei în Los Angeles, cu trei zile în urmă, ea spionase șantierul de construcții, notîndu-și amănunte și impresii. Jade nu considera asta o șarlatanie, ci doar o practică sănătoasă în afaceri. Dacă voia să reușească să distrugă economia nedreaptă a orașului Palmetto, nu trebuia să lase nimic la voia întîmplării.

Găsirea unui antreprenor bun pentru Tex Tile era esențial. Antreprenorul nu putea fi o persoană care ar hotărî că nu-i place Palmetto și ar pleca la jumătatea lucrului sau – pentru că asta o speria și mai mult, deoarece i se mai întîmplase înainte – acesta n-ar fi vrut să lucreze sub conducerea unei femei. Întrucît Jade

intenționa să supravegheze pe deplin fiecare fațetă a întreprinderii Tex Tile, avea nevoie de aliați puternici în colțul ringului. Își impusese cu stringență cerința să fie cea mai deșteaptă și cea mai dură pe cât era posibil. Iar oamenii din jurul ei nu trebuiau să fie mai prejos – în special constructorul. Mult timp, el și cu ea vor fi singurii reprezentanți ai GSS în Palmetto.

Înainte de a părăsi New York-ul, își pusese în bagaj un binoclu puternic. Ea îl folosea acum ca să aprecieze cum se desfășoară munca peste drum. Voia să alege cum își conducea antreprenorul treburile de zi cu zi. Se luau măsuri de prevedere? Se risipeau materialele? Echipa lui erau harnice sau leneșe?

Îndreptat direct peste drum la o înălțime corespunzătoare cu al șaisprezecelea etaj, unde se afla camera ei, binoclu cu mecanism automat de reglare îl apropie imediat pe muncitorii construcției la distanță de un braț. Era ora mesei. Lucrătorii glumeau între ei, își desfășeau termosele și își despachetau sandwich-urile. După toate aparențele, era o echipă unită, ceea ce era un semn bun și un atu pentru antreprenor. Îi atrase atenția o mișcare exact sub câmpul ei vizual și ea deplasă puțin binoclu.

Era chiar el. Acest bărbat îi atrăsese atenția încă de prima dată când ridicase binoclu și îl îndreptase spre clădirea neterminată. Timp de trei zile, el a continuat să-i stîrnească curiozitatea. Spre deosebire de ceilalți, el nu și lua pauză pentru masă. Se părea că nu se odihnește niciodată și nu se alătură celorlalți. Munca fără întrerupere și de bună-voie, ținându-și în jos capul acoperit de cască și concentrându-și atenția la ceea ce făcea.

Acum, în timp ce stătea pe vine și consulta un set de schițe, o pală bruscă de vînt așeză o pungă de plastic pe piciorul lui. Ea văzu cum i se mișcă buzele, în timp ce împingea cu piciorul punga înapoi, spre cercul de muncitori. Unul ridică punga și o băgă repede în cutia sa de mâncare.

Bravo fte, se gîndi ea. Păstrarea curățeniei pe șantier era una din cerințele ei.

Văzuse tot ce avea nevoie să vadă, dar, fără să vrea, nu-i venea să lase binoclu. Separatismul lui o intrigă. Chipul său bărbos nu zîmbea niciodată. Nu-l văzuse niciodată fără ochelarii de soare opaci. Purta aceleași haine pe care le purtase ieri și cu o zi mai înainte – pantaloni Levi vechi, o bluză roșie decolorată, ghete și mănuși de lucru. Brațele îi erau netede și mușchiuloase, pielea de un bronz închis. Temperatura era blîndă, tipică pentru sudul Californiei, totuși, prin binoclu puternic putea vedea că transpirația îi umezise părul des de pe piept și răzbătuse într-un fel de triunghi prin materialul bluzei.

În timp ce ea continua să privească, el își scoase casca tare doar atît cît să-și bage înapoi o coamă de păr castaniu decolorat de soare, care îi ajungea pînă aproape de umeri. Apoi, tocmai cînd era gata să-și pună din nou casca, își întoarse capul și privi spre hotel. Ca și cînd ea i-ar fi făcut semn, se părea că el se uita direct la geamul ei. Ea se cutremură.

Cu sentimentul vinovăției, ea lăsă binoclu și se depărtă repede de lîngă geam, deși sticla era colorată și cu oglinda îndreptată spre afară. El n-ar fi putut s-o fi văzut, totuși ea se simțea zguduită. Dacă privirea lui din spatele ochelarelor negri, de soare, era la fel de intensă ca și atitudinea lui, era un bărbat căruia nu i-ar fi plăcut să fie spionat.

Palmele îi erau umede. Le șterse de fustă. Simți un gol în stomac. Își turnă repede un pahar cu apă și îl bău. Nu și putea închipui ce se întimpla cu ea. De ani de zile în mintea ei nu mai exista deosebire între sexe. Încercarea ei de a avea o relație amoroasă cu Hank se terminase cu inimi frînte pentru amîndoi. Consultațiile profesionale nu-i ajutaseră.

După luni întregi de terapie, femeia psiholog spusese:

– Știm cauza situației duminale. Dar felul cum te comporți față de ea depinde de dumneata. Pentru ca să aibă loc vindecarea, domnișoară Sperry, trebuie să participi la acest proces.

Răspunsul candid al lui Jade fusese:

- Nu pot. Am încercat și în cele din urmă am îndurerat pe cineva la care țin foarte mult.

- Atunci, mi-e teamă că sîntem în impas. Îți va trebui mult curaj ca să stabilești o altă relație sexuală.

Lui Jade nu-i lipsea curajul, ci mai curînd egoismul de a frînge inima altei persoane. Deoarece nu existau garanții că se va „vindeca” vreodată, refuză să încerce pe seama altcuiva. De aceea, reacția ei fizică foarte reală față de bărbatul văzut prin binoclu o uimi. Se așază la micuța masă de scris și-și mai notă ceva în carnețelul ei. Pornirea ei era generată de ceva mult mai puternic decît o posibilă atracție sexuală. Frustrată de privilegiul de a iubi vreodată pe deplin un bărbat, sau de a accepta dragostea vreunui bărbat, era și mai hotărîtă să caute răzbunare. Nimeni în Palmetto nu va mai trebui să suporte nedreptățile pe care familia Patchett hotărîse să le perpetueze. După toți acești ani, era foarte aproape de a-și realiza țelurile.

Ziua petrecută în Los Angeles fusese bine folosită. După ce observase și analizase timp de trei zile, era convinsă că Dave Seffrin găsisese antreprenorul pentru Tex Tile. A doua zi, urma să iasă din spatele binocului și să facă cunoștință.

Stînd în picioare, în fața oglinzii de pe ușa camerei de hotel, Jade își analiza imaginea. Cu doi ani înainte împlinise treizeci de ani. Ravagiile timpului erau neînsemnate. Își păstrase o siluetă tinerească fără să dăuneze rotunjimilor feminine. Mai avea încă o roșeață naturală în obraji. Părul îi era strălucitor și negru, fără semne de albire, deocamdată. Ochii, la fel de albaștri ca totdeauna, rămîneau trăsătura ei cea mai frapantă.

Culoarea ei favorită în privința îmbrăcămînții era negrul. O purta frecvent. Costumul elegant, alcătuit din două piese, pe care-l alesese pentru ziua aceea, era negru, dar destul de ușor ca să fie confortabil în condițiile climei din California de Sud.

Părăsind hotelul, Jade își aminti de toți anii trecuți de la absolvirea colegiului Dander pînă acum. Stătuse la slujba din Charlotte, în Carolina de Nord, pînă a apărut una mai

bună, în Birmingham, Alabama. Sarcina ei o constituiau achizițiile, dar fusese numită într-o funcție de conducere mijlocie. Au urmat o serie de alte slujbe, dar continua să lucreze în domeniul textilelor și al confecțiilor, folosind mereu cunoștințele pe care le căpătase sub tutela domnișoarei Dorothy Davis.

Ea, Graham și Cathy, care devenise un membru al familiei, s-au mutat de mai multe ori. În mod intuitiv, Jade știa cînd acumulasese tot ceea ce poziția ei de atunci îi putea oferi și că era momentul să avanseze. Patronii îi regretau întotdeauna plecarea. Singura excepție a fost unul pe care a fost obligată să-l amenințe cu o acuzație de hărțuire sexuală. Dat fiind că acesta era superiorul ei și nu l-a luat în serios amenințările, ea a plecat după șase luni.

Cea mai mare parte a experienței ei fusese satisfăcătoare. Pe parcurs, învățase aspectele tehnice ale afacerii, strategia de marketing, și cum să mărească eficiența producției. Țelul ei final depășea totuși granițele acestor industrii relativ mici. Scopul ei era mult mai amplu. Cînd ocazia potrivită urma să se ivească, ea ar fi fost pregătită.

A studiat. Răsfoia cu seriozitate reviste de specialitate și cunoștea bine GSS, cu mult timp înainte de a citi în ziarul „Wall Street Journal” articolul care va determina o cotitură hotărîtoare în privința viitorului ei. Știa deja că GSS era unul dintre cele mai mari conglomerate din lume și că se dezvoltă mereu. Esența articolului se referea la recenta achiziționare de către GSS a trei fabrici de textile, care, după părerea vice-președintelui căruia i se luase un interviu pentru articol, erau niște albatroși.

După ce citi articolul de mai multe ori, în mintea lui Jade începu să se nască un plan. În acel moment, lucra pentru o companie cu sediul în Atlanta, dar știa unde voia să se ducă. În seara aceea, dădu un telefon interurban, la New York.

- Hank? Bună. Eu sînt, Jade.

- Ei, ce s-a întîmplat? Ce faci? Ce face Graham?

- Crește ca iarba. În curînd o să fie înalt cît tine.
- Cathy e bine?
- E bine. La fel de neprețuită pentru mine ca totdeauna.

După întîlnirea lui Jade cu Lamar Griffith la funeraliile lui Mitch, ea a avut o discuție serioasă și sinceră cu Hank. I-a zis că, în ciuda psihoterapiei, nu se putea angaja într-o relație fizică. Cu riscul de a sacrifica prietenia lui, dorea ca el să înțeleagă pe deplin că aceasta va rămîne o prietenie platonică.

Încurajat de sărutul pe care îl împărtășiseră în dimineața aceea, el fu consternat, la început, apoi deveni furios în privința schimbării bruște a lui Jade. El ieși în fugă; Jade nu-l mai văzu luni de zile. Apoi, într-o seară, apărî pe neașteptate acasă ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Prietenia lor fu reluată de unde fusese lăsată. Drept explicație, el spusese doar atît:

- Prefer să fiu prietenul tău, decît nimic.

Cum ea se muta dintr-un oraș în altul și de la o slujbă la alta, ea și Hank au menținut un contact strîns, scriindu-și sau chemîndu-se la telefon frecvent. În consecință, nu fu surprins să o audă cînd îl sună la New York, unde se mutase de îndată ce absolvise arta și desenul.

După ce și-au comunicat veștile personale, ea îl întrebă:

- Nu-i așa că ai lucrat ceva odată pentru GSS?
- Anul trecut. A fost azi un articol despre ei în „Journal”.
- Asta mi-a și amintit.
- Am fost angajat să redesenez birourile corporației, îi spuse el. M-am gîndit că au nevoie de o reducere substanțială de impozit. Oferta pe care le-am supus-o era de o natură atît de capitalistă încît pînă și eu m-am rușinat că cer atît de mult.
- Mă îndoiesc.
- El rîse.
- Oricum, au acceptat.

Hank reușise foarte bine. După ce lucrase cu o firmă comercială de decorațiuni timp de cîțiva ani, plecase să lucreze pe cont propriu, atrăgînd după el majoritatea clienților. Referințele lor îi asigurară o bază solidă și rentabilă în ce privește clientela. Acum, desena interioare pentru clădiri comerciale noi sau pentru unele existente care se renovau. Transmițînd cea mai mare parte a treburilor mărunte celor doi ucenici ai săi, se bucura de suficient timp de creație, cea mai mare parte folosindu-l pentru pictură.

- Dar cum se lucrează cu GSS în calitate de companie?

- Bătrînul Stein - George e numele lui de botez - conduce cu un pumn de fier. Toată lumea se teme de el ca de moarte.

- L-ai cunoscut personal?

- Desigur. Ne-am consultat asupra desenelor mele ca să vedem dacă sînt compatibile cu ideea lui despre un mediu de muncă productivă. Mai tîrziu, a devenit un adevărat admirator al artei mele. Iartă-mi lipsa de modestie.

Jade se lupta cu indecizia. Ezita să-i ceară lui Hank această favoare specială. Pînă atunci nu implicase pe nimeni altcineva în drumul ei spre răzbunare. Chiar și Cathy, care știa despre viol și consecințele îngrozitoare ale acestuia, credea că avansările orchestrate de Jade în profesia ei erau un fapt firesc. Nu cunoștea motivările lui Jade.

Hank i-ar fi făcut orice favoare i-ar fi cerut, dar nu voia să-l folosească. Pe de altă parte, el n-ar fi fost afectat de rezultat. Era vorba nu atît de a folosi un prieten, ci, pur și simplu, de a se agăța de o ocazie unică.

- Hank, ai putea să mă recomanzi?

- Lui George Stein? Întrebă el, vizibil surprins.

- De vreme ce el este unul de care se teme toată lumea, cu el trebuie să vorbesc.

- Pot să te întreb pentru ce?

- Vreau să lucrez pentru ei.

- Aici, la New York? Doamne, mi-ar plăcea să fiți toți aici, dar mai bine să te avertizez, că ăștia vorbesc repede. În orașul ăsta, peștele cel mare îl înghite pe cel mic și, în comparație cu George Stein, Leona Helmsley abia seamănă de departe a peștișor.

- Îmi dau seama de greutate, dar a venit timpul să încep să joc alături de băieții cei mari.

- GSS are un serviciu de personal pentru fiecare companie în parte. De ce nu mergi pe calea normală?

- Cîți oameni cer o slujbă în fiecare zi? Prezentarea activității mele e bună, dar ar putea trece luni de zile pînă se uită cineva la ea. În plus, vreau să ajung în vîrf, în conducere, nu undeva pe la mijloc.

Hank șuieră printre dinți.

- Nu puteai să începi cu o favoare mai mică, de pildă, să-mi cer să escaladez Empire State Buildingul gol ziua în amiaza mare?

- Știu că-ți cer mult, Hank. Dacă nu poți aranja ceva, voi fi înțeleghătoare.

- Am zis eu că nu pot? Doar că George e un bătrîn capricios care trebuie luat cu grijă, altfel ai încurcat-o. Dă-mi cîteva zile să mă gîndesc cum s-o fac.

- Aș prefera să-l întîlnesc într-un cerc de prieteni, relaxat, undeva departe de falangele lui de subordonați. Ai putea să faci un asemenea tur de forță?

Hank a reușit-o pentru ea. L-a invitat pe dl. Stein în atelierul lui, să vadă un tablou pe care tocmai îl terminase. El îl momi pe bărbatul mai vîrstnic, spunîndu-i că piesa aceasta contemporană ar arăta fantastic în spatele biroului său.

Jade aștepta în mansarda lui Hank, din Soho, cînd șoferul lui Stein l-a lăsat acolo. Fu recomandată ca o prietenă din altă localitate. Stein se îndrăgosti de tablou, se ciondăni cu Hank în privința prețului și îl cumpără pentru biroul lui, ceea ce îi creă o bună dispoziție.

La un pahar, Stein întrebă politicos:

- Și dumneata ești artistă, domnișoară Sperry?

Dacă Jade ar fi conceput un scenariu, n-ar fi putut găsi

o cale mai bună pentru a începe discuția.

- Nu, eu lucrez în domeniul producerii și vânzării textilelor.

- E vicepreședinte la o întreprindere în Atlanta, care face o linie de haine de lucru, veni Hank cu informația.

- Am citit că GSS a achiziționat recent cele trei fabrici Kelso, remarcă Jade.

- E adevărat.

Stein miroși ceva. Se încruntă.

- Hmm.

Jade nu păru impresionată. Luă o înghițitură de vin. Hank, ar trebui să mai uzi planta aia din colț. Ea...

George Stein o întrerupse.

- Cunoașteți fabricile Kelso, domnișoară Sperry?

- Numai din auzite.

- Și anume?

Spuse sobru:

- Sper că GSS să le poată face profitabile, dar...

- Dar ce? o îndemnă bătrînul.

- Dar va necesita fără îndoială o reorganizare vastă a întregii operațiuni de la conducere în jos. Modernizarea a trei fabrici va fi scumpă.

Ridică din umeri, lăsîndu-l să tragă singur concluziile.

- Merită oare toate cheltuielile?

- Ca să răspunzi la această întrebare, e nevoie de luni de zile de evaluări, domnule Stein. Nu sînt în situația de a-mi da o părere.

- Dar v-am cerut părerea, nu?

Hank își înăbuși risul îndărătul unei măslina din băutură, pe care o băgă în gură. Jade spuse:

- Cunoscut afacerea asta, de la războaiele de țesut pînă la facturi, domnule Stein. Cunoscut dacă o fabrică e bine condusă, de cum o văd. Îmi dau seama de problemele care ar trebui corectate și am încredere în capacitatea mea de a rezolva asemenea probleme. Totuși, nu-mi dau părerea dacă nu mă bazez pe altceva decît pe birfeli din domeniul industriei. Nu există cineva în organizația dumneavoastră care să vă poată oferi o părere mai

documentată?

Știa dinainte că nu exista. Altfel, Stein nu i-ar fi cerut părerea ei.

Înainte de a părăsi mansarda lui Hank, el îi ceru să-i trimită un curriculum vitae.

– Presupun că ai fi interesată să lucrezi pentru noi.

– Dacă oferta este destul de atrăgătoare, domnule Stein.

Jade, amintindu-și această bizară întrevvedere, zîmbi în sinea ei când părăsi hotelul. Ceața din Los Angeles era și mai deasă datorită prafului de la șantierul de construcții de peste drum. Zgomotul era asurzitor, dar lui Jade nu-i păsa. Era cale doar de două colțuri pînă la căsuța antreprenorului. Se hotărî să meargă pe jos.

Rememorarea primei ei întîlniri cu George Stein îi stîrni amintiri care nu aveau nimic de-a face cu afacerile.

– Ești ca și angajată, îi spusese Hank după plecarea lui Stein. Hai să sărbătorim.

Deschise o nouă sticlă de vin alb rece. În timp ce se așezau pe grămada de perne ce serveau drept mobile, el îi apucă mîna și i-o mîngîie cu degetul mare.

– Am întîlnit pe cineva, Jade, începu el.

– Vrei să spui, o femeie?

– Îhi. Am întîlnit-o la Macy, la secția de interioare de locuințe. Încerca să vîndă cea mai urîă canapea pe care am văzut-o unei dame la fel de urîte. Privirile noastre s-au întîlnit în clipa cînd ea scotea în evidență calitățile acelei atrocități capitonate. În momentul în care dama a semnat cartea de credit, nu m-am putut stăpîni să nu rîd.

Jade se aplecă înainte, dornică să știe mai multe.

– Cum o cheamă?

– Deldre. A absolvit facultatea de design de interior și a acceptat slujba la magazinul Macy, pînă va găsi ceva mai bun.

– Deci aveți multe în comun.

– Ea vine dintr-un orașel din Nebraska, are nasul pistruiat, un fund drăguț și un rîs care e molipsitor.

– Și îți place mult de tot.

El se uită în ochii lui Jade, de parcă s-ar fi gîndit la ceva.

– Da. Dar ce e mai uluitor, e că ea mă place.

– Nu găsesc asta uluitor. Aveți relații sexuale bune?

Rînji leneș.

– Se pare că în Nebraska nu ne ocupăm doar să strîngem porumbul.

– Sînt bucuroasă, Hank, spuse Jade prinzîndu-i mîinile între ale ei. Foarte bucuroasă.

– Mă gîndesc să mă căsătoresc cu ea. O privi cu ezitare, apoi se uită întrebător în ochii ei. Ce crezi, Jade. Ar trebui s-o fac?

Nu-i cerea sfaturi. Întrebuse de fapt dacă trebuie să abandoneze speranțele în privința ei și să-și facă planuri cu altcineva.

– Căsătorește-te cu ea, Hank, spuse Jade răgușit. Asta mă va face foarte fericită.

Înainte de a pleca în această călătorie de afaceri la Los Angeles, Jade trecu pe la Hank și Deldre, să vadă fetele lor gemene. Tocmai împliniseră șase săptămîni. Hank era în continuare cel mai bun prieten al ei. Îl angajase să proiecteze birourile la fabrica Tex Tile din Palmetto.

Jade readuse prezentul în centrul atenției și își dădu seama că ajunsese la destinație. Simți valul de adrenalină care însoțește fiecare activitate profesională, dar mai ales un atac prin surprindere. David Seffrin aranjase ca ea să se întîlnească cu antreprenorul luat în considerare, dar, la cererea ei, lăsase la alegerea ei ziua și ora exactă a întrevederii.

– Să văd care va fi programul meu și îl voi contacta de îndată ce ajung la Los Angeles, îi spusese ea specialistului în politica de dezvoltare.

Dorise să vadă lucrurile așa cum erau, nu cum le-ar fi făcut să apară viitorul constructor al fabricii Tex Tile.

Curajoasă, intră în căsuță fără să bată. Înăuntru erau două birouri. La unul, o secretară lucra la un computer. Un bărbat vorbea la telefon, la celălalt birou. Era cu spatele la Jade.

Secretara își ridică unghiile vopsite de pe tastatură.

- Cu ce pot să vă fiu de folos?

- Am venit să-l văd pe domnul Matthias.

Secretara aruncă o privire spre capătul opus al încăperii.

- Aveți fixată o întâlnire?

- Nu, dar domnul Seffrin a vorbit cu domnul Matthias despre mine. Vă rog să-i spuneți că domnișoara Sperry de la GSS din New York a venit să-l vadă...

- Domnișoara Sperry?

Rotițele scaunului scârțâiră când el se răsuci. Jade se întoarse spre el, păstrând o expresie rece.

- Domnul Matthias? Eu sunt Jade Sperry. Bună ziua.

Roșind, el o privi continuu pe Jade, vorbind scurt la telefon, pînă ce a pus jos receptorul. Ridicîndu-se în picioare, își încheie haina și veni de-a lungul încăperii, cu mîna întinsă.

- N-am știut că aveam întâlnire azi.

Îi aruncă secretarei o privire nerăbdătoare.

- Nu aveam. Nu eram sigură de programul meu pe timpul șederii în Los Angeles. S-a întîmplat să fiu liberă. Cu speranța că nu aveți ceva planificat pentru pauza de masă, m-am gîndit să trec pe aici.

- Masă? Azi? Bine, pînă, sigur.

- Dar cu domnul Hemphill cum rămîne? întrebă secretara.

- Anulează, făcu nepoliticos șeful. Spuneți, cînd vreți să mergem?

- Acum.

- Aă, eu, aă, am crezut că vreți să vă uitați prin jur mai întîi.

- M-am uitat deja, domnule Matthias.

- Bine, atunci e bine. Aveți mijloace de transport? Dacă nu, putem lua mașina mea.

O luă înainte și îi deschise ușa.

De îndată ce se instală în Jaguarul lui capitonat cu piele și au căzut de acord în privința unui restaurant, ea întrebă:

- Ați citit informațiile pe care vi le-a trimis domnul Seffrin?

- Desigur. Din scoarță în scoarță. Sînt omul dumneavoastră pentru proiectul acela în Carolina de Sud.

- Ce vă face să credeți asta, domnule Matthias?

Jade ascultă, în timp ce el, după o simbolică atitudine de modestie, își enumeră calificările deosebite. Se putea conta pe o masă bună de afaceri, care să dureze cel puțin două ore. Dar chiar luptîndu-se cu circulația din Los Angeles, Jade și domnul Matthias reveniră la baracă cu mult mai devreme.

Ea refuză invitația de a continua discuția înăuntru.

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Matthias.

Se întoarse să plece. El veni lîngă ea, blocîndu-i drumul pe alee.

- Stați o clipă! Cînd o să am o veste de la dvs.?

- Domnul Seffrin și cu mine mai avem de discutat și cu alți antreprenori, minți ea.

În timpul mesei, căutase să fie obiectivă, dar fiecare vorbă care-i ieșea lui din gură îi confirma prima impresie negativă. Se gîndi că, probabil, își scrisese singur referințele din presă și recomandările, deoarece părea să aibă o părere foarte bună despre el însuși.

Cu cît se lăuda mai mult, cu atît Jade era mai puțin impresionată. Oricît de mult dorea ea să înceapă lucrările la proiect, privea în față faptul deprimant că această călătorie nu-și atinsese scopul și că nu avea încă un antreprenor general.

- Ar putea trece săptămîni, ba chiar luni pînă cînd luăm o hotărîre finală, îi spuse evaziv domnului Matthias.

- Ascultă, nu ești supărată pentru ce s-a întîmplat acolo la restaurant, nu-i așa?

- Te referi la invitația de a veni la dumneata în

apartament pentru desert? întrebă ea cu răceală, abandonînd orice vestigii de profesionalism. Nu, domnule Matthias, nu sînt supărată, dar mi-e silă.

– Ascultă, ești o doamnă bine. Merita o încercare, făcu el sarcastic, aruncîndu-i un rînjit prostesc. Nu poți acuza un tip fiindcă se dă la dumneata.

– Ba da, pot, domnule Matthias.

– Ascultă, atunci ești una din feministele alea care își doresc un penis. Eu vă numesc mîncătoare de bărbați. Cred că îți făcuseși o părere despre mine înainte de a pleca la masă.

– Ai dreptate, așa e. Deoarece el nu făcuse economie de vorbe, ea nu văzu nici un motiv să-și păstreze impresiile.

– Biroul dumitale e o mizerie. Nu mă refer la dezordinea datorată unei munci intense, mă refer la scrumierele care dau pe-afară, la cutiile goale de apă minerală și podeaua plină de noroi.

În al doilea rînd, am venit fără să fixez o oră, tocmai ca să văd cum te vei comporta în această situație. Masa aranjată de dumneata anterior și apoi amînată, impunea să chemi personal la telefon ca să explici motivul amînării. În plus, nu aș putea lucra luni de zile cu un individ care începe aproape fiecare frază cu „ascultă”. Și, în sfîrșit, am știut că nu ești bun pentru slujba asta în momentul în care ți-am văzut mîinile.

– Ce au mîinile mele?

– Sînt moi, iar unghiile sînt neîngrijite.

– Ascultă, doamnă, unde vrei să ajungi?

Sirena unei mașini de poliție îl făcu pe Matthias să tacă. Mașina se opri la cîțiva metri de locul unde stăteau Jade și cu el.

– Ce naiba se întîmplă? Uitînd de Jade, Matthias o porni înainte și îl apucă pe unul dintre polițiști de mîinecă.

– Ce căutați aici?

– Cine ești dumneata?

– Wayne Matthias. Eu sînt șef aici.

– Am primit un telefon cu o reclamație. Se pare că unul

dintre lucrătorii dumitale a înnebunit și l-a atacat pe altul. Undeva, acolo sus, adăugă polițistul, dînd capul pe spate și uitîndu-se spre etajele superioare ale clădirii noterminate.

– La naiba. Numai asta-mi lipsea, mormăi Matthias, lărgindu-și nodul de la cravată. O mulțime de pietoni se adunau, curioși să vadă ce se întîmplă.

– Mai bine țineți oamenii aștia mai departe. Nu vreau să am un proces dacă cineva pățește ceva.

Jade fu împinsă înapoi, odată cu ceilalți privitori, dar se simți obligată să rămînă să vadă ce problemă atrăsese chemarea poliției. Ea și ceilalți stăteau așteptînd în tăcere, urmărind ascensorul de serviciu care cobora încet. Cînd ajunse jos, ușa de metal se deschise și un bărbat fu împins înainte în brațele polițistului în uniformă.

– Tu! făcu Matthias cu dezgust. Trebuia să-mi închipui că tu ești ăla.

Era bărbatul pe care Jade îl observase prin binoclu.

Capitolul optsprezece

Polițistul îl dădu pe Matthias la o parte și îl înfruntă pe bărbat, ale cărui miini fuseseră legate la spate cu o curea de piele. Alți doi muncitori ieșiseră din ascensor în urma lui, deși păstrau distanța.

Nu se predase fără luptă, observă Jade. Îi curgea sânge dintr-o tăietură deasupra sprâncenei, dar fețele celorlalți bărbați aveau răni mai importante. El îi privea pe cei din jur cu dispreț, mai cu seamă pe Matthias.

Unul dintre polițiști întrebă:

– Ei, ce s-a întâmplat acolo sus?

– Putea să ne omoare pe toți, spuse repede un muncitor. Era aproape gata s-o facă înainte de a-l doborî și a-i lega miinile.

Polițistul îi făcu semn colegului său.

– Scoate-i cureaua aia și pune-i cătușele. Apoi îl întrebă pe cel care vorbise.

– Cine ești dumneata?

– Eu sînt maistrul. Eram acolo sus și lucram la

conductele de aer, iar el a început să ne bată capul cu proasta calitate a materialelor. I-am zis că materialele nu-s treaba lui și să se ducă din nou la lucru. El a refuzat și a cerut să-l vadă pe domnul Matthias, aici de față. I-am zis că șeful nu dă o ceapă degerată pe părerea lui și să se ducă la lucru, că-l dau afară. Atunci mi-a dat un pumn. Își pipăi o vînație umflată în bărbie.

– E adevărat? Polițistul se întoarse spre un muncitor latin care venise cu ei în ascensor.

– Si. A început să-i lovească pe toți.

– Ura! și îl înjura pe domnul Matthias, aici de față.

– Pe mine? întrebă Matthias făcînd un pas înainte. Ce-am făcut eu? Nici n-am fost acolo sus.

– Ai comandat rahatul ăla.

Vocea joasă, vibrantă, a bărbatului acuzat, care vorbea pentru prima dată, le impuse tuturor tăcere.

– Clădirea ta o să ardă ca o hirtie, dacă intră un pîr mai puternic în conductele alea de aer.

Matthias înjură în șoaptă.

– E nebun la cap. Asta am văzut de cînd l-am angajat, dar îmi era milă de el, știți, îi spuse el polițistului cu un ton lîngușitor. A fost ca un ghimpe-n fund; de cînd a venit aici, dar atîta timp cît o zi întreagă...

Aerul îi ieși afară din piept cînd pumnul bărbatului îl izbi în stomac, îndoiindu-l.

Polițistul abia scosese cureaua de la miinile muncitorului, înainte ca acesta să lanseze atacul asupra lui Matthias. Ofițerul, uimit, încercă să-l prindă din nou dar fu dat deoparte cu furie. Muncitorul îl apucă de guler pe Matthias și îl aruncă la pămînt. Cei doi polițiști se repeziră la ei și îl traseră pe bărbat de lîngă Matthias, care nu-și putea trage răsufierea. Fu nevoie de amîndoi ca să-i pună cătușele. I s-au citit drepturile și a fost dus la mașina poliției și băgat pe banca din spate.

– O să-ți bag fundul la închisoare pentru asta, urlă Matthias, ameninșîndu-l pe bărbat cu pumnul lui palid și moale. O să te acuz de atac, fiu de cățea.

– Prefer asta decît să fiu un ucigaș, strigă bărbatul prin

ferestra din spate a mașinii de poliție.

– Trebuie să veniți la secție, să completați plîngerea, îi spuse polițistul lui Matthias. Și voi, le spuse el muncitorilor. Trebuie să avem declarații de la voi toți.

Dădură din cap și mormăiră între ei, în timp ce polițistul se alătură colegului său din mașină și o porni.

Mulțimea se răspîndi, dar Jade rămase acolo, nevăzută, aproape două ore, pînă ce Matthias plecă cu Jaguarul lui. Secretara era tot la terminalul computerului, înregistrînd, cînd Jade intră în baracă pentru a doua oară în acea zi, neanunțată.

– Vă rog, o informație.

– Domnul Matthias e plecat, nu mai vine azi.

– Sînt sigură că dumneata mă poți ajuta.

– Cu ce anume?

– Vreau să știu mai multe despre bărbatul care a fost arestat azi după-masă.

Chipul ei își pierdu ceva din ostilitate.

– Și dumneata consideri că-i drăguț, nu-i așa?

– Poftim?

– E o bucățică bună. Nu crezi?

– Poți să mă ajuți sau nu? Întrebă amabilă Jade.

Secretara ridică din umeri, apoi își răsuci scaunul pe roțile spre terminalul computerului și ceru o fișă.

– M-am topit în ziua în care a venit aici cerînd să completeze o cerere de angajare.

– Cum îl cheamă?

– Dillon Burke. Bărbile au fost dintotdeauna ceva care mă excită. Am o prietenă – ea le zice la bărbii mățuri pentru pîntece. Nu-i teribil? Chicoti. Îi fac pe băbăți atît de misterioși, știți?

– De fapt pe mine mă interesează antecedentele lui.

Secretara se uită la datele de pe ecran.

– A început să lucreze pentru Matthias din 28 aprilie anul trecut.

– Și înainte?

– Nu spune nimic. Uită-te singură. Asta-i tot ce știm despre el. Nici măcar o adresă, pentru corespondență.

Întoarse ecranul spre Jade, care controlă informațiile neînsemnate, apoi rupse o foaie dintr-un carnet de însemnări și-și notă numele bărbatului și numărul de la asigurările sociale.

– Ce face el, de fapt?

– De toate. Dacă te uiți la el, nu-ți dai seama, dar e inteligent și știe ce face. Matthias îi cere părerea domnului Burke mereu, dar nu recunoaște asta niciodată.

Jade reținu această informație.

– Deci afirmațiile lui erau adevărate?

– Afirmațiile? A, adică ce-a spus despre Matthias, că folosește materiale împruțite?

– E adevărat?

– Uite ce-i, nu cred că asta te privește pe dumneata.

Ți-am spus și așa prea multe.

– A flirtat cu mine. Jade întinsese capcana și conta pe asta. Cînd am fost la masă, Matthias și-a strecurat mîna sub fusta mea și m-a chemat la el în apartament pentru restul după-amiezei.

Ochii secretarei se îngustară ca niște crăpături. Unghiile purpurii se înfipseră în palme ca niște gheare.

– Ah, căcatul ăsta cu curul în două lunturi, veșnic pofticios!

Jade îl urmări pe Dillon Burke în timp ce era purtat sub escortă printr-o ușă și condus la un birou unde semnă un bon pentru lucrurile sale. Cînd își puse ceasul la mînă, sergentul de la birou îi spuse ceva ce îl făcu să întoarcă capul. O privi pe Jade cu acea intensitate care o tulbura și pe care o remarcase de prima dată prin binoclu.

Pe sub sprîncenele dese, ochii lui căprui o priveau cu suspiciune. Se mișcară din virful capului pînă la virfurile pantofilor ei negri și înapoi în sus. Îi trebui toată puterea ei de voință ca să nu tresară.

– Ești sigur? Îl auzi ea întrebîndu-l pe sergentul de

poliție când acesta se întoarce din nou.

- Nu căuta calul de dar la dinți, prietene. Du-te, ieși de-aici pînă nu ne răzgîndim.

Jade se ridică în picioare, surprinsă fiind să descopere că genunchii îi erau moi. Nu-i plăceau secțiile de poliție. Îi aminteau de noaptea petrecută în camera de interogatoriu de la Palmetto. Nu fusese surprinsă citind că Hutch ocupa acum funcția deținută cîndva de tatăl lui.

- Domnule Burke? spuse ea apropiindu-se de el. Vreți să veniți cu mine, vă rog?

Cînd își plecă întrebător capul într-o parte, părul îi atinse umărul.

- Pentru ce? Cine naiba ești dumneata?

- Mă numesc Jade Sperry. Te rog! Făcu un gest spre ușă. Ochii ei albaștri nu priviră în lături din cauza privirii lui dure, deși asta o tulbura. După cum îi-a spus sergentul, s-ar putea răzgîndi și te-ar ține aici peste noapte. Vino pe aici.

Se îndreptă spre ușă de intrare, dînd falsa impresie că avea încredere că el o va urma. După cîte știa, de îndată ce vor ajunge la ușă, el o va întinde și nu-l va mai vedea niciodată. Spre ușurarea ei, el o urmă.

Îi conduse la limuzina parcată la colț. Șoferul se grăbi să le deschidă ușa din spate. Îi oferă lui Burke să treacă înaintea ei. El ezită doar cîteva secunde înainte de a se așeza pe eleganta banchetă din spate. Limuzina era o extravaganță, ea știa asta. Dar dorea ca el să fie uluit și umilit de norocul care căzuse în mod miraculos pe capul lui. Voia ca el să spună da la propunerea ei.

Jade întinse mîna spre butonul care ridica geamul despărțitor dintre șofer și bancheta din spate. Fără să zică nimic, Burke îi urmărea mișcările cu priviri atente.

Limuzina intră în trafic și alunecă la fel de silențioasă ca un șarpe argintiu. Jade își încrucișă picioarele, dar apoi ar fi vrut să nu fi făcut asta. Ciorapii ei scoaseră un fișit de mătase, în tăcere. Burke privi în jos spre picioarele ei, apoi ridică o privire scrutătoare spre față.

Pentru a-și acoperi nervozitatea, Jade deschise poșeta

și scoase un pachet de țigări și o brichetă nouă.

- O țigară?

- Nu fumez.

- Ah! Rise de ea însăși, punînd țigările și bricheta pe micul bar al limuzinei. Cred că am văzut prea multe filme.

- Filme?

- De cîte ori este scos un pușcăriaș, primul lucru care i se oferă e o țigară. Eu le-am cumpărat gîndindu-mă... asta e prima oară cînd am scos pe cineva de la închisoare.

Cu o privire cinică, el se uită la interiorul elegant al limuzinei.

- Și pentru mine e prima.

- N-ai mai fost la închisoare?

Se întoarce brusc spre ea, sperînd-o cu această mișcare neașteptată.

- Dar tu ai fost?

El îi apără foarte mare și foarte aproape și deodată se îndoi de înțelepciunea impulsivității ei. Își aminti cît de rapid îl atacase el pe Matthias, cînd i se scosese cureaua de la mîini. Forța lui fizică o speria, dar nu se dădu îndărăt, căci presupunea că el asta ar fi dorit. Încerca să o intimideze, probabil fiindcă se simțea el însuși intimidat.

- Nu, n-am fost închisă niciodată, răspunse ea clar.

O supuse la o altă privire lentă, de sus pînă jos.

- Nici eu nu-mi închipuiam altfel.

- Te doare tăietura de deasupra ochiului? Nu mai sîngera, dar rana arăta încă proaspătă.

- O să supraviețuiesc. Se lăsă în scaun, uitîndu-se înainte spre geamul colorat care îi separa de șofer. Unde mergem?

- Mă gîndeam că ți-e foame. Mă însoțești să luăm cina?

- Cina? întrebă cu un zîmbet trist. Privi în jos la hainele lui de lucru și spre ghete. Nu sînt îmbrăcat pentru un local de lux.

- Te deranjează?

- Pe naiba, nu. Poate pe dumneata?

- Deloc.

Călătoriră în tăcere câteva minute, pînă ce curiozitatea îi cuprinsese din nou.

– Cînd ai de gînd să-mi spui ce dracu' se întîmplă? Dacă Matthias te-a trimis ca să mă mituiască sau așa ceva, atunci...

– Te asigur că nu. Ai să primești o explicație completă după cină, domnule Burke. De altfel am și ajuns.

Limuzina se opri în fața unui restaurant cu grătar. Jade se consultase cu portarul hotelului înainte de a se decide asupra acelui restaurant și a da adresa șoferului. Localul de familie anunța mîncare bună, la prețuri rezonabile. Locul nu era pretentios, iar interiorul arăta ca într-un film al lui Gene Autry. Sala mare de mese era întunecată, doar cu pete de lumină aurie aruncate de lămpile suspendate de plafon.

Jade fu mulțumită de alegerea făcută, cînd fură conduși la o masă din colț de către o chelneriță cu fustă de piele cu franjuri și cizme ca în vest. Domnul Burke se va simți mai puțin stîngher aici, decît într-un restaurant mai scump.

El comandă o bere. Jade ceru o citronadă. Scoase un mulțumesc scurt cînd sosită băuturile. În timp ce el își sorbea berea, Jade îl privea pe ascuns, întrebîndu-se cum ar arăta fără barbă. Își șterse spuma de la bere de pe mustața care îi acoperea buza de sus și cobora frumos spre buza de jos, mai plină.

Observă că mîinile lui nu erau moi. Erau mîini muncite, cu încheieturi îngroșate. Ungھیile îi erau tăiate și curate, dar nu fuseseră date cu oă. Mănușile de lucru lăsaseră urme ușoare de bronzaj în jurul încheieturii mîinii. Brațele puternice care o impresionaseră prin binoclu păreau mai puternice de aproape. Azi purta o cămașă în carouri, peste maiou. O lăsase deschisă. Mînele fuseseră scoase. Pieptul lui dezgolit o impresionase fără îndoială pe chelneriță.

– Cînd termini îmi vine și mie rîndul?

Jade își ridică privirea de la pieptul lui, spre chip.

– Poftim?

– Îmi vine și mie rîndul să te analizez la fel de atent cum te uiți dumneata la mine? S-ar putea să devină neplăcut dacă încercăm să ne zgîim unul la altul în același timp.

Sosirea chelneriței o scuti pe Jade de răspuns. Dădu repede comanda.

– Invitatul meu o să ia cel mai mare antricot, fript mediu, cu cartofi prăjiți și salată. Eu o să iau un filet mignon. Desertul o să-l comandăm mai tîrziu.

Îi dădu chelneriței în mînă listele de bucate, apoi își întoarse fața spre însoțitorul ei.

El strîngea cana cu bere atît de tare, încît i se albiră încheieturile degetelor. Vocea îi vibra de furie.

– Sînt un băiat mare, domnișoară Oricine-dracu-ai-fi. Știu să citesc o listă de bucate și să comand singur.

Ea nu-l analizase, cel puțin nu așa cum își închipuia el, și remarca lui cu zgîitul o enervare.

– Îmi cer scuze pentru nepolitețe, fac uneori asta fără să mă gîndesc. E un obicei prost al meu.

– Ai de gînd să-mi spui ce cauți aici cu dumneata?

– După cină.

Mormăi un cuvînt care nu era potrivit cu o conversație civilizată la o cină.

– Între timp, pot să mai capăt o bere?

– Desigur.

Cînd termină cea de a doua bere, veni mîncarea. El se repezi la ea înfometat, făcînd-o pe Jade să se întrebe cînd mîncase ultima oară o bucată bună de carne. Folosi tacîmurile corect, dar repede.

– Mai dorești o friptură? Întrebă ea blind, aplecîndu-se spre el, peste masă. De îndată ce adoptă acest ton plin de compasiune, ea își dădu seama că greșise.

El o privi cu răceală.

– Nu.

Refuza mai curînd din mîndrie decît fiindcă îi trecuse foamea, dar Jade lăsă lucrurile să treacă. Farfuriile fură luate. El refuză scurt desertul și doar ridică din umeri cînd ea sugera să ia cite o cafea.

– Două cafele, îi spuse Jade chelneriței. De îndată ce fură serviți, ea își începu explicația.

– Am fost azi după-amiază la șantierul de construcții, când ai fost arestat, domnule Burke.

Îi urmări ochii ca să vadă semne de reacție, dar nu observă nimic. Rămaseră fixați asupra ei, fără să înregistreze ceva. Era de așteptat o scripire de interes. Lipsa acesteia era neliniștitoare.

– M-au impresionat mai multe lucruri. În primul rând, nu te-ai temut să vorbești și să-ți susții punctul de vedere, deși acesta nu era binevenit și nici agreeat. Aceasta demonstrează convingere și curaj, calități pe care le caut. Am nevoie de cineva dur.

Un râs izbucni ca un zgomot adânc din pieptul lui.

– Să fii al naibii. Ți-ai găsit beleaua.

– Da, așa-i.

Sprijinindu-și brațele pe masă, se aplecă înainte și îi vorbi încet, peste două cești de cafea uitate, reci.

– Acum înțeleg. Cauți o aventură pentru că soțul dumitale, bogat și plin de succes, muncește mult și e prea ocupat să facă bani ca să se mai ocupe de dumneata. Sau poate ai descoperit că se culcă cu fata din biroul dactilografelor și vrei să i-o plătești.

Erai acolo azi, când se făcuse toată hărmălaia aia și te-ai muiat când ai văzut o figură cu cască. L-ai pus pe șofer să te ducă la primărie și – fiind o cățea bogată, puternică și autoritară – ai tras niște sfori și m-ai scos din închisoare. Așa-i?

Mulțumit, se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

– Foarte bine. Îmi pare rău că te-ai strădui atât pe degeaba. Pentru o mie de dolari, te reglez toată noaptea.

Capitolul nouăsprezece

Pe Jade o trecu un fior.

– Cum îndrăznești?

Întinzînd mîna peste masă, o apucă ușor de încheietura mîinii cu mîna lui mare.

– Bine. Cinci sute. Azi mi-am pierdut slujba. Nu sînt în situația să mă tocnesc.

Jade își eliberă mîna. Primul ei impuls fu să-i tragă o săpuneală cum făcuse cu Matthias mai devreme, în aceeași zi, pentru o provocare sexuală, mult mai puțin ofensivă decît a lui Burke. În comparație cu bărbatul aliat de cealaltă parte a mesei, chiar și Matthias cel șters ieșea în evidență – cel puțin la suprafață.

Dar Jade avea un instinct interior că Dillon Burke însemna mai mult decît ce arăta la prima vedere. Barba neglijată, părul lung, duritatea, erau de suprafață. Nu înțelegea de unde știe acest lucru. Pur și simplu îl știa. În loc să-l părăsească, cu o dojană care să-l usture, ea rămase, nevrînd să renunțe în privința lui. De ce? se

întreba. Ce joc al întâmplării o adusese pe ea, la șantier în momentul arestării? Zile în șir îl urmărise cu binoclul de la geamul hotelului. Ca și cum soarta i-l arătase.

El continua să o observe cu privirea lui ferită, ascunsă. În locul lui, ea nu ar fi fost bănuitoare? În orice caz, fabrica Tex Tile merita să-i acorde beneficiul îndoii.

– Îi făcu semn chelneriței.

– Ești sigur că nu vrei desert, domnule Burke?

El o privi cu neîncredere, apoi spuse brusc:

– Plăcintă cu mere.

– Două, îi spuse Jade chelneriței. Și ne trebuie cafele proaspete. Adu-le. O să mai rămânem aici un timp.

După ce chelnerița plecă, Jade îl privi pe Dillon în ochii lui neclintiti.

– Vreau ceva atât de mult, încât și noaptea în somn mă gândesc la asta. Dumneata poți să mă ajuți să obțin ce vreau, dar nu are nimic de-a face cu sexul. De vreme ce știi asta, ești interesat în continuare să-mi ascuți propunerea?

Ochii lui rămaseră prioniți la Jade, chiar și când se lăsă pe spate ca să-i facă loc chelneriței să le servească plăcinta și cafelele proaspete. Luând furculița de desert, spuse:

– Ai timp din acest moment pînă îmi termin plăcinta, să mă faci să fiu interesat.

– Afirmațiile dumitale erau justificate, Matthias folosea materiale sub standard și mituia un inspector ca să i le aprobe.

– Fiu de cătea, șopti el. Știam! Am văzut lucruri care eram sigur că nu vor trece neobservate, dar, după fiecare inspecție, Matthias căpăta aprobarea autorităților orașenești.

– El încasa de la client prețul ca pentru materiale de calitate și băga diferența în buzunar.

– Nu-mi pasă de bani. Clădirea aia afurisită poate să se dărîme, mai ales la un cutremur. Cum ai aflat?

– Prin secretară. Mi-a mărturisit o grămadă de lucruri, cînd i-am zis că a flirtat cu mine în timpul întîlnirii noastre

la masă.

– Grozav, mormăi el. Asta mă pune în aceeași categorie cu Matthias.

– Nu prea, domnule Burke.

– Atunci ce ești, investigator? Ai făcut toate astea ca eu să depun mărturie la tribunal împotriva lui Matthias?

– Nu. Nu mă interesează ce se întîmplă cu Matthias. Am făcut fotocopii după chitanțele de achiziții și după alte documente incriminate, apoi l-am chemat la telefonul portabil. L-am amenințat că mă duc la procuror cu cele constatate dacă nu-și retrage plîngerea împotriva dumitale.

– Nu trebuia să vii personal să mă însoțești la ieșirea din închisoare.

– Ba da.

– De ce?

– Pentru că vreau să-ți ofer slujba pe care intenționez să i-o dau lui Matthias. Ai terminat plăcinta. Să continui să vorbesc?

El nu o încurajă verbal să continue, dar dădu la o parte farfuria goală de desert și luă ceașca de cafea.

După ce își permise să zîmbească, Jade îi spuse pe cine reprezenta. El auzise vag despre GSS.

– Timp de aproape treisprezece luni, departamentul nostru juridic a achiziționat pe tăcute terenuri la Palmetto, Carolina de Sud. Vreau să construim acolo o fabrică.

– Ce fel de fabrică?

– De textile. Dar în afara stofelor care se vor țese acolo, va produce și îmbrăcăminte la prețuri moderate. Climatul economic în acea parte a statului este sărac. Pînă în urmă cu un deceniu, cei ce construiau stațiuni de-a lungul coastei descurajau dezvoltarea industrială.

– Din cauza poluării.

– Exact. Dar după crearea unei Comisii de control privind poluarea, nu mai este o problemă. Lobby-ul și-a pierdut puterea. Comisia de Dezvoltare a Statului ne aprobă din toată inima, pentru că GSS se ocupă cu protecția mediului.

– Pot paria că se ocupă și să cîștige ceva bani, spuse

el cinic.

– Pentru toată lumea. Noi aducem o parte din conducerea superioară și medie, dar fabrica o să dea de lucru la sute de oameni din partea locului, în tot atâtea slujbe specializate. Asta va schimba total aspectul economiei.

– N-am auzit niciodată de Palmetto.

– Este așezat lângă coastă, între Savannah și Charleston. Populația orașului propriu-zis este cu ceva peste zece mii, dar încă alte mii trăiesc în regiunea a trei comitate. Toată regiunea va beneficia de pătrunderea GSS.

– Și ce rol ai dumneata în treaba asta?

– Eu sînt supraveghetorul proiectului.

El ridică o sprînceană.

– Ești vreun ștab?

– Dacă vrei să te exprimi așa...

– Și ai venit pînă în California de Sud să angajezi muncitori constructori? Întrebă el sceptic.

– Am venit să angajez un antreprenor general.

– De obicei, treaba asta o face un responsabil cu problemele de dezvoltare.

– GSS are pe cineva care se ocupă de asta. Un domn, David Seffrin, se ocupă de Tex Tile. El m-a trimis să iau legătura cu Matthias, care a venit cu recomandări înalte, deși acum mă îndoiesc de autenticitatea referințelor.

– Dacă acest Seffrin se ocupă cu dezvoltarea, de ce angajezi dumneata?

– Antreprenorul căruia i se dă această slujbă trebuie să aibă aprobarea mea. Acest plan este copilul meu, domnule Burke. Încă de la concepție. Voi lucra mult timp cu antreprenorul, așa că este esențial să am sentimentul că acesta e potrivit pentru proiect. Aplecîndu-se ușor în față, îi spuse:

– Cred că dumneata ești omul care-mi trebuie.

Rîsul lui ascuțit, ca un lătrat, atrase privirile altor oameni din restaurant.

– Da, bine.

Se uită spre el însuși, vîrînd un deget într-o gaură a pantalonilor în dreptul genunchiului. Așa-i, arăt chiar ca un șef. Puteai să mă alegi dintr-un șir întreg.

– Nu-mi pasă cum arăți.

Clătină din cap hotărît.

– Nu sînt omul dumitale. Îmi pare rău că te deza-mănesc.

– Ești din Sud, domnule Burke.

El o privi ascuțit, întrebător.

– Cineva cu accent sudist îl recunoaște pe un altul la tel, făcu ea. Și cunoșteai problema în legătură cu conflictul între industrie și turism.

– Deci, m-ai angaja doar pe baza accentului meu sudist?

– Nu, te-aș angaja pe baza calificărilor dumitale.

– Nu sînt calificat.

– Nu-mi spune rahaturi.

Din nou ridică o sprînceană surprins.

– Poți să-mi respingi oferta, dar nu mă minți. Sînt sigură că ai un motiv serios să te ascunzi sub barbă și sub această monstruoasă costumație de pe umeri, dar ești calificat pentru slujba asta.

Secretara a vorbit cu mine nu doar despre Matthias, ci mi-a spus multe și despre dumneata. Treaba mergea vreaște cînd ai venit. Cîrînd după angajare, ai început să descoperi probleme și să-i dai sfaturi lui Matthias, pînă ce acesta nu mai făcea nici o mișcare fără să te consulte în prealabil. Nu angajează nici un alt antreprenor secund fără să-ți ceară părerea. E adevărat?

El o privea nemișcat.

– Ea spunea că pari a fi expert în toate, de la cititul schițelor la fierărie și la instalarea firelor electrice. Spunea că Matthias nu te putea suferi, pentru că te certai cu el din cauza materialelor de proastă calitate, dar că nu îndrăzneai să te dea afară pentru că deveniseși indispensabil. E adevărat?

El își apucă cu dinții colțul mustății.

– Am numărul dumitale de la asigurări sociale, adăugă

ea calm. Am să te verific. Așa că nu te osteni să mă minți.

El mormăi un șir de înjurături, apoi spuse:

- Poate am fost cândva calificat, dar de șapte ani n-am mai făcut decât munci mărunte. N-am vrut. Nu vreau. Vreau doar să fiu lăsat în pace.

- De ce?

- Nu-i treaba dumitale.

Din nou vocea lui puternică, furioasă, atrase atenția vecinilor de masă.

- Cred că e timpul să plecăm, spuse Jade. Ești gata?

- Mai mult decât gata.

- Unde putem să te lăsăm? întrebă ea când se așezară pe bancheta din spate a limuzinei.

- La șantier. Camionul meu e parcat acolo. Cel puțin mă rog lui Dumnezeu să mai fie acolo.

Jade îi dădu șoferului adresa, apoi se sprijini pe spătar.

- Deci, ce vei face mâine, domnule Burke?

- Cred că o să dorm pînă tirziu.

- Și apoi?

- O să mă duc să caut o slujbă.

- Orice slujbă?

- Așa-i. Orice slujbă. Oriunde. Nu are importanță de fapt.

- Eu cred că are.

El întoarse repede capul și o fixă, pentru că îi contrazisese.

- Cred că are, cu mult mai mult decât recunoști dumneata însuși. Ea întinse mîna după servietă, pe podea, și o deschise. Acesta este prospectul pe care domnul Seffrin l-a pregătit pentru fabrica Tex Tile. Aș dori să-l iei și să te uiți pe el. Îi înmînă propunerea, legată într-un dosar de plastic transparent. Mîine plec înapoi la New York. Există un telefon la care să te pot găsi peste cîteva zile?

- Nu. Și chiar dacă o să mă uit pe proiect, n-o să-mi schimb părerea.

- Salariul este de cinci mii de dolari pe lună, intrînd în vigoare de la semnarea contractului. La încheierea lucrării, dacă sînt mulțumită, ți se va plăti un premiu de douăzeci și cinci de mii de dolari.

Despre premiu nu se pomenea în proiect. George Stein va face scandal, dar avea nevoie de toate atuurile pe care le putea imagina.

- Nu-mi pasă de bani.

- Zău? Îmi cereai o mie de dolari să petreci o noapte cu mine, îi reaminti.

- Încercam să te insult.

- Ai reușit.

El își trecu mîna prin părul lung, neîngrijit.

- Îți mulțumesc că m-ai scos din închisoare, dar ți-ai pierdut timpul.

- Nu cred. Limuzina opri la cotitura spre șantierul întunecat, pustiu. Știi unde să mă găsești când vei lua o hotărîre, domnule Burke.

- Nu vrei să ascuți, nu-i așa? Am luat deja o hotărîre.

Răspunsul meu este nu.

Șoferul ocoli mașina și veni să-i deschidă ușa. El puse un picior pe pavaj, dar se întoarse și întrebă:

- Cum ai spus că te cheamă pe numele de botez?

- Jade.

- Mulțumesc pentru cină, Jade, dar mie îmi place friptura bine făcută. Mișcîndu-se brusc, îi luă în mînă ceafa și o trase spre el. Gura lui i-o acoperi pe a ei cu un sărut dur. Își împinse limba între buzele ei, adînc dar scurt, apoi îi dădu drumul.

- Îmi cer scuze pentru nepolitețe, fac uneori asta fără să mă gîndesc. E un obicei prost al meu.

leși, lăsînd-o fără replică, avînd buzele umede și palpitînd.

Stînd în ușa biroului ei, Dillon se simți stîngaci.

nelalocul lui și prea mare pentru hainele sale. După ani de muncă în aer liber, aflându-se într-o clădire cu birouri, avea sentimentul claustrofobiei.

Jade Sperry ședea îndărătul biroului ei, vorbind la telefon. Era cu spatele la ușă. Părul negru îl ținea strâns într-o coadă de cal prins cu o agrafă de aur, dar își învîrtea lenes pe degetul arătător o șuviță rătăcită.

– Încă ceva, Cathy, te rog sună la școala lui Graham și aranjează-mi o întâlnire cu directorul. Vreau să-l văd înainte să plec... Mm... Nu, n-o să uit. Mulțumesc că mi-ai amintit. Voi fi acasă pe la șase. La revedere.

Închise telefonul și se răsuci cu scaunul, trăgînd aer în piept cînd îi văzu stînd acolo.

– Îmi pare rău. Cu ce pot să vă ajut?

Ulmirea îi schimbă trăsăturile, făcîndu-i ochii mai mari, mai luminoși și gura mai moale.

– Domnul Burke?

Ridică din umeri conștient de sine.

Ea se ridică repede și ocoli biroul. Purta o bluză albă, o fustă neagră dreaptă și aceiași pantofi negri cu toc înalt pe care-i purtase în urmă cu două săptămîni la Los Angeles. Picioarele ei erau la fel de frumoase cum și le amintea.

– Nu te-am recunoscut, fără barbă, zise ea. Și părul e mai scurt, nu-i așa?

– E un mod politicos de a spune că în sfîrșit m-am tuns. Ba chiar m-am gătît. Luîndu-se ei însuși în rîs, întinse brațele în lături. Își pusese cei mai buni jeanși și o cămașă nouă. Își cumpărase chiar și o cravată la K-Mart de unde luase cămașa. Trecuse atîta timp de cînd nu-și mai innodase o cravată, încît i-au trebuit trei încercări și nenumărate vorbe de ocară ca să o pună cum trebuie.

Studiîndu-și noua imagine în oglindă, hotărî că făcuse tot ce se putea și că dacă pentru ea nu arăta destul de bine, era al dracului de rău. Oricum, cine are nevoie de așa ceva?

El avea nevoie.

Dillon ajunsese la această concluzie după zile de

îngrijorare și căutări suletești. S-o ia naiba! Jade Sperry reușise să-l facă să se intereseze de ceva, pentru prima oară după șapte ani. Doamna era nebună dacă era în stare să dea un proiect de asemenea mărime pe mîna unui vagabond mistuit pe dinăuntru, bețivan ca el, dar – Doamne – solicitarea era irezistibilă.

– Îmi pare rău că m-am uitat așa lung la tine, spuse ea, recăpătîndu-și calmul. Arăți atît de schimbat. Șezi, te rog.

El ocupă scaunul indicat.

– Ar fi trebuit să telefonez mai întîi.

De fapt nu îndrăznise. Se temea că ea îi va răspunde că slujba fusese deja dată cuiva. Ar fi fost o dezamăgire groaznică dacă s- ar fi întîmplat asta. Perspectiva aceasta îl făcu să vorbească răgușit.

– Sper că nu te-am prins într-un moment neprielnic.

– Nu, deloc. Ea își reluă locul înapoia biroului.

El privi camera cu interes. Totul era curat și modern, totuși cald, cu ghivece de violete africane înflorite pe marginea ferestrei, iar schițe înrămate, desenate de mîna unui amator, decorau pereții. Fiecare desen în creion era semnat „Graham Sperry”.

– Fiul meu, remarcă ea, urmărindu-i privirea. Acum are paisprezece ani. Îl deranjează că-i păstrez desenele din școala primară.

– Paisprezece, murmură Dillon. Charlie ar fi avut opt la următoarea aniversare. Își trecu mîna peste mustața bogată, pe care hotărîse să o păstreze cînd își răsese barba.

– Pot să-ți ofer o cafea sau ceva rece?

– Nu, mulțumesc.

– Cînd ai plecat din Los Angeles?

– Acum o săptămînă. Am călătorit cu mașina.

– Înțeleg. Trebuie să fi fost o adevărată experiență.

– A fost bine, replică el laconic. Oare tergiversa nevrînd să-i spună că găsise pe cineva cu o purtare mai bună?

– Ești pentru prima dată la New York?

- Da.

- Ce părere ai?

- E cum trebuie.

După o scurtă tăcere, ea zise:

- Sper că ai vești bune pentru mine.

- Slujba mai e vacantă?

- Da.

- De-acum nu mai este.

Ochii ei se luminară, dar își păstră vocea calmă.

- Sînt foarte mulțumită să aud asta, domnule Burke.

- De ce? M-ai găsit în închisoare. Nu știi cum lucrez.

Nu am afacerea mea proprie.

- Cînd am fost în California, am hotărît că nu vreau să lucrez cu o companie. O persoană te intimidă mai puțin decît o mare companie.

- Totuși, nu înțeleg, făcu Dillon.

- Vrem ca Tex Tile să aparțină orașului Palmetto.

Folosirea de muncitori constructori locali și antreprenori secunzi din regiune va fi un pas în direcția bună. I-am împărtășit această idee domnului Seffrin și el este de acord. Faptul că dumneata nu ai forță de muncă proprie este de fapt un avantaj. Și, adăugă ea, accentuînd pe intonația sudică, vorbești limba lor. Nu ai accentul unui venetic și noi încercăm să evităm să apărem astfel.

- Și Seffrin așa...

- Are încredere în instinctele mele, deși trebuie să-ți spun că, în acest interval, am căutat în altă parte. Dumneata ești totuși prima mea alegere, așa că sînt foarte bucurăsoasă că te văd aici. Acum, spune-mi, cum lucrezi.

Își puse mîinile strînse pe birou și luă o atitudine de ascultare.

- În esență, am făcut cîte puțin din toate în legătură cu construcțiile, dar cel mai mult îmi place să le leg pe toate laolaltă.

- Înainte de a ști că e literalmente un escroc, primul lucru care nu mi-a plăcut la Matthias au fost mîinile, zise ea. Erau moi. El conduce din spatele unui birou. Am nevoie de cineva care supraveghează fiecare aspect al

construcției, care lucrează, cot la cot cu subalternii și muncitorii.

- Aici nu-i nici o problemă. Așa îmi place și mie să fac.

- Bine. Slujba asta cere pe cineva atașat proiectului. Din momentul săpăturilor pînă la finisare, poți conta că va dura cel puțin doi ani.

- N-am altceva mai bun de făcut. Mutarea la Palmetto nu va fi o problemă pentru dumneata?

- Nici una. După cum ai ghicit, am crescut în Sud și mi-am urmat studiile la Georgia Tech.

- Mai e ceva ce ai dori să discutăm înainte de a te trimite la secția de contracte ca să-ți faci formele de angajare?

- Cum e cu subantreprenorii?

- Ce-i cu ei?

- Nu accept mai puțin de trei oferte pentru fiecare slujbă, zise el. Sînt obligat să dau slujba ofertantului care cere suma cea mai mică?

- Nu, dacă simți că nu-ți convine.

- Uneori oferta cea mai ieftină se dovedește a fi cea mai scumpă cu trecerea timpului - dacă treaba trebuie refăcută.

- Cred că ne înțelegem unul pe celălalt, domnule Burke. Acum, dacă pot vedea referințele dumitale, am rezolvat totul.

El se foi pe scaun. Se temuse în privința asta.

- Nu pot să vă pun la dispoziție referințe.

- A! De ce nu?

- În ultimii cîțiva ani, m-am dus de colo-colo. Am ars punțile. Fie că mă băteam, sau mă îmbătam, sau mă săturam de incompetența șefului și nu mă mai întorceam. Ridică din umeri. Referințele nu erau pentru mine ceva important. Oricum, n-am nici una.

- De unde știu că n-o să te bați, n-o să te îmbeți și n-o să mă părăsești și pe mine?

- Desigur că nu poți să știi. Va trebui doar să mă crezi pe cuvînt.

Dillon își ținu respirația. Dat fiindcă ajunsese atât de departe, nu era sigur că va putea suporta deziluzia dacă ea l-ar respinge acum. Dorea această slujbă. Era esențială pentru el. Însemna deosebirea dintre a începe să trăiască din nou și a continua pur și simplu să existe.

Ea se ridică și înconjură biroul.

– Va trebui să fii la Palmetto pînă la întii mai. Am fixat o întrunire a orașului la care voi anunța planurile noastre, iar dumneata va trebui să fii acolo.

– Vrei să spui că sînt angajat?

– Ești angajat. De acum și pînă la întii mai, aproape fiecare minut al zilei duminică de lucru se va concentra în jurul întîlnirilor cu Seffrin, cu arhitectul, desenatorul și cu mine. Ai căpătat slujba care ți se potrivește ca turnată, domnule Burke. Am să încerc să găsesc un birou gol pentru dumneata, să ai unde lucra.

Era angajat. Era prea uluit ca să reacționeze.

Ea îl întinse mîna.

– Ne-am înțeles?

Dillon se ridică și îi cuprinse mîna. Era o uriașă diferență între a da mîna cu Jade Sperry și a da mîna cu un alt bărbat. Mai întii, mîna ei era mică și rece și slabă și moale. Nu părea potrivită pentru un asemenea gest masculin, totuși senzația pe care i-o lăsă se menținu mult timp după ce îl dădu drumul.

– Scuză-mă. Nu durează mult.

Ea îl lăsă singur în birou. Se duse la fereastră și privi peste oraș. Încă îi venea greu să creadă ce se întimpla. În seara în care îl scosese la cină, el ridicase o duzină de barlere în calea ei și a propunerii făcute. După aceea, totuși, nu se putuse opri să se gîndească la asta.

În cele din urmă, cedase și luase proiectul pe care i-l lăsase. După ce îl citi de o duzină de ori, fabrica Tex Tile a GSS deveni o obsesie la fel de mare ca și durerea lui.

De șapte ani încerca să scape de sentimentul vinovăției sale. Raportul procurorului afirma că Debra și Charlie muriseră dintr-un accident, dar Dillon știa că el era răspunzător. După ce ambulanța luase trupurile lor, în

timp ce el umbla prin casă, înnebunit de durere, descoperise lista cu sarcinile pe care nu le îndeplinise cu o săptămînă înainte. Ultima de pe listă era, „controlează soba”.

După ce a părăsit Tallahassee, a umblat fără țintă, însoțit de sentimentul vinovăției sale, ca de o remorcă. O luase cu el la frontierele înghețate din Alaska și în jungla fertilă a Americii Centrale. Încercase să o înece în litri de whisky, să o batjocorească făcînd dragoste fără rost, și să o ucidă asumîndu-și riscuri inutile. Totuși, nu putu să se descotorosească de ea. Era ca un țesut viu care se regenerează, parțial tot atât de distinct ca amprenteale unui deget.

După zile întregi de gîndire referitor la propunerea lui Jade, i se năzări că eventual ar putea uni cele două obsesii. Dacă ar accepta această slujbă și ar duce-o cu bine la capăt, aceasta ar putea compensa eșecul lui care provocase moartea soției și a fiului său.

– Totul s-a rezolvat.

Dillon sări din reflex, cînd Jade reveni în cameră aducînd cu ea un contract de trei pagini. El îl studie cu atenție, completă amănuntele lipsă, apoi semnă.

Ea zise:

– De îndată ce vei avea o adresă permanentă la Palmetto, te rog anunț-o, pentru fișă.

– Dacă e indiferent pentru voi, aș prefera să locuiesc acolo, pe loc.

– Pe șantier?

– Aș vrea să închiriez un trailer destul de mare ca să servească drept birou și locuință.

– Cum dorești.

Jade se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Dillon o urmă.

– L-am anunțat pe domnul Seffrin. Biroul lui e în altă clădire, dar vine aici.

Domnul Stein a auzit că te afli în clădire și vrea să te cunoască. Dar mai întii, mai e o problemă pe care am sentimentul că trebuie să o lămurim.

Ea își lăsa ochii în jos. Din punctul său de vedere, genele ei negre, curbate arătau de parcă ar fi fost pictate cu o pensulă fină pe obrazul alb.

- N-ar fi trebuit să mă săruți în seara aceea, în Los Angeles. Așa ceva nu se mai poate întâmpla. Dacă ai probleme să lucrezi sub controlul unei femei, trebuie să o știi.

El așteptă în mod deliberat să dea un răspuns pînă ce ea își ridică iar ochii spre el.

- Ar trebui să fiu un eunuc orb ca să nu observ că ești femeie. Ești o femeie frumoasă. Dar asta n-ar fi avut nici o importanță, chiar dacă aveai o mustață la fel de deasă ca a mea. Doresc această slujbă.

De asemenea, nu mi-ai lăsat nici urmă de îndoială că răspund în fața dumitale. Asta nu mă deranjează. Nu am idei preconcepute referitoare la sex. În sfîrșit, din partea mea, ești în siguranță. Cînd o să vreau o femeie, o să găsesc una, dar numai pentru o noapte, nu vreau una la care să trebuiască să mă uit sau să-i vorbesc în dimineața următoare.

Înghiți adînc, cu zgomot.

- Înțeleg.

- Nu, nu înțelegi, dar asta este ceva ce nu țin de realitate. Vreau doar să fii sigură cu nu mi-am făcut o practică din a flirta cu persoanele pentru care lucrez.

- Atunci, de ce m-ai sărutat?

Zîmbi cu o strîmbătură.

- Pentru că m-ai luat peste picior.

- Cum așa?

- În primul rînd, n-am avut o zi bună, zișe sarcastic. Apoi, ai venit dumneata, un client cu adevărat rece, îmbrăcată ca să faci moarte de om, și cu bani. Sînt un om matur. Nu mai apreciez să mi se comande la fel cum nu-ți place dumitale să fii privită de sus pentru că te parfumezi și porți ciorapi cu chilot. Nu cunosc nici un bărbat căruia să-i placă să fie ocrotit de o femeie.

- Și viceversa.

- Atunci ar fi trebuit să mă pălmuești cînd te-am

sărutat.

- Nu mi-ai dat posibilitatea.

Conversația durase de zece ori mai mult decît sărutul, și el era gata să abandoneze subiectul. Îl făcea să se simtă prost. Nu știa ce-l făcuse să o sărute. Singurul lucru pe care-l știa, era că *nu dorea* să știe. Totuși, nu putea lăsa baltă problema fără să-i mai pună o întrebare.

- Dacă sărutul ăla te-a deranjat atît de mult, de ce m-ai angajat?

- Pentru că mi-am închinat viața succesului acestui proiect, domnule Burke. În raport cu asta, un sărut nu e prea important.

Ochii ei căpătară o nuanță mai închisă și, nu pentru prima oară, Dillon se întreba care să fi fost cauza.

- Totuși, nu trebuie să se mai repete.

- După cum ți-am explicat, nu a avut o motivație sexuală.

- Bine.

Zîmbetul ei arăta că era la fel de ușurată ca și el că tema fusese închisă.

- Înainte de a merge la domnul Stein, mai ai ceva de spus?

- Da. Cine-i domnul Stein?

Capitolul douăzeci

PALMETTO, mai 1991

În acea zi parfumată de întâi mai, amfiteatrul era plin. Jade ședea într-un rând de scaune așezate pe scenă, în fața camerei. Sala se umplu repede cu o mulțime zgomotoasă, curioasă.

Treptat se răspîndise știrea că o mare parcelă de teren fusese achiziționată și destinată folosirii industriale. Dillon se afla în Palmetto de câteva săptămîni, obținînd permisele necesare de construire și aranjînd ca utilitățile publice să fie accesibile șantierului, dar totul se făcuse fără zgomet și, desigur, nu se anunțase public.

Rumoarea era în creștere. Circulau zvonuri potrivit cărora la Palmetto urma să se construiască ceva, de la un parc la un reactor nuclear. Jade ceruse consiliului orașenesc – al cărui membri nu erau nici măcar ei siguri de ce plănuia GSS – să convoace întîlnirea orașenească pentru a liniști temerile și pentru a entuziasma și implica oamenii.

Discursul ei fusese pregătit cu grijă, dar avea

mîncărimi în stomac. Pentru a se calma, se gîndi la casa pe care o închiriasse pe timpul cît ea, Cathy și Graham urmau să locuiască la Palmetto. Era o casă mai veche, cu odăi spațioase, podele de lemn și ventilatoare pe plafon. Proprietarii o curățaseră și o modernizaseră înainte de a se hotărî să se ocupe de alt proiect de renovare în Charleston. Jade, prin intermediul unui agent imobiliar din New York, semnă contractul de îndată ce casa deveni disponibilă.

Lui Cathy avea să-i placă bucătăria luminoasă și ușa din spate cu grilă, care îi va aminti probabil de casa ei din Morgantown. Curtea din spate, lungă, umbrită de pomi, era înconjurată de tufe de azalee. Jade a destinat unul dintre dormitoare de sus pentru Graham. Îi vor plăcea rafturile din perete unde își va putea instala sistemul stereo.

Plină de entuziasm, îi descrisese camera la telefonul interurban.

– Are trei ferestre mari care dau spre curtea din față și un dulap în care intri cu totul, cu mult mai mult spațiu decît ai acum. O să-ți placă.

El mai avea un sentiment de nesiguranță și reținere.

– Se pare că e bine. Cît de departe este de locul unde se construiește fabrica?

– Cîteva mile. De ce?

– Așa, întrebam doar. Dillon a zis că poate aș putea veni pe acolo uneori.

Dillon îi fusese recomandat lui Graham la New York, cînd acesta trecuse pe la birouri într-o după-amiază, venind de la școală. Se mai întîlniseră numai o dată, dar Graham amintea des de el. Hank era singurul bărbat adult apropiat de Graham. Jade se gîndea că idolatrizarea asta a lui Dillon nu era periculoasă, atît timp cît nu mergea mai departe. Deși Dillon Burke era exact omul de care avea ea nevoie ca să construiască Tex Tile, nu era sigură că era un model potrivit pentru impresionabilul ei fiu, mai cu seamă dacă Dillon ar încerca în felul acesta să-și înlocuiască fiul pierdut.

Ea ştia mai multe despre Dillon decât bănuia el. În afară de ea, antreprenorul avea să fie cea mai importantă persoană în cadrul proiectului. În cele două săptămîni scurse de la întîlnirea lor de la Los Angeles şi pînă la apariţia lui la New York, Jade folosise banii şi posibilităţile GSS să-i caute antecedentele, sperînd să dovedească faptul că instinctele ei despre el erau juste.

Ştia acum despre copilăria lui turbulentă, perioada petrecută într-un centru de detenţie şi cariera lui universitară. Aflase despre Întreprinderile Pilot Engineering şi dificultăţile avute de el cu noua conducere, după ce acestea trecuseră în alte mîini. Moartea tragică a soţiei şi a fiului său explica cinismul lui. Aflase de la foştii lui patroni, care îşi aminteau de el, că era un talent excepţional, dar care se lăsează.

Cînd îi ceruse referinţe, o făcuse ca să-l testeze integritatea. Răspunsul lui realist o convinsese că a făcut o alegere bună. El avea motive personale să dorească să se ocupe de acest proiect. Nu erau tot atît de solide ca ale ei, dar erau puternice în sinea lor. Dacă el n-ar fi apărut la New York, ea s-ar fi întors la Los Angeles să-l caute.

S-a hotărît ca Graham şi Cathy să rămînă la New York pînă cînd Graham va termina şcoala. Dacă perspectiva de a-l vedea pe Dillon din nou îl făcea mai plăcută mutarea, cu atît mai bine. Totuşi, Jade nu voia ca el să-l considere pe Dillon un fel de tovarăş de joacă. Avea încredere că, de îndată ce Graham va începe, în toamnă, şcoala la Palmetto, îşi va face noi prieteni şi se va obişnui repede.

Deşi crescuse alături de două femei, era un băiat echilibrat, fără ambiguităţi în ce priveşte sexualitatea sa. Avea patru ani cînd a întrebat prima dată:

– Mamă, unde-i tatăl meu?

Tocmai se mutaseră din Morgantown în Charlotte şi Jade îl înscrisese la grădiniţă. Era inteligent şi curios, aşa încît nu era surprinzător ca, după primele săptămîni de colectivitate, să observe că familia lui era lipsită de ceva ce altele păreau să aibă.

– Tu nu ai tată, îi explicase ea blînd. N-ai nevoie de unul. Ne ai pe Cathy şi pe mine, şi l-ai avut pe Poppy înainte să moară. Eşti foarte norocos că ai atîtea persoane care te iubesc atît de mult.

Pe moment, s-a liniştit, dar tema a reapărut după o vizită a lui Hank.

– Hank este tatăl meu?

– Nu, dragule. E doar un prieten bun care te iubeste.

Înclinaţia spre încăpătînire a lui Graham crescuse proporţional cu restul fiinţei lui. Cele două dungi dintre sprîncene se apropiu deasupra nasului, iar ochii lui albaştri se întunecau războinic.

– Atunci, cine a fost tatăl meu? Trebuie să fi avut unul.

– Ai avut, dar n-are importanţă.

Dar pentru un copil de şapte ani era extrem de important. Spre deosebire de trecut, problema nu putea fi uşor escamotată.

– Eşti divorţată de el?

– Nu.

– Poate să vină să mă vadă uneori?

– Nu.

– Nu m-a plăcut cînd m-am născut?

– Nu era acolo. Eram doar eu. Şi te-am iubit destul, cît pentru zece persoane. Pentru o sută.

În vremea aceea, ajunsesse la vîrsta cînd nu-l mai plăceau îmbrăţişările, dar în seara respectivă o lăsase să-l ţină în braţe mult timp.

A venit o vreme cînd el rezolva problema respectivă într-un mod propriu, uneori nesincer. Jade aflase că Graham spunea poveşti despre un tată care murise salvînd un copil dintr-o clădire în flăcări.

– De ce ai spus asta, Graham?

Pusese întrebarea blînd, nu ca o dojană. El ridică din umeri. Era îmbufnat, ochii îi străluceau de lacrimi, dar era prea bărbat ca să le verse, tocmai împlinise zece ani.

– Te necăjesc copiii la şcoală, că nu ai tată?

– Uneori.

Speranţele ei că Graham nu se va simţi frustrat

fuseseră nerealiste. Faptul că avea un singur părinte îl făcea să se simtă altfel decât ceilalți. Ea își petrecuse o mare parte a tinereții într-o casă cu un singur părinte, dar în anii copilăriei, de formare, tatăl ei fusese acolo. După moartea lui, avusese fotografii și amintiri despre el, care să o susțină. Nu a uitat niciodată discuțiile lor liniștite, îmbrățișările lui calde, sărutările de noapte bună sau șoaptele lui, „Să nu-ți fie frică niciodată, Jade”.

Să-i spună lui Graham adevărul nici nu putea fi vorba. Dacă ar fi știut că era rezultatul unui viol, s-ar fi putut simți probabil vinovat că trăiește. Ea refuza să arunce asupra copilului ei o asemenea vinovăție, amintindu-și de cruda răspundere pe care Velta i-o pusese în spate, când o văzuse ultima oară.

Cathy nu era de acord. De fiecare dată când Graham relua problema tatălui său, ea o îndemna pe Jade să-i spună, dar fără succes. Stigmatul că nu avea un tată era și așa destul de apăsător, dar să mai știe și restul! Pentru a-l ajuta să-și suporte mai ușor necazul, îi dăduse permisiunea să mintă.

– Urâsc minciunile, Graham. Știi asta. Uneori, totuși, consider că sînt bune, dacă sînt spuse pentru a proteja pe altcineva și nu pe tine însuși.

Așa că, atunci când prietenii te întreabă de tatăl tău, poți să-i faci să nu se simtă prost, spunându-le doar că a murit. Îți dau permisiunea să spui doar atât – a murit înainte de a te naște tu. E în regulă?

Se pare că fusese în regulă pentru că Graham nu a mai atacat subiectul. Ajunsese la un grad de maturitate la care se putea lămuri singur. Gîndindu-se cit de repede trecuseră anii, Jade simți inima strîngîndu-i-se de dorul lui. Nu avea răbdare pînă în iunie cînd urma ca el să vină la Palmetto.

– Ai atras o mulțime serioasă.

Jade tresări din reveria ei și întoarse capul, ca răspuns la vocea joasă de lîngă urechea ei. Dillon se așeză pe scaunul liber de lîngă ea.

– Bună dimineața, Dillon. Arăți foarte bine.

– Mulțumesc, răspunse el, conștient că așa e.

Purta un costum nou pentru această ocazie și își îndreptase părul.

Și ea se îmbrăcase cu cea mai mare grijă. Ar fi putut veni în mulțime oameni mai vîrstnici care să-și amintească de scandalul pe care-l crease cînd a părăsit orașul. Majoritatea celor prezenți erau pur și simplu curioși în legătură cu noua industrie a orașului Palmetto. Oricum, azi ea avea să fie punctul central al atenției tuturor. Voia să-i uluiască.

– Am venit cu mașina pînă la trailer aseară, dar nu erai acolo, îi spuse ea lui Dillon.

– Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit.

– Arăta de parcă te-ai și instalat.

– Nu era mare lucru de instalat.

– Nu știam că ai un cîine.

– Cîine?

– Era un cîine pe treapta de sus a trailerului.

– A, ăla, zise încruntîndu-se. A apărut acum cîteva zile și am făcut greșea că i-am dat să mănînce niște resturi de la masă. Aplecîndu-și capul, ea zîmbi tachinîndu-l:

– Și acum te-a adoptat?

– Nu pentru mult timp. Am să-l duc la ecarisaj cu prima ocazie.

– Vrei să spui că după ce i se vindecă laba. Arăta că un bandaj făcut în casă, zise ea, cu același zîmbet. Dillon se încruntă mai mult.

– S-a bătut și a căpătat o zgîrietură urîă. I-am pus apă oxigenată și i-am legat-o. Asta-i tot.

– Nu știu, Dillon, spuse cu veselie, dar cred că ai un favorit pe viață.

El schimbă subiectul, arătînd din cap spre mulțime.

– Te așteptai la așa ceva?

– Da. Numele meu a apărut pentru prima oară în ziarul local ieri seară.

Privirea i se întoarse spre ea.

– Există vreun motiv ca numele dumitale să trezească atîta interes în partea locului?

– S-ar putea. Aici am crescut.

El reacționează la aceasta ca la un șoc electric. Ochii lui câprui se ațintiră ascuțit spre ea.

– Curios că ai uitat să menționezi asta.

Înainte de a putea să-i dea un răspuns, primarul din Palmetto se apropie de ea.

– Domnișoară Sperry, să mai lăsăm oamenii încă vreo cinci minute să-și găsească un loc, apoi puteți să vă faceți prezentarea. Cît credeți că o să dureze totul?

– Aproximativ zece minute. Apoi vor urma întrebări.

– Minunat. Ai la dispoziție cît timp vrei, domnișă. Azi e o zi de răscruce. Încă nu mă pot obișnui cu ea.

Rețezindu-i efuziunile, ea i-l prezintă pe Dillon. Pe cînd cei doi bărbați își strîngeau mîinile, Jade avu ocazia să privească printre ei și zări o femeie așezată în mulțime.

Ca un reflex, buzele ei îi șoptiră numele, „Donna Dee”.

Fosta ei prietenă nu-și corectase mușcătura inversă; fața ei mică tot mai forma un vîrf deasupra buzei superioare. Acum avea părul scurt, dar tot implacabil de drept.

Totuși, în înfățișarea ei, se observau schimbări importante. Nu mai arăta agitată caraghios, ci serioasă. Ochii păreau că-i intraseră în cap, făcînd-o să arate mai ascunsă ca oricînd. Se asemăna cu un animal neîncrezător care privește oamenii din birlogul lui.

Privirea ei era nefiresc de liniștită, uitîndu-se țintă la Jade. Vremea desenase linii distincte pe ambele părți ale gurii ei ieșite în afară. Jade și Donna Dee erau de aceeași vîrstă, totuși Donna Dee părea cu cel puțin zece ani mai în vîrstă.

Jade simți un dureros regret că nu putea să-și amintească cu drag de toate nopțile în care dormiseră în casa uneia sau celeilalte, rîzînd și făcînd planuri de viitor, care invariabil se învîrteau în jurul bărbaților cu care doreau să se căsătorească – Gary și Hutch. Cel puțin una dintre ele își realizase dorința. Gîndurile lui Jade probabil că se citeau pe chip, căci Donna Dee fu prima care își întoarse privirea. Își lăsă ochii în jos.

Era curios că Hutch nu se afla printre cei de față. Erau o serie de ajutori de șerif care colaborau la controlul situației, dar Hutch nu era printre ei. Hutch fusese totdeauna mare și puternic, dar în sinea lui era un laș. Fără îndolală că încerca să evite prima confruntare după cincisprezece ani.

Erau cîteva chipuri vag familiare lui Jade. Altoră putea să le dea chiar numele. Nu o descoperise pe Myrajane Griffith, dar Myrajane nu era o persoană care să fraternizeze cu publicul obișnuit, considerîndu-i pe cei mai mulți ca drojdia societății. Și, bineînțeles, Lamar nu era acolo. Jade se mai întîlnise o dată cu el, după ce-l văzuse la Morgantown. Ca și prima oară, încercase s-o facă să-l înțeleagă. Regreta că moartea lui fusese atît de tragică, dar hotărîrea ei nu slăbi – murise fără să fie iertat.

Primarul veni din nou lîngă ea. Se uită la ceasul de pe mînă și, plin de importanță, își îndreptă haina.

– Cînd sînteți gata, domnișoară Sperry, cred că putem începe.

Simțînd cum o cuprinde un val de energie, spuse:

– Sînt gata.

Primarul vorbi poetic la microfon pînă ce întregul auditoriu fie că adormi de plictiseală, fie că se foia neliștit. În cele din urmă, o prezentă pe Jade.

Aplauzele fură politicoase, dar rezervate.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că ați venit în dimineața asta. Numărul dvs. arată că GSS a făcut o alegere excelentă amplasînd aici fabrica Tex Tile. Palmetto a fost ales din mai multe motive. Printre altele, existența materiei prime pentru construcții și accesul la porturi, care va face ca transportul materialelor spre piețele interne și externe să se realizeze ușor și relativ ieftin.

Motivul principal al alegerii acestui loc a constituit-o, totuși, beneficiul dublu ce poate fi obținut de la această întreprindere. Fabrica Tex Tile va asigura sute de slujbe. Va reinvia o economie slăbită. Iar Tex Tile va prospera datorită acestei forțe de muncă puternice, dornică și plină de resurse – cu alte cuvinte, dumneavoastră.

Jade își ținu răsufierea. După cum sperase, a fost un ropot de aplauze, apoi o adevărată furtună, pînă ce deveniră asurzitoare în sala aglomerată. Ea zîmbi în sinea ei, știind că-i cucerise. Strategic, ea nu începuse prin a încerca să-i impresioneze cu averea și forța GSS. Asta ar fi dat naștere doar resentimentului. În schimb, ea măgulise regiunea și oamenii ei.

Schimbarea de atmosferă era vizibilă. Mulțimea căpătă o atitudine mai cordială. Auditoriul nu mai era suspicios față de compania din nord care își va face drum și le va inunda comitatul cu oameni din afară. Le vorbi despre procesul de producție al fabricii, de la sosirea bumbacului egrenat pînă la ieșirea lui sub formă de confecții destinate oricăror piețe din lume.

– Întreprinderea aceasta va aparține comunității, accentua Jade. Cu cît veți pune mai mult suflet în ea, cu atît mai mari vor fi beneficiile. Va aduce mii de dolari pe an numai din impozite, bani ce pot fi îndreptați spre îmbunătățirile, alit de necesare comunității. Din punct de vedere individual, va însemna posibilități mai bune de a găsi o slujbă pentru muncitori, în numeroase și variate domenii de activitate.

– Ce fel de slujbe? urlă cineva din fundul sălii.

– Linii de asamblare, transport pe mare, întreținere, producție, funcționari. Lista posibilităților este practic nesfîrșită. La început, vom avea nevoie de muncitori constructori. Acum aș vrea să vi-l prezint pe domnul Dillon Burke. El este antreprenorul nostru general.

Ea se întoarse spre Dillon și îi făcu semn să înainteze. El se apropie de pupitru. Apariția lui intimidă, chiar și numai din cauza fizicului său excepțional. Acesta, împreună cu mustața lui deasă, curbată, și cu ochii irezistibili, făcură să cadă tăcerea peste mulțimea gălăgioasă. Jade îi zîmbi încurajator, în timp ce îl lăsa microfonul.

După o scurtă cuvîntare, își ceru scuze și reveni cîteva momente mai tîrziu, aducînd un desen arhitectural al fabricii. Din auditoriu, se auzi un murmur la vederea ei.

– Așa o să arate întreprinderea cînd o vom termina,

explică Dillon. După cum vedeți, va fi o lucrare de artă și va dura ani pînă ce va fi construită. Îi voi încuraja pe antreprenorii secunzi să angajeze muncitori din regiune.

El sprijini desenul de stativ și se întoarse la locul său.

– Mulțumesc, domnule Burke.

Jade se adresă din nou mulțimii.

– Aștept întrebări de la...

Ușa din spate a sălii se deschise brusc cu atîta putere, încît se izbi de peretele interior. Toate capetele se întoarseră să vadă ce se întîmplă. O liniște plină de așteptare căzu peste sală, în timp ce doi bărbați pătrunseră înăuntru.

Fără să privească în stînga sau în dreapta, ei veniră prin spațiul dintre șirurile de scaune pliante, pînă ajunseră la marginea scenei. Lui Jade i se urcase inima în gît, dar ignoră întreruperea brutală.

– Primesc întrebările dumneavoastră acum.

Se ridicară cîteva mîini, dar nu avu ocazia să le recunoască.

– Am o întrebare pentru dumneata, domnișoară Sperry, spuse o voce cunoscută din trecut. De unde naiba ai luat curajul să-ți arăți chipul în orașul ăsta?

Jade își păstră calmul, deși expresia ei deveni glacială cînd își coborî privirea spre bărbatul din fața stativului.

Ivan Patchett o privea fix din scaunul său cu roțile.

Capitolul douăzeci și unu

Primarul, agitat, interveni. Nu voia să riște să fie ofensat cetățeanul numărul unu al orașului. Nu voia nici ca Jade să fie insultată. Indiferent cum o priveai, era o situație explozivă. Singurul mod de a evita o catastrofă era de a închide adunarea cât mai repede.

Deasupra vuetului, Jade vorbi la microfon, promițând că orice alte întrebări vor primi răspuns într-o serie de articole de ziar.

– Ce dracu' se întâmplă? o întrebă Dillon când ajunse lângă ea. Cine-i moșul ăsta?

– Am să-ți spun mai târziu. Acum vreau doar să ies de aici.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare!

Ivan fusese deranjat de confuzia zgomotoasă. Deși adunarea fusese declarată închisă, mulțimea se răspîndea cu greu. Majoritatea se opreau să vadă ce se va întâmpla. Simțeau că o să înceapă să sară scintei și, ca de obicei, Ivan profita de auditoriu.

Jade ar fi ales alt moment și alt loc pentru prima ei întâlnire cu familia Patchett, dar Ivan îi forța mîna, iar ea nu avea de gînd să dea înapoi. Coborî de pe platformă și îl înfruntă.

– Am tot dreptul să fiu în acest oraș sau în orice alt loc doresc să mă duc. Sistemul liberei întreprinderi este încă în vigoare în America.

– Nu în orașul meu.

A, ia te uită, Jade Sperry. Deci tu erai misteriosul personaj dindărătul tuturor acestor lucruri. Cine s-ar fi gîndit?

Neal stătea în spatele scaunului cu roțile al lui Ivan. În mod greșit, Jade crezuse că, în ce o privește, era imună la efectul prezenței lui. Dar nu era. Furia și ura năvăliră în ea, aproape întunecîndu-i chipul zîmbitor. *Răbdare*, își spuse. Nu va mai purta mult timp zîmbetul acela infatuat.

Întrucît continuase să primească în toți acești ani ziarul din Palmetto, aflase despre accidentul lor de la trecerea căii ferate din Charleston. Lui Ivan i se tăiaseră ambele picioare de la genunchi. Neal avusese o fractură pelviană, oase rupte, contuzii și alte răni serioase care l-au ținut în spital luni de zile. Căsătoria lui cu Maria Sue Pickens nu a mai avut loc. Motivele anulării erau nebuloase.

Aspectul lui Neal nu suferise efecte negative; nici datorită îmbătrînirii, nici ca urmare a accidentului. Era la fel de frumos și de arogant ca totdeauna.

– Am mirosit eu că toată treaba asta punea pînă la cer de îndată ce aceste cereri au apărut pe agenda consiliului orașenesc. Bineînțeles, am votat împotriva lor. Am încercat să-i fac și pe alții să mă urmeze, dar unii au avut orbul găinilor, și nu știu ce e bun pentru acest oraș. Rînji nesincer. Trebuie să recunosc, Jade, că-ți admir modul discret în care ai făcut toate astea.

– Nu o complimenta. Mîrîind, Ivan arătă cu degetul spre Jade. Sînt plictisit pînă peste măsură de tine, tinăra doamnă. N-ai decît să crezi că ai fost tare deșteaptă. N-ai decît să crezi că, de vreme ce sînt ținut în scaunul ăsta afurisit, sînt slab și neputincios.

Își mișcă scaunul înainte pînă cînd picioarele lui aproape îi atingeau genunchii. Rămase pe loc, deși vederea lui îi făcea scîrbă, iar gîndul că o va atinge era revoltător.

– Ascultă aici, feto, spuse printre dinți. Sînt mai puternic ca oricînd. Trenul ăla nenorocit nu mi-a stricat mintea, să știi. Ochii i se strînsă ca niște crăpături răutăcioase. Poți să fii sigură de asta – fabrica aia a ta n-o să se construiască niciodată pe teritoriul meu.

Avea pe genunchi un baston. Îl apucă și îl aruncă spre desenul arhitectural care mai era încă sprijinit de stativ. Acesta căzu cu fața-n jos pe podea. Cu colțul ochiului, Jade îl văzu pe Dillon sărind înainte. Întîlnse brațul, oprindu-l la jumătatea drumului. Vocea ei era uluitoare de calmă.

– Recunosc că la un moment dat erai de temut, domnule Patchett. Ochii ei îl priviră fără emoție. Acum, ești demn de milă.

Ocoli scaunul lui cu roțile și trecu aproape de Neal, fără să-i dea atenție lui sau cuvintelor rostite de el. Afară, lumea încă se mai învîrtea. Cu toții o priviră cînd ieși din clădire, de parcă așteptau ceva. Era clar că stătuseră să vadă cum se descurcă cu Ivan.

Cu un mers hotărît, o porni pe alee spre noul ei jeep Cherokee și deschise ușa din partea șoferului. Își aruncă servieta înăuntru și era gata să se strecoare la volan, cînd cineva îi prinse brațul pe la spate.

Dillon își pusese niște ochelari de soare opaci, dar deși ochii îi erau întunecați de lentilele negre, ea putea să-și dea seama că era furios. Din respect față de trecătorii curioși, el vorbi cu un glas coborît și încordat.

– Ce naiba a fost asta?

– Nu e timpul sau locul să discutăm asta.

El își aplecă fața mai aproape de ea.

– Pe naiba, nu e. Înainte de a scoate o singură lopată de pămînt, vreau să știu dacă cineva stă cu pușca în spatele meu. Cine era bastardul ăla bătrîn din scaunul cu roțile?

– Numele lui e Ivan Patchett și nu a fost întotdeauna

într-un scaun cu roțile.

Ea își ridică mîna să-și dea la o parte o șuviță de păr. Mîna îi tremura. Spera ca Dillon să nu observe. Continuă:

– Totuși, a fost totdeauna un om de nimic.

– Patchett? Ți-a dat soia?

– Chiar așa. Acum te rog lasă-mi brațul. M-am expus destul în public pentru o singură dimineață. Nu vreau să fac cu tine un meci de box aici, pe strada principală. El își privi mîna care îi încălzușese brațul. Nu-și dăduse seama pînă atunci că o atinsese. O lăsă imediat.

– Tipul celălalt era fiu-său?

– Neal.

– Ce ai de împărțit cu ei?

– Asta-i treaba mea.

Încercă să intre în mașină, dar el îi prinse brațul din nou, alt de repede ca o capcană.

– Ai făcut să fie și treaba mea cînd m-ai scos din închisoarea aia din Los Angeles.

Cum strecura fiecare vorbă printre dinți, mustața lui aproape nu se mișca.

– M-ai făcut să cred că totul are să fie nemaipomenit aici, în Dixie, că toți oamenii din oraș sînt sută la sută în favoarea acestei chestii și că oamenii vor sta la coadă ca să vină să lucreze pentru mine. Se pare că nu stau chiar așa lucrurile. Vreau să știu cu cine o să am de luptat.

– Pentru moment, te lupți cu mine, domnule Burke.

În ciuda plimbăreților care mai erau pe alee, ea își smulse brațul din strînsoare.

– Răspunderile dumitale nu se extind la relațiile publice. Asta-i domeniul meu. De aici încolo, ți-aș mulțumi dacă nu vei încerca să mai ghicești motivele mele. Și te dau afară, dacă îndrăznești să te amesteci.

Ea intră în mașină și trînti ușa. Nu se uită înapoi cînd ieși din parcaj și plecă.

Jade știa că Dillon avea tot dreptul să fie preocupat de sprijinul public, pentru că asta putea influența radical planul de lucru. Totuși, problemele ei cu familia Patchett nu erau treaba lui și nu vor fi niciodată. În plus, nu credea

că el ar fi mulțumit să știe că juca, fie și un rol mic, într-o poveste de răzbunare. Oricum, nu avea de gând să-i spună mai multe decât era nevoie să știe.

Cînd intră în casă, telefonul recent instalat suna.

- Alo?

- S-a terminat adunarea?

- Domnul Stein! exclamă ea. Da, tocmai s-a încheiat.

- De ce nu m-ai sunat? Ți-am spus să mă chemi.

- Tocmai voiam s-o fac. Abia am intrat pe ușă.

- Ei? Cum a mers?

- Minunat. N-am fi putut dori o reacție mai bună.

Îl informă pe scurt despre cele întîmplate, omițînd să-i menționeze pe cei doi Patchett.

- Deci ești convinsă în continuare de potențialul comercial al regiunii.

- Fără rezerve.

- Bine. Atunci să-ți spun cîteva idei care mi se învîrtesc prin cap.

Jade se așază să asculte.

- Mai ești aici? N-ai priceput ce ți-am spus?

Cu vîrful pantofilor noi, Dillon împinse cîinele vagabond și descuie ușa trallerului.

- Cară-te!

Corcitura se uită la el cu ochi îndurerați, se culcă din nou pe treaptă și își sprijină capul pe labele din față.

- Treaba ta, mormăi Dillon. Dar să nu crezi că o să te hrănesc.

Trînti ușa atît de tare, încît se clătină canatul. Luînd o apă gazoasă din frigiderul din bucătăria strîmtă, stătu în dreptul aerului rece și bău jumătate din ea dintr-o sorbitură. Își plimbă cutia rece pe frunte.

- La naiba!

Nu-i plăcea nimic care să intervină în viața lui și să-l facă să gîndească sau să simtă. Cu șapte ani în urmă,

încetase în mod oficial să mai simtă. Nu numai soția și fiul lui fuseseră înmormîntați în acele morminte. Își îngropase și capacitatea de a simți. Doar trupul lui continua să existe. Pe dinăuntru era găunos și golit. Asta îi plăcea. Plănuia să lase lucrurile așa cum erau.

Plecaser din casa unde muriseră Debra și Charlie, lăsînd totul în urmă lui. Din ziua aceea, rămăsese rupt de lume. Nu deținea nimic în afară de cîteva lucruri esențiale pe care le putea duce cu el în camion. Rămînea indiferent față de alți oameni. Nu stătuse nicăieri destul de mult, ca să cultive prietenii. Nu-și dorise nici una.

Învățase, în mod brutal, că indiferent cît de bine ai face ceea ce se așteaptă de la tine, indiferent cît de bun ai încerca să fii, pînă la urmă tot primești un pumn peste gură. Ești pedepsit pentru niște fapte rele de care nici nu ți-ai dat seama. Datoriile se plătesc totdeauna, iar prețul este viața persoanelor pe care le iubești.

Din această lecție crudă, Dillon dezvoltase o filozofie logică: nu iubi.

Viața lui era un vid sigur, fără dureri, și voia să rămînă așa. Nu avea nevoie ca un prostânc de cîine să se atașeze de el. Nu voia să se preocupe de această slujbă pînă acolo încît să fie protector și cu simțul proprietății și să se gîndească la ea ca la „fabrica lui”. E al naibii de sigur că nu simțea nevoia ca o femeie să-i intre sub piele.

Înjurînd, trînti ușa frigiderului. Așa e viața. Era un cîine prost încolăcit pe scara lui, care-i lîngea mina de fiecare dată cînd intra sau ieșea. Era deja un fel de protector, în genul unei ursoaice cu pui, față de Tex Tile și nici măcar nu se începuseră săpăturile. Și era furios pe Jade Sperry. Furia era și ea o emoție. Dar el nu voia să simtă nici o emoție în privința ei.

După săptămîni de constătuiri și întîlniri la New York cu bărbați eleganți, bărbați care n-au avut niciodată bășici în palme, era nerăbdător să înceapă construcția. Acum, se părea că, tocmai cînd își permisese să se implice emoțional în murica sa, pentru prima oară după ani de zile, proiectul ar fi putut fi anulat.

Și un prost ar fi putut prezice că Patchett nu se va da deoparte și nu va face pe mortul când o altă industrie va apărea în oraș, împingând afacerea lui pe planul al doilea. Jade Sperry nu era o proastă. Ștuse dinainte că își va face un dușman din Patchett. După vorbele pe care le schimbaseră la adunarea orașului, Dillon înțelegea că fuseseră dușmani demult – și cu fiul lui, de asemenea.

Bătrînul Patchett spusese: „De unde naiba ai luat curajul să-ți arăți chipul în orașul ăsta?” Vorbele sugerau un scandal. Care Jade părăsise Palmetto în dizgrație?

Dillon goli apa gazoasă și mototoli cutia în mînă. Nu-și putea imagina cum domnișoara Sperry, competentă, calmă, rece și sigură pe ea, poate să fie implicată într-un scandal, în special într-unul de natură licențioasă. Nu dorea să și-o imagineze în nici un context, dar ea figura adesea în gândurile sale.

Era natural, se liniști el singur. Era șefa lui. S-ar gândi la șeful lui, dacă acesta ar fi fost bărbat. Dacă șeful lui ar fi fost bărbat, totuși, n-ar fi avut aceleași gânduri ca acelea pe care le avea adesea despre Jade.

Îi fusese credincios fizic Debrei aproape un an după moartea ei. Apoi, într-o noapte rece, singuratică, într-un stat de cîmpie – Montana? Idaho? – agățase o femeie într-un bar și o dusese într-o cameră de motel. După aceea fu dezgustat de sine însuși și se simți mai singur decît înainte. Plînsese după Debra cu suspine fără lacrimi. În ciuda neputinței sale sentimentale, poftele fizice se refăcuseră și deveniră din nou puternice și sănătoase. A doua oară cînd luă o femeie la pat, avu mai puține dificultăți. A treia oară fu aproape ușor. Pe atunci își dezvoltase capacitatea de a disocia actul fizic de conștiința sa. Trupul putea fi stimulat fără să se simtă vinovat. Putea obține o ușurare plăcută, fără să-și implice inima și mintea.

Manierele lui detașate îl făcuseră și mai atrăgător pentru femei decît înainte. Comportarea lui de om rănit era atrăgătoare pentru sentimentele lor materne. Totuși, nici una nu a făcut decît să-i potolească dorințele sexuale.

Cînd le părăsea, era la fel de singur ca înainte. Nume și chipuri nu se imprimbau în memoria lui.

Acum, un nume și un chip îi apărea frecvent în gânduri. Acest lucru îl preocupa considerabil.

Cîinele de afară începu să latre.

– Taci, urlă Dillon prin ușă. Apoi auzi motorul unei mașini și deschise ușa. Jade Sperry coborî dintr-un camion cenușiu, cu numele Tex Tile, scris pe ușă.

– Mușcă? întrebă ea, făcînd semn spre cîine.

– Nu știu. Nu-i al meu.

– Nu cred că el își dă seama de asta. Te păzește deja.

Aplecîndu-se din mijloc, îi făcu semn cîinelui să vină făcînd din gură zgomote ca de sărut.

– Vino-ncoace.

Cîinele nu mai lătră, scheună de cîteva ori și se tîrî în jos pe trepte spre ea. Ea îl lăsă să-i miroasă mîna. O linse. Ea îl scărpină după ureche.

– Ce mai cîine de pază, remarcă Dillon în glumă.

Îndreptîndu-se, Jade îi aruncă un set de chei ale camionului.

– Sper să-ți placă.

El prinse din aer cheile cu o mînă.

– Este al dumitale, atît timp cît lucrezi aici.

– Dar am deja un camion.

Ea privi spre mașina lui veche.

– Asta-i pentru uz personal. Cînd reprezînți Tex Tile, folosește, te rog, camionul companiei.

– Bine, doamnă. Altceva?

Ea urcă treptele trailerului. Cîinele se tîrî după ea. Scoase din geantă o carte de credit pentru benzină și i-o dădu lui Dillon.

– Folosește-o și pe asta.

– Mulțumesc.

– Notele vor fi trimise direct la mine.

– Așa și trebuie.

Era brutal și ursuz pentru că nu-i plăcea să primească daruri de la femei. Îl amintea de vremea cînd fusese învățat de doamna Chandler cum să facă amor. Fă așa, fă

pe dincolo. Nu așa tare. Mai tare. Mai încet. Mai repede. Dillon învăța repede și curînd își formă tehnica lui proprie. Îi plăcea mult mai mult cînd hotăra el.

Era o atitudine nepotrivită și nepopulară, știa asta, dar n-avea încotro. Era mulțumit în mod răutăcios pentru că era cu o treaptă mai sus decît Jade și ea trebuia să-și lase capul pe spate ca să vorbească cu el față-n față. Ea îi poate fi șefă și să aibă mijloacele să cumpere camioane noi, dar nu putea să-i înfrîngă masculinitatea.

- Va trebui să mă conducă acasă.

- Desigur.

- Mai întîi aș vrea să văd cum ți-ai instalat biroul.

El nu se mișcă. Ea zîmbi spre el cu blîndețe prefăcută.

- Dacă momentul e potrivit, domnule Burke.

Privirile lui se întîlniră cu ale ei, simțind că se desfășura un război nedeclarat al voințelor. În cele din urmă, el se dădu la o parte și îi făcu semn să intre în trailer. Pentru a nu lăsa cîinele să intre, el închise ușa, dar după aia ar fi dorit să n-o fi făcut. Trailerul era prea mic pentru două persoane - cel puțin așa se părea acum, cînd era singur cu Jade înăuntru.

Nu o văzuse îmbrăcată altfel decît cu haine potrivite pentru birou. După întrunirea orășenească se schimbaseră și purta acum o pereche de jeansi și un pulover alb. Dacă n-ar fi știut adevărul, n-ar fi bănuț că a dus o sarcină nouă luni. Șoldurile și fundul erau tari și fine. Pîntecele plat. Sînij...

Își drese glasul:

- Liniile telefonice vor fi instalate mîine.

- Bine, spuse ea, terminînd să inspecteze biroul pe care-l instalase el. Suprafața de locuit a trailerului fusese transformată într-un birou compact. Singurele obiecte care nu puteau fi folosite la treabă erau un radio și un mic televizor portabil.

- Asta nu-ți lasă prea mult spațiu de locuit.

- N-am nevoie de loc mult.

- Ești sigur că nu te răzgîndești și n-o să-mi ceri să angajez o secretară pentru dumneata?

El dădu din cap.

- Dacă mă hotărîsc mai tîrziu că am nevoie de una, am să te anunț.

Privirea ei scrută în spatele lui spre bucătărie și dormitor.

- Voiai să controlezi și patul meu?

Ochii ei se îndreptară repede spre ai lui. Putea pune pariu pe următorul salariu că ea avea pe vîrfurile limbii un comentariu usturător, dar nu-i dădu glas. Spuse doar scrișnind:

- Singurul lucru care mă interesează este locul de unde vei conduce afacerile companiei.

Asprimea domnișoarei Sperry avea o limită, hotărî el. Nu se extindea la jocul între sexe. Acolo, complexitatea ei se strîngea ca o umbrelă. El observase comportarea ei cu bărbații din sediul GSS din New York. O stînjeneau vorbele cu dublu sens și insinuările. Doamna nu flirta. Cu ea puteai face doar afaceri, altceva nimic.

Ajunsesese la concluzia că nu era căsătorită. De altfel, nu menționase niciodată vreun fost. Unul dintre tinerii din cadrul GSS se așezase odată lîngă el la aparatul de făcut cafea și îl întrebaseră: „O regulezi pe Jade?”

Dillon nu aprobase niciodată bîrfa în vestiare, mai ales între străini.

- Ce te interesează pe dumneata?

- Am pus pariu pe cincizeci de dolari.

Dillon sorbi calm din cafeaua fierbinte în timp ce îl privea amenințător pe celălalt bărbat.

- Știi ce, dacă vrei să vorbim de sex, du-te și regulează-te singur, apoi vino și spune-mi cum a fost.

Se pare că Jade îi lăsase pe cîțiva dintre omologii ei destul de frustrați, ca să dea naștere la speculații cu privire la sexualitatea ei. Dillon era și el destul de curios în legătură cu tatăl copilului, dar se abținuse să atace subiectul.

- Poate ar trebui să mai luăm încă un trailer, spuse ea acum, cu vocea ei eficientă, de afaceri.

- Pentru ce?

- Am și eu nevoie de un birou. Ar fi mai bine să-l am aici, la șantier, decît în oraș. În plus, ar trebui să ai un loc unde să poți sta de vorbă cu subalternii și cu alții. Ce părere ai? Ceva destul de încăpător, ca să cuprindă masa mea și ceva loc de stat.

- Sînt banii dumitale.

- Mă mai gîndesc mîine.

- Bine.

- Cred că asta-i tot.

Era deja la ușă, cu mîna pe clanță, cînd el o înconjură și îi blocă drumul.

- Nu chiar tot, Jade.

Ca un reflex, ea făcu un pas înapoi. Mișcarea lui bruscă părea că o speriasc, poate prea mult, gîndi el. Arăta aproape înspăimîntată de el.

- Ce vrei?

Nu-și explica faptul că-și pierduse răsuflarea. Doar că ea era cea care avea controlul. De ce să se teamă de el? Pentru moment, el lăsă curiozitatea personală și se adresă problemelor practice.

- Spune-mi despre Ivan Patchett.

- Ce-i cu el?

- Pot înțelege de ce e supărat în legătură cu fabrica Tex Tile. Va uzurpa o parte din puterea lui. Palmetto a fost regatul lui și a domnit mult timp.

- Presupun că lucrurile pot fi privite și așa, zise ea.

- Cred că tu le-ai privit așa.

- Ce vrei să zici?

- Știi că fabrica va avea un efect de provocare la adresa lui Patchett - de asta ai hotărît să o construiești aici?

- Ai citit prospectul. Știi că Palmetto este locul perfect.

- Mai știu că ai fi putut găsi o duzină, sau mai mult, de orașe pe malul sud-estic al mării, care ar fi fost la fel de perfecte. De ce Palmetto?

- Îi cunoșteam.

- Ceea ce mă duce la a doua întrebare. De ce a considerat Patchett că ai curaj de vreme ce ți-ai arătat

chipul pe aici?

Ea își scutură capul, aranjîndu-și norul de bucle libere, negre ce îi atîneau pe umeri.

- N-am plecat din Palmetto în împrejurări ideale.

- Iar aceste „condiții” îi implicau în vreun fel pe cei din familia Patchett?

- Printre alții.

- În special pe tînărul Patchett.

- De ce spui asta?

El îi studie chipul un moment, apoi lovi drept la țintă.

- Cine-i tatăl fiului tău, Jade?

- Graham n-are tată.

- Greșești. Asta nu s-a mai întîmplat de la Bethlehem încoace. Erai însărcinată cînd ai plecat din Palmetto, nu-i așa?

Ea îl privi doar cu ochi albaștri, reci.

- Neal Patchett te-a lăsat grea și apoi a refuzat să se căsătorească? Așa a fost?

- Defel. Îl disprețuiesc pe Neal Patchett și asta dintotdeauna.

Împîingîndu-l din cale, ea deschise ușa și păși afară. Cîinele se ridică în picioare și dădu din coadă, dornic de o nouă vorbă bună. Jade ignoră cîinele și coborî scările, întorcîndu-se pe ultima treaptă ca să i se adreseze din nou lui Dillon.

- Știu că am fost nițeluș cam dură cu dumneata azi-dimineață, în oraș, și îmi pare rău. Ar fi trebuit să te liniștesc că țin situația sub control și atît.

- Chiar ții situația sub control?

- Absolut. Pot face față oricăror dificultăți care ar putea apărea și, după cum sînt sigură că îți dai seama, vor fi destule pînă ce vom termina. Dumneata trebuie să te preocupe numai de acelea care sînt legate de construcția propriu-zisă. Mai mult decît atît, nu face speculații cu privire la noi. Cînd vor începe lucrările, vei fi atît de ocupat, încît n-o să ai timp să te gîndești la nimic altceva decît la treaba ta.

Dillon era mai intrigat ca oricînd. Reacția ei violentă la

întrebările lui nu făcu decît să-i amplifice curiozitatea. Acesta era un oraș mic. Oamenii trîncăneau. Mai curînd sau mai tîrziu, va afla mai multe despre trecutul ei întunecat. Pe bună dreptate, hotărî să nu continue acum.

Încuie trailerul și o urmă spre noul camion, unde ea sedea deja pe locul pasagerului. El se așeză la volan și porni motorul.

- Frumușel, remarcă el privind interiorul.

- GSS e o corporație de categoria întâi, făcu ea băjoasă.

El conduse camionul pe drumul prost spre șoseaua principală.

- Trebuie să-mi dai indicații cum să ajung la casa dumitale.

El cunoștea locul pe care-l închiriasse, dar nu voia ca ea să știe asta.

Urmînd îndrumările ei scurte, el conduse prin oraș. În curînd își dădu seama că nu-l duce spre casa ei închiriată.

- Mă surprinde că ai vrut să locuiești departe de oraș, comentă el ca să facă conversație, cînd trecură de marginea orașului.

- Nu mergem direct acasă la mine. Vreau să-ți cer părerea despre ceva.

Îi aruncă o privire mirată, dar ea nu continuă. Merseă mai departe, rulînd pe o șosea cu două piste, despre care el știa că duce în cele din urmă la coasta Atlanticului.

- Virează la dreapta la următoarea încrucișare.

După cum i se spusese, o luă la dreapta brusc, pe un drum îngust cu pietriș.

- Poți opri oriunde pe aici.

De îndată ce el opri camionul, ea coborî.

- Aș vrea să vii cu mine.

Dillon ieși din mașină și o urmă spre un gard de sîrmă ghimpată. Un semn rugînit *Nu treceți* era bătut pe unul din stîlpi. Ignorîndu-l, îl rugă să depărteze două dintre sîrme, destul de mult ca ea să poată trece printre ele.

El zise:

- Știi că asta-i proprietate particulară.

- Da, știu.

După ce ea trecu, puse un picior pe ultima sîrmă ținînd-o în jos și o ridică pe cealaltă cît putu de sus.

- Vino. Nu cred că vom fi prinși.

Din cauza înălțimii lui, Dillon trebui să fie mai grijuliu decît ea cînd se strecură printre cele două fire de sîrmă ghimpată. Cînd fu în interiorul îngrăditurii, el își puse mîinile în șolduri și se uită în jos la ea.

- Și acum ce facem? Ce putem vedea de aici și nu puteam vedea de pe drum?

Stăteau pe un cîmp necultivat. Dacă avea de gînd să facă o plimbare frumoasă la țară, el ar fi dorit să-i spună să-și schimbe hainele. Își lăsase cravata și haina, dar mai purta încă pantalonii eleganți și pantofii pe care îi avusese la adunarea orășenească.

- Vreau doar să privesc puțin. O porni peste cîmp, pe jos. N-am vrut să vin singură.

- Să vii singură ar fi tare plictisitor, ce-i drept, glumi el.

După cum anticipase, ea nu se amuză.

O jumătate de oră umblară peste pîrloagă. Ea merse de-a lungul gardului, apoi îi ceru să-l măsoare cu pasul, lucru pe care-l făcu fără să înțeleagă motivul cererii ei neobișnuite. Scoase din geanta ei un carnețel cu spirală și făcu mai multe adnotări.

Vîntul se înțeți, dar ea nu observă, nici măcar cînd îi flutură părul peste obraz și peste gură. Se apropiau nori negri, joși. Dillon auzi un tunet îndepărtat. Continuară să umble și să măsoare, fără vreun motiv vizibil pentru el.

În cele din urmă, își adună părul răvășit de vînt în pumn și îl ținu la ceafă, înclinîndu-și capul înapoi să-l privească.

- Ce părere ai?

În această poziție, cu picioarele mult depărtate, cu mîna la ceafă și puloverul bătut de vînt, definindu-i forma, mărimea și substanța sînilor, toate gîndurile lui erau îndreptate spre aspectul carnal.

- Ce părere am? repetă el morocănos. Cred că s-ar putea să ne ude.

Ea privi cerul cu ochi de un albastru mai închis decât norii de furtună.

- Cred că ai dreptate. Dar ce părere ai despre proprietatea asta?

Neliniștit, își trecu și el mîna prin părul bătut de vînt.

- Pentru asta am umblat pe aici o jumătate de oră - ca să auzi părerea mea despre această mizerabilă bucată de pămînt? Puteam să-mi spun părerea fără să-mi noroiesc pantofii cei noi.

- Nu crezi că e valoros?

- Valoros? Iipă ca să domine vîntul. Cred că n-are nici o valoare. Probabil jumătate e inundabil.

- Mă gîndesc să-l cumpăr pentru GSS.

După ce spuse asta, ea se răsuci și o porni peste pămîntul cu gropi înapoi spre gard. Zăpăcit, Dillon o urmă.

- La ce dracu' îți trebuie?

- O extindere viitoare. Te rog fii foarte atent la sîrmele astea, Dillon.

Trecură prin gard fără neplăceri și se întoarseră la camion. El trînti ușa pasagerului în urma ei și ocoli prin fața mașinii. Abia intra înăuntru, cînd picături de ploaie căzură pe parbriz.

El înjură mizeria de pe pantofi apoi reluară discuția anterioară de unde o lăsaseră.

- Nu cred că ai vorbit serios despre cumpărarea acestui teren.

- Ba s-ar putea. Domnul Stein m-a sunat azi. Am discutat mai multe posibilități, în interiorul și în jurul comitatului. Există o șansă ca să achiziționez proprietăți pentru corporație. De fapt, sugestia lui a venit mai mult sub forma unui mandat executiv.

- Înainte să poți construi ceva mai mare decât o casă de țară pe terenul ăsta, trebuie milioane ca să-l pregătești.

- Avem milioane.

Dezînvoltura ei îl supăra al dracului.

- Bine, dacă ai toate răspunsurile, la ce m-ai adus și pe mine?

- Pentru siguranță.

Furios, o privi o clipă, apoi manevră în marsarier, întinse brațul peste spătarul scaunului, răsuci capul, și conduse camionul îndărăt, la intersecția cu șoseaua principală. La vîrf degetelor mîinii lui întinse simțea părul lui Jade. Era umed și moale și îl enervă că a observat asta. Dorea să apuce smocuri de păr în mînă și să-l frece pe fața sa. Ploaia răcorise geamurile. Simțea parfumul lui Jade în aerul stătut, înăbușitor.

Părul lui Jade. Parfumul lui Jade. Era mult prea conștient de existența lui Jade.

Căutînd ceva care să-l distragă, observă o cutie poștală rurală atîrnînd precar pe un stîlp putrezit. Prin ploaie, Dillon citi numele care fusese vopsit cu ani în urmă pe metalul zimțat. Literele erau șterse, totuși reuși să le ghicească: O. PARKER.

- Aș vrea să știu ce are de gînd căteaua aia mică.

Supărat, Ivan o expedie pe femeia din casă care încerca să-i dea a doua porție de cartofi dulci. Cu patru ani înainte, Eula ieșise la pensie. Fiica ei îi luase locul, asumîndu-și și alte răspunderi privind îngrijirea unui amputat.

- Adu-mi o sticlă de coniac, comandă el brusc.

Cînd ea plecă să-i îndeplinească cererea, Ivan se uită la Neal care stătea prăbușit în scaun, jucîndu-se cu mîncarea rămasă în farfurie.

- Ce, ai surzit? Spune ceva.

Mîșcîndu-și doar ochii, Neal se uită în sus la tatăl său.

- De cîte ori trebuie să-ți spun? Nu știu nimic mai mult decât ce ți-am zis deja.

Ivan smulse sticla de la îngrijitoare și își turnă o cantitate apreciabilă într-un pahar. Servitoarea luă farfuria lui Neal cînd acesta îi făcu semn că a terminat. Cînd plecă la bucătărie, ei rămaseră singuri în sufragerie - două persoane la o masă care cu ușurință putea primi

douăzeci.

Neal spuse:

- Antreprenorul ăla, Burke, a și dat lucrările de excavații unui grup din Columbia. Deja aduc echipamentele de transportare a pământului.

- Păi, pot la fel de bine să-l ducă înapoi de aici, mormăi Ivan turnându-și un nou coniac.

Se îndepărtă de masă, rulind spre cabinetul de lucru.

- Vino aici, strigă el prin camerele goale ale casei. Interiorul nu se schimbase în afara modificărilor impuse de manevrarea scaunului cu roțile al lui Ivan.

Neal intră în cabinet în urma tatălui său, aducând cu el un pahar cu coniac.

- Nu poți opri, bătrîne, treaba asta doar pentru că așa vrei tu, să dispară. Te-ai făcut de ris la adunarea orășenească, arătându-ți colții ca un animal rănit. Nu asta-i metoda de a rezolva chestia, tată.

Neal se trânti pe canapeaua de piele.

- Trebuie să o învingem pe Jade cu propriile ei arme. Cînd ea cumpăra terenul ăla unde urmează să fie fabrica, noi am dormit. De data asta, nu ne vor mai prinde ațipind.

- Și ce-o să facem?

Coniacul făcuse ca atitudinea acră a lui Ivan să se mai domolească. În plus, acum, cînd devenea crud, simțea că își irosește toată vîlga. Întrucît accidentul de tren nu-i atacase prea mult sănătatea lui Neal, acesta preluase o parte din răspunderi. Deoarece înainte evitase munca, fusese plăcut surprins să descopere că treaba asta era un fel de joc. El juca totdeauna ca să cîștige - și nu-i plăcea să piardă.

- Am mirosit tot ce face Jade, îi spuse el tatălui. Ea și-a instalat afacerea acolo, pe șantier, într-o căsuță portabilă, alături de trailerul unde locuiește tipul ăla, Burke. Singurul lucru curios pe care l-a făcut e că s-a dus de două ori la terenul lui Parker.

- Ce vorbești!

- De două ori știu eu, cel puțin, adaugă Neal, încruntîndu-se. O dată cu Burke, apoi a doua oară

singură. Nu se duce să-i viziteze, înțelegi, ci doar să se uite prin jur. A doua oară nici măcar nu s-a dat jos din mașină, s-a învîrtit doar în jurul gardului lui Otis de mai multe ori. Ieri, s-a dus la judecătorie și a cerut să vadă planurile.

- Ești sigur că era vorba de terenul lui Parker?

- Sînt sigur. L-am făcut un compliment lui Gracie Dell Ferguson pentru fundul ei gras, spuse Neal referindu-se la funcționara de la judecătorie. După asta, a fost gata să-mi spună totul. Jade a cerut să vadă toate datele în legătură cu terenul lui Parker și proprietățile din jur.

- Eu dețin majoritatea proprietăților din jur.

- Așa-i tată, sînt ale tale. Gracie Dell mi-a subliniat asta, cînd s-a asigurat că i-am observat țigle mari.

- Jade i-a spus cumva lui Gracie Dell motivul pentru care se interesează să vadă planurile?

- Nu.

În timp ce Neal turna fiecareia încă un coniac, Ivan întrebă:

- De ce crezi că o interesează pe Jade ferma lui Parker?

- Nu pot să-mi dau seama, dar nu-mi place treaba asta, mormăi Neal. Vreau să știu ce are de gînd.

- Păi nu cred că o să dezvăluie asta înainte de vreme. Și mai curînd sau mai tîrziu, o să afle că o urmărești și că pui întrebări.

- Nu-i nici o problemă. Am găsit niște băieți care sînt destul de deștepți și pot să-și țină gura. O urmăresc cu schimbul și îmi raportează mie. Și, între timp, adăugă el cu un rînjit lent, sînt amabil, ca totdeauna, ieri i-am trimis flori.

Ivan își privi fiul șmecherește.

- Arată mai bine ca femeie, decît cînd era fată.

- Deci nici ție nu ți-a scăpat asta? rîse Neal. A venit în oraș și a făcut mare tam-tam, dar dincolo de imaginea ei de mare firmă, Jade e doar o femeie. Pot să strige cît vor despre egalitate. Cînd vine la o adică, sînt bune cu adevărat numai pentru ceea ce se găsește între picioarele

lôr.

– În mod firesc, aş fi de acord cu tine. Dar de data asta mă îngrijorează. N-a uitat ce s-a întâmplat exact înainte de a absolvi cu toţii liceul. Ivan îşi întinse degetul bont spre spaţiul ce-i despărtea.

– Vrea să ne îngroape, băiete. Ea nu era un copil prostuţ, ştii asta. Acum e şi mai deşteaptă. Vrea singe. Singele nostru.

Ochii lui Neal străluciră deasupra marginii paharului de coniac.

– Ştiu doar că, dacă va exista o nouă industrie în Palmetto, va aparţine familiei Patchett.

– Aşa te-am învăţat eu să gîndeşti. Mă bucur din inimă cînd văd că unele lecţii au prins. Nimeni n-o să vină să ne dea afară cu forţa.

– Nu, dar Jade poate al naibii de sigur să ne strice ploile pentru un timp. La început, ar putea provoca un război al salariilor. Dacă dă un bănuţ în plus pe oră salariaţilor ei, pentru cine crezi că vor vrea să lucreze oamenii?

– Lucrătorii noştri ne sînt credincioşi.

– Credincioşi, pe naiba, făcu Neal batjocoritor. Sudul e nou acum, tată. Trezeşte-te. Toată prostia asta cu generaţiile nu-i decît atît – o prostie. Dacă Jade le promite să le plătească mai mult decît noi, îi pierdem. N-o să aibă importanţă că taţii şi bunicii lor au lucrat pentru noi. La dracu'! De fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, aş vrea s-o strîng de gît.

Ivan privi la Neal pe sub sprîncene.

– Ar fi trebuit probabil ca toţi s-o omorîţi în noaptea aceea şi apoi să aruncaţi vina pe negri sau pe vagabonzi albi.

– Aşa-i. Dacă ai fi ştiut atunci ce ştii acum.

– A venit să se răzbune. Am umblat şi eu după aşa ceva de destul de multe ori, ca să recunosc semnele. Ivan plescăi din buze, dezgustat. După cum ştii, găinauţ ăla, copilul lui Myrajane, a dat ortu' popii. Venerabilul nostru şerif nu e nici de-al dreacului în stare să se lupte cu treaba asta. Aşa că,

ghici cine-a mai rămas?

Neal strînse cu mîna umărul tatălui său.

– Nu fi îngrijorat, tată. Noi sîntem de ajuns.

Jade aduse jeepul Cherokee în curtea care arăta cu totul aparte şi lamentabil, la fel ca şi ultima oară cînd o văzuse. Puil erau probabil cu cîteva generaţii mai încoace decît cei dinainte, dar tot ciuguleau prin curte. O scroafă guîja din coteţul ei murdar.

Prin geamul de la bucătărie o putea vedea pe doamna Parker ştergîndu-şi mîinile cu un şervet şi privind pe fereastră să vadă cine a venit. Jade avu o senzaţie lugubră de *deja vu*. Ar fi trebuit să vină la o altă oră, care să nu-i amintească atît de mult de cealaltă înserare, cînd lăcuse sinistru descoperire în hambar. Dar ora cinei era singurul moment cînd era sigură că-l găseşte pe Otis în casă.

Se apropie de uşa din faţă şi bătu. Cu şervetul aruncat pe umăr, doamna Parker răspunse la uşă şi o privi pe Jade prin gemuleţ, ferindu-şi ochii de soarele de apus.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Bună, doamnă Parker. Sînt Jade. Jade Sperry.

Jade o auzi respirînd mai repede. Pieptul ei osos se ridică puţin. Îşi puse mîna mai bine în dreptul sprîncenelor şi se uită mai bine.

– Ce cauţi aici?

– Aş vrea să intru să stăm de vorbă.

– N-avem nimic să ne spunem.

– Vă rog, doamnă Parker. E important, altfel n-aş fi venit. Vă rog.

Jade aşteptă îngrijorată într-o tăcere ce i se păru interminabilă, apoi uşa scîrîi tare, în timp ce doamna Parker o deschise. Ea înclină din capul albit; Jade intră în camera din faţă a casei. Capitonajul canapelei era atît de tocît, încît în unele locuri se vedea umplutura de bumbac. Pe spătarul

fotoliului era o pată. Covorul se destrăma la margini. În cameră nu se făcuse nici o îmbunătățire de când Jade fusese ultima oară acolo. Era o cameră întunecoasă cu tapet prăfuit, mobile stricate, un ceas care ticăia zgomotos și o fotografie înrămată a lui Gary de la absolvire, cu tocă și robă, pe care n-apucase însă să le poarte la festivitate.

De la reîntoarcerea ei, Jade fusese la mormântul lui Gary. Văzându-i acum fața zîmbindu-i din rama ieftină, tresări, dar asta îi întări hotărîrea. Se întoarse din nou spre mama lui Gary, care îmbătrânise mai mult decît ar fi fost normal în cei cincisprezece ani care trecuseră. Părul ei era rar și neîngrijit, iar hainele prea largi. Pe sub ele, pielea atârna, acoperind doar oase.

– Unde sînt copiii mai mici, doamnă Parker? Ce s-a mai întîmplat cu ei?

Fără să stea prea mult pe gînduri, îi spuse lui Jade că două dintre fete erau căsătorite și aveau copii. Unul dintre băieții locuia în oraș cu soția lui și lucra la fabrica de soia a lui Patchett; un altul intrase la marină, un altul plecase de acasă fără să spună unde se duce. Ultima scrisoare pe care o primiseră de la el fusese expediată din Texas.

– Cea mai mică e încă aici, acasă, o informă ea obosită. Anul viitor termină liceul.

Tristă, Jade își aminti tot ceea ce Gary dorise să facă pentru a le netezi drumul fraților și surorilor mai mici.

Ea auzi o ușă închizîndu-se în altă parte a casei.

– Trebuie să fie Otis, spuse doamna Parker îngrijorată. N-o să fie bucuros să te vadă aici.

– Trebuie să-l văd.

Otis Parker îmbătrânise mai mult încă decît soția lui. Era încovoiat, iar părul care-i mai rămăsese era alb. Anotimpurile, împreună cu oboseala, disperarea și durerea, săpaseră cute adînci pe fața lui. Se opri brusc cînd o văzu pe Jade.

– Avem oaspeți, Otis.

Doamna Parker își luase de pe umăr șervetul și îl răsucea în mîini.

– Cine-i?

Înaintă, cu mersul lui legănat cu picioare crăcănate și încovoiat, oprindu-se la cîteva picioare de Jade, uitîndu-se clipind la ea cu ochi miopi.

– Sînt Jade Sperry, domnule Parker.

Răsufală cu un sisîit lent. Jade aproape că se așteptă să se dezumfle. În schimb se lungi cît era de înalt.

– Te văd acum. Ce cauți aici?

Jade ar fi vrut să-i îmbrățișeze. Îmbrățișîndu-i ar fi fost ca și cînd l-ar fi atins din nou pe Gary. Rezistă însă acestui impuls. Încercase să le împărtășească durerea la înmormintarea lui Gary, dar fusese respinsă. Ei credeau, ca toată lumea, că necredința ei față de Gary a provocat sinuciderea lui.

– Am auzit că te-ai întors în oraș, spuse Otis. Ce vrei cu noi?

– Putem să ne așezăm?

Perechea se consultă în tăcere, schimbînd priviri. Otis se întoarse cu spatele și se duse să se așeze pe fotoliul cu pata neagră pe spătar. Doamna Parker îi arătă lui Jade canapeaua, apoi se așeză pe un scaun cu fundul de papură.

– Ziceți că ați auzit că m-am întors în oraș, începui Jade. Știți de ce?

– Am auzit că se construiește o fabrică, ceva.

– Adevărat. Le dădu o explicație elementară. Compania mea se gîndește la mai multe posibilități de extindere. Pentru a ne extinde, vom avea nevoie de mai mult teren. Pentru asta am venit să vă văd în seara asta, domnule Parker. Trase aer în piept, simțind că se sufocă. Vreau să vă cumpăr ferma în numele GSS.

Doamna Parker duse o mîină la gură, dar nu scoase nici un sunet. Otis continua să se uite pieziș la Jade.

– Locul ăsta? Pentru ce?

– Există mai multe posibilități.

– Adică ce?

– Nu am dreptul să discut despre asta, domnule Parker. Aș vrea să vă cer de asemenea să păstrăm oferta strict confidențial.

Privi spre doamna Parker, apoi iar la Otis.

- Sper că înțelegeți asta. Absolut nimeni nu trebuie să știe.

- N-are importanță. Nu sînt interesat să vînd.

- Înțeleg că proprietatea a aparținut familiei de multă vreme, domnule Parker. Desigur, există o legătură sentimentală care trebuie luată în considerație, dar...

- Nu-i de vînzare.

Jade își strînse buzele. Îi făcea să-și amintească, îi împingea la amintiri dureroase. Prezența ei în casa lor le aducea în memorie bălatul pe care-l iuberă atît și îl pierduseră în mod tragic. Era tentată să plece și să le ușureze suferința. Se forță însă să meargă mai departe.

- Mi-ați permite cel puțin să pun să se facă o evaluare a proprietății de către o terță persoană? S-ar face cu cea mai mare discreție și fără neplăceri pentru dumneavoastră, vă promit. Odată ce verific evaluarea, v-aș ruga să-mi dați ocazia să mai vorbim o dată.

- Nu ne va deranja, nu-i așa Otis? Întrebă doamna Parker.

Otis o privi pe Jade cu animozitate.

- I-ai provocat o mare rană fiului meu. I-ai rupt inima și sufletul în două.

Jade înclină capul.

- Nu pot să vă explic ce s-a întîmplat în primăvara aceea, dar trebuie să mă credeți că l-am iubit pe Gary din toată inima. Dacă ar fi fost în puterile mele, nu l-aș fi făcut nici un rău.

- Crezi că dacă ai să cumperi locul ăsta, o să-ți ușurezi conștiința vinovată? Întrebă domnul Parker.

- Cam așa ceva.

- Ei, află că nici tu și nici compania aia faimoasă pentru care lucrezi nu aveți destui bani ca să-l înlocuiți pe Gary.

- Aveți dreptate, domnule Parker. Nu se poate prețui viața lui. Doar ferma dumitale stă în calea progresului nostru. GSS este gata să vă plătească un preț majorat pentru ea.

- Nu-l de vînzare. Nu pentru tine. El se ridică în picioare și ieși din cameră.

După un moment, Jade se ridică să plece, fără tragere de inimă. Doamna Parker o conduse la ușă.

- Credeți că ar fi în regulă dacă aș pune să se evalueze proprietatea?

Femeia aruncă o privire îngrijorată spre spatele casei.

- N-a spus un nu hotărît, așa-i?

- Nu, n-a spus.

- Atunci, bănuiesc că ar fi în regulă.

- După aceea, pot să vin să vă văd din nou?

Gura ei strînsă se mișcă de emoție.

- Jade, l-am iubit mult pe băiat. N-am putut uita ce și-a făcut singur, cu mîna lui.

- Nici eu.

- Aproape că l-a ucis și pe Otis.

Ea își șterse nasul cu șervetul. Continuă:

- E mîndru, știi, așa cum sînt bărbații. În ce mă privește, cred că ar trebui să primim ceva pentru toată durerea ce-am suferit-o pentru Gary. Cineva ar trebui să plătească pentru ce s-a întîmplat.

Jade întinse mîna și îi strînse brațul.

- Mulțumesc. Cîrînd o să vă dau de veste. Și vă rog, țineți minte, nu spuneți nimănui nimic despre asta.

Capitolul douăzeci și doi

- Spune, mamă!
- Ce să spun?

Graham ridică ochii de pe revista *Sports Illustrated* pe care o răsfoia. Era întins pe burtă pe podeaua camerei de zi.

- Sună caraghios când o spui tu. De regulă, băieții negri își spun așa unul altuia.

- Am cunoscut un bărbat cîndva - un bărbat alb - care își începea majoritatea frazelor cu „spune” și m-a enervat atît de tare, încît l-am trimis la închisoare.

Graham se răsuci pe spate, apoi se așeză.

- Nu glumești?
- Nu glumesc.

Părul lui negru era zburlit, ochii luminoși. Nestîngherită, Jade își acordă un moment să-l adore. De la sosirea lui și a lui Cathy la Palmetto în urmă cu o săptămînă, lui Jade tot i se părea că nu-l privea de ajuns. Ii lipsise teribil în cele șase săptămîni cît fuseseră despărțiți. Fusesse cea

mai lungă perioadă de despărțire, iar ei nu i-a prea plăcut.

- Dacă nu mă crezi, spuse ea, întreabă-l pe domnul Burke, cînd îl întâlnești data viitoare. El știe mai bine decît mine că omul acela a ajuns în închisoare.

- Domnul Burke e atît de rece.
- Rece?

Jade încercă să alătore acest adjectiv bărbatului respectiv. El muncea neconținut și lua fiecare întîrziere - din cauza timpului nefavorabil sau a proastei funcționări a unei mașini - drept un afront personal. Ridicase conștiințiozitatea la nivelul fanatismului. Construirea fabricii devenise cruciada lui. Era aproape la fel de obsedat ca și ea.

- Cred că ai dreptate să spui că-i rece.

Ea menținu în mod deliberat un ton neutru.

Dillon nu avea vicii despre care ea să fi știut. Nu fusese niciodată beat sau mahmur în prezența ei. Dacă se întîlnia cu femeii, o făcea departe de trailer. După cîte știa, nu adusesese nici o femeie la șantier.

- Cînd l-am cunoscut prima dată, am crezut că e cam meschin, îi spuse Graham.

- Meschin?
- Nu zîmbește prea mult, așa-i?
- Nu, cred că nu, zise ea gînditoare.

În puținele ocazii cînd îl văzuse zîmbind, o făcuse ca o exprimare a unei autoderideri.

- Și în prima zi cînd m-ai luat la șantier, a urlat la mine cînd m-am urcat pe buldozer.

În scurtul timp de cînd se afla la Palmetto, Graham o convinsese de trei ori să-l ia la șantier. Era fascinat. Acum se întreba dacă îl atrăgea Dillon sau lucrul la excavație.

- Mă bucur că Dillon a urlat la tine. Nu aveai nici un motiv să te joci cu mașinăria aia. Poate fi periculos.

- Asta a spus și domnul Burke. Mi-a zis că oamenii care caută să păjească ceva în felul ăsta, au rahat în loc de creier.

- Graham!

- El a spus așa, mamă, nu eu. Eu nu fac decît să

repet.

- Ce alte expresii pitorești ai mai cules de la domnul Burke?

El rînji.

- Cred că acum mă place, dar și-a dat drumu' de tot cînd eu și Singuraticul ne-am urcat pe mormanul ăla de pietriș.

- Singuraticul?

- Cîinele lui. Așa îl strigă domnul Burke. Oricum, tocmai mă cătăram ca pe un deal adevărat, cînd domnul Burke a ieșit în fugă din trailer urlînd la mine să mă dau naibii jos de acolo - el a spus așa, mamă. Apoi m-a apucat de braț și m-a cam scuturat și m-a întrebat dacă n-am nici un dram de minte și dacă nu știu că se întîmplă mereu ca niște copii să fie îngropați în mormane de pietriș. I-am spus că nu mai sînt un copil. El mi-a zis, „Dar nici om matur nu ești. Și cît timp te învîrți pe-aici, o să faci ce spun eu”. Te sperie, fiindcă atunci cînd vorbește așa, rece și răutăcios, nu vezi cum i se mișcă buzele pe sub mustață, nu-i așa?

- Ba da. Ea îl văzuse pe Dillon enervîndu-se. Ca și Graham, se descoperise urmărindu-i mustața și buzele ca să vadă semne de mișcare.

- Nu te-a lovit, așa-i?

- Pe naiba, nu, vreau să spun, nu. După aceea și-a cerut scuze că m-a apucat de braț. Mi-a zis că atunci cînd m-a văzut cu Singuraticul sus pe pietriș, s-a speriat și era gata să facă pe el de teamă că ne înghite cu totul.

Ea se încruntă la limba lui. Din nou Graham rînji spre ea, nevinovat. Era nostim să rostească vorbe care, în mod obișnuit îi era interzis să le folosească.

- Are o mîină că poate rupe oase.

Forța lui nu fusese pusă la îndoială vreodată. De mai multe ori Jade se oprise la fereastra biroului ei portabil ca să-l privească în timp ce el lucra și nu știa că é urmărit. Avea pasul lung și sigur cînd umbla să controleze excavația. Chiar de la distanță, putea să-l recunoască printre ceilalți muncitori, pentru că purta totdeauna o cască albă.

și ochelari de soare de aviator... și mai era și mustața, desigur.

- ... dacă aș putea. Pot?

- Iartă-mă, Graham. Ce vrei să faci?

Își dădu ochii peste cap, cum fac tinerii cînd părinții lor dau dovadă de o neînțelegere incredibilă.

- Pot să mă duc cu bicicleta pînă la șantier? Cunosco drumul.

- Dar sînt cîteva mile.

- Te rog, mamă.

- Se pare că aici se negociază lucruri importante, spuse Cathy. Ea intră în cameră aducînd prăjiturile și băuturi. Era un pahar cu lapte pentru Graham și cafea pentru Jade și pentru ea.

- Aveți nevoie de întăritoare ca să continuați.

În timpul scurt de cînd se afla acolo, Cathy își exercitase deja talentul de a face dintr-o casă o locuință. Jade nu-și dăduse seama cît de vitală era Cathy pentru ea, pînă nu a trebuit să se descurce fără ea timp de șase săptămîni. Ea făcea toate cumpărăturile, gătea toate mesele și îngrijea de casă. Asta voia să facă și excela în așa ceva. Fără cineva de care să se ocupe, Cathy și-ar fi considerat viața inutilă.

Ea puse cafeaua pe măsura de servit și se așeză lîngă Jade pe canapea.

- Ce problemă dezbatem în seara asta?

Luînd prima prăjitură cu ciocolată, abia scoasă din cuptor, Graham explică:

- Domnul Burke a spus că aș putea să vin la șantier oricînd vreau. Ce e rău dacă merg cu bicicleta acolo, mamă?

- În primul rînd, e prea departe ca să mergi cu bicicleta. În al doilea, nici șantierul nu-i un loc de joacă. Ai putea să stai în calea muncitorilor sau ai putea păți ceva. În sfîrșit, ar trebui să te împrietenesti cu cei de vîrstă ta.

- Am cunoscut deja cîțiva băieți din vecinătate.

Ea spera că în timpul verii își va face niște prieteni, ceea ce ar face mai ușoară înscrierea lui la școală, în

toamnă. Să fie împreună cu băleți de vîrsta lui, ar fi o petrecere a timpului mult mai sănătoasă decît să stea cu singuraticul ei antreprenor general.

-Domnul Burke are treburi mai importante decît să se ocupe de tine.

- Dar a zis că pot, mamă. Nu vrei să mă distrez și eu, mormăi.

Cathy, totdeauna diplomată, spuse:

- Eventual, aș putea să-l chem pe domnul Burke la cină, într-o seară, curînd.

- Ooo, ar fi minunat, spuse Graham, zîmbind din nou.

- Nu sînt atît de sigură, făcu Jade în grabă.

- De ce nu, mamă?

- Dacă nu iese, înseamnă că mănîncă singur în trailerul ăla în fiecare seară, susținu Cathy blînd. Sînt sigură că ar aprecia o masă gătită în casă.

- Dacă el vrea să trăiască așa, ca un pustnic, cred că trebuie să-i respectăm singurătatea.

Asta era o scuză minoră. Chiar dacă figurile lor nu-i spusese asta, ea trebuia s-o știe. Adevărul era că ea și Dillon erau împreună mult timp în fiecare zi. Era atît de competent, că se trezea cerîndu-i părerea sau sfatul în luarea multor decizii.

Erau prietenoși dar strict profesionali în comportarea lor unul față de celălalt, iar lucrurile trebuiau să rămînă așa.

- Tot nu mi-ai spus dacă pot să mă duc cu bicicleta acolo, îi aminti Graham. Te rog, mamă. Palmetto nu e ca New Yorkul. Aici nu se întîmplă nimic rău.

Nehotărită, Jade își puse din nou pe tavă ceașca și farfurioara.

Cathy interveni repede:

- Dă-i o zi sau două să se gîndească, Graham. Fiindcă ai desființat farfuria cu prăjiturile, poți să mă ajuți să fac curat în bucătărie. Ia, te rog, tava și du-o. Vin și eu într-o clipă. Acum, fugi.

Graham se ridică în picioare în silă și duse tava afară din cameră. Cum el nu mai putea auzi, Cathy îi luă mîinile

lui Jade cu care ea își ținea strîns genunchii.

- N-avea de unde să știe că nu trebuie să spună așa ceva, Jade.

- Bineînțeles că n-avea. Pînă am fost violată în grup, n-aș fi crezut nici eu vreodată că aici se poate întîmpla ceva rău.

Cathy își alese cu grijă cuvintele în continuare.

- Știu că n-ai vrut niciodată ca Graham să știe cum a fost conceput.

- Nu mi-am schimbat părerea.

- Dar dacă află de la altcineva? întrebă Cathy îngrijorată. Ce se întîmplă dacă cineva îl întreabă direct care dintre cei trei bărbați a fost tatăl lui?

- Oamenii care știu despre viol nu vor vorbi despre asta. Și nici chiar ei nu știu că Graham a fost conceput în noaptea aceea.

- Dușmanii tăi sînt cei mai importanți bărbați din oraș - cei doi Patchett și șeriful Jolly. Cînd vor auzi de Graham, vor aduna doi cu doi.

- Și atunci, ce? Vor mărturisi violul? Nu prea cred.

Cathy scrută chipul tinerei ei prietene.

- Jade, nu m-am amestecat niciodată în viața ta personală. Dacă aș fi făcut-o, te-aș fi măritat cu Hank Arnett, cu ani în urmă. Niciodată nu mi-am permis să-ți spun ce ar trebui să faci.

- De ce am sentimentul că urmează o schimbare?

Femeia mai vîrstnică ignoră sarcasmul și, cu o șoaptă rapidă, spuse:

- Las-o baltă.

- Ce să las baltă?

- Nu sînt proastă, Jade. Nu ai ales la întîmplare Palmetto ca amplasament pentru fabrica Tex Tile. De ce te-ai fi întors într-un loc cu asemenea amintiri neplăcute, dacă nu pentru răzbunare?

Strînse mai tare mîinile lui Jade.

- Realizările tale ar trebui să fie o suficientă răzbunare. Ai trecut toate obstacolele ce ți s-au pus în cale. Îl ai pe Graham, iar el te iubește mult. Ce mai ai nevoie? Las-o

baltă.

- Nu pot, Cathy. Ea nici măcar nu încercă să o contrazică pe Cathy. Am așteptat asta ani de zile. N-am să dau înapoi acum.

- Mi-e teamă pentru tine. Lucrul ăsta te consumă. Te-ar putea distruge ei pe tine, înainte de a-i distruge tu.

- Nu vreau să-i distrug. Dacă voiam, i-aș fi omorât în urmă cu cincisprezece ani. M-am gândit la asta. Ea clătină din cap. Dar dacă îi omoram, pentru ei ar fi fost calea cea mai ușoară. Nu, vreau să piardă un lucru la care țin, așa cum mi-am pierdut eu inocența și băiatul pe care-l iubeam. Vreau să-i văd despuiați de visurile lor, tot așa cum am fost eu de ale mele.

Mai mult decât atât, vreau să fie răzbutată moartea lui Gary. El l-au ucis, Cathy, la fel ca și când i-ar fi pus un pistol la tâmplă și ar fi apăsât pe trăgaci. Nu mă voi liniști pînă nu vor plăti scump pentru viața lui.

Tonul ei deveni blînd, melancolic.

- Era atît de idealist. Visam să-i detronăm pe Patchett, să oprim tirania lor economică în Palmetto. Ei pîdesc victimele care nu au avere, putere sau influență, așa cum eram eu în urmă cu cincisprezece ani. Nu au lege, nici scrupule și vor continua să le facă rău oamenilor și vor oprima acest oraș pînă îi oprește cineva. Chipul ei deveni iar dur, hotărît. Am muncit cincisprezece ani ca să am această ocazie, nu pot s-o irosesc.

Un moment, Cathy nu spuse nimic, apoi ridică ochii imploratori spre Jade.

- Spune-i lui Graham ce s-a întîmplat cu tine. Dacă bărbații ăștia sînt atît de nemernici cum spui, or să se lupte. Ar putea să încerce să ajungă la tine prin el. Spune-i, Jade, înainte ca altcineva s-o facă.

Ea recunoscuse înțelepciunea din cele spuse de Cathy, dar își amintea și de Velta, aruncînd pe seama ei răspunderea pentru sinuciderea tatălui ei. Dacă îi spunea lui Graham despre viol, el ar putea în mod greșit să-și asume vina conceperii lui. Ea refuza să-l încarce cu o vină care ar dura toată viața.

- Nu, Cathy. El nu trebuie să știe niciodată.

Problema dacă Graham avea sau nu permisiunea să circule cu bicicleta spre și de la șantierul de construcție fu temporar amînată, cînd Dillon plecă din oraș ca să întîlnească mai mulți antreprenori de ciment.

- Mi-a cerut să mă asigur că Singuraticul o să aibă de mîncare și apă cit timp el este plecat, îi spuse ea lui Graham în seara aceea cînd veni acasă. Nu mai ai nici un motiv să ceri să te duci acolo cu bicicleta. O să discutăm din nou cînd se întoarce domnul Burke.

Graham era dezumflat.

- Cînd o să fie asta, peste o sută de ani?

- Două săptămîni, așa a spus el.

- O sută de ani, mormăi el, plecînd descurajat.

El nu era mulțumit de întorsătura situației, dar, în secret, Jade era. Îngrijorarea lui Cathy nu putea fi negată cu ușurință. Fusese atît de preocupată doar de planurile ei, încît nu se gîndise la ce tip de contraacțiuni ar putea recurge cei doi Patchett și Hutch. După adunarea orășenească, stătuseră în expectativă. Însuși acest lucru era suspect. Fără îndoială că pregăteau ceva. Pînă nu știa despre ce era vorba, nu putea renunța la apărare nici o clipă. Nu voia ca Graham să se învîrtă liber în jurul orașului.

În ciuda absenței lui Dillon, munca la șantier continua. Îl numise pe excavatorist ca supraveghetor temporar. Deoarece standardele lui Dillon erau atît de înalte, Jade avea încredere că omul își va face treaba corect, dar se simțea mai în siguranță și mai încrezătoare cînd Dillon era în apropiere.

Șantierul devenise aproape un punct turistic, atrăgînd cu sutele privitori curioși. Rareori trecea cîte o zi în care Jade să nu dea un interviu unui reporter. Lola Garrison, o reporteră independentă din Charleston, petrecu aproape

o zi întreagă cu ea. Scrisese un articol despre Tex Tile în suplimentul duminical, care era distribuit de mai multe ziare importante în tot sudul.

Primăvara se transforma treptat în vară. Ziua se făcu mai lungă. Într-o seară, Jade se hotărî să lucreze peste program, după ce echipele de excavare și-au oprit mașinile și au plecat. Se cufundă alături în ceea ce făcea, încît pierdu noțiunea timpului și nu se dezmetici decît cînd Singuraticul începu să latre afară.

Un mic fior de bucurie pîlpîi în ființa ei. S-a întors Dillon, se gîndi. Dar pasul de pe treptele de afară nu era destul de greoi, iar Singuraticul nu lătra a bucurie și bun venit. Ușa trailerului se deschise larg.

– Bună, Jade.

– Donna Dee! Fu șocată să o vadă pe vechea ei prietenă și totodată era ușurată că vizitatorul nu era cineva periculos.

Singuraticul era tot în prag, lătrînd furios.

– Jos băiete, îi spuse Jade. Ea înconjură biroul și traversă odaia ca să închidă ușa. Întorcîndu-se, stătu față-n față cu Donna Dee.

– Arăți bine, Jade. Zîmbetul ei era umbrît de amărăciune și invidie. Dar întotdeauna a fost așa.

– Mulțumesc.

– Nu te îngrijora. Nu aștept să-mi întorci complimentul. Ai minți.

Asta o lăsă pe Jade fără să fie în stare să mai spună nimic. Anii nu fuseseră blînzî cu Donna Dee, care, oricum, nu fusese drăguță niciodată. Atracția ei a constatat totdeauna în personalitatea ei plină de viață. Dar acum nu o mai avea nici pe asta. Falsul ei simț al umorului se transformase în răutate.

– De ce ai venit să mă vezi, Donna Dee?

– Pot să stau jos?

Jade făcu semn spre un scaun, apoi se întoarse la biroul ei. Donna Dee se așeză, trăgîndu-și afectată fusta peste genunchi, dînd semne de nervozitate. Donna Dee nu avea nici un dram de modestie. Nu-i păsa dacă

genunchii îi erau acoperiți. Altceva îi provoca tremurul. Poate sentimentul de vinovăție.

– Am fost pe la tine pe acasă, spuse ea. Mi-au zis că lucrezi tîrziu.

– Ei?

– Femeia mai în vîrstă și băiatul... Graham?

– Da, Graham.

Donna Dee se uită într-o parte. Jade observă că ține strîns cu ambele mîini mînerul poșetei, ca și cînd s-ar fi temut de un hoț.

– Eu, ăă, eu n-am știut că ai un fiu pînă acum cîteva zile.

– Era la New York să-și termine semestrul la școală. De unde ai aflat despre el?

– Știi cum circulă birfa pe aici.

– Da, știu. Prea bine, încă.

Donna Dee își băgă capul între umeri și își învîrti o șuviță de păr după ureche.

– E un băiat frumos, Jade.

– Mulțumesc.

– Seamănă cu tine.

– Și cu tatăl meu.

– Da. Mi-amintesc fotografia pe care o aveai cu el.

Degetele i se mișcau de-a lungul mînerului poșetei.

– Cîți ani are... are Graham?

– Paisprezece.

Cele două femei se fixau una pe cealaltă, peste cameră, peste anii de amărăciune. Donna Dee rupse tăcerea grea.

– Vrei să mă faci să te întreb, nu-i așa?

– Să întreb ce?

– A fost conceput în noaptea aceea?

– Vrei să spui în noaptea în care am fost violată? Jade se ridică brusc. Asta ar trebui să vă dea, ție și lui Hutch, ceva interesant de discutat diseară la masă.

Donna Dee se ridică și ea.

– Hutch și cu mine n-o să cinăm diseară împreună. Nici măcar n-o să stăm de vorbă diseară. Hutch e la

reanimare, într-un spital din Savannah, Jade. E pe moarte!
Vorbele ei stîrniră un ecou în cameră. Un moment, cele două femei se uitară fix una la cealaltă, apoi Donna Dee se prăbuși în scaun și își sprijini fruntea în mînă.

– E pe moarte.

La fel ca și Fritz, Hutch era și el doar o ființă înzestrată cu un ecuson. Era marioneta lui Patchett. Înainte de întoarcerea lui Jade, aceasta era doar o ipoteză. În prima ei zi la Palmetto, o verificase. În mod deliberat, depășise limita de viteză și a fost oprită de un polițist.

Cînd el a încercat să-i dea o amendă, i-a spus ipocrit:

– Domnului Patchett n-o să-i placă dacă o să audă despre asta. Sînt o prietenă a lui. Mi-a spus că dacă primesc vreo amendă pentru depășire de viteză, să nu mă îngrijorez. El nu are decît să-l sune pe șerif, care aranjează lucrurile, chiar așa a zis. De ce să punem toată lumea în mișcare. N-ar avea rost, nu-i așa?

Luîndu-și un rol pe care-l detesta, își scoase ochelarii de soare și îl ului pe adjunctul șerifului cu un zîmbet.

– Îmi pare bine că mi-ai spus, domniță. Băgă înapoi în buzunar carnetul cu chitanțe. Șeriful Jolly m-ar fi mușcat de fund dacă aș fi ofensat o prietenă a domnului Patchett. E vorba de Neal sau de bătrîn?

– Alege-l pe care vrei, spuse ea și porni mașina.

– Nu te recunosc. Cum ai spus că te numești?

– N-am spus, făcu ea și plecă, mulțumită că bănuiala ei se dovedise justă.

Acum se simțea amorțită. Nu va avea plăcerea să-l demaște pe Hutch ca pe un laș corupt care nu s-a temut de osînda veșnică pe cît s-a temut de ridiculizarea lui de către Ivan și Neal Patchett.

– N-am știut, Donna Dee, zise ea. Îmi pare rău de ce-am aflat.

Donna Dee rîse batjocoritor.

– Da, pun pariu. Dacă Hutch moare, înseamnă că doi dintre ei s-au dus și mai rămîne unul, nu-i așa?

– Fii atentă. Asta-i ca și cînd ai accepta că ceea ce au în comun cei trei este faptul că m-au violat.

– Ei sînt cei trei pe care tu i-ai acuzat. O privi pe Jade curios. Ivan e ca și mort și el, o știu. N-o să se facă niciodată bine după accidentul ăla. Neal s-a simțit și el rău un timp. La început, toată lumea credea că fusese castrat. N-ar fi fost mare scofală, dacă superarmăsarul din Palmetto n-o mai putea scula! Dar se pare că a fost doar un zvon răutăcios. Multe femei jură că e la fel de tare și de excitat ca totdeauna.

– Nu mă interesează.

Donna Dee continuă, ca și cînd Jade n-ar fi vorbit.

– Fritz și Lamar sînt morți. Ivan e olog. Hutch e pe moarte. Dumnezeu aproape că a egalat scorul în favoarea ta, Jade. Trebuie să trăiești cum se cuvine.

– Eu nu sînt răspunzătoare pentru nici una dintre nenorocirile lor. Și indiferent ce crezi tu, Donna Dee, nu doresc moartea lui Hutch.

– Dar n-o să plîngi la înmormîntarea lui, nu-i așa?

– Nu. Mi-am vărsat toate lacrimile la înmormîntarea lui Gary.

Donna Dee trase repede aer în piept și spuse defensiv.

– Hutch nu a avut nimic de-a face cu asta. Neal i-a zis lui Gary, nu Hutch.

– Ce i-a zis lui Gary?

– Că ești însărcinată și că te-ai dus la Georgie să te ajute.

Această informație, dezvăluită așa pe neașteptate, o paraliză pe Jade. Deși rămase nemișcată, mintea ei lucra nebunește. Singele îi alerga în vine într-un ritm alarmant.

– Neal i-a spus lui Gary că m-am dus să fac un avort?

Vocea ei era doar un fișit uscat. Întrebarea care o urmărise ani de zile căpătase în cele din urmă răspuns. Donna Dee nu-și dădea seama că pusese la locul ei piesa ce lipsea din joc, dar o făcuse.

Jade dorise cu ardoare să știe ce îl determinase pe Gary să se sinucidă. Acum știa. I se spusese că e însărcinată, prin aceasta făcînd-o nu doar necredincioasă lui, dar și mincinoasă.

N-avea importanță cum a aflat Neal că e însărcinată:

Patrice Watley i-o spusese, probabil. El nu a pierdut timpul și i-a spus lui Gary. Atunci, distrugându-i-se complet încrederea în ea, Gary s-a sinucis. Perfidia lui Neal părea să nu aibă limite.

Jade își strânse mâinile împreună la talie,

- Ar fi bine să pleci, Donna Dee.

- Nu ai făcut un avort în ziua aceea, nu-i așa?

- Ți-am cerut să pleci.

- Fiul tău e același copil, nu? Ascultă-mă, Jade. Ea trase aer în piept ca și când și-ar fi făcut curaj. Cam acum un an, Hutch a început să se simtă rău tot timpul. Cât a putut de mult, n-a ținut seama de simptome. Știi cât de încăpăținați pot fi bărbații în chestii din astea. Nu vor să recunoască niciodată că ar fi altceva decât superbărbați. Deci, continuă ea, nu am aflat ce avea pînă cînd a avut un stop renal. I s-a diagnosticat o boală rară la rinichi. De atunci e la dializă. Nimeni din oraș nu o știe. Am ținut secret, ca să nu-și piardă slujba. Dar nici asta nu mai e important acum.

Scoase un șervețel din poșetă și își șterse ochii:

- Oricum, rinichii lui sînt găuriți. Dializa nu mai are efect. Trebuie să i se facă un transplant ca să supraviețuiască.

- Îmi pare rău pentru voi doi.

- Jade, spuse Donna Dee rugător, singura speranță a lui Hutch în privința unui transplant este fiul tău.

- Cum? se sufocă ea neputînd să creadă.

Donna Dee își părăsi scaunul și se mută la cîțiva centimetri de Jade.

- Hutch și cu mine n-am avut niciodată copii. Am încercat de toate, dar eu n-am rămas însărcinată. Dora a murit acum doi ani, așa că Hutch nu mai are familie.

Înainte de a găsi un donator oarecare, el ar putea să nu mai aibă timp, Jade, plînsese ea, întinzînd mîna s-o apuce pe Jade de braț, dacă Hutch e tatăl lui Graham, Graham ar putea fi donatorul de care are nevoie Hutch.

Jade își trase brațul și se depărta de ea ca și cînd ar fi avut o boală molipsitoare.

- Ți-ai pierdut mințile? Niciodată, Donna Dee.

- Pentru Dumnezeu, vorbim despre o viață de om!

- Da, exact - viața lui Gary. El a murit ca urmare a ceea ce Hutch mi-a făcut mie, indiferent cum o spolți voi pentru conștiința voastră. Tu știai al naibii de bine că spuneam adevărul în ziua aceea, în biroul șerifului. Știai, Donna Dee! Apoi, ai continuat minciunile care se spuneau despre mine.

- Aveam 18 ani amărîți, țipă ea. M-am muiat pentru că tipul după care eram nebună a rîvnit la cea mai bună prietenă a mea și nu la mine.

- Asta nu-i o justificare. Gelozia ta mică este parțial răspunzătoare pentru faptul că Gary a fost împins să se sinucidă.

Donna Dee își acoperi urechile cu mîinile, dar Jade i le trase jos.

- N-aș sacrifica o picătură din sîngele fiului meu pentru posibila șansă de a salva viața lui Hutch.

- Ești o cățea, care-ți faci singură dreptate și îți dai importanță, spuse Donna Dee scrișnind. Așa ai fost totdeauna.

- Cel mai important lucru din lume pentru mine acum este fiul meu. Fiul meu, Donna Dee. El îmi aparține doar mie, nimănui altcuiva. Și nimeni n-o să-l atingă.

Privirea Donnei Dee era atît de ȳpător de plină de ură încît, dacă hotărîrea lui Jade n-ar fi fost atît de puternică, ar fi putut-o înăbuși. Donna Dee se întoarse cu spatele, deschise ușa și ieși. Jade încuie repede ușa în urma ei, apoi se repezi la telefon.

La a doua sonerie, Cathy răspunse.

- Cathy, Graham e acolo?

- Sigur. Stă chiar aici și mănîncă de cină. Ai spus să nu te așteptăm.

- Da, da, mă bucur.

Îi tremurau genunchii. Se prăbuși pe scaun, în spatele biroului.

- Ascultă, Cathy. Aș prefera ca Graham să nu mai iasă afară în seara asta. Nici măcar cu bicicleta pe stradă sau

cu patineta, sau la basket.

- Am făcut planul să ne uităm la un film la televizor, după cină.

- Bun, foarte bine.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Are vreo legătură cu doamna Jolly care a trecut pe alci mai devreme?

- Da, dar aş vrea mai curînd să nu-i spui nimic lui Graham.

Ea simţi dezaprobarea lui Cathy prin tăcerea ce a urmat.

- Vrea să te salute.

- Dă-l la telefon.

- Ei, mamă, nu vii acasă?

- Curînd. Aşteaptă-mă.

- Ce naiba...

Dillon mişcă volanul ca să nu lovească ciinele. Singuraticul sărise din şanţul de pe lângă şosea şi alerga traversînd drumul direct în calea camionului. Dillon apăsă pe frîne, rozîndu-şi cauciucurile lungime de un metru.

- Corcitură proastă! urlă el prin fereastră.

Auzind vocea familiară, Singuraticul se opri brusc pe pavaj. Înclină capul şi se uită în sus spre camion, apoi o porni spre acesta cu o bucurie nebună. Dillon deschise uşa din partea şoferului. Singuraticul îi sări în braţe, lingîndu-i faţa şi lovind cu coada în volan.

- Ciine prost, dă-te jos de pe mine. Isuse, cît de tare puşi. Cînd te-ai îmbăiat ultima oară?

Îl împinse pe Singuraticul din braţe şi porni maşina. Cum o porni, îi aruncă din nou o privire lungă ciinelui. Singuraticul se uita la el cu mare dragoste. Limba îi atîrna într-o parte a botului. Gîfîia tare.

- Ți-am spus de o mie de ori să nu mă iubeşti, dar tu

nu mă ascultî, nu-i așa?

Dillon recunoscuse faptul că era plăcut să ți se facă o primire caldă cînd vii acasă, după o absență de douăsprezece zile, chiar dacă singurul care i-a simțit lipsa a fost o corcitură cu doar atîta minte cît să alerge pe drum prin fața unui camion de două tone. Fără să vrea, se atașase de ciine. Se uita după el cînd nu se-nvîrtea prin jurul trailerului și se îngrijora pentru el pînă apărea din nou.

Scărpină animalul în dosul urechii stîngi.

- Unde plecaseși? Sau te întorceai acasă? Ai ieșit să te întâlnești cu o doamnă? Singuraticul nu mai gîfîi și ridică o sprînceană.

- Da? Și ai găsit vreuna?

Singuraticul scînci. Trist, Dillon spuse:

- Cunoscut sentimentul.

Își puse încheietura mîinii stîngi pe volan și continuă să-l mîngîie pe Singuratic cu mîna dreaptă. La ora aceea din noapte, circulația era redusă. Puteai conduce fără să te concentrezi, lucru bun, căci mîntea lui Dillon nu era la condus.

Îi simțise lipsa.

Își scurtase călătoria cu două zile. Inutil, a condus șase ore ca să ajungă acasă în seara aceea, cînd a doua zi la prînz ar fi însemnat același lucru. Și de cînd oare începuse să se gîndească la acest loc - sau oricare loc - ca fiind acasă?

De cînd aici era cineva pe care dorea să-l vadă.

Asta l-a speriat al dracului - l-a speriat atît de rău, că aproape se convinsese singur să abandoneze camionul de la Tex Tile la Konxville și pur și simplu să dispară din nou. Totuși nu s-a luptat prea mult cu această idee.

- Mai întîi, îi spuse el Singuraticului atent, să fugi de probleme în felul ăsta este un mod laș de a le rezolva.

La ce îi servise că se exclusese din societate după moartea Debrei? Îl anesteziasă temporar, permițîndu-i să continue să trăiască atunci cînd viața îi era total indiferentă. După descoperirea cadavrelor, singura lui

rațiune de a trăi era să-i producă durere lui Haskell Scanlan. După ce făcuse acest lucru, nu-i mai păsa dacă mai respiră o singură dată.

Dar, ceva îl menținuse totuși în viață. Ca un microcontact într-un computer, ceva minuscul dar activ, înfipt adânc în conștiința lui, a avut grijă ca el să continue să trăiască. Acum știa ce. Tex Tile. Era sortit să construiască fabrica. Credea asta din toate fibrele ființei sale.

– Așa că, trebuie să o termin. Trebuie să-mi dovedesc că pot să țin pînă la sfîrșitul amar. Ai înțeles?

Singuraticul scînci și își lăsă capul pe pulpa lui Dillon.

– Da, știu. Viața-i o căteu.

Nu voise să se atașeze de cîine, dar iată, acum avea un nod în gît pentru că prostul ăsta era bucuros că venise acasă. Nu dorise nici să-i placă băiatul, dar Graham era exact tipul de copil cum ar fi dorit el să fie Charlie. Era curios să știe, deștept, prietenos și era destul de poznaș ca să nu fie un papă-lapte.

– Ce mai face Graham? îl întrebă el pe Singuratic. L-ai văzut pe aici de multe ori? Poate data viitoare cînd plec din oraș pe mai mult timp o să-i spun să-ți facă baia săptămînală.

Singuraticul dădu din coadă, ca o aprobare fără entuziasm a ideii. Nu-i plăceau băile la nebunie.

– Aș putea să-i dau ceva bani. Băieții la vîrsta asta au totdeauna nevoie să cheltuiască niște bani.

Înainte de plecare, Jade își ceruse scuze pentru că Graham se învîrtea pe șantier. Ea credea că băiatul devenise pisălog stînd în calea lui Dillon și punînd întrebări. De fapt, se simțea flatat ori de cîte ori Graham se ținea după el. Întrebările și observațiile lui erau uneori caraghioase, alteori interesante. Contrar voinței lui, aștepta cu nerăbdare să-l revadă pe Graham.

Evitase să se gîndească la asta în timpul celor șase ore de condus, dar acum, cînd era doar la cîteva minute depărtare de destinație, se simți obligat să recunoască adevăratul motiv al grabei lui de a se întoarce; dorea s-o vadă pe Jade.

Desigur, avea multe să-i raporteze. Și era sigur că și ea avea multe să-i informeze. Lucrurile întimplale în timp ce el fusese plecat vor trebuie să fie discutate.

Dar oare treburile erau singurul motiv pentru care voise s-o vadă? Se ruga lui Dumnezeu să fie așa, căci orice alt motiv ar fi însemnat necredință față de Debra și ar fi fost pur și simplu stupid. Ar fi putut găsi o femeie, cît a fost plecat din oraș. Dacă ar fi luat la pat o femeie caldă, doritoare, poate n-ar fi fost atît de agitat. Poate n-ar fi fost atît de dornic s-o vadă pe Jade. Poate nu ar fi avut o erecție doar la gîndul cum arăta stînd în furtună.

Conduse camionul pe drumul de pietriș care ducea la trailerul său. Singuraticul, simțind că era acasă, se ridică pe scaun și se scutură de la bot la coadă. Dillon chicoti, dar rîsul lui se frînse cînd văzu lumină în căsuța portabilă și mașina lui Jade parcată în față.

– Ce naiba face aici la ora asta din noapte?

A parcat camionul și a ieșit din el. Singuraticul se strecură pe lîngă el, alergînd la vasul cu apă. Dillon încercă ușa biroului. Era încuiată.

– Jade? Scoase chelle din buzunarul pantalonilor și băgă cheia în broască. Ușa se deschise fără zgomot.

Stătea cu capul pe birou; adormise. Dillon înaintă în virful picioarelor.

– Jade?

Ea nu se mișcă. Avea capul sprijinit pe brațul întins. Ochii îi erau ascunși de mină. Avea degete foarte subțiri. Mina ei era delicată și, în repaos, părea fragilă. Părul îi era în dezordine, întinzîndu-se peste braț și peste hîrțile pe care adormise. Era negru ca cerneala, ceea ce completa perfect chipul ei alb.

Pe obrazul care era întors în sus, se vedea o roșeață ușoară. Sprînceana era netedă și lucioasă, ca și cînd ar fi fost pictată pe o păpușă de porțelan. Dormea adînc. Respira printre buzele ușor depărtate.

Dorința lui Dillon de a o atinge era ca o durere viscerală.

Dezbătu în sine a lui ce trebuia să facă. Ea n-ar fi fost

bucuroasă că a fost găsită într-o poziție atât de vulnerabilă. Ar fi fost neplăcut pentru amândoi și ar fi putut afecta relațiile lor de muncă, pe care el nu voia să le pună în pericol nici o clipă. Era vizibil că nu pășise nimic.

Ținând seama de toate, cel mai bine ar fi fost s-o lase așa cum era. Dacă se trezea și observa că s-a întors, ea putea să vină la trailerul lui și să înceapă o conversație, dacă ar fi dorit așa ceva. Altfel, s-ar vedea la prima oră, dimineața. Nu văzu nici un motiv ca lampa să-i lumineze fața și se aplecă peste birou să o stingă.

În momentul în care biroul se întunecă, ea se trezi.

– Nu! Sări din scaun, aproape ciocnindu-se cap în cap cu el.

– Jade, eu sint.

– Nu mă atinge. Cotrobăi prin lucrurile împrăștiate pe birou.

– Ce faci acolo?

– Dacă mă atingi, te omor.

Dillon, uluit de reacția ei violentă, privi în jos la mâinile ei și văzu strălucirea rece a metalului.

– Jade, făcu el calm, sint eu, Dillon. Întinse mîna spre comutatorul lămpii.

– Nu! Făcu o mișcare spre pîntecele lui cu cuțitul de desfăcut scrisori.

– Isuse.

Era probabil încă adormită sau atât de dezorientată că nu-și dădea seama ce face. Înainte ca unul dintre ei sau amândoi să fie răniți, el se întinse peste birou și o apucă de mîini. Telefonul căzu pe podea. Hirtile se risipiră ca frunzele de toamnă în vînt. Jade țipă. Se luptară să prindă cuțitul de desfăcut scrisori. Ea se lovi de peretele din spatele ei, dînd jos din cui un calendar.

El îi răsucea mîinile, dar ea nu voia să dea drumul cuțitului. Deși părea că are o forță supraomenească, știa că probabil îi face rău. Se va scuza el mai tîrziu. Mai întîi, trebuia să o împiedice să-i facă o gaură în mîne.

În cele din urmă, o apucă bine de ambele încheieturi și îi ridică mîinile deasupra capului. Își împinse trupul peste

al ei și o prinse între perete și el. Ea își clătina capul dintr-o parte în alta.

– Mai întîi va trebui să mă omori.

– Jade.

– Nu te las. O să trebuiască să mă omori.

– Jade!

Era ca și cînd ar fi intrat în coșmarul ei și ar fi pălmuit-o s-o trezească. Încetă imediat să se lupte. Capul rămase nemișcat. Pleptul i se ridica și se lăsa cu putere lipit de al lui.

– Cine e?

Simțea pe față respirația ei rapidă.

– Eu sint, Dillon.

– Dillon?

– Da.

Sfîrșit, își lăsă capul peste al ei, odihnindu-l pe fruntea ei, în timp ce trăgea mult aer. Îi dădu drumul la mîini. Cînd făcu asta, brațele ei căzură ca moarte.

– N-ai pățit nimic? Întrebă el răgușit.

Ea dădu din cap. El se depărtă și aprinse lampa. Cuțitul de desfăcut scrisori, cu lama dințată, se afla încă în mîna ei. Putea fi mortal.

– Isuse, făcu el. Ce naiba voiai să faci cu obiectul ăla afurisit?

Jade lăsă cuțitul să cadă pe birou și în aceeași clipă se prăbuși în scaunul ei.

– Să mă apăr.

Era palidă, tremura și nu avea suflu, altfel nu părea să aibă nimic. Văzînd că s-a liniștit, Dillon începu la rîndul său să se enerveze.

– Era să-mi găurești mînele.

Jade își propti cotul pe birou și își îndepărtă de pe față o șuviță de păr.

– Nu trebuia să te furișezi aici.

– Nu m-am furișat. Am făcut gălăgie afară. Te-am strigat de două ori.

– De ce nu m-ai trezit?

– N-am vrut să te sperii.

– Așa că te-ai aplecat peste mine ca și când voiai să mă strivești.

El dădu drumul unui șir de înjurături.

– Oricum, ce cauți aici? Cît e ceasul? întrebă ea, pârînd încă amețită, fiind trezită atît de brusc.

– Nu-i așa tîrziu. A trecut de unsprezece.

– O, Doamne. Ea ridică telefonul de pe podea.

În timp ce ea suna acasă, Dillon stătu lingă birou privind în jos spre ea.

– Sînt bucuroasă că ai ajuns acum, spuse punînd jos aparatul. Cathy era îngrijorată, dar mi-a spus că nu-i place să sune și să mă întrerupă de la lucru.

– Cum naiba te-ai gîndit să rămii aici singură, după ce se întunecă? întrebă el supărat. Ai noroc că eu am fost ăla care a intrat pe ușa asta.

– Ușa era încuiată.

– Ca și cînd asta ar fi oprit pe cineva care ar fi vrut cu tot dinadinsul să intre.

– Nu s-a întîmplat nimic tragic; așa că să uităm totul, da?

Acest ton al ei de minimalizare îl enerva întotdeauna. Cînd ea ocoli biroul, el îi tăie calea.

– O să uităm cînd o să spun eu că-i timpul să uităm. O femeie singură nu e în siguranță aici, la kilometri depărtare de oraș, după înserat. Să nu mai faci asta altă dată.

– Pot să-ți amintesc că nu ai nici o autoritate asupra mea?

– La dracu, uită de situațiile noastre. Asta nu are nimic de-a face cu munca. În plus, singurul moment cînd îmi arunci în față rangul, este atunci cînd știi că n-ai dreptate.

Ochii ei străluciră privindu-l.

– Dacă ar fi fost altcineva afară de tine, Singuraticul ar fi lătrat să mă avertizeze de pericol.

Dillon își lăsă capul mai aproape de al ei.

– Zău așa?

– Așa-i.

– Pentru informare, Singuraticul nu era aici, zise el blînd. Plecase căutînd o parteneră să se reguleze. Dacă

avea noroc, probabil că nu se întorcea pînă dimineată. Enervată și pusă în situație delicată, ea se uită în altă direcție.

– Apreciez preocuparea ta pentru securitatea mea.

– Nu te flata singură. Nu sînt preocupat. Încerc doar să bag un pic de bun simț în capul cuiva care, evident, are doar rahat în loc de minte.

Ea întoarse repede capul.

– Îmi pare bine că ai folosit fraza asta. Mi-a amintit să-ți spun să nu mai folosești limbajul ăsta puturos față de fiul meu.

– Ai tras cu urechea la conversațiile mele cu Graham?

– Sigur că nu. Dar el te citează. El te consideră extraordinar.

Îl cuprinse un val de plăcere.

– Adevărat?

– Adevărat. Așa că ai grijă cum vorbești cu el.

– N-am spus nimic ce nu aude și la televizor și probabil în clasă la școală.

– Asta n-are importanță, nu-i așa?

– Ba da. Tocmai asta are importanță. Dacă nu vrei ca Graham să fie ca o fetiță, lasă-l puțin liber, lasă-l să spună cîteva cuvinte murdare. E prea mult înconjurat de femei. Timpul pe care-l petrece aici cu bărbaii îi face bine.

– Asta-mi aduce aminte de altă problemă. Nu-l încuraja să vină aici cu bicicleta.

– Eu n-am făcut asta.

– El spune că da.

– N-am făcut asta.

– N-ai discutat cu el să vină aici cu bicicleta?

– Ba da, am vorbit despre asta. I-am spus că tu trebuie să hotărăști.

– Întrucît eu sînt mama lui, îți mulțumesc foarte mult.

El știa că avea s-o sărute din nou. Era o nebunie de cel mai mare calibru, dar oricum avea s-o facă și, îndată ce se hotărî, consideră că nimic nu-l poate opri.

Își strecură degetele în părul ei și îi trase capul spre spate, apoi își aplecă gura spre a ei. Surprinsă, dădu afară

aer pe gură. El îl simți pe buze, îl gustă. Atunci, orice alt gând îl zbură din cap. Nu se gândi la consecințele acestui sărut – pentru că era o concluzie previzibilă că, de îndată ce va lua sfârșit, ea îl va concedia. Nu se gândi la Debra. El răspundea doar la minunatul stimulent erotic ce îl transmitea faptul de a o săruta pe Jade.

Virful limbii lui se plimbă peste buzele ei, apoi i-o împinse în gură. Era uluită, își dădea seama. Trupul ei deveni rigid ca prăjina unui steag și nu mai răsufla. El nu lăsa totuși ca lipsa ei de participare să-l oprească. Își exercită tehnica învățată cu ani în urmă și făcu amor cu gura ei. Limba lui intra și se retrăgea, din nou și din nou, până când ea reîncepu să respire, își ridică mâinile și-l apucă de brațe.

– Nu, șopti ea. Te rog.

Ea nu voia să spună: te rog, oprește-te. Ci te rog, continuă. Pentru că deși acel te rog fusese prefăcut de un nu, el simțea excitația ei. Se aduna în interiorul ei. Genera o căldură pe care el o simțea prin hainele ei. Respirația ei era rapidă și ușoară – o respirație excitată.

Îl cuprinse capul între degetele sale lungi și îl aplecă mai mult spre spate. Îl mângie cu nasul gâtul dezgolit și îl sărută pielea moale, parfumată din spatel urechii.

– Nu, Dillon, gemu ea.

– Nu vrei să spui nu.

Revenind la buzele ei, își lăsă capul și o sărută mai adânc decât înainte. În coapse i se concentra căldura și dorința. Gemu din cauza intensității durerii, a forței plăcerii. Își lăsă o mină sub fundul ei și o ridică aproape de el. Își frecă erecția de trupul ei. Ea gemu.

Cealaltă mină o duse la pieptul ei. Era tare, plin, perfect. Sfrucul reacționa la o mângiere a degetului mare. El dorea să-și pună gura pe el, chiar prin bluză și își lăsă capul în jos să facă asta.

– Nu!

Ea se dădu îndărăt de lângă el atât de repede, că se împiedică. Își pierdu echilibrul și se opri în peretele îndepărtat. Își încrucișă mâinile pe piept și își mișcă

mâinile în sus și în jos peste brațe, de parcă ar fi vrut să și le curețe. Avea ochii atât de rotunzi, încât albul se vedea în jurul irișilor alamați, de un albastru electric.

– Am spus, nu, țipă ea furioasă. Ți-am spus, nu. Nu. Nu. Nu înțelegi? Nu.

Uluit, Dillon făcu un pas spre ea.

– Jade, eu...

– Nu mă atinge. Nu.

Vocea ei se ridică la un ton isteric și întinse o mină în față ca să-l oprească.

El își ridică mâinile ca un semn că se predă.

– Bine, bine, n-am să te ating, jur.

Nu se mai aflase într-o asemenea situație. Femeile uneori opun o rezistență falsă, ca să facă pe rușinoasele, dar nici una nu devenise isterică. Și nici nu se prefăcea. Dacă ar fi crezut că e o scenă, ar fi devenit furios. Dar nu era o scenă. Fără îndoială, era cu adevărat îngrozită de el.

– Nu trebuie să te temi de mine, Jade, spuse blând. N-am să te forțez la nimic.

– Nu pot.

– Văd asta, acum.

– Eu, nu pot, repetă ea.

– E în regulă, bine? Acum, te rog nu te mai uita la mine de parcă aș fi Jack Spintecătorul. Nu-ți fac nici un rău.

Trepfat panica i se risipi. Nu-și mai frecă brațele cu mâinile, dar le ținu în continuare la piept. Ochii își pierduseră acea teamă de animal sălbatec prins în capcană, dar erau evazivi. Își trecu mina peste sinul pe care el îl mângiase. Era un gest feminin, de autoapărare care pe el îl făcu să se simtă ca un siluitor de copii.

Evitându-l în continuare ochii, își strînse în grabă poșeta și chelle.

– Ar fi mai bine să plec acasă, altfel Cathy o să se îngrijoreze din nou.

– Jade, ce...

Ea dădu brusc din cap, eliminând orice încercare a lui de a afla cauza acestei comportări bizare.

Părăsi casa aproape alergând, și se urcă în mașina ei.

Dillon rămase în prag, uitându-se după ea uluit. O urmări cu privirea, pînă cînd întunericul înghiți lumina roșie a stopurilor mașinii.

Capitolul douăzeci și trei

Ideea despre care discutase George Stein cu Jade, la 1 mai, era construirea unei anexe a corporației GSS, pe undeva prin apropierea întreprinderii Tex Tile. Aceasta urma să găzduiască nu doar funcționarii din eșalonul superior al întreprinderii, ci și pe cei afiliați la transporturile maritime, la petrol și în alte industrii ale GSS din Sud-Est. În luna care trecuse de atunci, el îi telefonase aproape zilnic, cerîndu-i să-i raporteze despre achiziționarea de teren. Ea îi închisese gura spunîndu-i că era foarte pretențioasă. Recent, el lăsase să se înțeleagă că dacă treaba e prea grea ca s-o rezolve singură, poate ar trebui să-i trimită pe cineva s-o ajute.

Ea își dădu seama că acestea erau doar cuvinte menite s-o sperie, dar știa că nu-l poate amîna o veșnicie. Anexa era un proiect ispititor, pe care ea l-ar fi vrut o parte integrantă a... dar totul la timpul său. Din nefericire, cînd domnul Stein concepea o idee, voia să o vadă imediat pusă în practică.

În dimineața de după sosirea lui Dillon, Jade hotărî să-l viziteze din nou pe Otis Parker. Pusese să fie evaluată ferma pe cît mai discret posibil, odată cu mai multe alte terenuri din Palmetto și din împrejurimi.

Ajunse la fermă devreme, tocmai cînd Otis se urca pe tractor, gata să plece la cîmp.

- Nu-ți voi răpi decît un minut, domnule Parker, îi spuse ea apropiindu-se.

- Dacă vii în legătură cu vînzarea locului, îți pierzi vremea.

- Te rog, ascultă ce am de spus.

Ea așteptă în timp ce el coborî în silă. După un moment, continuă:

- Îmi vine greu să cred că dumneata și doamna Parker nu ați vrea să vă trăiți restul vieții în bogăție. Ați putea cumpăra un loc frumos în oraș și să vă retrageți. Nu va mai trebui să munciți nici o zi din viață, decît dacă ați dori-o. Gîndește-te la tot ce ai putea face pentru copiii dumitale și pentru nepoți.

El o privi cu ranchiună.

- Toate astea sună cu adevărat atrăgător, de acord. Dar dacă m-aș hotărî vreodată să vînd, nu ai fi dumneata aia.

- Ce vrei să spui?

Scoase o cîrpă roșie, decolorată, din buzunarul de la șoldul salopetei și se prefăcu că umblă la tractor.

- Nu-ți datorez nici o explicație.

- Domnule Parker, ți-am cerut să nu discuți cu nimeni faptul că terenul dumitale mă interesează.

- Eu n-am discutat. Dar dumneata ar trebui să știi mai bine ca oricine cum merg lucrurile într-un orașel. Se află. Tipul ăla cu evaluarea pe care l-ai angajat a fost aici două zile întregi. I-a făcut și pe alții curioși.

Ea desfăcu în grabă fermoarul servietei:

- Iată ce vă oferă GSS pentru proprietate, inclusiv casa.

Ea îi dădu contractul pregătit legal și arătă spre suma din josul paginii. Acesta clipi ca să-și concentreze privirea

slabă, apoi maxilarul îngust îi căzu.

- Cinci sute de mii de dolari? Îți bați joc de mine?

- Nu, domnule Parker, nu. Tot ce trebuie să faci este să te întâlnești cu mine la biroul de titluri, azi după-amiază, și să semnezi contractul.

- Nu știu, spuse, clătînd din cap.

- Pot să te asigur că nimeni altcineva n-o să-ți ofere atît de mult pentru proprietate, domnule Parker. Este cu mult peste evaluare.

El o privi bănuitor un moment, apoi clătînd din cap.

- Oricum, n-o să fac nimic în grabă. Cum ți-am spus, încă nu m-am hotărît să vînd.

Întorcîndu-i spatele, se urcă din nou pe tractor și porni motorul. După ce-și îndesă o pălărie de pai pe cap, scoase tractorul din curte. Jade puse contractul pe prag și îl fixă cu o piatră. Cînd se răsuci să plece, auzi ușa deschizîndu-se și o văzu pe doamna Parker.

- Bună dimineața.

- Am auzit oamenii spunînd că ai un băiat, spuse repede doamna Parker, ca și cînd i-ar fi fost greu să rostească vorbele.

- E adevărat. Îl cheamă Graham.

- Doar mă gîndeam, știi, dacă nu cumva ar fi copilul lui Gary al meu?

Tristețea se așeză pe fața lui Jade ca un giulgiu. Speranța disperată pe care o vedea pe chipul obosit, familiar, era sfîșietoare. Era tentată să mintă și să pretindă că Gary fusese tatăl lui Graham, dar în cele din urmă aceasta ar fi însemnat doar să facă un deserviciu familiei Parker și lui Graham.

- Nu, nu este, doamnă Parker, spuse ea cu tristețe. Dar tare aș fi dorit ca să fie așa, din ziua în care mi-am dat seama că sînt însărcinată.

Fără să mai spună nimic, femeia sfrijită se strecură înapoi în casă. Ușa pocni, închizîndu-se.

În cîteva minute, Jade ajunse la intersecția cu șoseaua. Tocmai atunci, o mașină roșie El Dorado trecu în viteză.

În drum spre șantierul de construcții, era atît de cufundată gîndindu-se la familia Parker, încît nu observă din nou mașina El Dorado, pînă ce aceasta nu ajunse aproape în dreptul ei. Făcuse probabil o întoarcere pe loc și o urmărea. La volan era Neal Patchett.

Zîmbind, îl făcu semn să oprească pe dreapta.

- Du-te naibii.

Zîmbind în continuare, mări viteza suficient ca să dea mașinii sale un avans de cîțiva metri, pentru ca apoi să oprească brusc, aproape intrînd în jeepul lui Jade. Ca un reflex, ea apăsă tare pe frînă. Neal opri mașina în fața ei, de-a latul, astfel încît cele două mașini formau un T pe șoseaua îngustă.

Jade deschise cu putere ușa ieșind afară.

- Ce dracu' ai de gînd?

- Ți-am cerut frumos să te oprești. Tonul, mersul plin de sine, rînjetul slugarnic îi erau prea familiare cînd se apropie de ea.

Ironia soartei, se aflau aproape în același loc unde o răpise de lîngă mașina Donnei Dee, cu cincisprezece ani în urmă.

- Și ca de obicei, dacă nu obții ce vrei, uzezi de forță.

Făcu o plecăciune curtenitoare din mijloc.

- Sînt vinovat.

- Dacă doreai să mă vezi, trebuia să-mi dai de știre.

- Păi, am încercat, nu-i așa? Nu ai primit nici unul dintre mesajele pe care le-am lăsat pe aparatul de telefon?

- Le-am primit. Nu le-am luat în seamă.

- Și nu mi-ai închis oare telefonul de fiecare dată cînd te-am sunat? N-am primit nici un fel de mulțumiri pentru florile pe care ți le-am trimis de bun venit înapoi în oraș.

- Le-am aruncat în clipa în care mi-au fost aduse.

- Jade, Jade, te-ai dus în Nord și ai devenit dură. Probabil că ai căpătat o grămadă de obiceiuri proaste de la yankeii ăia. Ce s-a întimplat cu fata dulce pe care o știam și o iubeam cu toții?

- A fost violată în grup.

El tresări, dar era o reacție la care se aștepta.

- Văd că-mi porți ranchiună în continuare. Mai bine ascultă aici, Jade. Amărăciunea o să te îmbătrînească înainte de vreme, o să-ți facă riduri pe față. În plus, la ce bun? Lamar e mort și îngropat. Hutch e ca și cînd ar fi. Eu... vin la tine ca un vechi prieten, oferindu-ți pipa păcii, sperînd că ai să uiți mica noastră neînțelegere.

A reduce violarea ei și moartea lui Gary la o mică neînțelegere era un lucru grotesc. Avu nevoie de fiecare dram de putere de voință pe care îl poseda ca să nu-i zgîrie zîmbetul acela îndatoritor de pe față.

- Vii la mine ca un om speriat, Neal. Compania mea reprezintă o amenințare la adresa economiei feudale de pe-aici. Ești gata să-ți pierzi puterea de a comanda, o știi asta. Ba mai mult, o știi și eu.

- Jade, nu ne socoti încă pe noi, familia Patchett, ca ieșiți din joc.

- N-am făcut asta niciodată. Numai că de data asta, n-o să ciștigai.

Ea intră din nou în mașină și închise ușa. El se aplecă și își băgă capul pe geamul deschis.

- Ești sigură de asta?

- Am să fac să fiu al naibii de sigură.

Pleoapele lui se închiseră pe jumătate.

- Știi, Jade, nu mi-am putut crede urechilor cînd am auzit că ai un băiat, văzînd că nu ai nici măcar un soț. Așa că m-am întîrit pe lîngă casa ta ieri și, ce să vezi, era acolo - un adolescent care aruncă mingi la coș pe drum exact așa cum obișnuiam și eu să fac.

Ea nu-și putu ascunde panica. Observînd-o, Neal continuă cu același ton blînd, imperturbabil.

- E un copil drăguț, Jade. Îmi amintește de mine la vîrsta asta.

Se aplecă înăuntru, apropiindu-se de ea.

- Mă gîndeam că, poate, Georgie n-a scos copilul din tine în ziua în care noi te-am văzut intrînd în casa ei.

- Noi?

- Păi, Gary și cu mine. Ne duceam să cumpărăm

clar-de-lună de la ea. Am fost al naibii de șocați când te-am văzut mergând în virful picioarelor pe alea ei cu cei cincizeci de dolari strânși bine în pumnul tău micuț.

- Nu v-ați dus să cumpărați clar-de-lună. Patrice Watley ți-a spus că voi fi acolo. L-ai luat pe Gary ca să mă vadă.

- A înnebunit pe loc, zise cu un ris ușor.

Ea tremura fără să se poată controla și era atât de furioasă că de-abia putea vorbi.

- Am crezut că dacă te omor e mai ușor decât meriți. Am greșit. Ar fi trebuit să te omor acum cincisprezece ani. El chicoti cu nepăsare.

- Știi ce cred, Jade? Cred că ai ieșit din casa lui Georgie tot cu cei cincizeci de dolari în mână și cu un copil în burtă.

Băgă mîna prin fereastră și învîrti în jurul degetului o șuviță din părul ei.

- Cred că eu am pus copilul ăla acolo, cred că băiatul tău e al meu. Și ceea ce noi, cei din familia Patchett, considerăm că e al nostru, luăm.

Ea își trase capul înapoi și în același moment trecu în marșarier. Mașina sări înapoi, aproape smulgîndu-i brațul lui Neal pînă ce el apucă să-l scoată pe geamul deschis. Jade manevră mașina pentru mers înainte și apăsă pe accelerator. Jeepul porni ca din pușcă, trecînd pe lîngă aripa din spate a ultimului model El Dorado, la distanță de un fir de păr. Degetele lui Jade se strînseseră pe volan. Scrișni din dinți ca să nu urle. Dracu' să-i ia! De ce oare cei doi Patchett erau înzestrați cu puterea de a teroriza?

Teama și suspiciunea o mai rodeau încă atunci cînd ajunse la șantier și opri în fața biroului mobil. În interiorul casei era deja înăbușitor. Agitată și speriată, ea dădu drumul aerului condiționat și își scoase jacheta. În timp ce o atîrna pe un culer pom, ușa din spatele ei se deschise.

Silueta lui Dillon era mare și viguroasă în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață.

- Bună dimineața, spuse ea.

- 'Neața.

Era greu să se uite la el, după cele întîmplate cu o seară înainte. Își îndreptă repede atenția spre prepararea cafelei. Mîinile îi mai tremurau încă din cauza celor spuse de Neal. Era neîndemînică și inefficientă, împrăștiind cafea peste tot.

- Aseară n-am avut ocazia să te întreb de călătorie. Cum a fost?

- Eficientă, după părerea mea.

- Nu credeam că o să te întorci înainte de joi.

- Am reușit să mă întîlnesc cu toți cei de pe lista mea mai repede decât mă așteptam.

- Ai semnat contractul?

- Am vrut să discut mai întîi cu tine despre principalii concurenți.

- Bine. O să facem asta îndată ce-i gata cafeaua.

- Deci, tot mai lucrez aici.

Jade se întoarse brusc spre el. Deși era îmbrăcat în obişnuitele lui haine de lucru, nu intrase încă în prag, ca și cînd ar fi așteptat să i se permită să intre.

- Desigur că mai lucrezi aici. Și, te rog, închide ușa. Lași să lasă afară aerul rece.

El intră și închise ușa.

- După cele întîmplate aseară, nu eram sigur că mai am o slujbă. Mă gîndeam că ai putea să mă trimiți să-mi fac bagajul în dimineața asta.

Uneori ar fi dorit ca el să fi purtat mai mult decât doar un malou. Mai ales acum. Era greu să privească la pieptul lui dezgolit, dar și mai greu era să se uite în ochii lui intenși.

- N-ar fi corect să te dau afară, nu-i așa? Pentru ceva atât de prostesc ca un simplu sărut?

Ea minimaliza în mod deliberat semnificația sărutului, căci acesta era unicul mod rapid, sigur și sănătos de a trata situația - cu alte cuvinte, ea încheia. Dacă nu i-ar fi minimalizat importanța, ar fi trebuit să-i ceară socoteală. Făcînd astfel, ar fi fost obligată să se lupte cu propriile ei ambiguități în legătură cu sărutul. Or, nu era pregătită să facă așa ceva.

Sărutul lui a șocat-o, e adevărat. Desigur, a îngrozit-o. Dar împreună cu aceste reacții pe care ajunsese să le considere normale pentru ea, a mai apărut o confuzie în plus care venea dintr-o curiozitate adâncă cu privire la ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi oprit.

O noapte întreagă, fără somn, își închipuise fel de fel de variante. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu-urile ei nu ar fi fost destul de puternice ca să-i înăbușe dorința? Indiferent cum își punea el însăși această întrebare ipotetică, răspunsul era totdeauna același. Mingiile lui ar fi devenit mai insistente. Curînd, hainele ar fi devenit un impediment și, în sfîrșit, el s- ar fi așteptat să primească în ea ceea ce simțise tare, în partea de jos a abdomenului. Ar fi cunoscut-o intim. Ea l-ar fi cunoscut pe el, cu forța, cu puterea, cu esența lui. Numai gîndul ăsta o făcea să tremure în sinea ei și pe dinafară și nu doar din cauza silei și a fricii. Acesta era izvorul confuziei ei. De ce nu se simțea ultragiată? De ce nu-i făcea scîrbă?

Încercările lui Hank de a-i face curte, după ce înțelesese că nu-i place să fie curtată, fuseseră blînde și dulci. Dar în modul în care Dillon pusese stăpînire pe gura ei, nu fusese nimic blînd, nimic dulce în cercetarea înfometată a limbii lui. De la Gary, nu mai fusese sărutată așa. Dacă era foarte cinstită, ar fi trebuit să recunoască, de fapt, că nu mai fusese sărutată astfel vreodată.

Reacția ei la agresiunea lui Dillon era condiționată. Răspunsese într-un mod specific pentru problema ei psihologică. Totuși, nu reacționase cu rapiditatea și inflexibilitatea ei obișnuită. Îi acordase timp și spațiu în care să manevreze. De ce? Pentru că, în ciuda agresivității, îmbrățișarea lui o făcuse să vibreze în locuri pe care le crezuse imune la stimularea sexuală. Inima ei bătuse tare, nu doar de teamă ci și dintr-o excitație specială care, din cauza caracterului ei aparte, era la fel de înfricoșătoare. Reacția ei fără precedent la aceasta era tot atît de tulburătoare ca și sărutul însuși.

De aceea, nu era pregătită să se ocupe de asta tocmai acum. Întîlnirea cu Neal, amenințările lui voalate o

lăsaseră speriată și vulnerabilă. Cathy prezisese că o vor ataca prin Graham. Își jură că-și va dubla eforturile de a-l ține departe de ei.

Problema ei cea mai presantă era totuși restabilirea unor relații de muncă cu Dillon. De asta trebuia să se ocupe imediat, pentru binele proiectului.

Lăsînd de-o parte temporar preocuparea pentru Graham, spuse:

– Șezi, Dillon. Vorbește-mi despre antreprenorii de ciment la care te gîndești pentru treaba asta.

El luă un scaun, în timp ce ea turna cafeaua. Știînd că el o bea simplă, îi întinse o cană aburîndă, apoi trecu în spatele biroului și se așeză.

– M-am limitat la trei oferte, zise el, dîndu-i un dosar pe care-l adusese cu el. Nu sînt într-o ordine specială.

Ea se uită peste cele trei oferte primite de Dillon, apoi reveni la prima și începu să citească mai atentă. El se folia pe scaun. Ea știa că el va vorbi chiar înainte ca ea să scoată o vorbă.

– Am sentimentul că trebuie să-mi cer scuze, Jade, dar nu știu de ce sau pentru ce.

– Nu-i nevoie de scuze.

– Simt că ești supărată.

– Sînt supărată, dar asta n-are nici o legătură cu tine.

Își menținu ochii pe foile din fața ei, dar reținu foarte puțin din ce citea. Concentrarea ei fugea mereu spre amînlirea atingerii mustății lui pe gura ei.

– M-ai lămurit odată în privința asta, vreau să zic, a sărutului.

– Mi-amintesc de discuția asta.

– Atunci te-am sărutat în limuzină... vreau să știi că atunci a fost ceva cu totul diferit față de aseară. Aseară...

– Nu ți-am cerut o explicație.

– Totuși, nu vreau să crezi că am citit ceva în prietenia ta.

– Nici nu cred.

– Nu mi-ai dat nici un fel de semnale sexuale.

– Asta-i bine de știut.

- Nu am intenționat să te sărut, Jade. A fost ceva spontan.

- Înțeleg.

- Dacă mi-ai fi spus mai curînd că nu-ți place...

- N-am spus niciodată că nu-mi place.

Abia după ce-și auzi propriile cuvinte, înțelese ce a recunoscut. Privirile îi se întîlniră, fără sunete dar vibrant. Inspiră adînc. Nu avea armură pentru intensitatea privirii lui.

- Atunci, ți-a plăcut? întrebă el cu asprime.

- Nu, vreau să spun... Ea își lăsă din nou privirea în jos. Ceea ce am spus de fapt, Dillon, este că nu pot... nu pot să fac asta.

- Nu poți săruta un asociat în afaceri?

- Nu pot săruta pe nimeni.

Îl auzi punînd ceașca de cafea pe marginea biroului. Hainele foșniră pe perna scaunului cînd el se ridică brusc.

- Nu poți săruta, pe nimeni?

- Așa-i.

- De ce?

- Asta-i treaba mea.

- Acum e și a mea, zise el ridicînd vocea.

Curajoasă, își înălță capul și îl fixă, apoi dori să nu o fi făcut. El avea brațele proptite de marginea biroului și era ușor aplecat înainte. Soarele de vară făcuse unele șuvițe mai deschise în părul lui. Brațele goale, pieptul lat, fața cu mustața și ochii căprui, toate emanau o masculinitate care o fascinau și îi făceau silă în același timp, la fel ca și sărutul.

- Subiectul este închis, zise ea, răgușit.

- Pentru moment, poate.

Se uită în jos la hîrțile de pe masă, și își dresă glasul.

- Aș vrea să discutăm ofertele astea ca să poți lua o hotărîre.

- Bine, spuse el, încet.

Căzuse de acord, dar tot timpul lucrului continua să o privească în felul acela permanent, neclintit, care îi dădea o senzație de căldură neplăcută. Făcea totul al naibii de

intens - și în muncă, și în priviri... și la sărutat.

- La dracu', mi-e greață deja de rahatul ăsta.

Ivan nu se referea la neputința lui pe scaunul cu roțile, deși bătu cu pumnul pe brațele acestuia. Era provocat de contractul care stătea pe cioatele coapselor sale, contractul pe care Neal îl șterpелise de la doamna Parker.

- Care om cu mintea întreagă ar plăti o jumătate de milion de dolari pe bucata aia nenorocită de pămînt?

- Se pare că eu va trebui s-o fac, zise Neal crunt.

- La ce dracu' poate să-l vrea?

- Poate nimic mai mult decît să treacă o cale ferată pe-acolo. După cum scriu ziarele, fabrica va trimite marfa cu vaporul prin Port Royal. Indiferent pentru ce l-ar vrea, e o veste proastă pentru noi.

Neal se uită în jos spre contract, cu sprîncenele încruntate.

- Asta este probabil prima ofertă a lui Jade. GSS scoate bani și pe fund. O să tot ridice suma pînă cînd Otis o să accepte.

- Toarnă-mi ceva de băut, mormăi Ivan.

Neal își turnă și lui un whisky simplu. În dimineața aceea, se grozăvise în fața lui Jade. De fapt, ea îl atinsese în punctul nevralgic. Pentru prima oară în viața lui, își pierduse încrederea.

Jade nu era atît de ușor de manevrat pe cît fuseseră de naivi, el și Ivan, să creadă. Ea ignorase sistematic telefoanele lui. Pretindea că aruncase trandafirii trimiși de el. Răspîndise în întreaga comunitate febra interesului față de noua fabrică. Simțea în stomac o senzație bolnăvicioasă că ea îl va atrage pe cei buni.

Tatăl lui era bătrîn și olog. Vocea lui mai rezista, dar oare oamenii îl mai ascultau? Cîți nerozi mai putea mînuî Ivan, din momentul în care o nouă industrie va lua ființă aici? Ivan fusese cunoscut că manipula oamenii mormîndu-i cu slujbe rîvnite. Nu peste mult timp, s-ar putea să fie

nevoit să se roage de oameni să lucreze pentru el.

Neal se uită împrejur. Covoarele Aubusson, porțelanurile de Spode, cristalul de Watterford – toate erau moștenire de la familia mamei sale, toate erau de neprețuit. El se bucura de cea mai mare și mai elegantă casă din comitat. Îi plăcea să conducă o mașină nouă în fiecare an. Îi plăcea să fie Neal Patchett și tot ce însemna numele asta în orașul respectiv. La dracu, nu voia ca lucrurile să se schimbe în această etapă a vieții lui.

Privi spre tatăl său care ședea ghemuit în scaunul cu rotile și își dădu seama că viitorul lor nu putea fi salvat pe seama unui amputat bătrîn. Tatăl lui nu mai era în stare să ducă bătaia, dar îl educase pe fiul său cum să se lupte murdar. Era timpul ca Neal să-și încerce proprii săi mușchi.

– Uite ce am să fac, bătrîne. Mă duc la bancă și semnez o notă pentru cinci sute de mii de dolari.

Ivan îl privi tăios.

– Și ce folosești drept garanție?

– Un acru, doi, aici, un acru sau doi, colo. Am să strîng laolaltă destule bunuri ca să acopăr nota.

– Nu-mi place să vînd teren.

– Nu ți-au plăcut niciodată nici ideile mele de diversificare. Așa că acum am rămas cu o singură fabrică, și asta gata să fie umbrită de o întreagă industrie nouă. Dacă m-ai fi lăsat să extind și să modernizez, să fac unele dintre lucrurile pe care le doream, nu ne-am fi trezit în situația asta, spuse Neal, furios. Așa că acum taci și ascultă.

Ivan se încruntă, dar rămase tăcut.

Neal spuse:

– Jade și-a arătat interesul față de mai multe proprietăți, dar ferma Parker este de departe cea mai mare și deci cea mai importantă pentru ea. După asta, trebuie să umblăm și noi. Trebuie să punem mîna pe proprietatea lui Otis.

– Banca s-ar putea să nu-ți împrumute așa de mulți bani.

– O să-mi dea, dacă le spun că e pe termen scurt. Tot ce trebuie să fac, este să mă asigur de proprietatea lui Parker. Apoi, domnișoara Astorbutt va trebui să vină la

mine fluturînd un contract cu suma GSS pe el. Și pot să pun pariu pe fundul tău că atunci cînd vine, prețul proprietății aleia se va fi umflat peste noapte. Nu doar terenul lui Parker ci și toate pe care le avem în jurul aceluia. Dacă e gata să ofere o jumătate de milion, o să fie dispusă să ofere și mai mult. O să cumpere de la noi, am să achit nota de la bancă și tot ce o să mă coste o să fie dobînda. Între timp, voi avea un profit substanțial.

– Ce-ai să spui băncii, pentru ce ai nevoie de bani?

– O să găsesc eu ceva. Nu vreau să se ducă vestea în oraș despre asta. Vreau s-o șocheze pe Jade ca o mușcătură de fund.

Neal avea anumite planuri privind modul de a folosi profitul pe care-l va obține, planuri pe care nu dorea să le discute cu tatăl lui, pînă nu se termina cu încurcătura asta. Spera că Ivan va fi de acord cu reînnoirea și extinderea propriilor lor afaceri. Se certau de ani de zile asupra acestei probleme. Ivan se agăța cu încăpăținare de tradiție și respingea tehnologia modernă. Poate această spaimă îi va schimba părerile. Neal conducea de fapt afacerea, după accidentul de tren, deși Ivan rămînea omul cu autoritate. Era timpul ca toată lumea, inclusiv bătrînul lui, să înceapă să-l privească pe el drept șef.

Dădu peste cap rămășița de băutură.

– Vrei să-ți aduc o fată pentru la noapte, tată?

Ochii lui Ivan străluciră.

– Roșcata aia pe care mi-ai dat-o cadou de aniversare, avea o gură ca un Hoover.

– Să văd dacă mai e în oraș.

– Nu, nu în seara asta. Am prea multe în gînd, ca să-mi soarbă mințile. Își mîngîie maxilarul, gînditor. Mă tot gîndesc să nu fi uitat ceva. Cum rămîne cu Otis? Ce-ai să-i spui lui?

– De vreme ce voi tot sînteți bătrîni, am să te las pe tine să te descurci cu Otis.

Ivan clăcoti.

– E mai prost decît noroiul pe care-l cultivă. Am să-i amintesc cît de bun am fost cu el toți anii ăștia. Am să-i zic

că dacă-și vinde locui cuiva, atunci trebuie să-l vîndă unui prieten. Se opri să mediteze. Poate ar fi mai bine să cîrî la bancă șase sute de mii. N-ar fi rău să ungem osia. Cîteaua asta de Sperry e în stare să fie foarte convîngătoare.

– Bună idee.

Neal vru să plece, dar Ivan îl reținu.

– Mai arată-mi o dată fotografia băiatului.

Ivan fuse la fel de șocat ca și Neal auzind că Jade avea un băiat adolescent. Neal scosese o fotografie polaroid a lui Graham și o adusese să i-o arate lui Ivan. Îi dădu din nou fotografia tatălui său, care o studiasse deja ore întregi.

Neal zise:

– Am trecut din nou cu mașina pe lângă casa lor, azi dimineață, și l-am văzut tunzînd iarba. Are vîrsta respectivă.

– Mi-ai spus că s-a dus la Georgie.

– Da, s-a dus, dar a ieșit cu un copil.

– Nu știi asta. Și Georgie a murit. N-o putem întreba.

– Am confruntat-o azi pe Jade cu asta. N-a negat. Chiar dacă ar fi făcut-o, știi că am dreptate. Eu am dezvirginat-o. Nu era însărcinată de Gary Parker.

– La gracu', fiule, spuse Ivan, aplecîndu-se înainte, aproape salivînd, întinzînd fotografia. Gîndește-te ce ar însemna pentru noi dacă băiatul ăsta ar fi al tău.

– N-am nevoie să mă gîndesc... Știu că-i al meu. Figura lui Neal era vicleană și amenințătoare. Îl vreau, tată.

– Toți trei ați avut-o în noaptea aia, remarcă Ivan, încruntîndu-se. Ar putea aparține și lui Hutch, ba chiar lui Lamar.

– Nici nu seamănă cu ei!

– Nu seamănă nici cu tine! țipă Ivan la rîndul lui. Seamănă cu ea ca două picături de apă. Jucînd rolul avocatului diavolului, ce te face să fii așa de al naibii de sigur că-i al tău?

– E al meu.

– Vrei atît de tare să crezi lucrul ăsta că poți să-i simți

gustul, nu-i așa, băiete? zise Ivan cu un rîs răutăcios. Pentru că știi că e singurul moștenitor pe care-l vei avea vreodată.

Neal își trecu dosul mîinii peste buza superioară, umedă. Accidentul care îi răpise lui Ivan picioarele îi răpise lui Neal capacitatea de a reproduce. Trenul de marfă pulverizase o treime din fața mașinii. Neal fusese prins în sfîrșimături ore întregi, pînă ce echipa de salvare să poată tăia metalul încîlcit și să-l elibereze. Afluxul de sînge în testicule fusese oprit un timp atît de îndelungat, încît a rezultat o sterilitate ireversibilă. Nu-i plăcea să se gîndească la asta.

Slavă Domnului că nu rămăsese și impotent. S-ar fi sinucis dacă i s-ar fi întîmplat asta. Dar, de fiecare dată cînd apărea subiectul unui moștenitor, devenea sensibil. Încă din leagăn i se spusese că singurul lucru care i se cerea era să producă un alt mascul Patchett. Asta se aștepta de la el. Era singurul lucru care conta.

Îl bătu pe Ivan pe spate.

– Lasă totul în seama mea, tată. Țasta-i băiatul meu și am să-l obțin. Mai întîi, însă, trebuie s-o aducem pe mămica lui să se tîrîie în genunchi.

În drum spre oraș, Neal fredona în șoaptă. Acum cînd avea un plan pus la punct, se simțea mai bine.

Era iritant faptul că Jade încă îl mai refuza cu dispreț, ca și cînd ar fi fost un nenorocit alb. Cu mult timp în urmă, îl respinsese în favoarea lui Gary Parker. Ea îl privea și acum de parcă ar fi fost un bălegar din grajd. Nu putea tolera ca vreo femeie să creadă că l-a înfrînt. Înainte de a termina cu ea, Jade Sperry va blestema ziua în care l-a ales pe el ca adversar.

Jade intră cu mașina pe alee. Graham era afară, pe peluza din față, făcînd exerciții cu o minge de fotbal.

– Alo, mamă.

– Bună.

– la privește. Se jucă cu mingea prin curte și când fu doar la câteva picioare distanță de ea, lovi tare mingea, direct în trunchiul unui pin. Asta-i un gol! strigă el, ridicând pumnii deasupra capului, în semn de victorie.

– E ușor s-o faci fără adversar.

El își înlătură de pe frunte câteva bucle de păr negru, transpirat.

– Cum așa?

– Încearcă încă o dată cu mine pe post de portar.

– Bine!

Luă mingea și o duse din nou în capătul îndepărtat al curții.

Jade își aruncă pantofii cu tocuri înalte și luă o poziție provocatoare în fața pomului.

– Oricând vrei, gata.

În loc să ia un drum drept, cum făcuse înainte, Graham își țesu drumul prin curte, mișcând mingea cu un joc elegant cu piciorul. Jade stătea gata în fața „porții”, dar el o scoase din centru cu o manevră șmecherească și pînă ce ea să-și revină, el lovi mingea în trunchiul copacului.

– Punct! strigă.

Strîngînd din dinți, Jade se aruncă înainte, apucîndu-l și urmîndu-l jos în iarbă.

– Fault, fault!

Jade îl gîdilă la coaste. Dar el o surprinse sucindu-se într-o parte și o dădu jos. Ea se ridică gîfîind.

– Cînd ai învățat asta? Doar acum câteva luni te puteam ține jos o oră.

– Cresc.

Îl privi cu mîndrie maternă.

– Să știi că da.

– Cît cîntărești, mamă?

– Ce lipsă de delicatețe!

– Nu, zău. Cît?

– Vreo cincizeci și ceva de kilograme.

– Te-am depășit deja!

– Ce Dumnezeu faceți voi doi aici?

Cathy îi privea de pe verandă.

– Jucăm fotbal, eu am pierdut, zise Jade, cu tristețe. Graham sări în picioare și o ajută să se ridice.

– Te cheamă cineva la telefon, spuse Cathy. Să le spun să aștepte pînă la pauză?

– Foarte nostim, remarcă Jade, în timp ce urca treptele. Cathy rîse.

– Am să-ți torn o Coca.

– Mulțumesc, făcu Jade peste umăr, tropăind în ciorapi spre telefonul din hol.

– Alo?

– Domnișoara, ăă, Jade?

– Da.

– Sint Otis Parker.

Trecuse peste o săptămînă de cînd lăsase contractul la el acasă. Rezistase tentației de a-l suna și era foarte mulțumită că în cele din urmă îi telefonase el. Răspunse cu falsă nepăsare.

– Bună, domnule Parker.

– Mi-a răspuns un tip la telefon, la numărul de pe cartea de vizită pe care mi-ai lăsat-o. El mi-a dat numărul ăsta.

– Trebuie să fi fost domnul Burke. Sper că telefonul înseamnă că te-ai hotărît să accepți oferta mea.

– Nu, nu chiar. O să mă mai gîndesc încă un timp.

Își puse mîinile în jurul receptorului și îi făcu din cap un gest de mulțumire lui Graham, cînd îi aduse băutura rece.

– Domnule Parker, sint gata să ridic oferta.

Trebuia să fie atentă, mai ales că nu știa sigur de ce amîna.

– Ce-ai spune de o ofertă de șapte sute cincizeci de mii?

El acoperi receptorul. Jade putu auzi fragmente de conversație înăbușită. Discuta cu cineva. Cu doamna Parker? Îi cerea oare părerea, sfatul? Sau era învățat de o terță parte?

Reveni pe fir.

– Ca să oferi o asemenea sumă, îmi închipui că dorești foarte tare proprietatea.

– Da.

- Pentru ce?
- Nu am voie să vă dezvălui asta.
- Mm, Păi, eu...

- Înainte de a-mi da răspunsul... vreau să vă dau timp optsprezece luni ca să eliberați locul. Cu alte cuvinte, GSS devine proprietar de îndată ce se fac actele, dar nu vreau să-l ocupăm timp de un an și jumătate. Asta va da familiei dumitale suficient timp să se mute. Nu sînteți obligați să folosiți tot acest timp, dar veți putea dispune de el.

Jade își bău Coca, în timp ce urmă o altă conversație înăbușită. Avea degetele aproape la fel de reci ca și paharul aburit.

Cînd domnul Parker reveni pe fir, spuse:

- O să te sun eu.
- Cînd?
- Cînd mă hotărîsc.

- Domnule Parker, dacă altcineva vă...

- Asta-i tot ce am să vă spun astă seară. La revedere.

Cîva timp după ce el a închis, ea rămase cu ochii la telefon, dorind să fi spus mai mult, să fi prezentat altfel lucrurile. Atît de multe depindeau de felul cum se descurca în această situație. Era în joc nu doar mîndria ei, ci însuși viitorul ei la GSS.

Otis Parker închise telefonul și se întoarse spre oaspeții săi.

- Ei bine, Otis, ce-o să-i spui cînd o s-o sune iar? Ivan se uită la el pe sub sprîncene.

Otis se scărpină în cap și se uită neliniștit spre soția lui, care stătea tăcută și băjoasă pe canapea.

- Nu știu ce să fac, Ivan. Îmi oferă șapte sute cincizeci de mii și îmi dă răgaz mai bine de un an ca să mă mut. Nu poți să depășești o ofertă ca asta.

- Ba putem și o s-o facem.

Maxilarul lui Neal păru cioplit în granit, ochii îi erau

tăioși ca sticla. În tot timpul întîlnirii cu familia Parker, refuzase să șadă. După ce îl cărase înăuntru pe Ivan și îl așezase în fotoliul cu pata de grăsime pe spătar, stătu în picioare, sprijinit neglijent de perete, pîrînd mai în largul lui decît era în realitate.

Fusese o săptămînă de lad. Voia ca această înțelegere să se încheie, cu cît mai repede cu atît mai bine. Nu-i plăcea să fie înglodat în datorii pînă peste cap. Dar dacă a ajuns pînă aici, trebuia să meargă pînă la capăt. Dacă asta însemna să amanezeze cîteva obiecte de lux, ca barca cu motor și casa de la plajă din Hilton Head, o va face, îi făcu tatălui său un semn imperceptibil din cap.

- Dă-ne cîteva săptămîni să-ți facem o ofertă asemănătoare, zise Ivan întorcîndu-se spre Otis. Îmi datorezi asta, după ce de atîtea ori eu ți-am dat credit.

Apoi Ivanrecurse la ceea ce știa el cel mai bine. Folosi tactici subtile de înfricoșare.

- Nu mi-e greu să-ți spun că m-ai dezamăgit. Încă de prima dată cînd Jade a ridicat problema cumpărării locului asta, ar fi trebuit să vii să-mi spui. N-aș fi aflat dacă n-aș fi avut iscoade ca să-mi apere interesele. Prima dată cînd mi-au spus că ești amestecat în planul fetei aleia, Sperry, ca să mă ruineze, am crezut că mint.

- Nu sînt amestecat în nici un plan, Ivan.

- Păi, mie așa mi se pare, ba chiar e al dracului de sigur. Oferta mea mai stă încă pe masă, neatinsă. Și eu stau aici gîndindu-mă că sîntem prieteni, gîndindu-mă c-am să-l avansez pe băiatul ăla al tău, care lucrează la mine. Da, dom-le, eram gata să-l avansez în funcția de maestru și să-l dau o mîrire serioasă de salariu, doar pe baza prieteniei noastre. M-am gîndit că i-ar folosi ceva bani în plus, acum cînd așteaptă un copilăș.

El fornăi, lăsîndu-i pe cei doi Parker să completeze ce rămăsese nespus.

Neal preluă replica:

- Ești gata de plecare, tată?

- Cred că da, oricum se pare că în seara asta n-o să se încheie nici o înțelegere.

Ivan îi făcu semn lui Neal să vină să-l ia.

– Sînt obosit de atîta tărăgăneală, Otis, aștept ca tu să te hotărăști în treabă asta, mă auzi?

Pierdut, Otis dădu din cap.

Neal îl prinse pe Ivan în brațe și îl ridică din scaun. Otis se duse la ușă să o țină deschisă pentru ei. Cînd o trecură, Neal zise:

– Nu pot crede că o să faceți afaceri cu Jade, după ce Gary s-a spînzurat din cauza ei. Dacă-i vindeți ei locul ăsta, el o să se răsucescă în mormînt.

Doamna Parker scoase un mic țipăt de durere. Neal le aruncă fiecăruia o privire disprețuitoare, apoi îl trecu pe Ivan peste pragul scîrțîitor și îl așeză pe scaunul din față al El Dorado-ului.

Cînd o porniră de lingă casă, Ivan spuse:

– Bună treabă. Ultima chestie care ai băgat-o ar putea avea un rol hotărîtor.

– Totuși, nu putem conta pe asta.

– Ce vrei să zici?

– Banul e o motivare mai bună decît sentimentul. În loc de a egala oferta lui Jade, ar trebui să venim cu una mai bună.

– Pe dracu, de ce?

– Ea așteaptă ca el s-o sune să-i dea răspunsul, așa-i? Am putea să sărim peste ea, să-l înnebunim pe prostul ăla bătrîn și să-i punem numele pe linia punctată înainte să aibă timp să-și recapete mintea. Jocul poate să meargă la infinit. Cu resursele pe care le are în spate, ea poate ridica oferta pînă în ziua de apoi. Și, probabil, că multe atîrnă de această achiziție, altfel n-ar fi mărit oferta atît de mult și atît de repede.

– Fă ce crezi că trebuie, băiete, mormăi Ivan, frecîndu-și absent mijlocul pieptului. N-o să am o noapte de somn liniștit pînă cînd cățeaua aia n-o ieși din viața mea.

Capitolul douăzeci și patru

– Domnule Burke, crezi că aș putea juca fotbal profesionist?

– Ți-am zis să-mi spui Dillon.

– Știu, dar mă simt caraghios.

– Zi-mi Dillon. A fost o mișcare bună asta pe care ai făcut-o cu calul, Graham. În ce privește întrebarea ta, răspunsul meu e da. Cred că poți ajunge la profesionism, dacă ții neapărat.

– Asta zice și mama. Ea zice că pot să fac tot ce vreau, dacă țin neapărat.

Din coridorul unde stătea fără să fie văzută, Jade zîmbi.

– Deșteaptă doamnă, mama ta.

– Îhî. Ai văzut poza ei în *Sunday Magazine*?

– Sigur că da. A fost un articol... Trebuie să fii mîndru de ea.

– Sînt. Entuziasmul lui Graham slăbi treptat. Dar tot nu mă lasă să vin cu bicicleta pînă la șantier.

- Are motivele ei.

- Sînt prostesti.

- Nu pentru o mamă care are grijă de copilul ei.

Poate că venirea lui Dillon la cină nu fusese în fond o idee chiar atît de rea, se gîndi Jade ascultînd conversația care se desfășura în același timp cu jocul de șah. Cathy a continuat să insiste să-l invite pe Dillon la cină, așa că l-a chemat în după-amiaza aceea. Făcuse astfel încît invitația să pară spontană și obișnuită, spunînd ceva în genul:

- De ce nu vii în seara asta la noi la cină? Graham dorește să joace șah cu tine.

El ezitase cîteva secunde înainte de a accepta.

- Sigur. Voi fi acolo de îndată ce mă curăț.

- Bine. Ne vedem mai tirziu.

Atitudinea ei fusese ușoară și lipsită de griji, reducînd semnificația pe care el ar fi putut-o acorda invitației.

Masa fusese plăcută. Se tratau unul pe altul ca vechi prieteni de familie. Cum glumeau și se tachinau, era greu să crezi că, doar în urmă cu cîteva săptămîni, gura lui i-o prădase cu pasiune pe a ei, că mîna lui îi mîngiase pieptul, că trupul lui s-a apropiat de al ei într-o excitare sexuală.

Jade nu și-ar fi putut închipui vreodată că, după atît de multe zile, își va reaminti îmbrățișarea aceea cu atîta claritate sau că amintirea aceea îi va provoca aceleași reacții ambigue și străine ca și sărutul însuși.

- Ce faci acolo afară, în hol?

Sări vinovată cînd Cathy veni în spatele ei și o surprinse trăgînd cu urechea. Șoptind, ea îi explică:

- Erau adînciți în probleme de-ale lor, bărbătești, și n-am vrut să-i întrerup.

Cathy îi aruncă o privire care spunea că nu se lasă dusă de nas și o luă înaintea lui Jade spre camera de zi, unde șahul fusese așezat pe măsua de servit cafeaua.

- Mai este plăcintă cu piersici, Dillon, dacă mai vrei.

- Mulțumesc, Cathy, nu. Cina a fost delicioasă.

- Mulțumesc.

- Mamă, Dillon mi-a spus că poate la toamnă, eu cu el

am putea merge la un meci de fotbal la Clemson.

- O să vedem.

Graham se pregătea să-i ceară o promisiune mai fermă, cînd sună soneria.

- Mă duc eu. El sări în picioare. Unul dintre prietenii mei îmi aduce noul lui joc Nintendo. Dillon, dacă vrei, am să te învăț să joci.

Dillon făcu o mutră cu gura într-o parte, ce putea fi luată drept zîmbet.

- Fiindcă nu știu să joc Icarus Copil, mă face să mă simt cu adevărat bătrîn și foarte prost.

- Și pe mine la fel, spuse Jade, cu un rîs moale. Tot n-am căpătat îndemînarea să minuiesc bastonul. O strălucire ștrengărească îi apărură în ochi.

- Am auzit că e nevoie chiar de ceva practică.

Jade fu bucuroasă auzindu-l pe Graham strigînd de la ușa de la intrare.

- Maamă! E tot doamna aia.

Jade își părăsi scaunul și se îndreptă spre hol, apropiindu-se brusc cînd Graham o conduse pe Donna Dee în camera de zi.

- A mai venit odată aici, să te caute, spuse Graham.

Ochii Donnei Dee se opriră asupra lui Dillon, înainte de a o vedea pe Jade.

- Probabil ar fi trebuit să telefonez mai întîi, dar... putem vorbi o clipă?

Jade își făcuse clară poziția la ultima conversație. Nu voia să repede performanța, în special de față cu Cathy, Graham și oaspetele lor.

- Să mergem afară, pe verandă.

După ce au trecut de ușa din față, Jade se întoarse spre Donna Dee și spuse:

- Ar fi trebuit să telefonezi. Ți-aș fi putut spune să nu-ți pierzi timpul venind aici din nou.

Donna Dee abandonă orice pretenții de purtare cuvîntoasă.

- Nu mi te jelui, Jade. Am văzut articolul despre tine în Suplimentul de duminică de săptămîna trecută. Ești mare,

acum. După felul în care a scris curva aia de Garrison despre tine, ai putea crede că tu ești cel mai bun lucru de care a avut parte regiunea asta. Dar nici niște cai sălbatici nu m-ar fi putut țiri la ușa ta, dacă n-ai fi fost ultima mea speranță.

– Pentru ce?

– Hutch. Se simte tot mai rău. Situația lui e critică. Dacă nu se găsește un donator de rinichi în următoarele zile, o să-l pierd.

Jade își coborî privirea spre scindurile vopsite ale podelelor.

– Îmi pare rău, Donna Dee, dar nu pot să te ajut.

– Trebuie. Graham este singura speranță pe care o are.

– N-ai de unde ști asta. Jade vorbea cu vocea scăzută, dar era plină de furie. Nu-mi place că pui întreaga răspundere pentru viața lui Hutch pe umerii fiului meu.

– Nu pe ai lui – pe ai tăi. Cum poți să lași să moară un bărbat, fără să faci ceva ca să-l ajuti?

– Nu e vorba de un bărbat oarecare, Donna Dee. E un bărbat care m-a violat. Dacă Hutch ar lua foc, aș arunca apă pe el, dar tu îmi ceri mult mai mult. Nu l-aș pune pe Graham nici măcar la testele necesare. Dădu hotărât din cap. Nu. Absolut nu.

– Nici chiar dacă Hutch e tatăl lui Graham?

– Sst! O să te audă. Vorbește mai încet.

– Ce-o să-i spui fiului tău când o să vrea să știe despre tatăl lui? O să-i spui că l-ai lăsat pe tatăl lui să moară pentru că vrei răzbunare?

– Mai încet, pentru Dumnezeu?

– Pentru tine, asta vrei să spui? Nu vrei ca Graham să știe că ești aiudoma unui ucigaș. Crezi că o să te iubească, dacă află vreodată că l-ai lăsat pe tatăl lui să moară fără să ridici o mână ca să-l ajuti?

– Ce naiba sînt toate țipetele astea?

Jade se răsuci. Dillon se uita la ele prin zăbrelele ușii.

– Unde-i Graham? Întrebă, temîndu-se că și el auzise vorbele injurioase ale Donnei Dee.

– Cathy l-a expediat sus.

El ieși pe ușă și îi se alătură în portic.

– Ce se întîmplă?

– Am venit să pledez pentru viața soțului meu, îi spuse Donna Dee. Jade l-ar putea salva, dacă ar vrea.

– Nu-i adevărat, Donna Dee. Nu știu nimic sigur.

– În clipa asta, Hutch zace într-un aparat de dializă, îi explică Donna Dee lui Dillon. O să moară, dacă Jade nu-l lasă pe fiul ei să-i doneze un rinichi. Refuză, pentru că nu vrea ca băiatul să-și cunoască tatăl.

Privirea lui Dillon sări la Jade. Era întrebătoare și pătrunzătoare. Mută, ea ciatină din cap.

– În regulă, făcu el, întorcîndu-și privirea din nou spre Donna Dee. Ai spus ce-ai venit să spui. La revedere.

Disprețuitoare, Donna Dee se uită în sus la el. Expresia lui rămase impenetrabilă. Bravada ei eșuă. Îi spuse lui Jade:

– Dacă fiul tău află despre asta, n-o să te ierte niciodată. Sper să ajungă să te urască.

Părăsi veranda, se grăbi pe alee și se urcă în mașină. Exact cînd mașina dispăru în curbă, Graham veni buluc prin ușă, cu Cathy pe urmele lui.

– Mamă, despre ce tot țipați aici?

– Nimic, Graham. Nu te privește pe tine, răspunse ea evitînd privirea pe care Dillon o fixase asupra ei.

– E a doua oară cînd vine aici, așa că trebuie să fie important. Spune-mi ce vrea de la tine.

– E o problemă specială, Graham.

– Poți să-mi spui.

– Nu, nu pot, și nu vreau să ne certăm în legătură cu asta. Las-o baltă!

Vocea ei ridicată, certăreață îl făcu să se simtă prost în fața eroului său, Dillon.

– Nu-mi spui nimic, niciodată, țipă el. Mă tratezi ca pe un copil, la naiba. Se întoarse repede în casă și alergă sus.

Cathy păru gata să intervină, dar se reținu în mod înțelept.

- Sînt în camera mea, dacă aveți nevoie de mine.

După ce ea intră în casă, Dillon vorbește:

- Vrei să discut cu Graham?

Jade se întoarce brusc și se uită fix la el, îndreptîndu-și furia spre el, fiindcă el era un țap ispășitor binevenit.

- Nu, mulțumesc, spuse rece. Ai auzit destule în seara asta, nu-i așa? Îți cer să uiți tot ce ai auzit.

El o apucă de umeri și o trase înainte spre el.

- Mare noroc.

După această declarație scurtă, îi dădu drumul tot atît de repede pe cît o apucase. Peste umăr, retrăgîndu-se, zise:

- Știi unde să mă găsești, dacă pot să fac ceva pentru Graham. Noapte bună.

Nu avusese nevoie de porcăria asta.

Cam așa era starea de spirit a lui Dillon, cînd își aduse propriul său camion jîgărit la ușa trailerului și opri motorul. Se părea că Singuraticul era iar într-o excursie canină. Nu se afla acolo să-l salute. Cu atît mai bine, recunoscuse Dillon, cînd intră înăuntru. Nu era o tovărășie plăcută, nici pentru un cîine.

În interiorul trailerului era tot atît de cald și umed ca într-o oală cu presiune. Porni aerul condiționat și stătu în fața curentului de aer rece, în timp ce-și scoase cămașa și își desfăcu pantalonii. Își sprijini brațele pe peretele de deasupra aparatului de aer condiționat și își sprijini fruntea de ele. Aerul sufla peste pielea lui umedă și îi mișca părul de pe piept.

Nu o putea înțelege pe Jade defel. De fiecare dată cînd credea că a înțeles-o, primea o altă minge cu efect - ca în seara asta. N-ar fi putut prezice vreodată că o femeie va apare la ușa lui Jade, după cină, cerîndu-l pe fiul acesteia pentru soțul ei bolnav.

Ea îl menționase pe Hutch. Fusese o poveste în ziarul

local la sfîrșitul săptămînii despre șeriful din Palmetto, Hutch Jolly, care se află în spital la Savannah, așteptînd un transplant de rinichi. Dacă nu era o coincidență nebunească și Palmetto avea doi bărbați cu numele de Hutch așteptînd un donator de rinichi, atunci Hutch Jolly era tatăl lui Graham. Era clar că Graham nu cunoștea acest lucru, iar Jade intenționa să-i mențină neștiința.

Oare Jade știuse de boala lui Jolly înainte de a se întoarce? Oare îl flutura pe Graham în fața bărbatului bolnav critic ca pe un morcov în fața măgarului? Dacă Jolly era tatăl lui Graham, cum rămînea atunci cu cei doi Patchett? Cum apar ei în imagine? Soția lui Jolly o ura și ea pe Jade, dar nu pentru motivul la care te așteptai. În mod obișnuit, soția lui ar fi dorit să nege paternitatea soțului ei asupra unui copil nelegitim.

Experiența îl învățase că nimic nu era obișnuit în ceea ce o privea pe Jade Sperry.

Era evident că avea nevoie de ajutor. Totuși, cînd i-l a oferit, ea și-a aruncat armura aceea ai ei de gheață și a refuzat net. Ce fel de nebun ar refuza o ofertă de ajutor cînd avea atît de disperată nevoie de el?

Dillon își trecu degetele prin păr.

- Isuse.

El recunoștea nebunia lui Jade pentru că și el se făcuse vinovat de aceasta. La funeraliile Debrei și ale lui Charlie, fusese de-a dreptul brutal cu familia Newberry și cu toți prietenii lor. Îndepărtase fiecare exprimare sinceră de durere și respinsese fiecare ofertă de ajutor, pentru că era prea dureros pentru el să fie împreună cu oameni pe care Debra îi cunoscuse și îi lubise. El i-a ținut în afară, crezînd că ar putea găsi alinare în singurătate.

Doar după ce acceptase slujba aceasta, luase legătura cu familia Newberry. Le scrisese o scrisoare cerîndu-și iertare pentru cei șapte ani de tăcere și comunicîndu-le ce făcuse în timpul acesta. Fusese în stare să scrie numele Debrei fără să simtă că i se încrustează în inimă ca o lamă. Cei din familia Newberry i-au scris și ei, arătîndu-și bucuria că au aflat vești de la el și făcîndu-i o invitație

deschisă ca să-i viziteze în Atlanta.

Acum era capabilă să și-o amintească pe Debra în viață – iubitoare și zîmbitoare – în loc s-o vadă zăcînd moartă, cu fiul lor în brațe. În ciuda încercărilor lui încăpățînate de a se agăța de suferința lui, el se vindecase.

Potrivi termostatul de la aparatul din fereastră și se duse în dormitor. Își scoase ghetetele, pantalonii și lenjeria și se băgă gol în pat. Își puse minile sub cap și se uită fix în tavan. La fel cum fusese el în urmă cu șapte ani, Jade nu voia să-i accepte ajutorul, pentru că problema ei era ceva cu care nu suporta să-l confrunte.

– Dar ce?

Dillon nu-și dădu seama că vorbise tare, pînă nu auzi sunetul propriei sale voci.

„Ce?”

Ce o făcuse atît de temătoare să se încreadă în alții, ca și de propria ei sexualitate?

Pînă o întîlnise pe Jade, crezuse că vorba frigidă era o vorbă goală care descrie fete sfioase. Ingenuetele din filmele porno erau numite frigide. Era antonimul lui nîmfomană, cuvînt cu numeroase aplicații, dar fără o definiție reală. Din nefericire, o descria perfect pe Jade Sperry. Ea era îngrozită de atingerea unui bărbat.

Oare Hutch Jolly îi răpise lui Jade dreptul la o sexualitate satisfăcătoare? Dacă era așa, Dillon îl ura pe bastard, chiar și fără să-l vadă. Jade era inteligentă, pricepută și frumoasă, dar avea un secret înfricoșător ascuns în dulapul minții. Va continua să o bîntuie pînă cînd cineva îl va alunga.

– Nici să nu te gîndești la asta, mormăi el în întuneric. Tu lucrezi doar pentru ea, își aminti. Nu ești iubitul ei și nici un viitor iubit.

Dar Dillon rămase treaz ore în șir, gîndindu-se cum să-i deschidă inima lui Jade și să-i alunge temerile.

Trupul adormit din patul secției de terapie intensivă era o efigie umană menținută în viață de mașinării care prelungeau o viață ce nu mai merita să fie trăită.

Jade privi în jos spre fostul ei coleg de clasă, violatorul ei. Hutch nu fusese niciodată frumos, dar acum arăta foarte urît. Oasele feței lui mari erau grotesc de pronunțate, obraji supți. Paloarea contrasta cu părul lui roșcat. Fusese întoldeauna un atlet voinic, robust; acum primea oxigen pe nări. Tehnologia medicală îndeplinea pentru el funcțiile pe care trupul lui nu le mai putea face.

În timp ce semnele vitale erau înregistrate și urmărite electronic, în timp ce el se lupta să trăiască, cele două surori de gardă discutau despre căldura înăbușitoare de afară și despre filmul cu Războiul Civil, cu Mel Gibson, care rula în apropiere.

– Doar două sau trei minute, domnișoară Sperry, spuse una dintre ele cînd se retraseră.

– Da, mulțumesc.

Probabil că în subconștientul ei se luptase toată noaptea ca să ia hotărîrea, căci faptul că va conduce mașina la Savannah și că îl va vedea pe Hutch, o trezise în dimineața aceea. Nu se îndoaia de gravitatea situației lui. Nu-și schimbase, desigur, hotărîrea de a nu-l testa pe Graham ca donator de organe. Se simțise doar obligată să se confrunte cu Hutch, pentru ceea ce avea, probabil, să fie ultima oară.

Parlamentase ca să pătrundă la Secția de terapie intensivă. Din fericire, Donna Dee nu era acolo ca să infirmă spusele ei că ar fi fost o rudă venită tocmai de la New York ca să-și ia rămas bun de la vărul Hutch.

Era bucuroasă că venise. Ura cerea energie. Uneori, ura față de cei trei bărbați care provocaseră sinuciderea lui Gary era atît de epuizantă că o lăsa suprasaturată. După ziua de azi, va avea mai multă energie, căci era greu să-ți stîrnești ura față de bărbatul din pat.

Brusc, el se mișcă și deschise ochii. Îi trebui un moment ca s-o vadă pe Jade și încă mai mult ca să-și dea seama cine era. Cînd reuși, buzele lui uscate, albicioase

se desfăcură și suieră numele ei, neîncrezător.

- Bună, Hutch.
- Isuse. Am murit?

Ea dădu din cap.

El încercă să-și ude buzele, dar limba îi era păstoasă.

- Donna Dee mi-a spus că te-ai întors.

- A trecut mult timp.

El o fixă un moment.

- După cum văd, arăți grozav, Jade. Exact aceeași.

- Mulțumesc.

Urmă o pauză neplăcută. În cele din urmă, Hutch spuse.

- Donna Dee zice că ai un bălat.

- Adevărat.

- Un adolescent.

- Împlinește cincisprezece ani.

El închise ochii și făcu o grimasă de parcă avea dureri. Când îi deschise din nou, nu mai avu dificultăți să-i fixeze chipul deasupra lui.

- E al meu?

- De unde să știu, Hutch, când toți trei m-ați violat?

El gemu ca un bărbat frământat spiritual.

- E al meu, sublinie ea. Nu vreau să știu cine a fost tatăl lui.

- Nu pot să te învinuiesc, așa cred. Aș vrea doar să mor știind dacă e adevărat.

- Asta n-o să se întâmple, chiar dacă o să mai trăiești încă cincizeci de ani.

El suieră un rîs fără veselie.

- Nu cred că va fi cazul.

- Domnișoară Sperry, trebuie să vă rog să plecați acum.

Jade îi făcu semn infirmierei că a înțeles. Spuse încet:

- La revedere, Hutch.

- Jade? El ridică un braț plin cu semne de ace ca s-o rețină. Donna Dee a avut ideea asta alurită. Voia să-ți ceară ca fiul tău să-mi doneze un rinichi.

- A venit de două ori la mine.

Din nou i se păru că el are dureri.

- I-am spus să nu faci asta. La naiba, prefer să mor decît să implic băiatul. Dacă e fiul meu, nu l-aș supune la o asemenea încercare. N-o lăsa să te convingă. N-o lăsa să-l chinuie pe bălat.

Vehemența lui o surprinse. Lacrimile care-i umplură ochii erau incompatibile cu fața lui de bărbat. Înghiți de cîteva ori convulsiv.

- Dacă e fiul meu, nu vreau să știu vreodată de mine... despre ce ți-am făcut ție. Lacrimile curgeau în jos pe obrajii lui scofilciți. Aș dori al naibii să pot să desfac ce-am făcut, dar nu pot. Tot ce pot spune este că îmi pare rău, Jade.

- Nu e atât de ușor, Hutch.

- Nu mă aștept să mă ierți. Nu vreau nici măcar mila ta. Vreau doar să știi că viețile noastre n-au mai fost niciodată aceleași, după noaptea aia.

Tatăl meu a știut că ți-a făcut un rău și niciodată nu ți-a iertat-o. N-am discutat despre asta - pur și simplu, știu. Lamar a fost pedepsit ca dracu'. Trenul ăla a încheiat socotelile în ce te privește cu Ivan și cu Neal.

- Cu Neal?

- E steril. Nu poate avea copii. Nimeni nu trebuie să știe. Nici chiar Donna Dee nu știe. Neal mi-a spus din greșeală, într-o noapte, cînd era beat.

Se opri un moment să-și recapete suflul și puterea.

- Vreau să spun, Jade, că am suferit cu toții pentru asta.

- Voi poate ați suferit, dar Gary a murit.

El aprobă din cap, plin de remușcare.

- Da, trebuie să mor și cu asta pe conștiință. Îi mai curseră lacrimi din ochi. N-am avut de gînd să-ți fac rău, așa cum ți-am făcut, Jade. Pentru totul, îmi pare al dracului de rău.

Schimbară priviri lungi.

Fură întrerupte cînd Donna Dee intră brusc în salonul de terapie intensivă, roșie și gîfînd. Se opri, cînd o văzu pe Jade la patul soțului ei.

- Dacă ai venit să te bucuri, n-ai noroc, zise ea

sfidător. Hutch are un donator.

Alergă în partea cealaltă a patului lui Hutch și îi ridică mina albă la pieptul ei.

– Un bărbat de douăzeci de ani a avut un accident cu motocicleta, azi în zori. Zimbi spre el printre lacrimi de bucurie. Țesuturile se potrivesc destul de bine, doctorul tău a dat semnalul. Vor veni curînd să înceapă pregătirile pentru operație. Oh! Hutch, șopti, aplecîndu-se să-l sărute pe frunte.

Păru prea depășit de veste ca să poată vorbi.

Donna Dee se îndreaptă și o privi fix pe Jade.

– Pînă la urmă, n-o să aibă nevoie de fiul tău. Ochii ei ca mărgelile străluceau cu malițiozitate. Sînt atît de bucuroasă că n-o să trebuiască să-ți mulțumesc vreodată că i-ai salvat viața soțului meu.

Dillon rămase treaz jumătate din noapte, încercînd să înțeleagă cele cîteva fapte pe care le știa. În cele din urmă, cînd adormi, visele lui fură mai tulburătoare decît trezia – și cu siguranță mai erotice. În zori, holări că putea amîna cursele și treburile casnice de sîmbătă și, în schimb, să plece la Savannah.

Căuta ceva mai mult decît o schimbare de decor. Era în căutare de informații. Dacă nu putea să le obțină de la Jade, eventual le putea storce de la Donna Dee Jolly.

Tehnic vorbind, viața personală a lui Jade nu era treaba lui. Dacă continua să-și bage nasul, ea putea să-l dea afară. Dar el ajunsese la punctul la care era dispus să riște. Fie că-i plăcea sau nu, era deja legat de Jade, chiar dacă era o legătură unilaterală.

Ajunsese la spital în momentul cînd Jade ieși de la terapia intensivă. Văzîndu-l pe coridor, ea își arătă nemulțumirea.

– Ce faci aici?

Chipul ei arăta palid sub lumina fluorescentă de

deasupra. Avea sub ochi cearcăne violete, dar ele nu făceau decît să le sublinieze mărimea și culoarea vibrantă. Purta o fustă scurtă, strîmtă, de doc prespălat, o bluză albă de bumbac, un cordon roșu de piele și sandale roșii. Arăta deosebit.

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, spuse el. După cele ce am auzit aseară, mi-am închipuit că acesta va fi locul în care te vei afla azi.

– Eu am un motiv să mă aflu aici. Tu n-ai nici unul.

– Consideră-mă un trecător curios.

Observînd activitatea agitată din jurul secției de terapie intensivă, Dillon privi peste umărul lui Jade. Coridorul se umplu de personal medical, toți alergînd.

– Ce se întîmplă?

– Hutch are un donator.

Stomacul i se înnodă.

– Nu...

– Nu, nu Graham. Victima unui accident.

Ea se uită înapoi la secția de terapie intensivă, apoi se întoarse și porni spre ieșire. Dillon porni alături de ea.

– Hutch Jolly e tatăl lui Graham?

Fără a se poticni, își păstră pasul grăbit.

– Nu știu.

– Ah! pentru Dumnezeu. Nervos, făcu un pas în fața ei ca să-i blocheze drumul. Este sau nu este?

– De ce te amesteci în viața mea personală? Fascinația ta morbidă față de ea mă dezgustă.

– Ce reprezintă pentru tine doamna Jolly?

Într-o supremă supărare, ea își ținu respirația un moment, înainte de a scoate un oftat de resemnare.

– Donna Dee și cu mine am fost cele mai bune prietene.

– Pînă cînd, Jade? Cînd ai încetat de a mai fi prietena ei? Cînd Hutch ți-a făcut copilul? Erau deja căsătoriți în vremea aia?

- Desigur că nu! Cum îndrăznești...

Își strînse buzele ca să nu spună mai mult.

Ei înțelegea că întrebarea o deranjase cu adevărat. Era momentul să se dea înapoi și să amâne. Luînd-o de braț, o duse spre ieșire. Cu un ton de imblinzire, spuse:

- Dacă ai fi cinstită și mi-ai spune totul, n-ar trebui să cercetez.

- Nu e treaba ta.

- Cred că este.

- De ce?

Din nou se opri să stea în fața ei. Destul cu aminatul. O împinse cu spatele în cel mai apropiat perete și îi șopti cu înverșunare:

- Pentru că vreau să știu de ce îngheți de fiecare dată când te ating. Jade, afurisito, m-ai făcut să doresc să te ating. Dar nu pot suporta ca tu să le uiți la mine ca și când tu ai fi sacrificată iar eu am singe proaspăt pe mâini.

- Nu vreau să aud așa ceva.

- Poate tu nu vrei să auzi, dar așa stau lucrurile, iar tu știi asta al naibii de bine. Poți să înțelegi după felul cum te-am sărutat, că doresc să mă culc cu tine.

- Nu. Nu spune mai mult.

- Jade...

- Ține minte asta, spuse ea, subliniind. Între noi nu poate exista niciodată ceva intim.

- Pentru că tu semnezi cecul cu salariul meu?

Furia străluci scurt în ochii ei albaștri dezolați.

- Și din cauza asta. Dar, în principal, din cauza unor lucruri pe care nu le cunoști.

- Ce lucruri, Jade? Asta-i ce caut să descopăr. Spune-mi, ce lucruri?

Ea clătină din cap. Pentru moment, încăpăținarea ei părea de nepătruns. Înjurînd în gând, Dillon făcu un pas într-o parte și o lăsă înaintea lui mergînd spre ieșire.

Era jumătatea după-amiezii, cînd Jade ajunse la marginea orașului Palmetto. Observă în oglinda retrovizoare că Dillon continua s-o urmeze. Nu lăsase mai mult de o mașină între ei pe tot cursul drumului de la Savannah. Scurtătura o luă exact în spatele ei. Drumul șerpuitor de țară era mărginit pe ambele părți de păduri dese. În cele din urmă, se închidea în dreptul unei case de plantație abandonată. Tăblița cu „De vânzare” era acolo de atîta vreme, încît era aproape acoperită de ierburile înalte ce creșteau în jurul stîlpului ei. Elementele naturii șterseseră literele. Casa în sine era impresionantă prin arhitectură, deși căzuse în ruină. Vopseaua se cojea de pe coloanele corintiene. Obloanele de la ferestre erau desprinse sau lipseau cu totul. O parte din acoperiș fusese smulsă de ultima furtună.

Stejarii din jur nu fuseseră, totuși, stricați. De pe ramurile lor atîrnau șuvițe de mușchi nemișcate în căldura umedă, cînd aceasta nu era potolită de o briză de coastă. Păsările ciripeau printre pinii maiestuoși și beau dintr-o fîntînă de piatră acoperită cu licheni. Mirtul era atît de încărcat de flori de cerceluși, încît ramurile atîrnau ca și capetele unor fete bătrîne care ațipesc.

Jade ieși din mașina Cherokee.

- Frumos loc, remarcă Dillon, coborînd caraghios din camion.

- Nu-i așa că-i minunat? Mă gîndesc să-l cumpăr.

Neinfluențată de lipsa lui de entuziasm, Jade se îndreptă spre casă și se urcă cu grijă pe trepte, spre verandă. Aceasta se întindea pe trei laturi ale casei. Pașii ei făceau ecou cînd pășea de-a lungul ei, uitîndu-se prin ferestre. Cele care mai aveau geamuri erau murdare de sare. Plaja era doar la o milă depărtare.

- Nu poți vorbi serios, spuse Dillon, urcînd cu ea pe verandă.

- Ba da.

- Nu-i cam mare pentru voi trei?

- Nu-i pentru noi. Vreau s-o cumpăr pentru GSS. Rîse aspru.

- Mai întâi o fermă săracă, apoi o Tara dărimată. Sper că George Stein nu ți-a dat „carte blanche” cu cecurile companiei.

Fără să fie ofensată, ea părăsi veranda și se aventură în partea de est a casei, unde cândva fusese o grădină de flori. Cărările de scoici pisate erau acum înăbușite de buruieni, iar pe răzoare, unde fuseseră cândva plante cultivate cu grijă, creșteau ierburi sălbatice.

În capătul îndepărtat al grădinii era un alt stejar. De una dintre ramuri atârna un scrînciob. Frînghiile care îl legau de copac erau mai groase decît încheieturile mîinilor ei. Nodurile de sub scîndura-scaun erau mai mari decît genunchii ei. Se așeză cu atenție pe scîndură și-i dădu scrînciobului un impuls nesigur, cu vîrfurile sandalei.

Lăsîndu-și capul pe spate, închise ochii și lăsă lumina pestrîa a soarelui să se împrăstie pe fața ei. Inspiră adînc aerul fierbinte, foarte parfumat de caprifoi și gardenia.

- Ai mai fost pe-aici.

Ea deschise ochii. Dillon, cu ambele mîini în buzunarele de la spate ale pantalonilor, o privea. Ochii lui căprui arătau aproape verzi, reflectînd ramurile înverzite ale copacului.

- De mai multe ori. Nu glumeam cînd am zis că vreau să-l cumpăr. Mi-ar place ca aici să fie un loc de joacă al companiei, un fel de loc unde să dormi și să mîncîci, care să aparțină corporației.

- Eu credeam că ești în căutarea unei proprietăți pentru o anexă.

- Asta ar fi ceva în plus. Gîndește-te ce minunat ar fi să primești aici clienți și funcționari din eșaloanele superioare. Am luat un plan de la agentul imobiliar și i l-am trimis lui Hank.

Dillon îl cunoscuse pe Hank la New York. Discutaseră despre Tex Tile.

- I-am spus că aș vrea să fie modernizată casa, fără compromiterea grației și farmecului ei sudist. Dacă vom obține piețele străine pe care le sperăm, i-am putea aduce pe reprezentanți aici, la mese oficiale. Poate să-i

transportăm în cabriolete trase de cai și să-i servim cu băuturi răcoritoare de mentă. Vor înghiți nada.

Se duse în spatele ei, își puse mîinile deasupra mîinilor ei și începu să împingă scrînciobul, nu prea tare, suficient însă ca vîntul să-i treacă prin păr.

- I-ai transmis deja și lui moș George rezultatul asta al furtunii din mîntea ta?

- Încă nu. Vreau mai întâi ca Hank să facă niște schițe în acuarele.

- Tu și Hank păreți a fi legați.

- Am fost prieteni din facultate.

- Hmm.

Ea ignoră speculația din vocea lui.

- I-am mai cerut lui Hank să deseneze o casă de mare în genul unui foișor, unde am putea ține festivități, picnicuri și recepții ale companiei. Am putea-o închiria altor grupuri, cînd nu e folosită.

- Lui George o să-i placă asta. Poate în timp ce acești funcționari superiori străini stau pe verandă și beau sirop de mentă, niște negrișori din cartierele sclavilor ar putea cînta.

Ea își puse jos piciorul și trasă pe pămînt o dîră de o jumătate de metru, înainte ca scrînciobul să se oprească. Trebui să-și dea mult capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Vîrfurile capului ei aproape că-i atingeau pîntecele.

- Mă iei pe sus.

El nu se mișcă, deși conversația ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi dat drumul frînghiilor și înconjurînd scrînciobul ar fi venit în fața ei.

- E adevărat.

- Mulțumesc că măcar o recunoști.

- Pentru puțin.

- Bănulesc că m-am lăsat furată. Crezi că sînt nebună?

- Cred că ești... mă intrigi, după ce făcu pauza ca să găsească vorba potrivită, recunosc. De fapt, Jade, mă uluiești al naibii.

Vocea lui suna prea aprîns ca să o liniștească. Ea încercă să se clarifice cu privire la cele spuse și să

îndrepte subiectul spre el.

- Și tu ai un caracter care e în stare să te zăpăcească.

Mustața i se întinse mult peste zîmbet.

- Eu?

- Mm. Pentru un hoțel, nu prea ieși din casă.

- Aici nu e nici un mister. Șeful meu pretențios nu-mi lasă prea mult timp pentru căutarea plăcerii.

- Nu te întâlnești cu femei.

Ridică o sprinceană.

- Mă urmărești?

- Tocmai te-am catalogat ca un bărbat care are frecvent nevoie de tovărășie feminină.

- Vrei să spus sex.

- Da, sex, repetă ea încurcată.

Brusc, după-amiaza liniștită deveni și mai adormită ca înainte. Chiar și insectele se opriseră din biziitul lor. Aerul era prea înăbușitor ca să fie respirat. Jade deveni conștientă de îmbrăcămintea ei și de fiecare loc unde i se lîpea umedă pe piele. Își simțea părul greu și fierbinte în jurul gîtului. Un soare de culoarea untului ardea pămîntul care își radia căldura, ridicînd valuri de lumină. Ca și cînd s-ar fi aflat într-o saună parfumată - doar că nu erau goi.

Deveni foarte conștientă cît de aproape, în spatelul ei, se afla Dillon, cît de aproape de șoldurile lui se aflau umerii ei. Doar cîțiva centimetri le despărțeau mîinile pe frîngîhii. Mirosul lui se împletea cu multe altele, ea însăși îl putea deosebi.

- Ce voiam să spun, făcu ea fără să inspire, este că lipsa unei vieți sociale active la tine trebuie să aibă o legătură cu pierderea soției și a copilului.

Mustața îi reveni la locul ei. Își lăsă mîinile în jos și se depărtă de scrînciob, rămînînd cu spatelul lui lat spre ea.

- De unde știi despre asta?

- Am știut la cîteva zile după ce ne-am întîlnit la Los Angeles.

- Las pe seama ta să verifici totul, spuse încordat, răsucindu-se pentru a fi cu fața spre ea.

- Tex Tile era de o importanță vitală pentru mine.

Nu-mi puteam permite să fac o alegere proastă. Te-am verificat cît am putut de atent.

Furios, privi în jos spre ea cîteva momente, apoi umerii i se relaxară treptat.

- Bănuiesc că nu are importanță în vreun fel sau altul că știu.

- Ce s-a întîmplat? întrebă ea blind.

- De ce mă întreb? Știi deja.

- Numai faptele.

Luă o rămurică din pom și o învîrti între degete.

- Locuiam la Tallahassee. Lucram pentru fiul ăla de cățea scîrbos care mi-a dat o slujbă în afara orașului. Veneam acasă doar la sfîrșit de săptămînă. Debra ura acest aranjament. Eu îl uram și mai mult. Nu aveam de ales pe-atunci.

Ea devenise deprimată și am planuit un sfîrșit de săptămînă special. Am sosit acasă într-o seară rece, ploioasă, de vineri. Plănuise o seară minunată pentru noi.

Vocea lui deveni monotonă, cînd o conduse pe Jade prin casă și îi povesti ce descoperise pe patul din dormitorul principal.

- Arătau așa de perfect, făcu răgușit. Nu era mizerie, singe...

Făcu un gest de nelămurire. Am crezut că dormeau.

- Și ce-ai făcut?

Ochii lui deveniră reci.

- Un lucru a fost că l-am bătut măr pe omul care m-a ținut departe de familie.

- Bun.

- Apoi am stat beat cîteva luni, m-am închis departe de toate, chiar și de tovărășia de care vorbeai mai înainte. Odată ce am reluat relațiile, am folosit orice femeie care spunea „da”. Grasă, slabă, urîță, drăguță, bătrînă, tînără. N-avea importanță, știi? Jade dădu din cap. În sfîrșit, poate trebuie să fii bărbat ca să înțelegi asta.

- Poate.

- Oricum, m-am mișcat mult, am stat singuratic pînă cînd mi-ai oferit slujba asta. O pătrunse cu privirea. Este

prima oară în șapte ani în care am ceva pentru care merită să trăiesc. Îți datorez mulțumiri pentru asta, Jade.

- Nu-mi datorezi nimic, decât muncă asiduă pentru banii pe care ți-i plătesc. Până acum n-am fost dezamăgită.

El aruncă rămurica și își scutură mâinile.

- Ar fi trebuit să fiu acasă cu ei.

- De ce? Ca să fi murit și tu în somn? Asta ar fi schimbat lucrurile în bine?

- Ar fi trebuit să controlez soba.

- Nici ea n-ar fi trebuit s-o aprindă înainte de a fi controlată.

- Nu-mi aduce argumente.

- Atunci nu vorbești prostii, Dillon. A fost un accident tragic, nimeni nu poate fi vinovat. Nu poți să-ți petreci viața încercând să ispășești pentru ceva ce nu a fost vina ta. Ea îl privi fix un moment. Auzindu-te cum vorbești despre asta, îmi explic multe. Știam că slujba la Tex Tile era importantă pentru tine. Nu mi-am dat seama până acum în ce măsură era.

- O consider ca pe o a doua șansă. Nu vreau să dau chix. Se lăsă în jos pe lângă trunchiul copacului, până se așează pe călcâie.

- Acum știi ce mă motivează pe mine. Dar cu tine ce-i?

- Un salariu fantastic. Poziție și respect într-o lume a bărbaților.

- Hmm. Cu toate astea care sînt în favoarea ta, de ce te-ai întors la Palmetto?

- Pentru că GSS avea nevoie de această comunitate și ea avea nevoie de fabrică. Pe cît ești tu de atent, nu se putea să nu observi în ce depresiune este economia. Unii dintre cei care trăiesc aici încă nu au apă curentă. O duc de azi pe mâine din alimentele pe care le pot cultiva.

Tex Tile va angaja sute de oameni. Chiar înainte de a intra în funcțiune, voi organiza ateliere și cursuri în care să se predea cunoștințele necesare. Cei care sînt angajați vor primi un procent din salariu, chiar și în timpul în care se califică. Întreprinderea va avea mijloace de îngrijire a copiilor, așa că va putea lucra nu doar unul dintre părinți.

Vor mai fi...

- Jade, asta-i rahat.

Îi căzu gura de uimire.

- Ce?

- Am spus că asta-i rahat. La suprafață, ești plină de altruism, spuse el ridicîndu-se în picioare. Dar dacă sap destul de adînc, am să găsesc motivul real pentru care vrei să-ți construiești aici fabrica, și asta nu-i nicidecum compasiunea pentru cei săraci și oprimați din punct de vedere economic.

Încălecîndu-i picioarele cu ale sale, apucă frînghiile scrînciobului și stătu în fața ei, vorbind în jos spre obrazul ei.

- Are o legătură cu fosta ta cea mai bună prietenă și șeriful care-i înșurat cu ea, și care ar putea să fie sau să nu fie tatăl lui Graham. Amestecați pe undeva sînt și cei doi Patchett. Nu există prietenie între tine și mai marii aștia ai orașului.

- Se face tirziu. Trebuie să plec.

Ea se ridică, deși asta însemna să facă un contact cu partea din față a trupului său, ceea ce îi oprea bătăile inimii. Se strecură pe sub unul din brațele lui și aproape era să scape cînd el îi prinse mîna și o trase îndărăt.

- Nu-i destul, Jade.

- Motivele pe care ți le-am enumerat și pentru care am dorit să construiesc fabrica sînt reale.

- Nu mă îndoiesc.

- Atunci de ce nu poți să accepți și să lași lucrurile cum sînt?

- Pentru că nu se leagă. Cineva care emană atîta compasiune pentru concetățeni ar oferi un rinichi necesar. Nimeni n-o să-l opereze pe Graham ca să-i scoată un rinichi - adevărat - mai ales dacă primitorul este căsătorit cu fosta ta cea mai bună prietenă și ar putea fi tatăl fiului tău.

Făcu un pas mai aproape.

- Jolly te-a lăsat pentru Donna Dee cînd erai însărcinată și îl mai iubeai încă?

- L-am urît.
- Acum ajungem undeva. De ce?
- Lasă-mă în pace, Dillon.
- Nu, pînă nu înțeleg ce se întîmplă.
- Nu e obligatoriu să înțelegi.
- De ce te cutremuri de fiecare dată cînd un bărbat se apropie de tine?
- Nu mă cutremur.
- Pe naiba, nu, spuse blînd. Era să leșini acum cîteva secunde, cînd m-ai atîns cu pieptul. Iar expresia de pe chipul tău, cînd ai descoperit că sînt excitat, sfidează orice descriere.
- N-am observat.
- Mîî! Hutch Jolly e bărbatul care te-a făcut să fii frigidă?
- Nu sînt frigidă.
- Nu? Poate m-ai păcălit.
- Poate pur și simplu nu te găsesc atrăgător.
- Îi puse degetele în ceafă, pe sub păr, unde pielea era umedă de căldură.
- Asta-i altă minciună, Jade. Aplecîndu-și capul, își plimbă mustața peste buzele ei. Tu singură ai spus că ți-a plăcut sărutul meu.
- Nu mi-a plăcut.
- Mincinoaso.
- Îi atinse cu limba colțul gurii. Era palpitant, înspăimîntător. Mîngierea lui tachinatoare o înfierbîntă și o ameți. Își strînse mîinile pe cămașa lui, simțind mușchii solizi de sub material. Mărimea și forța lui o copleșea, puteau să-i facă rău. Îl simțea și mirosea masculin. Masculinitatea lui era seducătoare și neplăcută. Se lupta între atracția și teroarea pe care el i-o producea.
- Nu face asta, Dillon, se rugă ea împotriva buzelor lui, care o căutau. Eu nu pot s-o înlocuiesc. Nici o femeie nu poate.
- Capul lui se retrase brusc.
- Ce-ai spus?
- Nu vreau să fiu una din femeile alea pe care le

- posezi în durerea pentru soția ta.
- Asta crezi că ești tu, o altă cale moale, umedă, spre uitare?
- E posibil, nu-i așa?
- Mormăi o înjurătură.
- Ascultă, dacă ar fi tot ce doresc, puteam avea o femeie goală în pat pînă diseară.
- Dar ar fi avut ea și un băiat adolescent?
- A, am înțeles, spuse încordat. Te gîndești că Graham ar fi un înlocuitor al fiului pe care l-am pierdut.
- Ai făcut, oricum, încercări să te apropii de el.
- Furia lui era la fel de palpitantă ca și căldura. Emană din trupul lui și pătrunse în al ei. El îi aruncă o privire crudă, oprindu-se la piept și la șolduri, înainte de a-și ridica ochii spre fața ei.
- Nu-ți acorzi destul credit, Jade. Dacă îl aveai sau nu pe Graham, tot aș fi vrut să te regulez.
- Se întoarse și porni spre camionul lui parcat. Jade, acum furioasă pe bună dreptate, porni după el. Îl ajunse din urmă în momentul cînd se urca pe locul șoferului.
- Dacă persisti să-mi spui lucruri din astea, n-am să am altă alegere decît să te dau afară.
- Fă-o, spuse cu o mișcare războinică a bărbiei.
- El probabil că spusese asta doar ca să o sperie, dar îi reuși. Gîndul că el părăsește proiectul acum o trezi la realitate. Unde va mai găsi un antreprenor atît de bun? Ce scuză i-ar oferi lui George Stein, care nu avea decît vorbe strălucite de spus despre Dillon?
- Ea încercă altă tactică.
- Sînt convinsă, în continuare, că tu ești cel mai bun om pentru slujba asta, Dillon.
- Mulțumesc.
- Nu vezi că n-ar fi un lucru înțelept ca noi să devenim amănți chiar dacă... dacă eu aș putea.
- N-am pretins că e înțelept.
- Ar strica permanent buna noastră relație de muncă. Nici unul dintre noi nu dorește asta, nu-i așa?
- Nu.

- Tex Tile e prea importantă pentru noi amîndoi. Nu putem lăsa ca niște conflicte personale să se amestece în munca noastră.

- Dacă așa spui tu.
- Deci înțelegi ideea mea?
- Înțeleg ideea ta.
- Am cuvîntul tău că nu vei mai continua cu asta?
- În nici un fel.

Pînă atunci el evitase să se uite direct la ea. Cînd își fixă privirea asupra ei, îi simți impactul ca o lovitură moale în abdomen. Apoi își puse ochelarii lui de soare opaci și nu mai putu să-i vadă ochii deloc.

Capitolul douăzeci și cinci

- Fiu de cătea, zise Graham lovind cu piciorul în cauciucul dezumflat al bicicletei.

Se bucură spunînd la rînd toate vorbele de ocară auzite de la muncitorii constructori - uneori chiar și de la Dillon, cînd acesta nu știa că el se află prin împrejurimi. Dacă maică-sa l-ar prinde vorbind așa, l-ar certa o săptămînă întreagă. Totuși, nimeni nu era în jur acum ca să-l audă, așa că dădu drumul unui nou șir de vulgarități.

Obținuse în cele din urmă consimțămîntul mamei sale să circule de la șantier cu bicicleta, dacă o suna înainte de a pleca și nu făcea opriri neașteptate pe drum. Făcuse drumul doar de cîteva ori, pînă ce a venit o perioadă de vreme proastă. Plouase o săptămînă. Cînd vremea se îndreptă, el se îmbolnăvi de o viroză la stomac, care îl făcu să vomite o zi întreagă, apoi a doua zi stătu la pat.

Cîteva zile după boală, mama îi interzise orice activitate ce cerea efort.

- Dacă a fost viroză de vară, ai putea avea o recidivă.

– Dar, mamă, acum mă simt minunat.

N-a fost chip s-o înduplece. Așa încît era prima zi după aproape două săptămîni, cînd i se dădu permisiunea să viziteze șantierul de construcții, iar acum se dezumflase cauciucul.

Graham se uită la el cu ciudă. Dacă mergea așa l-ar fi distrus. Va trebui să ducă bicicleta de coarne acasă, dar asta însemna să-și la adio de la vizita la șantier pe ziua de azi. Dacă o ducea de coarne la șantier, nu va ajunge la timpul convenit și maică-sa va fi terorizată.

Cum privea lucrurile, tot rău ieșea.

O mașină trecu în viteză pe lângă el, stîrnind un nor de praf. În ciuda ploilor recente, ziua trecută fusese atît de cald, că pămîntul era din nou uscat. Graham alungă praful din față și-i făcu șoferului un semn cu degetul.

Imediat se aprinseră stopurile mașinii.

– La naiba, șopti Graham, cu teamă. Spre groaza lui, mașina începu să dea înapoi.

– Rahat! Își linse buzele uscate de praf și își șterse mîinile transpirate de fundul pantalonilor scurți.

Mașina El-Dorado roșie se opri lângă el. Geamul colorat din dreptul pasagerului fu coborît electronic.

– Ce-i, băiete?

Graham înghiți un ghemotoc de salivă plin de nervi.

– Bună.

– Dacă nu greșesc, mi-ai făcut un semn cu degetul.

Lui Graham i se mulară genunchii. Simțea nevoia să urineze, urgent.

– Da, domnule.

– Cum așa?

– Eu, ăă, era să mă înăbuș de praful pe care l-ai ridicat. Apoi, nevrînd să fie cu totul obraznic, adăugă: Cred că depășeați viteza.

Șoferul rîse.

– La naiba, băiete. Eu depășesc totdeauna viteza. Am de mers în multe locuri și să înîlnesc mulți oameni. Arătă spre bicicletă. Mi se pare că ai necazuri.

– Mi s-a dezumflat cauciucul.

– Încotro te duceai?

– Afară, unde se construiește fabrica Tex Tile.

– Hmm. Șoferul își coborî ochelarii de soare și îl privi pe Graham peste rame. E în direcția opusă celei în care tu duc eu, dar cred că pot să te duc pînă acolo.

– A, nu, mulțumesc, o să...

– Bicicleta o să intre în portbagaj.

– Mulțumesc, oricum, domnule, dar nu cred că trebuie.

– Ești băiatul lui Jade, nu-i așa?

Graham fu pe moment luat prin surprindere.

– Da, domnule, De unde știți?

– Mai spune-mi, cum te cheamă?

– Graham.

– Așa-i, Graham. Păi, Graham, eu și cu mama ta ne-am cunoscut încă din liceu. Poate ți-a vorbit de mine, Neal Patchett?

Numele îi era vag familiar. Graham era sigur că mama lui a vorbit despre niște persoane care se numeau Patchett.

– Ea îl cunoaște și pe tatăl dumneavoastră?

– Așa-i, răspunse Neal cu un zîmbet larg. Numele lui e Ivan. Știi că un tren de marfă l-a tăiat picioarele?

Ca majoritatea băieților de vîrsta lui, Graham era fascinat de sînge.

– Zău, nu-i glumă?

– E un fapt. Chiar aici, deasupra genunchilor. A fost o mare aiureală.

Apăsă un buton în compartimentul pentru mînuși și se deschise portbagajul.

– Pune bicicleta înăuntru și urcă. Îmi face plăcere să te duc.

Lui Graham îi era interzis să accepte plimbări cu mașina cu străini, dar știa cine e bărbatul acela, și mama lui îl cunoștea și ea. Dacă nu mergea cu el, va sta pe drum în continuare, neștiind ce să facă. Avînd în vedere toate astea, era cea mai bună rezolvare.

Duse bicicleta în spatele mașinii și o ridică în portbagaj. Trebuî să reaseze uneltele de pescuit și două puști aflate acolo, dar în cele din urmă putu să pună bicicleta înăuntru și să închidă capacul.

Interiorul luxos, din piele, al mașinii îl făcu să-și dea seama de pantofii lui de sport prăfuiți. Picioarele goale transpirate se lipeau de scaun. Dar după ce stătuse afară în soarele fierbinte, era plăcut.

– E totul în regulă?

– Da, domnule.

– Lasă rahatul ăsta cu „domnule”, bine? Spune-mi doar Neal.

– Mulțumesc.

Neal îl întrebă dacă îi place Palmetto. Graham răspunse politicos la toate întrebările. Trecuse aproape o milă înainte ca el să spună jenat:

– Domnule Patchett, trebuie să ne întoarcem. Șantierul e în partea cealaltă.

– La naiba, știu asta. Dar m-am gândit să reparăm cauciucul întâi. Îl știu pe mecanic și ți-l face pe gratis. Cît așteptăm, o să bem ceva rece. Cum ți se pare, e bine?

– Cred că da.

O băutură era bună. Era însetat. S-ar putea să ajungă cu câteva minute întârziere la mama sa la birou, dar se consolă la gândul că nu poate dura mai mult reparația cauciucului, decât ar fi durat să meargă cu bicicleta restul drumului. De îndată ce vor părăsi garajul, îi va spune domnului Patchett să apese pe accelerator. Cadillacul alunecos îl va duce urgent la șantier, mult mai repede decât putea el pedala.

– Am s-o sun pe mama de la garaj și am să-i spun că am să întârzii, zise el cu o inspirație bruscă.

– Sigur, dacă crezi că-i necesar. Neal îl privi pieziș. Se mai duce din când în când la terenul lui Parker?

– Unde?

– La ferma lui Parker.

– Nu știu.

– Am văzut-o pe-acolo și am crezut că ți-a spus ceva.

– Știi că ea cumpără proprietăți pentru companie, spuse Graham, vrînd să fie serviabil.

– E un achizitor expert, nu-i așa?

Luînd-o ca un compliment, Graham răspunse cu un

zîmbet fericit:

– Sigur că este.

Cînd ajunseră la garaj, un bărbat în salopetă murdară sări să-i salute. Îi zîmbi domnului Patchett dezvăluind trei dinți pătați de tutun. În timp ce repara cauciucul, îi invită să aștepte în birou unde era răcoare.

Graham îl urmă pe Neal în biroul în dezordine. Era doar puțin mai răcoare decât afară și putea din cauza unei scrumiere arhipline, a unsoirii și uleiului de motor. Graham ar fi găsit locul neplăcut, dacă n-ar fi fost uluit de fata complet goală de pe calendarul de perete. Nu-și dăduse seama că sfîrcurile puteau fi atît de mari și roșii, sau părul pubian atît de abundent și negru.

– Aici e telefonul, dacă vrei s-o suni pe mama.

Graham, de fapt, nu făcea nimic rău dar se simțea prea vinovat ca să vorbească tocmai atunci cu mama sa. În plus, nu voia ca Neal Patchett, care era superrece, să creadă că el era un mucos.

– Nu. E-n regulă.

Neal își sărută degetele și mîngîie apoi fundul rotund al fetei de pe calendar.

– E mișto, nu? Cînd eram de vîrsta ta, obișnuiam să vin aici doar ca să casc ochii la calendare. Mai tîrziu îmi cumpăram aici gumele. E mai rapid decât la farmacie. Este o mașină automată în baie, acolo, dacă ai nevoie vreodată în grabă.

Fără glas, Graham își smulse privirea de la calendar să caște ochii la Neal.

– Știi ce sînt gumele, nu-i așa, băiete?

Graham dădu din cap ca prostul, apoi își dresă glasul și privirea și spuse:

– La naiba, da, știu ce-s alea gume.

– Mi-am închipuit. Oricum, cîți ani ai?

Îl flata că domnul Patchett vorbea cu el ca de la un bărbat la altul. Mîndru, declară:

– Am să împlinesc cincisprezece la următoarea aniversare.

– Și cînd o să fie asta?

– Douăzeci și șapte noiembrie.

Neal îl privi fix un moment, apoi zîmbi cu toată gura.

- În jurul Zilei Recunoștinței.
- La fiecare șapte ani e chiar în Ziua Recunoștinței.
- Ia te uită. Ce vrei să bei?

Deschise o mașină de băuturi răcoritoare, cum Graham nu mai văzuse. Era un fel de dulap cu aer înghețat. Sticlele stăteau în șiruri formate de o rețea de metal.

Neal lovi în sertarul cu mărunțiș și acesta se deschise. Scoase un pumn de monede. Graham se uită fix la bani, apoi privi cu nervozitate prin geam.

- N-o să se supere?
- Îi datorează tatălui meu prea multe favoruri ca să se supere. Nu-ți fă griji. Ce vrei să bei?

Graham se uită după ceva cunoscut printre șirurile de capace.

- Au Dr. Pepper?
- Dr. Pepper. Nu se vede. De struguri, portocale, Big Red și Soldatul de ciocolată.

- Soldatul de ciocolată? Ce-i asta?
- Vrei să spui că ai ajuns la venerabila vîrstă de paisprezece ani fără să bei un Soldat de ciocolată?

Incredulitatea lui Neal îl făcu pe Graham să se simtă stingherit, dar în apărare.

- La New York am băut cremă de ouă. Se cumpără de la vînzători ambulanți.

Neal băgă două monede în deschizătura mașinii.

- Cremă de ouă? Sună ca ceva ce numai un nordist ar putea bea. Zău dacă mint.

Soldatul de ciocolată era delicios. Domnul Patchett se oferă să-l mai trateze cu unul, dar el refuză. Era îngrijorat de timp.

- Cît credeți că mai durează pînă se repară cauciucul?

- Se pare că tocmai termină acum.

Neal îi deschise ușa și intrară în sala de lucru.

Graham se simți ușurat că în curînd vor fi pe drum.

- Trebuia deja să fiu acolo. Dacă întîrzii, mama se enervează.

- Păi, tărăgănă Neal, știi cum sînt femeile. Fac pe ele

la cel mai mic lucru.

- Nu-mi oferi aceleași scuze vechi pe care le oferi celorlalți clienți, zîmbi Jade la telefon. Cînd o să ai ceva să-mi arăți?

- Să știi că nu trebuie să presezi un artist, spuse Hank Arnett. Presiunea înăbușă creativitatea.

- Cînd? Nu vreau să mă duc cu propunerea la prietenul nostru, George, pînă ce nu-l pot înnebuni cu desenele tale.

Planurile lui Jade de a cumpăra casa de plantație pentru GSS erau în continuare în picioare. Fuseseră cheltuite ore de lungi convorbiri interurbane cu Hank. Îi plăcuse ideea pe care i-o descrisese ea, dar spusese că nu se poate decide pînă nu vede fotografii cu obiectul la care trebuie să lucreze. Jade aranjase cu agentul imobiliar să intre în casă. Fotografiiile pe polaroid pe care le luă sosiră curînd la Hank. Pretindea că are ceva idei. Ea era nerăbdătoare să le vadă.

- Cu toată modestia, cîteva din acuarelele mele vor fi un element în plus de persuasiune, încuviință el. După cum știi, George e nebun după lucrările mele.

- Atunci, apucă-te și fă-le.

- Mai dă-mi două săptămâni.

- Zece zile.

- Tu mă cicălești mai mult decît Deidre, se plînsese el.

- Soția ta e un înger. Fiindcă veni vorba, ce fac finele mele gemene?

Dillon intră în biroul ei tocmai cînd închidea telefonul.

- Arăți fericită.

- Am vorbit cu Hank.

- Întotdeauna te face să zîmbești așa? întrebă el acru.

- Uneori.

Făcu o mutră sarcastică. Era într-o stare de spirit proastă datorită ploilor torențiale, care transformaseră

șantierul de construcție într-o mlaștină periculoasă. În cele din urmă, Dillon se domolise și oprise excavările, pînă ce vremea cooperă cu ei și pămîntul se uscă.

Amînarea crease o întîrziere de înțeles în privința termenelor. El era singurul care considera inacceptabil acest lucru și acum se mîna pe el și pe ceilalți pînă la limită, pentru a recîștiga timpul pierdut. În acea zi, dispoziția lui era în mod special feroce.

În față, pe maloul lui, era o pață de transpirație în formă de pană. Ghetele și pantalonii erau plini de praf. Își lăsase afară casca, dar nu și ochelarii de soare. Îi învîrtea de brațe. În loc să arate ca un gest lenș, relaxat, transmitea o nervozitate reținută. Buzele erau strîse sub mustață.

Nu o mai atinsese din ziua cînd au fost la casa părăsită de pe plantație. Conversațiile lor se refereau strict la muncă. Totuși, ceea ce spusese el înainte de a se despărți, mai persista în mintea lui Jade. Dacă se îndoia de hotărîrea lui din spatele vorbelor „În nici un fel”, nu avea decît să se uite acum în ochii lui.

– Ai vrut să mă vezi în legătură cu ceva special, Dillon?

– Da, cina.

– Poftim?

– Cina. Hai să cinăm.

– Bun. Am s-o sun pe Cathy. Sint sigură că n-o să se supere să mai pună un tacim.

– Nu despre asta vorbeam. Se apropie de biroul ei. Hai să mergem să cinăm împreună. Tu și cu mine, singuri.

– Vrei să spui, ca la o întîlnire?

– Exact, ca la o întîlnire.

– Cînd?

– Curînd.

– De ce?

– De ce nu?

Privirile lor scăpărau scintilîndu-se.

Jade ridică o mîna la gît jucîndu-se cu broșa prinsă acolo. El își puse pumnii, cu încheieturile degetelor în jos, pe marginea biroului și se aplecă peste acesta.

– Ei? Întrebă el nervos. E ceva rău în asta ca noi să

luăm cina împreună? Sau nu-ți place dacă bărbatul este cel care plătește?

Ea consideră asta ca un afront. Se simți o răceală distinctă în vocea ei cînd spuse:

– Am să vorbesc cu Cathy să văd în care seară e mai bine să rămînă cu Graham. Atunci am să... Se întrerupse și se ridică brusc. Dillon, a venit Graham aici?

– Nu cred.

– Nu l-ai văzut?

– Azi nu. De fapt, de cînd a fost bolnav. Îl așteptai?

Ea ocoli biroul și alergă la ușa trailerului, deschizînd-o. Singuraticul moțăia la umbră, pe trepte. Înălță capul și o privi indiferent. Dacă Graham ar fi fost pe-acolo, oricît de cald era, Singuraticul ar fi fost pe urmele lui, nu dormitînd la umbră. Cercetă împrejur, dar nu era nici o urmă de Graham sau de bicicleta lui.

– Cît e ceasul? Era înconjurată de ceasuri și purta unul la mîna, dar întrebarea era un reflex.

– Aproape cinci. De ce?

Ocolindu-l pe Dillon, se întoarse la biroul ei și ridică telefonul.

– E peste o oră de cînd Graham m-a sunat, spuse în timp ce forma numărul de acasă. Trebuia să fie deja aici.

– Poate n-a plecat imediat ce te-a sunat.

Ea dădu din cap.

– Era înnebunit să ajungă aici înainte de plecarea echipei... Bună, Cathy. Graham e acolo? Auzind răspunsul de care se temea, degetele i se strînsură pe firul telefonului.

– Da, știu, m-a sunat, dar încă n-a ajuns aici.

– Ce-a spus? Întrebă Dillon cînd Jade închise aparatul.

– Exact ce mă temeam că o să spună. A plecat îndată după ce a sunat. Cathy era lingă el. I-a făcut semne de plecare. Ea vine acum încoace să vadă dacă nu-l găsește pe drum.

– Poate unul dintre prietenii lui l-a întîrziat pe drum.

– E punctual. Știe că-l aștept. Trebuia să fie aici... dacă nu i s-a întîmplat ceva.

Dillon o apucă de umeri cînd ea se repezi din nou la ușă.

- Jade, are paisprezece ani. Băieții la vîrsta asta sînt ușor distrați și pierd noțiunea timpului. Graham e în stare să-și poarte de grijă. Nu intra în panică.

- E prea speriat ca nu cumva să piardă privilegiul de a putea veni aici ca să-și irosească timpul. I s-a întîmplat ceva.

Își smulse umerii din prinoarea lui și părăsi căsuța portabilă. Nu avea nici un plan în minte. Era împinsă de adrenalină să acționeze, să se miște, să-l găsească imediat pe Graham.

- Unde te duci?

- Să-l caut. Se urcă în mașina Cherokee.

- Nu poți umbra așa, fără nici un țel, argumentă. Dacă apare, cum o să știm unde să te găsim?

- Hai să ne îngrijim să-l găsim pe el mai întîl.

Cînd întindea mîna să închidă ușa, zări mașina El-Dorado făcînd cotitura dinspre șosea. Recunoscînd-o imediat, ea sări din mașină.

Înainte ca Neal să oprească de tot, Jade avea mîna pe ușa pasagerului, deschizînd-o.

- Graham!

Genunchii aproape că i se îndoiau de ușurare. Îl scoase de pe scaunul de piele și îl înconjură cu brațele. Singuraticul alerga în cercuri nebunești în jurul lor, lătrînd vesel, pînă cînd Dillon îi comandă să se așeze.

- Mamă, mă sufoci, mormăi Graham, cu o jenă de adolescent.

Ținîndu-l de umeri, îl îndepărtă la lungimea brațelor.

- Unde ai fost?

- Am avut pe drum o pană de cauciuc. Domnul Patchett m-a luat și m-a dus la un garaj să o repare, apoi a venit direct aici.

Aruncă spre Neal o privire ucigașă, dar el îi zîmbea peste capota mașinii.

- Ar fi trebuit să mă suni de la garaj, Graham.

- Nu m-am gîndit la asta, mormăi.

- Unde-i bicicleta, acum? Întrebă Dillon.

- E în portbagajul meu. Neal se duse spre spatele mașinii și folosi cheia ca să deschidă portbagajul.

Singuraticul îl mirosi bănuitor. Dillon scoase bicicleta și spuse scurt:

- Mulțumesc.

- Nu-i mulțumi, scuipă Jade cu ură, aproape prea supărată ca să vorbească.

- Mamă, m-a dus cu mașina.

Voia să-l scuture pe Graham foarte tare pentru că sărea în apărarea lui Neal. Pentru ca să nu facă asta, își ținu brațele rigide în lături și își băgă unghilele în palme pînă la durere.

- Știi că nu ai voie să accepți plimbări cu mașina de la un străin, Graham.

- Dar nu-i un străin. Îl cunoști. Și el te știe pe tine. Am crezut că e în regulă.

- Ai crezut greșit!

- Jade!

- Taci, Dillon. Asta-i problema mea. Mă ocup eu de ea.

- Oricum, nu prea te descurci bine.

Cathy împiedică alte discuții în continuare, cînd apără în viteză cu mașina ei. Coborî în grabă.

- Graham Sperry, ne-ai speriat la nebunie, pe mama ta și pe mine. Unde-ai fost?

Jade zise:

- O să-ți povestesc totul în drum spre casă.

- Acasă? se plînsese Graham. Trebuie să mă duc acasă?

Jade îi aruncă o privire dură care înăbuși orice alt argument. Chiar și Cathy nu mai îndrăzni să pună altă întrebare. Își puse brațul în jurul umerilor lui Graham și îl luă spre mașina ei.

De îndată ce fură plecați, Jade se întoarse spre Neal.

- Ar trebui să cer să te aresteze.

- Ai mai amenințat cu asta o dată; dar te-ai muiat, îți amintești? Cînd o să înveți, Jade, că dacă te lei de mine, nu poți câștiga?

- Stai departe de fiul meu. Dacă îi faci vreun rău, te ucid.

- Să-l fac un rău? Întrebă mîeros Neal. De ce să fac un rău cânil din carnea mea și singelui din singele meu?

- Despre ce naiba vorbești? Întrebă Dillon, făcînd un

pas amenințător spre Neal. Simțind schimbarea stării de spirit a stăpînului său, Singuraticul începu să mîrîie.

Pe Neal nu-l intimidă nici unul, nici celălalt.

– Eu sînt tatăl băiatului ăstuia. Nu ți-a spus Jade?

– Nu-i adevărat! strigă ea.

– Să chem biroul șerifului sau mă ocup eu de asta? o întrebă Dillon.

Neal o luă peste picior.

– Da, Jade. Ce vrei să faci? Vrei să stea pe-aici și să audă toate amănuntele sordide ale amorului nostru de demult? Dacă el este cel care îți ține bucașica umedă acum, sînt sigur c-o să-l interseze.

– Fiu de cătea păduchios!

Dillon era gata să-i dea un pumn, dar Jade se interpuise între ei.

– Nu, Dillon. Tocmai asta vrea el să facă. Am mai văzut așa ceva împlîindu-se altădată. Lasă-mă singură cu el.

– La dracu', mîrîi Dillon, încercînd încă să pună miinile pe Neal.

– Te rog nu te certa cu mine.

Privirea lui rătăcea pe chipul ei, ca și cînd nu o putea înțelege deloc. Apoi, înjurînd, se întoarse în biroul ei mobil și trînti ușa în urma sa.

– Cheamă animalul ăsta timpit.

Singuraticul se mai învîrtea în jurul lui, mîrîind. Ea îl chemă să se așeze.

– Spune ce ai de spus, Neal.

El întinse mîna și o mîngîie pe obraz, înainte ca ea să poată să i-o înlătore, apoi rînji cînd ea i-o dădu la o parte.

– Nu te teme că o să-i fac vreun rău băiatului tău. Ești speriată că am să-l revendic sau, mai bine, că el o să mă revendice.

Neal era steril. Gîndirea familiei Patchett era dinastică. În acest moment uluitor, îngrozitor, Jade își dădu seama cît de esențială era pentru ei existența lui Graham. Ei ar încerca să-l facă unul dintre ai lor. Ascunzîndu-și frica, ea spuse:

– Nu există nici o posibilitate cît de neînsemnată ca

acest lucru să se întîmple.

– Nu? I-am plăcut, Jade. Întreabă-l.

– Nu mă îndoiesc că l-ai fermecat. Băieții la vîrsta asta sînt ușor atrași de ticăloșie.

El rîse scurt.

– De ce nu faci lucrurile ușoare pentru noi toți? Dacă ai spune doar o vorbă, ți-aș face dreptate și ți-aș oferi căsătoria, așa cum ar fi trebuit să fac acum cincisprezece ani. Am putea fi o familie mare și fericită, trăind în casa familială – trei generații de bărbați Patchett și noua stăpînă a casei.

– Stai departe de fiul meu, spuse ea cu o voce monotonă, sinistră. Te avertizez, Neal.

– Jade, murmură el, știi mai bine decît alții că în Palmetto singurul avertisment care nu-i rahat e unul care vine de la un Patchett.

Se apropie cu un pas și o apucă de maxilar.

– Să-ți dau eu unul. Nu te lupta contra mea. Am să-mi capăt băiatul, cu sau fără voia ta. Îi zîmbi cu subînțeles. Aș vrea cît de curînd să fie o înțelegere în bloc. Apoi, făcînd cu ochiul: m-ai avut o dată, și n-a fost chiar atît de rău, nu-i așa?

Ea își trase capul din strînsoarea lui și se dădu înapoi.

– Asta-i tot, deocamdată, spuse, tot cu zîmbetul pe buze. Am întîrziat la o întîlnire.

După ce îi trimise o sărutare, se urcă în El Dorado și plecă. Jade își păstră poziția curajoasă pînă ce el îi dispăru din vedere, apoi se prăbuși lîngă zidul exterior al clădirii provizorii. Dillon năvăli prin ușă.

Chipul lui era aprig, întunecat și furios ca al unui înger căzut.

– Bine, am fost drăguț. Am fost răbdător. Dar porcăria asta mi-a ajuns pînă peste cap. Vreau să știu ce se întîmplă și de ce. Nu pleci de aici pînă nu aflui.

Capitolul douăzeci și șase

Luînd-o de mină, o trase în sus pe trepte după el. Încuie ușa, ridică telefonul din furcă și îi făcu semn spre micuța canapea.

- Șezi.

- Mai am de lucru, Dillon.

- Ai terminat pe ziua de azi. Oricum, nu-mi pasă ce ai avut pe agendă, o să avem o discuție. Acum, șezi.

Ea căzu pe canapea, acoperindu-și fața cu miinile, capitulînd mai mult din supărare emoțională, decît din ascultare oarbă.

- Pot să-ți aduc ceva de băut?

Ea dădu din cap. Dillon trase un scaun pliant de metal, îl puse doar la cîțiva centimetri de genunchii ei și îl încălecă invers, sprijinindu-și brațele de spătar.

- Bun, hai, dă-i drumul.

- La ce?

- Isuse, înjură nervos. Vrei să ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea?

- Ăsta-i jocul tău, nu al meu. Vreau să mă duc acasă.

- Acum un minut voiai să lucrezi.

- Nu mă mai teroriza!

- Atunci începe să vorbești.

- Ce vrei să știi?

- Ca început, poți să-mi explici de ce doi bărbați pretind că Graham este fiul lor?

- Fiecare dintre ei ar avea mult de cîștigat dacă Graham ar fi copilul lui. Hutch ar căpăta un rinichi. Iar Neal ar avea un moștenitor.

Cînd Dillon ridică o sprînceană cercetător, ea adăugă:

- El este steril în urma accidentului care i-a luat picioarele lui Ivan.

Dillon digeră asta, dar nu fu satisfăcut cu explicația ei.

- Totuși, n-are sens, Jade. Bărbații, în mod normal, nu se grăbesc să-și recunoască paternitatea. De obicei e invers.

- Situația lor e neobișnuită.

- Te-ai culcat cu amîndoi?

- Nu.

- Deci, pretenția lor la Graham este total nefondată.

Ea nu spuse nimic.

- Cine-i tatăl lui, Jade?

- Nu știu.

- Atunci, te-ai culcat, totuși, cu amîndoi!

- Nu!

- La dracu', urlă, spune-mi clar.

- M-au violat.

Cuvintele dădură naștere unui ecou puternic în pereții cămăruței. Ele reverberară în țeasta lui Dillon în timp ce se uita fix la Jade, șocat, fără glas. Din nou ea își acoperi fața cu miinile.

- M-au violat, repetă ea încet. M-au violat.

Dillon își băgă toate cele zece degete prin păr și îl ținu departe de obraz cîteva momente. Cînd își coborî miinile în jos, își frecă palmele în sus și în jos pe pulpe. A vrut să știe. A obligat-o să-i spună. Dar nu bănuise așa ceva.

Se așteptase să audă confesiunea unei adolescente

năbădăioase care s-a făcut cuminte sau a unei introvertite timide care căutase să atragă atenția dînd impresia că e ușuratică, sau a unei rebele care a vrut să-și chinuie părinții prea severi. Nu se așteptase la un viol.

- Cînd, Jade?

- În februarie, în ultimul an de liceu. Era ziua în care aflasem că eu și Gary căpătasem bursă academică integrală la universitate.

- Gary? Drace, tocmai cînd credea că știe toți actorii din această dramă, ea îl mai introduce pe unul.

- Gary Parker, zise. Eram îndrăgostiți din liceu, dar mult mai mult decît atît. Voiam să ne căsătorim și împreună să schimbăm lumea.

Cu o voce liniștită, de departe, îi vorbi despre legătura lor. Aveam atîtea speranțe de viitor. L-am iubit foarte mult.

- El n-ar putea fi tatăl lui Graham?

Se uită spre fereastră, care era deja o pată de înserare vineție.

- Nu, eram virgină cînd m-au violat.

- Isuse. Și au scăpat amîndoi cu toate astea?

Ochii ei reveniră spre el.

- De fapt, au fost trei. Al treilea a fost Lamar Griffith. Era un băiat timid, sensibil, dar a făcut-o ca să nu-și rîdă Neal de el.

- Mai trăiește la Palmetto?

Îi vorbi de soarta lui Lamar. După o pauză destul de lungă, Dillon zise:

- Sînt sigur că a fost ideea lui Neal.

- A, da, răspunse ea aprig. El era șeful grupului. Fără el nu s-ar fi întîmplat. Dar Hutch și Lamar ar fi putut opri totul. Dar, dimpotrivă, și ei m-au violat, apoi m-au lăsat acolo.

- Te-au lăsat?

- Donna Dee mă ducea cu mașina la Gary acasă ca să-i spun de burse. Pe drum, am rămas fără benzină.

Dillon ascultă amintirea despre acea după-amiază lugubră. Nu scăpă nici un amănunt. De-a lungul anilor, amintirile ei rămăseseră limpezi cum e cristalul.

- La început, cînd au plecat cu mine, eram furioasă, apoi am început să mă tem, cînd Neal n-a luat scurtătura spre casa lui Gary. A condus spre un canal unde pescuieră mai devreme. Le-a ordonat tuturor să iasă din mașină. Eu am protestat, dar m-a tras afară.

- Și ceilalți doi au acceptat ca niște oi proaste?

- E greu de imaginat cît de mult control avea Neal asupra lor. Ei ar fi făcut orice spunea el. Le-a dat cutii de bere. Eu am refuzat să beau. Cînd au terminat de băut, am întrebat dacă putem merge. Neal a zis „Încă nu”. L-am întrebat de ce. Și el a spus...

Se opri. Își lăsă ochii în jos.

- A spus „Pentru că înainte să plecăm, toți trei o să te regulăm”.

Dillon își împleti mîinile și sprijinindu-și coatele de spătarul scaunului, își acoperi gura cu pumnii. Închise ochii, dorind să nu fi folosit această cruzime cu ea, dorind cu toată puterea să fi sfărîmat mutra satisfăcută, cînd a avut ocazia.

- Nu m-am îndoit o clipă că vorbea serios.

Vocea lui Jade suna găunos. Dillon știa că ea nu se afla acolo cu el; era din nou în acea seară rece, ploioasă de februarie.

- M-am răsucit și am fugit, dar Neal a întins mîna și m-a apucat de pîr. Mă durea, am țipat și mi-au dat lacrimile. Am ridicat brațele să încerc să-i scot mîinile din pîr, dar n-am reușit. Cînd am ridicat mîinile, mi-a pus al doilea braț în jurul taliei și m-a împins jos pe pămînt. Era rece și ud. Se strîmbă. Mirosea urît - a pește mort. Hutch a strigat „Neal, ce dracu' ai de gînd să faci?” Și Neal l-a răspuns „Exact ce i-am zis că o să facem. Tac! și ajută-mă. Ține-i brațele”.

Și spuneam nu, nu. Nu puteam vedea pe altcineva decît pe Neal. L-am lovit pînă cînd Hutch s-a lăsat jos și m-a apucat de încheieturile mîinilor. Mi le-a ținut la pămînt, deasupra capului. Neal se apleca peste mine spunîndu-mi să tac. M-a palmuit de cîteva ori.

Lamar i-a spus „Isuse, Neal, ai înnebunit?” Neal s-a

uitat peste umăr și i-a spus: „Fă-te folositor și nu mai face pe fetița. N-o să-i facem nici un rău”. Lamar era în spate, nu-l puteam vedea, dar l-am auzit spunând: „Plinge”. Neal s-a infuriat rău atunci. A zis: „Vrei o bucălică din asta sau nu? Dacă nu, plei din ochii mei”.

Neal stătea culcat peste mine. Mi-a îndepărtat coapsele și a pus un genunchi pe mușchiul din interiorul pulpei. Am jipat. M-a palmuit iar. Am încercat să-l lovesc cu picioarele. Atunci Lamar m-a apucat de glezne. Nu mă puteam mișca. Am început să-i rog să nu facă asta. „Închide-i gura”, a zis Neal. „Nu pot să suport mieunatul ăsta măieresc”. Hutch mi-a apucat ambele încheieturi ale mâinilor cu o mână, iar cu cealaltă mi-a acoperit gura. Am mișcat capul și am încercat să pledez cu ochii, ca Hutch să mă ajute, dar el nu se uita la mine. Urmărea ce făcea Neal.

Dillon nu-și mișcă nici un mușchi. Nu spuse nimic. Un moment Jade pipăi catarama ceasului de mână. Era alită liniște în odaie, încît îi auzea ticăitul.

Neal mi-a rupt bluza. Sutienu se închidea în față. L-a desfăcut. Îmi amintesc... îmi amintesc că eram atât de jenată că eram dezgolită așa. Am închis ochii. Mi-am mușcat limba pînă am simțit gustul sîngelui. El a zis: „Nu-i o priveliște frumoasă? Sîniul lui Jade Sperry”. Ea scoase un suspin fără lacrimi.

Am crezut c-am să mor. Voiam să mor. Mortificarea... Neal pe care-l uram...

Își puse mîna la gură de parcă voia să vomite, dar continuă, cu vocea înăbușită sub mînă:

Și-a pus mîinile pe mine. Mă frămînta, mă ciupea, mă trăgea. Era groaznic și dureros și înjositor. Apoi se aplecă și-mi apucă tare cu gura sfîrcul stîng. Atît de tare că mă durea.

Dillon sări de pe scaun. Cu palmele în afară își băgă mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor vechi și privi împrejur căutînd parcă o ieșire ușoară. Violenta din interiorul lui era înspăimîntătoare în intensitate. Voia să lovească ceva, să rupă, să distrugă. Era clar că Jade nu

observase reacția. Relatarea ei îngrozitoare continuă.

Neal rîdea cînd s-a ridicat în genunchi și și-a deschis pantalonii. L-a dat în jos, și-a luat penisul în mînă. A zis: „Drăguț, nu-i așa, Jade? Pun pariu că nu mai poți să aștepti”. Se pare că Hutch începuse să se îngrijoreze. A spus: „Neal, hai, te-ai distrat. Las-o să plece acum”. „Să plece?” a făcut Neal. „La naiba, nu, acum începe distracția”.

Neal mi-a ridicat fusta. M-am răsucit din șolduri, încercînd să-l împiedic să-mi scoată ciorapii cu chilot. Era atît de grăbit că Lamar a trebuit să-l ajute. Apoi Neal...

Dillon stătea la fereastră, privind fără să vadă cerul care se întuneca. Cînd ea se opri, el se uită peste umăr la ea. Tinea capul pe o mînă; își freca templele.

Dillon se întoarse la scaunul lui, îl răsuci și se așeză cu fața spre ea. Nu spuse nimic și rezistă impulsului de a o atinge. Simpla lui prezență părea să o facă să se simtă în siguranță. El se bucură. Ea își luă mîna de la cap și își umezi buzele.

Neal și-a scuipat în palme și s-a frecat cu salivă. A spus: „Pariet că te pricepi să o iei în gură. Pe-a lui Parker nu o iei? Ar trebui să te pun să faci asta pentru mine”.

Ea închise ochii, ca și cînd ar fi fost foarte mulțumită.

N-a făcut-o, spuse aspru. N-a fost ușor, dar m-a pătruns. Cred că a fost surprins că eram virgină, s-a uitat în ochii mei și a rîs. S-a aplecat și a șoptit: „Glorie. Pînă la urmă, tot îți iau cireașa” ca și cînd între noi ar fi existat o glumă. Apoi... Ea își lăsă capul și mai jos. Apoi el... s-a împins tare și m-a durut rău de tot.

Luminile halogenice de securitate, de afară, se aprinseră automat. O parte din lumina lor albăstrui-albă intra prin ferestre, dar cea mai mare parte a biroului era plină de umbre adînci și de sunetul șuierător al vocii ei.

Am crezut că o să continue o veșnicie. După aceea, mi-am dat seama că nu i-a trebuit mult ca să termine. Cînd s-a retras, a rîspîndit spermă pe pîntecul meu. S-a uitat în sus la Hutch și a rînjit. „Am gresat calea pentru tine”.

Au schimbat locurile. Cînd Hutch a luat mîna de pe

gura mea, am încercat să țip din nou, dar nu mai aveam putere. Am reușit doar să ridic un braț. Când Hutch s-a aplecat peste mine, l-am zgîriat pe față. M-a înjurat și-a dus mina la față. Aveam sînge pe degete. Asta l-a enervat. A mormăit: „Ține-i minile, Neal”. Neal mi-a apucat minile și mi le-a ținut în ambele părți ale capului.

Hutch a fost singurul care m-a sărutat. La început am crezut că va face numai atât. Greutatea lui aproape că mă înăbușea, îmi tot împingea limba adînc în gură. Mi se făcea greață. Îmi strigam rușinea în interior, singurul sunet pe care-l scoteam era ca mîeunatul unui pisoi.

L-am auzit pe Neal rîzînd în spate: „Mai continui, Hutch? Isuse! Mă excit iar. Pînă și lui Lamar i s-a întărit!” Lamar a chicotit nervos.

Am țipat cînd Hutch m-a pătruns. A fost de două ori mai brutal decît Neal, am știut că mă rupe și mă face să sîngerez, am simțit.

– Bastarzi, sîși Dillon. Cu o furie greu controlată, bătea cu pumnii în coapse.

– Cînd Hutch a terminat și-a arcuit spatele și a scos un sunet oribil, ca un nechezat. Îmi amintesc că își dezgolise dinții. Arăta atît de urît, atît de respingător. Apoi a căzut peste mine. Nu puteam respira, dar îi simțeam respirația fierbîntă pe gît. Mirosea a bere și mă îngreșoșă, dar mă temeam că dacă îmi dau drumul și vomit, mă înec în vomă. Așa că am reușit să mă abțin.

Lamar a fost ultimul. Dar atunci n-am mai avut putere să lupt. Cînd Lamar s-a uitat în jos, la mine, am crezut că o să plîngă. Ținea minile la prohab, dar ezita. Neal l-a spus: „Ce se întîmplă? Hai să te vedem în acțiune”. „Nu știu dacă ar trebui, Neal”. Vocea lui Lamar era tremurată și nesigură.

Întrucît Hutch arătase ce poate, se simțea vîoi. „La naiba, trebuia să știm că micuțul impotent o să se moaie”. „Nu sînt”, a urlat Lamar. Presupun că încă de atunci se lupta cu ambiguitatea lui sexuală. Probabil că și-a dat seama că ori face performanța, ori va fi ținta ridiculizării lor, așa că... a făcut performanța.

Cînd și-a dat jos pantalonii, ceilalți doi l-au aplaudat erecția. Știu că era prima dată pentru Lamar. Nu știa unde să... Mă tot împungea. Mă durea, eram rănită și învințită. S-a împins în mine nebunește și repede. Ca un animal la jug. Fața îi era transpirată. Neal făcea tot timpul glume și își bătea joc de „tehnica” lui Lamar. În sfîrșit, a terminat.

Ridea ușurat cînd s-a depărtat de mine, dar în clipa cînd s-a uitat la fața mea, zîmbetul l-a dispărut. Cred că Lamar a înțeles tot ce făcuseră. Ochii lui își cereau iertare în tăcere. Dar nu l-am iertat, atunci sau cînd l-am întîlnit, ani mai tîrziu.

– Cînd a fost asta? întrebă Dillon.

Îi povestii pe scurt despre funerariile lui Mitch Heaton și apariția neașteptată a lui Lamar.

– Nu-i iert – pe nici unul dintre ei – nici pînă azi.

După o tăcere prelungită, ea își înălță capul.

– Îmi dai un șervețel, te rog?

Dillon descoperi o cutie cu șervețele de hîrtie pe marginea biroului. Întinse mina și i-o dădu.

– Mulțumesc.

Nu folosi șervețelul ca să-și șteargă ochii, pentru că în cursul întregii relatări nu vărsase nici o lacrimă. Îl folosi ca să-și șteargă palmele transpirate.

– Te-au lăsat acolo, Jade?

– Da. Rîse amar. Ca un clișeu crud, Neal a fumat o țigară înainte de a pleca. Îmi amintesc că am simțit mirosul fosforului de la chibrit și de la fumul de țigară. Mă strînsesem ca o minge. În momentul acela, eram amorțită. Nu-mi amintesc să fi simțit vreo durere. Doar amorțeala.

Au discutat ce să facă cu mine și au hotărît că aveam destulă forță ca să mă întorc în oraș. Lamar a întrebă: „Ce-o să spunem dacă cineva află ce s-a întîmplat?” Neal a zis: „Cine-o să povestească? Tu?” „Pe dracu, nu”. „Atunci de ce ești îngrijorat?”

Hutch a întrebă ce or să facă dacă eu o să povestesc. Neal a rîs pur și simplu. A spus că n-am să povestesc pentru că n-am să vreau ca „iubitul meu”, adică Gary, să afle. A spus că eu am vrut-o și că am flirtat cu toți trei.

Desigur, Hutch și Lamar au fost de acord cu el, în primul rînd fiindcă știau că asta voia el, dar și pentru ca să justifice față de ei înșiși ceea ce făcuseră.

Nu cred că Neal are vreo remușcare sau se simte vinovat. E imoral. N-are conștiință. A vrut să-mi dea o lecție pentru că-l iubeam pe Gary și nu pe el și voia să se răzbune pe Gary, fiindcă l-a învins într-o luptă prostească. A văzut un mod de a le rezolva pe amîndouă odată. Fiindcă îl chema Patchett, a considerat că-i dreptul lui.

– Ar fi trebuit să te duci imediat la autorități.

Din nou ea rîse fără veselie.

– Dillon, încă nu mă cunoști foarte bine, nu-i așa? De îndată ce m-am putut mișca, m-am lîrît pînă la șosea, nu-mi păsa dacă am să mor după aceea, dacă trăiam suficient de mult să-i văd pedepsii.

Povesti vizita la spital și tot ce se întîmplase a doua zi în biroul șerifului Jolly. Lui Dillon nu-i venea să creadă.

– Deci un viol în grup a fost ascuns sub covor și uitat?

– Pînă acum, da.

– Iar acum, cincisprezece ani mai tîrziu, ai venit înapoi cu gînd de răzbunare. Vrei să-i faci să plătească pentru că te-au violat.

– Nu doar pentru asta.

– Vrei să spui că mai e ceva?

– Gary.

– Da, adevărat, am uitat, zise blînd. Prietenii dau rareori dovadă de înțelegere în asemenea cazuri.

– Și Gary tot așa. Mai ales cînd Neal și cu ceilalți m-au descris ca pe o curvă. Neal nu putea lăsa lucrurile cum erau. L-a chinuit pe Gary cu vorbe în doi perii, pînă ce acesta n-a mai suportat.

Cînd i-a povestit ce a făcut Gary după ce a văzut-o intrînd în casa lui Georgie, Dillon rămase înmărmurit. Își băgă din nou degetele prin păr și căută să spună ceva. Se răzgîndi să spună ce-i venise prima dată în minte, anume că Gary ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în femeia pe care o iubea. Ei nu i-ar fi plăcut să audă așa ceva...

– N-am putut să rămîn la Palmetto, după sinuciderea

lui Gary. Dar am jurat că într-o bună zi o să mă întorc și că, atunci cînd voi veni, eu voi fi mai tare.

– Deja l-ai încuiat pe Ivan și Neal. Ei văd de parc-ar fi scris pe zid. Știu ce o să însemne pentru ei o nouă industrie.

– Au multe lucruri pentru care trebuie să răspundă. Eu nu sînt singura căreia i-au făcut rău de-a lungul anilor.

– Știai înainte de a veni înapoi că Hutch era bolnav?

– Nu. Aveam de gînd să dezvolt corupția din departamentul șerifului.

– E corupt?

– Aș pune pariu pe asta pînă la ultimul bănuț. Merge pe urmele familiei Patchett, la fel ca și taică-său.

– Oricum, problema e rezolvată.

– Cred că da.

Existau indicii că transplantul de rinichi al lui Hutch reușise. Doctorii erau precauți pînă dispărea amenințarea unei infecții, dar prognoza inițială era bună. Respingerea organului era combătută cu medicamente. Se părea că nu avusese probleme colaterale. Chiar și așa, era îndoielnic că va mai putea deține o funcție publică.

– Și Donna Dee? Ea e la fel de vinovată ca oricare dintre ei?

– Ea l-a iubit întotdeauna pe Hutch. Dacă-ăș fi dezvoltat corupția lui, ea ar fi suferit dizgrația alături de el. S-a întîmplat însă că ea a fost nevoită să vină la mine, să se roage pentru viața lui, tot așa cum am rugat-o eu să spună adevărul în biroul șerifului Jolly.

Nu asta-i motivul pentru care am refuzat ca Graham să fie donator, dar acum știe ce înseamnă să fii disperat – abandonat de ultima ta speranță.

– Lamar are familie aici?

– O mamă. După cîte știu eu, n-a aflat niciodată de viol.

– Atunci, orice formă de răzbunare ar fi ineficientă, nu-i așa?

– Doar că Graham ar putea fi unicul ei nepot.

– Chiar de-adevărat, nu știi care din ei l-a conceput?

– Nu.

- Graham nu știe despre...
- Nu! Și nu vreau să știe.
- Precis că a întrebat cum a venit, cine e tatăl lui.
- I-am minimalizat importanța. Graham acceptă faptul că eu sînt singurul lui părinte.

Dillon se încruntă cu îndoială.

- Poate în prezent. Dar mâine sau poimîine, ce va fi? Cu cît crește, cu atît cresc și posibilitățile să întrebe cine l-a procreat.

- Dacă o să vină o asemenea vreme, pot să-l spun cîstit că nu știu.

- Sînt moduri de a descoperi asta. Prin amprente genetice.

- Nu vreau să știu. N-are importanță. E al meu. Al meu, sublinie, vocea spărgîndu-i-se. Dacă aș fi știut de boala lui Hutch și de sterilitatea lui Neal, poate m-aș fi gîndit să-l țin pe Graham la New York. Nu m-am gîndit niciodată că ar putea avea un rol principal în viața lor. Mă înspăimîntă, Dillon. Poate tu crezi că am reacționat prea tare azi după-amiază, dar știu de ce fel de jurnici sînt capabili Neal și tatăl lui.

Teama era vizibilă. Instinctiv, Dillon își întinse mina spre ea. Tot alt de instinctiv ea se strînse.

- La naiba, aș vrea să nu reprezint pentru tine o asemenea amenințare. Aș vrea să te țin în brațe.

Întunericul părea să intensifice răgușeala vocii lui.

- Doar să te țin în brațe. Atît.

După cîteva momente, ea șopti:

- Nu cred că m-ar deranja dacă m-ai ține.

- Nu ți-aș face niciodată vreun rău, spuse el ridicîndu-se de pe scaun și lăsîndu-se pe canapea lîngă ea. Niciodată.

- Cred asta.

Își puse brațele în jurul ei și se lăsă pe spate, luînd-o cu el pînă se sprijiniră de spătarul canapelei. Intimitatea poziției o alarmă. Îi apucă de biceps.

- În regulă, șopti el. Îți dau drumul cînd spui. Vrei? Spune-mi.

După o ezitare încordată, ea dădu din cap și se relaxă

lîngă el. Se pare că maieul decoltat n-o deranja. Își lăsă capul pe pieptul lui. Părul ei aluneca pe pielea lui făcîndu-l aproape să geamă zgomotos de plăcere. Mina ei rămase încrezătoare pe brațul lui.

- Jade?

- Hmm?

- Din noaptea aceea n-ai mai putut să faci dragoste?

- N-am putut și n-am vrut.

- N-ai vrut nici măcar să încerci?

- Am încercat. Cu Hank.

- Hank Arnett? Îl mușcă gelozia.

- El era îndrăgostit de mine. Știam, dar n-am vrut să fie. N-am vrut nici să-i fac rău. I-am tot spus că n-are rost, că nu mă pot schimba. L-am rugat să nu-și pună speranțe deșarte în însănătoșirea mea. Hank are o doză de încăpăținare. N-a vrut să audă.

- Se pare că în cele din urmă s-a convins.

- Nu, vreme de cîțiva ani. Am vrut să răspund afecțiunii lui. Am început să consult un psiholog. În cele din urmă, am putut să-l sărut fără să mă cutremur.

- Ți-a plăcut să te săruți cu el?

- În măsura în care sînt capabilă.

Gelozia lui Dillon se îmblînză oarecum. Nu făcuse aprecieri, cînd i-a spus că i-au plăcut sărutările lui.

- Cam în timpul acela a murit Mitch, continuă ea. Lamar și-a făcut apariția la funeralii. Văzîndu-l din nou, mi-am amintit toată grozăvia. În cele din urmă, i-am spus lui Hank că nu pot avea relații sexuale cu nici un bărbat. Era imposibil.

- I-ai spus de ce?

- Nu. Și pentru că nu i-am spus, s-a supărat și a stat departe luni de zile. Într-o bună zi, s-a întors și de atunci am rămas buni prieteni. În cele din urmă, a acceptat situația.

Dillon nu voia să susțină cauza lui Hank spunîndu-i că era un tip bine și că ar fi trebuit să-i dea mai mult decît o singură șansă. Hank era la New York. Dillon se afla acolo cu ea, o ținea în brațe.

- De ce mi-ai spus mie despre viol, Jade?

Cînd ea își înălță capul și îl privi, el știa că n-are nici un motiv să fie gelos pe Hank sau pe oricine altcineva.

- Nu ai fi acceptat felul în care sînt fără o explicație.

- Și?

- Și pentru că... pentru că era important pentru mine să înțelegi de ce sînt așa cum sînt.

Ca să-l împiedice s-o sărute, ea își băgă capul sub bărbia lui.

- Ce s-a întîmplat cu tine a fost o crimă. A fost ceva plin de ură și josnic și violent. N-are nimic de-a face cu amorul.

- Știu asta, Dillon.

- Intimitatea sexuală între doi oameni care țin unul la celălalt...

- Este ceva cu totul diferit, spuse ea, continuînd fraza în locul lui. Nu crezi că psihologul mi-a repetat fraza asta pînă mi se făcuse rău de moarte auzind-o? Nu, nu m-am învinovățit pe mine însămi în subconștient. Da, am fost la fel de furioasă pe sistemul legal sexist, pe cît am fost pe bărbați. Nu, nu cred că toți bărbații sînt barbari. Nu, nu simt nici o înclinare spre lesbianism. Nu, nu vreau ca toți bărbații să fie castrați.

- Asta-i o ușurare.

Ea își ridică din nou capul și cînd privirile lor se întîlniră, ea începu să ridă. El o urmă. Riseră cîteva minute și era o ușurare, căci nici unul nu putea plînge. Rîsul îi făcu slabi. Se agățară unul de celălalt căutînd un sprijin.

Apoi se opriră din rîs exact în același moment. Cu o secundă înainte erau veseli. În secunda următoare se fixau adînc în ochi, fără suflu și încordați.

Dillon simți că i se strînge pieptul. Ochii i se lăsară spre gura ei. Îi urmărea buzele mișcîndu-i-se.

- Dillon!

El închise repede ochii.

- Isuse, vreau să te sărut. Vreau să fac dragoste cu tine pentru prima dată în viața ta. Vreau să-ți arăt ce înseamnă cu adevărat, ce poate fi. Vreau să faci dragoste cu mine.

Cînd el redeschise ochii, ea era uimită, buzele îi tremurau. Era tentat să-i ridice gura spre el și să afle de ce îl privea fix cu acea excreșie specială. Spera că o excitase... nu că îi făcea silă.

El îi mîngîie părul. Dorea să îndepărteze tremurul timorat al buzelor ei cu sărutări ușoare și să maseze linia de îngrijorare dintre sprîncenele ei. Dorea ca întreruperile respirației ei să fie din motive de pasiune, nu din teamă. Dorea să-i ofere darul descoperirii sexuale de care fusese jefuită.

Dar dacă nu o făcea cum trebuie, putea fi ireversibil dăunător. Așa încît o îndepărtă ușor, se ridică și o ajută să se ridice în picioare. Spuse cu tristețe:

- Altă dată.

Casa era întunecată. Dillon, care insistase să o conducă pînă acasă, nu plecă cu mașina pînă nu o văzu în casă în siguranță. Cathy îi lăsase o notiță pe masa din bucătărie explicîndu-i că s- a culcat devreme, avînd o durere de cap. Era mîncare în frigider, scria în notă. Jade nu trebuia decît s-o încălzească la microunde. Ea hotărî că nu-i era destul de foame ca să-și bată capul. După ce încuie casa pentru noapte, urcă sus.

Pe sub ușa dormitorului lui Graham se vedea lumină. Ea bătă, apoi o deschise. El stătea pe pat uitîndu-se la televizor cu prea pușin interes, pe cît se părea.

- Pot să intru?

- E casa ta.

Ignorînd răspunsul cam obraznic, ea se duse la picioarele patului și se așeză.

- Am înțeles aluzia. Ești supărat pe mine,

El nu știa dacă să continue să stea supărat sau să-și manifeste furia. Cîștigă cea de a doua soluție.

- Tu n-ai fi supărată pe mine dacă te-aș fi pus într-o situație neplăcută, aproape de nesuportat? Mamă, zău,

m-ai tratat ca pe un tînc față de Dillon și de domnul Patchett.

- Ce am făcut poate să ți se pară ție irațional, Graham, dar eram extrem de necăjită.

- Ai făcut o scenă pentru nimic. Nici nu întîrzasem așa mult.

- Așa nu a fost tot. Eram supărată că erai cu Neal.

- De ce? A fost drăguț. Și tu îl cunoști, ce mare lucru a fost?

- Mare lucru a fost că eu îl cunosc și încă prea bine. Nu e drăguț.

- Părea să fie, mormăi el cu ciudă.

- Sînt sigură că a fost. Emană farmec, dar e putred pînă în străfunduri, Graham. Trebuie să mă crezi pe cuvînt în treaba asta. Ferește-te de el. Poate fi periculos.

El scoase un sunet ironic.

- Vorbesc serios. Dacă se mai apropie de tine altă dată, trebuie să aflu imediat despre asta.

Plin de încăpăținare adolescentină, el o studie un moment.

- Te-ai schimbat, mamă.

- M-am schimbat?

- De cînd ne-am mutat aici, ești încordată tot timpul.

- Am o treabă uriașă de făcut, Graham. În afară de Tex Tile, achiziționez terenuri pentru compania principală, făcînd toate...

- Încerci să cumperi pămînt de la niște oameni care se numesc Parker?

Jade își privi fiul cu surprindere.

- De unde știi asta?

- Domnul Patchett a menționat asta azi.

Jade nu mai aflase nimic de la Otis Parker de la ultima lor convorbire telefonică. Oscilase între a-l chema pentru a face presiuni și a-i da timp să analizeze oferta. Graham îl confirmase bănuielele - cei doi Patchett erau pe urmele ei.

Concentrîndu-și gîndurile din nou la Graham, spuse:

- Știi cît de ocupată sînt. Am o groază de lucruri importante pe cap. Ești destul de mare ca să înțelegi.

- Dar aveai mult de lucru și cînd eram la New York.

Nu-ți schimbai felul de a fi din cauza asta. Ce s-a întîmplat?

Întinse mîna și îi trecu degetele prin păr.

- Dacă ți-am părut încordată în ultima vreme, e pentru că vreau să ies bine cu proiectul ăsta. Și pentru că vreau să fii fericit aici. Ești, nu-i așa? Ți place casa?

- Sigur, e mare, doar că...

- Doar că ce?

- Trebuie să le tot explic noilor mei prieteni.

- Ce să le explic?

- De ce nu am tată și ce-i cu Cathy care, de fapt, nu este rudă cu noi. Știi tu, toate prostiile astea pe care trebuie să le explic mereu. Își rupse o pielită de la unghii. Știu, mi-ai spus totdeauna că sîntem o familie specială. Unică.

Ridică niște ochi albaștri triști spre ea.

- Nu vreau să fiu ceva special, mamă. Am obosit să fiu unic. Aș dori să fim normali, ca toți ceilalți.

- Nu există așa ceva, normal, Graham.

- Oricum, majoritatea oamenilor sînt mai normali ca noi.

Cît era de mare, ea îl luă în brațe și îi apăsă obrazul tulburat la gîtul ei.

- Uneori ni se întîmplă în viață lucruri care nu depind de voința noastră. Trebuie să ne organizăm cît mai bine viața, cu elementele de care dispunem.

Aș fi dorit din toată inima ca tu să te fi bucurat de o viață de familie „normală”. Dar nu s-a întîmplat așa. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut. Fac și în continuare ceea ce cred că e cel mai bine, adăugă ea, gîndindu-se la sfatul lui Cathy și al lui Dillon ca să-i spună lui Graham despre viol. Nu era în stare. Fiul ei avea și așa o perioadă destul de grea, trebuia să se obișnuiască cu o casă nouă, era în anii de maturizare și nu voia să-l mai supere cu tragedia ei.

- Știu că faci, mamă. Uită că am ridicat problema.

Se trase de lingă ea și îi zîmbi slab.

- Te rog să mă ierți că te-am făcut de rușine azi în fața lui Dillon și țiți promit că n-o să se mai întîmple.

- Ai fost cu el în seara asta?
- Da. De ce?
- Mă întrebam doar.
- Ce? zise rîzînd. Ai un zîmbet curios.
- Cred că Dillon te place, asta-i tot.
- Sigur că mă place. N-am putea să lucrăm atît de bine împreună dacă nu m-ar place.
- Lasă, mamă. Știi ce vreau să spun.
- Sîntem prieteni.
- Mm, zîmbi cu un aer de superioritate. Crezi că o să fiu înalt ca el cînd o să mă opresc din creștere? Se uită la fotografia înrămată de pe birou. Cît de înalt era bunicul Sperry?

La cea de a treisprezecea aniversare, Jade îi dăduse oficial Medalia de Onoare a bunicului său și fotografia pe care o păstra cu sfințenie. Încă de cînd era destul de mic ca să stea în brațe, ea îi spusese lui Graham povestea vitejiei tatălui ei în războiul din Coreea. Nu-i spusese niciodată că moartea bunicului fusese o sinucidere.

- Cred că avea un metru optzeci și cinci.
- Deci am să fiu măcar tot atît de înalt.
- Probabil.
- Se aplecă și îl sărută pe frunte.
- Doar să nu fii atît de grăbit să ajungi acolo, bine?

Noapte bună.

- Noapte bună. Mamă...
- Ce-i? Ea se întoarse în ușă și se uită la el.
- Tatăl meu a fost înalt?
- Gîndindu-se la cei trei atacatori ai ei, răspunse răgușit:
- Peste medie.
- Graham dădu din cap satisfăcut, apoi întinse mina să stingă lampa de deasupra patului.
- Noapte bună.

Capitolul douăzeci și șapte

Jade lucra la biroul ei cînd Neal intră, neanunțat, fără măcar să bată. Singuraticul n-o avertizase că e cineva afară. Graham pescuia într-un golfuleț din apropiere și luase cu el cîinele să aibă tovarășie.

Neal îi zîmbi, de parcă s-ar fi despărțit în termenii cei mai buni.

- Bună, Jade.
- Ce cauți aici?
- Ț-am adus pe tata să te vadă.
- În legătură cu ce?
- N-aș vrea să-i stric surpriza.

Orice surpriză pregătită de cei doi Patchett nu putea fi decît neplăcută.

- Nu vreau să-l văd.
- N-ai de ales.

Folosi un scaun pliant ca să țină deschisă ușa căsuței mobile, înainte de a ieși. Cînd se întoarse, îl purta pe Ivan pe brațe. Îl așeză pe canapea. Jade stătea bătoasă lîngă

biroul ei. Neal luă scaunul de la ușă și se așeză. Încercător și fudul, își puse picior peste picior.

– Pentru ce ai vrut să mă vezi? Îl întrebă ea pe Ivan.

– Nu mă întrebi de sănătate? glumi el. Nici o amabilitate? Nu vorbim mai întâi despre vreme?

– Nu. Își încrucișă mâinile în jurul taliei – un gest de nerăbdare. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, pleacă.

– Eu nu mă port așa cu oamenii.

– Eu așa mă port cu tine.

El mîngîie mînerul neted, arcuit al bastonului său.

– Am văzut fotografiile ale băiatului tău. E un copil cu adevărat drăguț.

Ea își aminti obiceiul lui Ivan de a se uita la oameni pe sub sprîncene. Folosea acum metoda aceasta de intimidare asupra ei. Era greu să mențină o fațadă de indiferență, mai ales că vorbea despre Graham. Personalitatea lui diabolică era subliniată de diformitate.

Păstrînd un ton rece și egal, ea replică:

– Da, este.

– Seamănă cu tine. Cel puțin de la distanță. Aș vrea să-l văd de aproape.

Inima îi bătea tare, dar își păstră expresia impasibilă și nu zise nimic.

– De ce nu șezi, Jade? sugeră Neal.

– Prefer să stau în picioare.

– Cum vrei.

Mîna cu pete și vinișoare a lui Ivan dispăru în haină și scoase un plic din buzunarul de la piept. Îl întinse spre Jade. Ea îl privi cu suspiciune.

– Ce-i asta?

– Deschide-l și o să aflii, de ce nu-l deschizi?

Jade întinse mîna după plic, îl desfăcu și scoase un act de proprietate. Ea răsfoi repede foile, apoi se opri la rîndurile importante care cuprindeau semnăturile părților implicate în transferul de proprietate.

– Otis Parker, șopti ea. Poziția ei bătoasă se muie.

– Așa-i. Ivan își linse gura, de parcă ar fi fost un

carnivor care tocmai și-a devorat prada. Noi sîntem proprietarii terenului acum. Contractul s-a finalizat ieri.

Ca în tranșă, Jade se întoarse la scaunul de la biroul ei și se așeză. Netezi paginile îndoit ale contractului. Un notar public își pusese sigiliul. Era oficial, fără îndoială. Nu era de mirare că Otis o evita. Nu-i răspunsese la mesajele lăsate doamnei Parker, care totdeauna părea încurcată cînd suna ea. Jade fusese cu mașina la ei, dar nimeni n-a răspuns la ușă, deși știa că sînt acasă.

Cu o voce aspră întrebă:

– Cît i-ai dat?

– Un milion de dolari.

– Un milion?

– Întocmai.

Neal, lăsîndu-se pe spătarul scaunului, spuse:

– I-am oferit lui Otis aceleași condiții ca ale tale. Nu trebuie să evacueze casa timp de doi ani, dacă nu dorește. Asta îi va permite să adune două recolte. Nu că ar avea nevoie acum de venitul ăsta, adăugă el chicotînd.

– Cum... cum ai adunat atîta capital?

El îi făcu semn cu ochiul.

– Am lichidat cîteva bunuri, am ipotecat altele și am luat un împrumut pe termen scurt. Cînd ești în comitetul director al băncii locale, poți să faci asemenea operațiuni.

Luă o mutră amabilă.

– Vezi, Jade, mai ai încă multe de învățat despre cum își conduc afacerile băieții ăștia bătrîni și buni din Sud.

– Ai venit în oraș, învîrtîndu-ți fundul de parc-ai fi fost cineva, rînjî răutăcios la ea Ivan. Bastarzii ăștia din New York, pe care-i reprezînți, sînt niște pisoiași, în comparație cu mine.

Se bătu în piept.

Neliniștită, Jade își umezi buzele.

– Care sînt termenii de plată?

Neal se uită la tatăl său și rîse.

– Crezi că ne-am născut ieri, Jade? Nu ți-am lăsat loc de manevră. Am închis afacerea cu un cec de bancă pentru toată suma. Otis era să facă pe el cînd l-am dat

cecul.

Jade reuși să rămână liniștită. Împăturit cu grijă contractul și îl viri din nou în plic, apoi îl puse pe colțul biroului.

- Felicitări.

Ca și când întâlnirea se încheiase, ea își luă stiloul și își reluă lucrul pe care-l întrerupsese când intrase Neal.

- Ei?

Jade își ridică privirea la Neal, cu un zîmbet întrebător pe buze.

- Ei?

- N-ai nimic de zis?

- Despre ce?

- La naiba! urlă Ivan. Despre teren. Ce zici?

- Îl vreți. Îl puteți avea, spuse Neal întinzînd mîinile în lături. Uită-l pe Otis. El a ieșit din obiectiv. Eu sînt cel ce posed ceea ce-și dorește aiurita ala de companie a ta. De acum încolo, tratezi cu mine.

Ea lăsă jos stiloul și își puse mîinile sub bărbie.

- Greșești. Compania mea nu e interesată să cumpere proprietatea care i-a aparținut lui Parker iar acum îți aparține ție.

Ea zîmbi dulce.

Ivan rîse.

- Ei, pe dracu, face pe modesta ca să scadă prețul.

- Deloc, domnule Patchett. Sînt foarte sinceră. Nu am nici un interes să cumpăr terenul ăla. Acum, vă rog să mă scuzați...

Neal sări în picioare.

- Cățea mincinoasă! Știu al dracului de bine că vrei proprietatea ala. De cînd ai venit în oraș, te-ai tîrît pe acolo, l-ai măsurat, l-ai evaluat. Nu încerca să negi. Am pus să te urmărească.

- Da, m-am gîndit că ai să faci asta, spuse ea calm. De fapt, m-am și bazat pe asta.

Plămîinii lui Ivan șuierară cînd se strădui să tragă aer în piept.

- Să fii blestemată.

O privi fix cu ură. Sufletul lui rău avea miros. Mirosea putred.

- Curvă escroacă. Ne-ai...

- Taci! lătră Neal la tatăl lui. Acoperi distanța pînă la biroul lui Jade din doi pași lungi, se întinse peste birou și o apucă de brațe, ridicînd-o în picioare. Vorbi printre dinții încheștați.

- Vrei să spui că n-ai vrut niciodată ferma lui Parker?

- Exact. Am vrut doar ca voi s-o vreți.

- Ne-a jucat ca pe o pereche de nebuni, mîrîi Ivan. Am cheltuit un milion de dolari pe un morman de rahat de porci.

Ea întoarse capul spre bărbatul mai vîrstnic și îl privi cu ochi albaștri arzători.

- Prea slabă compensație pentru viața lui Gary, nu credeți?

Neal o trase din spatele biroului și o scutură tare.

- Ne-ai ruinat.

- La fel cum ne-ai ruinat voi, pe Gary și pe mine.

O lovi cu dosul palmei peste gură. Ea țipă. Ușa se deschise atît de brusc că se făcu un gol de aer în casuță. Poziția și expresia aprigă a lui Dillon semăna cu aceea a zeului tunetului, dar avea o voce mortal de blîndă.

- O să regreți asta.

Traversă camera, îl apucă pe Neal de gît și îl trînti de perete. Ivan îl lovi pe Dillon în spatele genunchilor cu bastonul. Acesta urlă de durere și surprindere, se întoarse și îi smulse bastonul lui Ivan. La început, Jade se temu că îl va folosi ca să-i spargă bătrînului capul. Dar el călcă pe un capăt și îl ridică pe celălalt, rupîndu-l în două ca pe o crenguță.

Aruncă cele două bucăți și reacționă la strigătul înnebunit al lui Jade, cînd Neal se repezi la el pe la spate. Neal se bazase întotdeauna pe alții ca să se bată pentru el. Dillon însă învățase lupta de stradă ca să poată supraviețui. Se mișcă precis și repede, lovindu-l pe Neal în burtă cu cotul, apoi izbîndu-l în față zdrobind cartilagiile, rupînd pielea.

Neal se clătina îndărăt, se lovi de perete și alunecă pe

podea. Dillon stătu deasupra lui respirând greu.

– Ieși dracului de-aici și ia-l cu tine pe mizerabilul ăsta, fiu de cățea bătrîn. Ori rămii și acordă-mi onoarea și privilegiul să te calc în picioare.

Neal încercă să lingă singele de pe obraz, dar îi curgea din nasul care se umflase și îi picura pe cămașă. Adunîndu-și demnitatea, atît cît putea, se strădui să se ridice. După loviturile pe care i le dăduse Dillon, nu-i era ușor să-l ridice și să-l poarte pe Ivan.

Jade îl urmă la ușă, știind că venise, în sfîrșit, momentul pe care-l așteptase cincisprezece ani. Cei doi Patchett erau înfrînți și umiliți.

Neal îl instalează pe Ivan pe scaunul pasagerului mașinii sale El Dorado. Jade stătea în fața grilei cromate cînd el ocoli capota. Ea îi trînti în palmă contractul.

– Sper să nu mai ai nici o zi liniștită cît vei trăi.

El mototoli actul în pumn.

– O să-ți pară rău pentru asta. Al dracului de rău.

Cu greu se așeză la volan. Jade își făcu umbră la ochi contra soarelui și îi urmări cum pleacă. Nici măcar nu tuși la norul de praf pe care l-au lăsat cauciucurile scîrțîind pe șleauri.

Genunchii i se muieră și căzu pe locul unde se afla. Își înfipse mîinile în pămînt.

– Am reușit. Am reușit.

Dillon se aplecă spre ea.

– Ai pățit ceva rău?

– Nu, mă simt minunat.

Ea îi zîmbi. Fața lui era murdară și transpirată. Avea o dungă roșie pe frunte, unde îi stătuse casca. Ochelarii de soare îi lăsaseră dungă în formă de semilună pe obraji, sub ochii care radiau preocupare.

– Mulțumesc, Dillon.

– I-am văzut mașina și am venit aici cît am putut de repede.

Îi atinse blînd buza. Era umflată dar nu singera. Nu destul de repede.

– Nici nu mă doare.

Ea privi în urma mașinii care gonea, la norul de praf care se risipea.

– Am reușit, șopti din nou.

– Ce?

Ea îi povesti despre lovitura pe care o dăduse.

– Mi-era atît de teamă că n-or să cadă în cursă, că își vor da seama că interesul meu față de ferma lui Parker era doar o momeală.

– Și dacă n-ar fi mușcat nada?

– Mitch mi-a lăsat o moștenire. Nici n-am știut de ea, pînă nu s-a citit testamentul. Dacă n-ar fi reușit treaba, aș fi cumpărat eu însămi pămîntul cu banii ăia.

El dădu din cap, supărat.

– M-ai cărat pînă acolo, m-ai pus să măsoz cu piciorul ca un nebun și totul nu era decît un spectacol?

– Recunosc că te-am folosit. Îmi cer iertare.

– După cele ce ți-au făcut cei doi Patchett, spuse clătîind din cap, nu trebuie să-mi explici motivele sau metodele.

– Asta a fost vendetta mea. N-am vrut să te implic pe tine sau pe altcineva mai mult decît am fost obligată s-o fac.

Din nou privi fix în depărtare. Ziaua era caldă și înăbușitoare, deși vara era pe trecute. Schimbarea era iminentă.

– Gary ura sărăcia, spuse ea cu pasiune. O ura atît în ce-l privea, cît și în privința familiei lui. Obişnuia să spună că într-o bună zi se va întoarce la Palmetto și va arunca un milion de dolari în brațele tatălui său.

Se întoarse spre Dillon cu o figură radioasă. Întinzînd mîna, apucă bicepșii lui goi.

– Dillon, am făcut-o eu în locul lui.

Cuprinzîndu-i talia cu mîinile, se ridică în picioare, ridicînd-o și pe ea. Zîmbi pe sub mustață.

– Cred că asta cere o sărbătorire.

Cînd femeia de serviciu intră în birlogul lor și îi întreabă pe domnul Ivan și pe domnul Neal cînd vor să ia cîna, Neal aruncă în ea cu o carafă de cristal. Ea se aplecă ferindu-se din calea ei exact la timp, și avu bunul simț să nu-i mai deranjeze.

Camera putea de băutura care picura pe covor și amîndoi erau prea amețiți de tot ce băuseră, ca să observe vaporii.

– Căteaua, mormăi Neal turnînd mai multă băutură în pahar. Culmea e că nici n-a fost chiar atît de bună. Era o virgină nenorocită. Făcu un gest larg, clătînd paharul și vîrsînd băutura peste mină.

– Asta-i tot ce-a fost, știi. Timpul cît Hutch, Lamar și cu mine ne-am distrat cu ea. De unde era să știu că o s-o ia așa în serios și că prietenul ei o să se spînzure din cauza asta?

– Șezi și taci, strigă Ivan din scaunul său cu roțile. Își ținea capul băgat între umeri, ca și cînd gîtul i-ar fi fost înghițit de trup. Ochii îi erau puncte de lumină malițioasă sub sprîncenele sălbatice.

– Ești beat.

– Am toate motivele să fiu. Neal își croi drum prin cameră pînă la scaunul tatălui său și se aplecă peste el.

– Dacă ai uitat, tată, nu mai avem nici măcar o oală în care să ne pișăm. Printre altele, am folosit pentru împrumut și profitul estimat pentru anul viitor din afaceri colaterale.

– Și a cui idee strălucită a fost asta?

– Mă gîndeam că o să meargă, făcu Neal, defensiv.

– Ei, uite că n-a mers.

De cînd era copil, Neal era fălos și arogant pînă intra la ananghie, atunci venea la tatăl său ca să-l scape. Așa se învățase de mic.

– De unde o să luăm bani, tată? se jelui el. Cum o să-i plătim pe lucrători? O să trebuiască să-nchidem fabrica.

Ivan îl privi pe Neal cu dezgust vizibil.

– La ce naiba te mai îngrijorezi de asta? Curînd n-o să mai avem lucrători, pentru că toți or să muncească la Tex

Tile, pentru Jade Sperry. Fabrica de soia Patchett va deveni de domeniul trecutului.

Fața desfigurată a lui Neal tremură de supărare.

– Nu spune asta, tată.

– Asta a plănuit ea tot timpul. Voia să ne închidă fabrica, să ne ruineze.

Ivan se uită fix la o țintă pe peretele îndepărtat, de parcă forța privirii lui o putea distruge.

– Și asta-i exact ce-a făcut.

Neal se prăbuși pe canapea și își băgă degetele în orbitele ochilor lui negri.

– Nu știu ce înseamnă să fii sărac. Nu vreau să fiu sărac.

– La naiba, nu te mai jelui atît.

– Păi, ce-ți pasă ție ce se întîmplă, bătrîne? Eu am să rămîn să trăiesc să mă bălăcesc în porcăria asta. Doctorul spune că inima și plămînii tăi nu mai fac nici un ban. Oricum, o să mori curînd.

– N-am nevoie de un doctor să-mi spună asta.

Nu prea arăta aproape de moarte. Ochii îi străluceau cu o lumină diabolică.

– Dar un lucru e al naibii de sigur. N-am să mor pînă n-am să egalez scorul ăsta, odată pentru totdeauna. Fata aia, Sperry, n-o să scape basma curată. Nu de tot. Las-o să aibă mica ei victorie – în schimbul a ceva mult mai important.

Trezindu-se într-o clipă, Neal puse paharul cu băutură pe măsuta de servit.

– Fiul ei.

– Așa-i, băiete. Familia Patchett poate fi rănită, dar nu sîntem morți. Primul lucru, mîine, e să chemi pe cineva la telefon și să-i lansezi o invitație... lui Myrajane Griffith.

Dillon se ocupa de grătarul din curtea interioară.

– Un pește frumos, observă el către Graham, care îl

asista.

- Mulțumesc, replică, zîmbind mîndru. De fiecare dată cînd mă duc în locul ăla de la canal prind măcar unul.

- Cum merge cu școala?

Fusese înscris de două săptămîni la liceul din Palmetto și deocamdată totul era bine. Așa îi spusese lui Dillon.

- Sper să intru în echipa de fotbal. Probele au loc săptămîna viitoare.

Dillon se împiedică de o plasă de pește.

- Îți pare rău după New York?

- Nu prea. Îmi place să locuiesc într-un oraș mic. Dar ție?

Înainte de a răspunde, Dillon aruncă o privire spre casă. Graham îi urmărește privirea. O putea vedea pe mama sa prin geamul de la bucătărie.

- Da, îmi place aici, zise Dillon îndreptîndu-și din nou atenția la grătar.

- Ce-o să faci cînd se termină fabrica? Vei sta aici sau te duci în altă parte?

Întrucît se deschisese subiectul, Graham folosi ocazia ca să-l întrebe pe Dillon despre viitorul lui. Ar fi fost minunat dacă viitorul lui Dillon ar fi coincis cumva cu al lui.

- Fabrica e departe de a fi terminată, spuse Dillon. Durează cîțiva ani. După asta, nu sînt sigur ce o să fac. Nu-mi fac planuri așa de îndepărtate.

- Cum așa?

- Am constatat că nu e bine.

Jade scoase capul pe ușa din spate.

- Toate celelalte sînt gata. Vă așteptăm pe voi, bărbații.

- Nu mai așteptați. Peștele-i gata, strigă Dillon ca răspuns. Graham, închide gazul, te rog.

- Sigur.

Înteruperea mamei lui venise la un moment nepotrivit. Ultima afirmație a lui Dillon îl încurca, deoarece contrazicea credința mamei sale că trebuie să-și fixeze țeluri precise și să se străduiești să le realizezi, indiferent ce greutăți apar. I-ar fi plăcut, de asemenea, niște garanții că

Dillon va mai fi prin apropiere încă mult timp.

- Asigură-te că butonul e închis complet, îi atrase atenția Dillon.

- Da, da.

Dillon puse fileurile de pește pe o farfurie și o duse spre ușa din spate, pe care Jade o ținea deschisă. Graham privi cum ea se aplecă și miroși peștele, lîngîndu-și buzele anticipat. Dillon îi spuse ceva care o făcu să rîdă.

Simțindu-se din nou vesel, Graham închise cu grijă gazul și îl urmă în casă. Îi plăcea totdeauna cînd venea Dillon la cină, dar în seara aceea era o atmosferă festivă în casă. Nu era sigur ce anume sărbătoreau și nu-i păsa. Important era doar că mama părea mai relaxată decît fusese după plecarea din New York. Poate că tuase aminte la ce-i spusese în urmă cu cîteva săptămîni, că e prea tensionată. În seara asta, era plină de veselie.

Își schimbase hainele cînd venise de la lucru și purta acum ceva dintr-un material moale, ușor și alb. Prietenii îi spuneau tot timpul că maică-sa arăta foarte bine și era adevărat. Cînd se așezară la masă, ea era excepțional de drăguță. I se ceru să spună rugăciunea și mormăi în grabă o mulțumire. Cînd își umpleau farfuriile ei întrebă:

- Putem să jucăm cărți după masă? Dillon și cu mine vom fi parteneri, ca altădată.

- Nici cu prețul vieții! exclamă Jade. Apucă un cuțit și bătu cu minierul în masă. Data trecută, voi doi ați trișat.

- N-aș merge așa departe să numesc trișat semnele lor cu minile, spuse Cathy, diplomată.

- Au trișat, spuse Jade hotărîtă.

- Nu sînt de acord cu asta. Retrage-ți cuvintele.

Dillon întinse mina peste colțul mesei și, strecurînd-o pe sub pîrul ei, o strînse de gît. Ca un reflex, ea ridică umerii și dădu capul într-o parte prinzîndu-i mina între obraz și umăr.

Avu o schimbare imediată a expresiei, observă Graham. N-ar fi arătat mai uimită dacă Dillon s-ar fi urcat pe masă și ar fi început să danseze gol. Ridică brusc

capul și se întoarse spre el.

– Retrag ce am spus.

Și vocea ei suna curios, ca și când ar fi înghițit o gură de whisky. Obrajii i se roșiră și respira de parcă ar fi făcut exerciții de gimnastică. Continuă să se uite unul la celălalt mult timp după ce Dillon își retrase încet mîna de la gîtul ei.

În cele din urmă, când au încetat să se privească fix, Dillon a început să pună unt pe coceanul de porumb. Jade părea zăpăcită. Se uita în jos la farfurie și umbla cu tacîmurile de argint de parcă nu mai văzuse așa ceva pînă atunci și nu era sigură cum să le minulască.

Graham zîmbi în sinea lui. Dacă mama și Dillon nu doreau să facă dragoste, atunci el nu mai știa ce-i lae și ce-i bălae.

– Încă nu m-am obișnuit cu ideea. De cîte ori îmi amintesc, vreau să mă ciupesc să fiu sigură că s-a-ntîmplat cu adevărat.

Jade se întoarse spre Dillon, care ședea împreună cu ea în scrînciobul recent instalat.

– Am reușit, nu-i așa? Nu-i un vis?

– Fără îndoială că-i un vis pentru familia Parker. Dar pentru cei doi Patchett, e mai curînd un coșmar. I-ai făcut să fugă îngroziți.

– Da, sînt cu adevărat înfricoșătoare, așa-i, zise ea rîzînd.

– Poți fi. M-ai speriat de mi s-a uscat gura în noaptea în care m-ai scos din închisoare.

– Eu? Tu erai ăla cu barbă și cu privire neagră, amenințătoare.

– Dar tu erai călare pe situație. De la moartea Debrei, nu mă mai interesase viața mea. Competența ta rece m-a intimidat. De ce crezi că m-am purtat ca un porc?

– Eu credeam că e un produs al personalității tale

încîntătoare.

Zîmbînd crispat, dădu din cap.

– Pur și simplu, teama.

Jade privi dincolo de grădina din fața casei. Printre ramurile dese ale copacilor, lumina lunii făcea desene de umbre pe iarbă. Greierii cîntau. Briza mirosea ușor a apă de mare.

– Aș dori ca mama mea să știe ce am făcut azi.

Nu era amărăciune în vorbele ei, doar exprimarea unor gânduri.

– Nu te-am auzit pomenind despre părinții tăi. Ce s-a întîmplat cu ei?

– Ai să preferi să nu mă fi întrebat vreodată.

Jade îi vorbi următoarea jumătate de oră despre relația neobișnuită cu mama ei. Îi spuse despre sinuciderea tatălui și cum le impresionase faptul în mod diferit pe cele două femei. A fost îngrozit auzind că Velta o considerase pe Jade parțial vinovată pentru viol.

– Ai greșit, îi spuse el, cînd ea își încheie povestirea cu abandonarea ei de către Velta. Mă bucur că știu. Mă bucur și de faptul că n-am avut ocazia să o întîlnesc pe mama ta.

– Toată viața am dorit ca ea să mă iubească. Dar asta nu s-a întîmplat. A fost nefericită cînd am apărut pe lume și lucrurile nu s-au îndreptat niciodată.

– Dacă s-ar ști adevărul, probabil că era geloasă pe tine, Jade. Și, cu toate că nu voia să recunoască, te respecta.

– Poate că ești respectat la treizeci de ani. Dar nu la trei sau la treisprezece. Sau chiar la optsprezece. N-am putut fi niciodată ce-ar fi dorit ea să fiu.

– Și ce anume ar fi vrut?

– O sudistă afectată, frumoasă, care ar fi făcut o căsătorie avantajoasă – iar la Palmetto asta ar fi însemnat să-l înhaț pe Neal Patchett.

Dillon înjură.

– Telurile mele mergeau însă mult mai departe decît ale ei. Ea nici nu le putea măcar întrezări, dar să le mai și

înțeleagă.

– Oriunde s-ar afla, trebuie să știe că a greșit, Jade. Regretă, probabil, ce a făcut.

– Aș dori s-o pot vedea, să-i vorbesc, nu vreau scuze. Aș vrea doar să vadă cum ne-am descurcat, Graham și cu mine. Aș vrea să știu dacă, în cele din urmă, a găsit ceva sau pe cineva care s-o facă fericită.

– Vorbești de parcă ai fi iertat-o.

Jade cîntări cuvîntul *a ierta* și hotărî că nu se potrivește. Mama ei aparținea unei alte perioade a vieții. Vella nu mai avea puterea sau autoritatea să-i facă vreun rău.

– Mai curînd aș vrea să știe că am realizat ceea ce mi-am propus să fac. Dacă ea regretă sau dacă eu o iert, nu are importanță. Toate astea aparțin trecutului. După ziua de azi, vreau să privesc înainte, nu îndărăt.

Dillon plecă de la scrînciob și se duse la bara care înconjură veranda. Fără ca ei să-și dea seama, se făcuse tîrziu. În spatele lor, casa era liniștită. Cathy și Graham se duseseră la culcare. El puse mîinile pe bară și se aplecă înainte din mijloc.

– În ultima vreme, m-am gîndit mult la trecut.

– La ceva în mod special?

– Da. Am ajuns la aceeași concluzie ca tine. E timpul să lăsăm totul să treacă. Să mergem înainte.

El se întoarse și se așeză pe bară, privind spre ea.

– Toată viața am acționat pe baza teoriei că dacă un individ e destul de bun, dacă lucrează destul de îndrîjit, dacă nu clatină bărcuța cosmică, va fi răsplătit. Lucrurile vor fi în favoarea lui.

Bobîrnacul acestei teorii este că, dacă o scrîntește, plătește scump. I se întîmplă lucruri rele. În ultima vreme am început să mă gîndesc că teoria asta e greșită.

Ea simți că ochii lui o ating în întunericul argintiu.

– Vorbești de soția și fiul tău?

– Da.

– Dillon, cînd se întîmplă un accident de felul ăsta, nu e oare în natura omului să caute o explicație? Și tot un

obicei este ca – din moment ce trebuie să dăm vina pe ceva – să ne învinuim pe noi înșine?

– Dar eu am făcut o teorie din asta. La început, mi-au murit părinții. Îmi amintesc cum mă întrebam ce am făcut de l-am supărat atît pe Dumnezeu. Asta era înainte ca niște consilieri ai copiilor să știe să le spună că, atunci cînd lucrurile merg rău, nu-i din vina lor.

Își întoarse o mină și se uită la bătăturile de la baza degetelor.

– Dacă începi să gîndești așa de copil, continui și la adolescență și la maturitate. Mă luptam tot timpul să mențin echilibrul între faptele bune și cele rele, ca să nu se supere soarta pe mine. Dacă făceam ceva rău, așteptam să cadă ciocanul pe mine.

Întoarse capul cu profilul spre ea.

– Cînd Debra și Charlie au murit, mi-am închipuit că am scrîntit-o rău de tot. Rise autobătăjocitor. E culmea înfumurării să crezi că tu controlezi destinele altora, nu-i așa? Dar în toți acești ani mi-am asumat vina pentru moartea lor. Mi-am închipuit că era sentința pentru un lucru făcut sau pe care nu-l făcusem.

Jade traversă veranda, stînd lîngă el la bară, dar nu-l întrepruse. El clatină din cap, îndurerat.

– Problema e că porcăriile se întîmplă, exact cum scrie pe reclama aia. Porcăriile se întîmplă. Tragediile cad pe capul oamenilor buni. Norocul le zîmbește mîrșavilor.

Privirile lor se întîlniră.

– Nu pot să-ți spun cît de bine este să ieși de sub această povară de vinovăție.

– Debra și Charlie au fost victimele nenorocului, Dillon. La fel și tu.

– Mulțumesc că m-ai ajutat să văd asta.

Ridică mîinile în ambele părți ale capului ei, lăsînd-o să se obișnuiască cu ideea că o va atinge. Apoi, degetele lui dădură la o parte șuvițele negre de pe obrazul ei.

– Ești frumoasă, Jade.

Ea rămase complet nemișcată și liniștită în interior. Pentru că nu mai simțea obișnuita alarmă puternică,

atunci cînd un bărbat o atinge, nu voia să facă nimic – nici măcar să clipească, să înghită, sau să respire – asta ar declanșa teroarea care o îngrozea.

În loc să se concentreze asupra reacțiilor ei, încercă să-și îndrepte întreaga atenție spre Dillon. Ce vedea el cînd o privea cu ochii aceia intenși cenușii-verzui? Oare îi simțea părul mătăsos pe vârful degetelor? Era și el supus aceleiași așteptări fără suflare ca și ea?

Așteptare, pentru ce? se miră în sinea ei.

Era un gînd enervant care o distrăgea și, nerăbdătoare, îl înlătură. Bătăile inimii vor deveni rare și acum nu voia ca să se tulbure ceva.

El întinse brațul drept la nivelul umărului, sprijinindu-se de coloana din spatele ei. Prinsă între el și coloană, simți o ușoară panică. Cînd îi rosti însă numele, vocea lui adîncă, liniștită o calmă.

– Jade?

– Hmm?

– Sînt gata să fac ceva ce mi-ai spus de mai multe ori să nu fac.

Stomacul i se ridică și i se lăsă fără greutate. Simți pe obraz respirația lui, caldă și umedă. Ținu ochii deschiși cît putu de mult, pînă se închiseră involuntar. Mustața lui îi ghidă buza superioară. El atinse centrul buzelor ei cu limba, atît de ușor încît la început crezu că e o închipuire.

– Acum am să te gust, Jade.

Înclinîndu-și capul, își potrive buzele pe ale ei. Uluitor, buzele ei se despărțiră primitoare. El scoase un sunet plin de dorință și îi împinse limba în gură. Îi apăsa buzele cu o presiune neagresivă și o delicioasă aspirație. Limba lui i se plimba prin gură, dar nu o simțea invadatoare.

Căldura întunecată a nopții cobora asupra ei odată cu misterul adînc al sărutului. Simțindu-se amețită, întinse mîna pentru sprijin. Se încolăci în jurul brațului lui, care continua să stea sprijinit de coloană. El îi rosti numele și-și îndoi cotul, ceea ce îl aduse destul de aproape ca hainele lor să se atingă.

Făcu o tentativă și puse cealaltă mînă pe talia ei. Îi

adulmecă și îi mozoii buzele. Apoi le perie cu mustața. Îi apucă ușor buza de jos între dinți. Își lăsă capul în jos și o sărută pe gît. Ea suspină scurt.

– Mi-e teamă.

– De mine?

– De asta.

– Să nu-ți fie.

Jade închise ochii și încercă să nu se gîndească.

Dillon așteptă.

– Ți-a trecut? El înălță capul și se uită la chipul ei.

– Jade?

Ea își puse mîna la piept, bătăile erau repezi.

– Nu pot să respir.

Un colț al mustății se ridică.

– E un semn bun sau rău?

– Nu sînt sigură.

– Am să-l iau drept unul bun.

– Bine.

– Relaxează-te. O lăsă pe spate pînă ajunse sprijinită de coloană. Respiră adînc.

Ca un copil, ea făcea ce i se spunea. Cu ochii închiși, trase în piept aerul liniștilor. Cînd deschise ochii, fața lui Dillon era aplecată lîngă a ei și ea își pierdu iar răsufierea.

– Mă simt atît de proastă.

– N-ar trebui. Trebuie să depășești cel mai rău coșmar al unei femei.

– Vreau să-l depășesc. Îi scăpau vorbele. Vreau cu adevărat, Dillon.

– Bun. Asta-i bine, spuse delicat. O să ne străduim. Mă gîndesc la un sfîrșit de săptămînă lung, pe care să-l petrecem împreună, singuri. Fără legături. Fără așteptări. Doar izolare față de tot ce este familiar, ca să ne putem relaxa. Ce zici?

– Nu.

El lăsă mîinile în jos și se depărtă de ea. Expresia lui era un amestec de furie și frustrare...

– Atunci nu pot să continui să te sărut. Pentru că mai devreme sau mai tîrziu o să-mi pierd capul. Voi începe să

gîndesc cu organele și în cele din urmă o să te fac să-ți fie frică de mine. Nu vreau asta.

El se întoarse și coborî repede treptele. Ea îl prinse din urmă, înainte să ajungă la camion.

– Dillon, nu mă înțelegi.

– Ba da. Jur că da. Numai că... Își băgă mina în păr. Isuse, nu mai suport.

Ea îl apucă de mincă.

– Nu. Vreau să zic că nu m-ai înțeles ce încercam să-ți spun. Nu vreau să aștept un sfîrșit de săptămînă prelungit. Vreau să încerc în noaptea asta.

Umezindu-și cu nervozitate buzele, îl privi implorator.

– Acum, Dillon.

Capitolul douăzeci și opt

– Unde mergem? întrebă Jade. Adică, vreau să spun că știu unde mergem, dar de ce?

– Așteaptă și ai să vezi.

Farurile luminară tunelul de copaci care se termina la casa de plantație pe care Jade o cumpăraseră pentru GSS. Cu excepția întinericului profund de sub frunzișul des, curtea era scăldată în lumina lunii. Casa era albă și impunătoare, arătînd mult mai bine decît în lumina aspră a zilei.

Dillon zîmbi secretos, cînd scoase o lanternă din compartimentul de mănuși al mașinii.

– Vino. E în regulă. Proprietarul e un prieten personal al meu.

Împreună, traversară curtea și urcară treptele din față. Scîndurile vechi scîrțîlă sub greutatea lui.

– Trebuie să repar astea înainte ca cineva să pătească ceva, observă el scoțînd o cheie din buzunarul pantalonilor.

- De unde ai o cheie?
- Dacă nu încetezi cu întrebările, o să strici surpriza.
- Ce surpriză?
- Asta-i o altă întrebare.

Un miros stătut, caracteristic unei case goale, îi primi când el deschise ușa din față și o împinse pe Jade în vestibulul larg. Aprinse lanterna și o plimbă peste podeaua italiană.

- E un loc grozav.

Jade își strânse coatele.

- Îmi place mai mult la lumina zilei. Aici mi-ăminteste de stafii.

El fu uimit și vag dezamăgit. Când plecaseră de acasă, ea se gândise că o va duce direct la trailerul lui. Să rămână la ea acasă nu se punea problema. Chiar dacă se puteau strecura pe lângă Cathy și Graham, s-ar fi simțit îngrozitor știind că ei sînt în camerele alăturate. Nu avea nevoie de nimic care să contribuie la inhibițiile ei în noaptea aceea.

Dacă se gîndea la asta, își putea pierde cumpătul. Casa asta veche, care stătuse goală ani de zile, nu o prea făcea să se simtă în largul ei. Era și nițeluș iritată de această aminare. Oare ardoarea lui se răcea atît de repede?

- Ține-mă de mîna și ai grijă unde calci.

Ea îi dădu mîna. O porni în sus, surprinzînd-o cu evitarea treptelor care erau stricate și puteau fi periculoase.

- Ai mai fost pe-aici?
- Mm.
- Cînd?
- Atenție, aici e o țevă ruginită.

Cînd ajunseră pe palier, Dillon o luă la dreapta, măturînd holul cu lumina lanternei. Ușile camerelor erau deschise, cu excepția uneia din capătul coridorului. La acea ușă o conduse Dillon. Se uită la ea expectativ, înainte de a învîrți mînerul de porțelan și de a deschide ușa.

Jade trecu pragul și intră în odaie.

Spre deosebire de restul casei, camera fusese curățată. Nu erau pînze de păianjeni în colțurile plafonului înalt, sau agățate de picăturile de cristal ale candelabrului de sus. Podeaua de lemn era întunecată, dar fusese ștersă de praf și de sfărîmături.

Era o singură mobilă în cameră - un pat de alamă. Jade îl admirase cu ocazia primei vizite în casă, deși părușe pătât, fără speranță. Acum strălucea în raza lanternei lui Dillon. În stil victorian, căpătiul înalt era lucrat cu volute și bucle. Perne cu așternut proaspăt, alb, erau îngrămădite pe el. Cearceafurile erau noi, iar o plapumă acoperea salteaua. Din plafon fuseseră suspendate plase contra țîntarilor, care drapau patul.

Amuțită, Jade stătea pe loc privind la toate, în timp ce Dillon se îndreptă spre căminul de marmură și aprinse luminările care fuseseră puse pe vatră. Apoi se învîrți prin cameră aprinzînd zeci de alte lumînări, pînă cînd pereții pali de moar străluciră în lumina blîndă, iar patul de alamă de sub plasă părea incandescent. Cînd pînă și ultima luminare fu aprinsă, stîNSE chibritul și se întoarse cu fața spre Jade. Părea sfios și temător.

- Ei, ce părere ai?

Își ridică mîinile lateral și deschise gura să vorbească, dar nu rosti nici un cuvînt.

- N-am prea mult de lucru în majoritatea serilor, spuse el. De cînd ai încheiat contractul pentru casa asta, am venit aici după program să fac diverse treburi.

El aruncă o privire incurcată spre pat.

- Știu, poate părea îndrăzneț. Dar știam cît de mult îți place locul ăsta. Așa că m-am gîndit că dacă vreodată... dacă noi... Drace!

Își trecu o mîna în jurul cefei, iar pe cealaltă o băgă sub cordonul pantalonilor.

- Uite ce-l, nu puteam să te duc la trailerul ăla afurisit, nu-l așa? Ți-am cel mai puțin romantic loc imaginabil și... și m-am gîndit că aveai nevoie, că meritai puțin romantism.

Mormăi un șir de înjurături.

- Vorbesc ca un nenorocit, așa-i? Mă simt însă ca un

prost. Lucrul cel mai romantic pe care l-am făcut cu o femeie, de la moartea Debrei, a fost s-o întreb mai întâi numele.

Scoase un sunet de dezgust. În fond, poate asta n-a fost o idee prea bună. Poți să o refuzi, dacă vrei.

Mută, Jade clătină din cap.

– Jur că n-am să mă supăr, zise el. Spune că vrei să pleci și plecăm.

Ea se apropie de el.

– Încep să cred că tu ești cel care e speriat, Dillon.

– Sint. Sint speriat că ai să dai înapoi. Adăugă aspru.

Nu vreau asta.

– Probabil că am să eșuez mizerabil.

Lumina luminărilor se reflecta în ochii lui intenși.

– Asta-i imposibil.

Conștient, ea evita să privească spre pat.

– Camera e drăguță. Cu adevărat. A fost un gest plin de simțire... și romantic.

– Mulțumesc.

Își întoarse din nou capul și zîmbi timid.

– Mă bucur că o să se întâmple cu tine, Dillon.

El se întinse, îi luă mîna și i-o strînse. Degetul mare îi urmărea marginea neregulată a încheieturii degetelor.

– Și eu mă bucur. Dar de ce cu mine?

Coborî genele umbrindu-și ochii.

– Încă nu știu dacă am să reușesc să merg pînă la capăt, dar... tu ești primul bărbat care m-a făcut să doresc să pot. Pentru prima oară mă gîndesc că merită să risc.

Ridicîndu-i mîna la buze, i-o sărută.

– În orice moment poți să spui să mă opresc și o să mă opresc. Probabil că o să înjur. S-ar putea să și plîng, zise el cu jumătate de zîmbet. Dar o să mă opresc.

Ea nu voia să se oprească din ce făcea el cu mîna ei. O ținea la gură, în timp ce vorbea, respirația lui lăsînd pete umede pe pielea ei. Apoi o întoarse ușor și desfăcîndu-i degetele își băgă dinții în baza cărnoasă a degetului ei mare.

Închizînd ochii, îi sărută mijlocul palmei îngropîndu-și

gura în ea. Buzele lui erau calde și oneste, limba jucăușă și erotică. Îi îndrumă degetul arătător spre mustață. O exploră dintr-un capăt în celălalt cu vârful degetului ei, atingînd marginea buzei.

Ușor, își frecă dinții de degetul ei. Asta o gîdilă... în deget și în pîntece. Îi luă la rînd toate degetele, mușcîndu-i ușor carnea și mîngîindu-i pielea cu limba.

Jade simțea aproape tot atîta plăcere, uitîndu-se la el, cită simțea ei din ceea ce făcea. La lumina luminărilor, zări șuvițele mai deschise din părul lui. Gene negre, dese, se sprijineau de pomeți, ușor presărați cu linii oblice. Gura lui, cu buza de jos mai groasă sub mustață, arăta neîndoiește sexy. Privind-o, își simțea stomacul ca o pisică întinzîndu-se cu plăcere animalică după un somn prelungit.

Îi sărută partea interioară a încheieturii mîinii, apoi se mișcă în sus spre încheietura cotului. Simți alunecarea umedă a limbii și suprafața lucioasă a dinților săi trîgîndu-i pielea spre ei. Capul lui se lipi într-o parte de pieptul ei și Jade se temu că panica îngrozitoare a revenit. Dar încet, din centrul sînilor, trupul ei îi spuse că era bine și cum trebuie să fie.

– Ar trebui să se întărească.

Ea nu-și dădu seama că spusese vorbele cu glas tare, pînă cînd Dillon nu-și înălță capul.

– Poftim?

– Nimic.

– Ce-ai spus?

– Am spus... am spus că ar trebui să se întărească.

– Ce, ar trebui?

– Sfîrcurile.

El își aplecă ochii spre ei.

– Oare?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Cînd ți-ai frecat capul de mine.

– Și a fost plăcut?

– Da.

– Pînă acum am făcut ceva ce nu ți-a plăcut?

- Da.
- Ce anume?
- Te-ai oprit, ca să vorbești.
- Chicoti încet.

- Vezi? Alunec înapoi în vechiul meu obicei. Mă aștept să se întâmple ceva rău atunci când doresc al naibii ca totul să meargă bine.

Ca și când toate ar fi fost o rutină încetinită pe care obișnuiau s-o facă în fiecare noapte, el îi ridică brațele și i le puse pe umerii săi. Prinziind-o ușor de talie, o trase mai aproape pînă trupurile lor se atinseră. În timp ce el le potrivea, Jade nu-și putu ascunde uimirea.

- Nu doar sfîrcurile tale se întăresc, Jade, îi aminti el într-o șoaptă aspră. Apăsîndu-și fruntea de a ei, continuă cu același ton aprins. E doar carne. Sînt eu, iar de mine nu te temi, nu-i așa?

Așteptă ca ea să răspundă. În cele din urmă, ea își mișcă fruntea dintr-o parte în alta, lipită de a lui.

- Te rog, nu-ți fie teamă de mine.
- Nu mi-e.
- Atunci sărută-mă. Își lăsă capul pe spate și o privi.

Sărută-mă, Jade.
- Te-am sărutat.
- Nu. Eu te-am sărutat. E o diferență.
Ea voia să-i dovedească lui că nu va da înapoi. Mai mult, trebuia să-și dovedească sieși. Își trecu degetele prin părul lui, trăgîndu-i capul în jos, iar ea se ridică pe vîrfuri. Își apăsă gura de a lui.

Reacția lor fu cel mult călduță, iar asta o deranjă.
- M-ar ajuta dacă m-ai săruta și tu.
- Nu mă săruți. Ne atingem doar buzele. Asta nu contează.

Teama ei de intimitate se războia cu hotărîrea ei de a o înfrînge. Pe vîrfuri din nou, cercetă linia dintre buzele lui tari cu vîrfurile limbii. Se deschiseră lăsînd cale liberă și brusc ajunse cu limba pe căptușeala interioară a gurii lui, frecîndu-și limba de a lui, gustîndu-l pe Dillon. Ii trase capul mai jos. Gura lui se închise peste a ei.

Se întîmpla ceva minunat. Amîndoi simțiră. Scoțînd un sunet înfometat, el își încrucișă brațele în spatele ei, aplecînd-o spre mijlocul lui. Pentru că Jade simțea în continuare că se poate controla, îi permise asta. De fapt, acceptă cu bucurie căldura solidă a trupului lui.

Pentru prima oară în cincispezece ani, își lăsă simțurile să alerge libere. Savura senzația și gustul gurii lui. Părul și pielea lui dădeau o plăcere nouă și excitantă vîrfurilor degetelor ei. Urechile ei se bucurau de sunetele domnice care ieșeau din gîtul lui cu o vibrație sexuală. Forța lui nu o speria. Senzații explozive erupau în orice punct în care se atingeau.

Sărutările continuau. Cum dorința ei creștea, își împingea mai adînc limba în gura lui. El răspundea la fel pînă ce fiecare sărut era un act de dragoste, un schimb carnal.

În cele din urmă, fără suflu, Jade își eliberă gura și se sprijini de el, slăbită.

- Dillon, te rog, putem șede?
 - Hai să stăm pe pat.
- Ea se desprinse de el. Ochii lui erau scînteietori, dar vocea îi era liniștită de joasă.

- E-n regulă?
Gîndul de a sta culcată cu el îi făcu inima să bată tare și zgomotos în coșul pieptului. Îngrijorată, privi spre pat.
El îi atinse obrazul cu dosul degetelor și îi întoarse capul.

- Unul lîngă celălalt, Jade. Nu voi fi deasupra ta.
 - Ea își umezi buzele. Aveau gustul lui Dillon.
 - Bine. Unul lîngă celălalt.
- Acceptînd din cap, el se depărtă de ea și începu să-și descheie cămașa.

- Încă nu sînt gata să-mi scot hainele, făcu ea repede.
- Bine.

Se pare că alegerea ei nu o schimbă pe a lui. Își scoase cămașa și o lăsă pe podea. Nu purta curea. Jeansii lui vechi erau alți de decolorați în talie, încît erau aproape albi. Betelia era răsucită în afară, departe de

trupul lui, făcând un spațiu chinuitor între ea și abdomenul lui drept și acoperit cu fire de păr. Dînd la o parte plasa contra țințarilor, se așeză pe marginea patului și își scoase ghetetele, cite una, apoi ciorapii. Își întinse spatele, pielea lui bronzată părînd neagră în contrast cu cearceafurile albe și cu mormanul de perne. Întinse mîna spre ea prin deschizătura plasei. Tremurînd, se așeză alături de el. Își scoase sandalele, dar asta fu singura concesie pe care o făcu înainte de a închide plasa.

Fără cămașă, el părea de o masculinitate mai amenințătoare, iar aceasta începu s-o copleșească. Euforia amețitoare pe care o creaseră săruturile începu să se risipească. Scînteile vesele se stînseră una cite una, precum cărbunii unui foc care moare. Simți întunericul frigii coborînd asupra ei. Dillon o simți și el.

Spuse blînd:

– Sînt făcut din aceleași țesuturi ca și tine, Jade. Doar forma e diferită.

Ea privi la pieptul lui larg, păros, scobitura adîncă pe care abdomenul lui o făcea sub coșul pieptului, misterul buricului și umflătura vizibilă dintre picioare.

– Foarte.

Cu degetul arătător, atinse un colț al liniei încrunțării ei îngrijorate.

– Nu-i chiar atît de rău, nu?

– Nu-i rău deloc, răspunse ea răgușit. Îmi place cum arăți. Mi-a plăcut de cînd te-am văzut prin binoclu.

El se încrunță mirat.

– Binoclu?

Între degetul mare și vîrfurile degetului mic aproape îi cuprindea întinderea spatelui. Își frecă mîna în jos și în sus de-a lungul șirei spinării ei.

– Îți amintești în Los Angeles, cînd te-am recrutat, ți-am spus că te-am urmărit la lucru cîteva zile. Te-am urmărit cu binocul din camera mea de hotel de peste drum. De mai multe ori am crezut că m-ai simțit că te urmăresc. Mi se părea că te uiți direct la mine.

Ochii ei albaștri îi găsiră pe ai lui și rezistară.

– Mi se tăia respirația.

Mîna lui se opri din mișcare și ardea ca focul pe spatule ei prin materialul subțire al bluzei.

– Nu știam cum să răspund la felul în care mă făceai să mă simt, mărturisi ea cu vocea strănutată.

– Și acum?

– Tot nu știu cum să răspund.

– Descoperă...

– Cum?

– Atinge-mă. Promisiunea rămîne, adăugă el. Eu nu te ating. Dacă nu vrei.

Precaută, privi pieptul lui gol.

– Aș vrea să ne mai sărutăm, dacă se poate.

Zîmbetul lui era doar nițeluș încordat.

– Cred că pot suporta asta.

El se întinse ca s-o tragă jos la nivelul lui, dar ea se zvîrlî. Mîinile lui se relaxară pe umerii ei.

– Dacă ne sărutăm, trebuie să avem gura la același nivel. Întinde-te, Jade.

După cîteva momente încordate, ea se întinse, bătoasă. El îi prînsă capul între mîini și i-l trase spre el. Gurile lor se întîlniră într-un nou sărut adînc, umed. Era moale, senzual, sexual. În mod provocator, limba lui se mișca înăuntru și afară din gura ei. Nu după mult timp, sărutul nu mai fu destul. Voia mai mult.

Îi venea mai ușor să-l atingă cînd nu i se uita în ochi. Timid, ea își puse mîna pe pieptul lui.

El mormăi de surprindere și plăcere, dar nu-i eliberă gura de sărutul stăruitor.

Avea pielea caldă. Părul de pe piept era sîrmos și viu sub palma lui. Sfîrcul era ridicat și tare. Îi simțea în mijlocul palmei. Cîteva minute nu se putu hotărî să se miște. Dar săruturile lui erau convingătoare, înlăturîndu-i toată îngrijorarea și umplînd-o de o curiozitate și o dorință neliniștită.

Își mișcă degetele puțin. Alți mușchi tari. Alte fire de păr. Cu degetul mare îi atinse sfîrcul. El trase aer în piept și rămase așa. Mîna lui Jade îngheță pe loc.

- N-am vrut să te sperii, hîrîi el. Nu te opri.
- Nu mă așteptam să am o senzație atît de...
- De cum, Jade?
- Atît de plăcută.

Rizînd moale, el își îngropă fața în părul ei și o strînse în brațe. Schimbarea de poziție fu atît de bruscă și neașteptată că Jade nu avu timp să se pregătească pentru șocul de a sta culcată între pulpele lui. Înghețată, se uită în jos la fața lui.

- Dacă nu-ți place, putem s-o schimbăm, spuse el solemn.

După ce analiză situația, ea își dădu seama că se simțea excitată, nu înfricoșată. Trecuseră ani de cînd se pipăise cu Gary Parker. Pentru că era atîta timp de cînd nu se mai simțise așa, aproape că nu recunoscuse senzația.

Totuși, acțiunile lor de adolescenți nu se puteau compara cu ce se întîmpla acum. Gary fusese un băiat. Dillon era un bărbat, iar ea nu mai era o fată. Era femeie de ani de zile, dar Dillon era primul bărbat care o făcea conștientă de feminitatea ei. Era o trezire impetuoasă, veselă.

Erecția lui se cuibărise între pulpele ei. Din punctul acela de contact radia căldură în toate celelalte părți ale corpului ei. Feminitatea ei fremăta. Pulsa cu senzația plăcută a excitației. Era dureros și delicios.

- Îmi place, dar nu știu ce să fac, spuse cu o șoaptă îngrijorată.

- Fă tot ce dorești, Jade. Nu e un examen. Nu te examinez. Nu se pune problema să treci sau să cazi. Orice faci, e bine.

Ea își coborî buzele pe ale lui pentru un nou sărut. El îi ținu capul între mîini, în timp ce gura i-o angajă pe a ei într-o nouă orgie de sărutări, care îi lăsă fără suflu. Ea își trase capul ca să respire; el prinse momentul și îi mîngîie gîtul cu nasul. Ridică o mînă la primul nasture al bluzei ei.

- Ce...? Nu.

Ținînd mîna unde era, el spuse:

- E o parte și asta, Jade.
- Știu, dar...
- Vreau să te văd. Lasă-mă să te ating.
- Privirile lor rămaseră unite. În sfîrșit el zise:
- Bine. Dacă nu mă lași...
- Nu, așteaptă.

Ezită doar încă un moment înainte de a-și trece dosul mîinilor peste pieptul și stomacul lui. Șezînd pe călcîie între pulpele lui, îl trase pe Dillon în poziție șezînd și îi îndrumă mîinile spre pieptul ei.

- Să nu-mi faci rău.

- Niciodată. Niciodată n-aș face așa ceva. Vreau să-ți arăt cît de plăcut este cînd ești atins.

Ea acceptă din cap și îi eliberă mîna. El descheie primul nasture și trecu la al doilea. Mișcările lui nu erau grăbite. Cînd termină nasturii, scoase marginea bluzei din betelia fustei. Apoi, intrînd sub bluză, îi cuprinse coșul pieptului.

- Pot să-ți ating sinii, Jade?

Mîinile lui erau răcoroase pe pielea ei. Aveau bătăături și erau aspre, dar atingerea era blîndă.

- Da.

Îi cuprinse în mînă sinul stîng.

- Spune-mi dacă te doare. Spune-mi cînd să mă opresc.

- Nu mi-e teamă că o să-mi faci un rău. Mi-e teamă că n-am să pot suporta. Mi-e teamă că o să-mi amîntească și amintirea o să distrugă totul.

- Nu te gîdi la nimic decît la momentul acesta. Concentrează-te asupra senzației.

O frămîntă ușor prin sutien. Își frecă încheieturile degetelor de sfîrcul ei. Se întări. Involuntar, ea scoase un sunet ușor.

- Aș vrea să-ți desfac sutienul.

Ea acceptă.

Întinzînd mîna în spatele ei, destăcu închizătoarea, apoi își strecură mîna sub cupa lărgită și îi luă sinul în mînă. Ea îi șopti numele.

- Vrei să mă opresc?

Scutură din cap, fără sunet.

Mîna lui se mișca peste sînul ei cu titlul de experiență. Ea își mușcă buzele cînd mîngîierea se opri, în sfîrșit, la sfîrc. Era tare și umflat chiar înainte de a începe el să-l mîngîie.

- Isuse, Ești perfectă, Jade. Continuă să-și treacă degetul peste vîrfurile rigide, abia atingîndu-l, provocîndu-i valuri de frig și căldură.

Jade, muiată de mîngîierile lui, își aplecă în față capul și îl sprijini de umărul lui. Își puse brațele în jurul lui. Ungھیile ei se cufundară în pielea suplă a spatelui lui.

- Jade, vreau să pun gura pe tine. Aici. Apăsă sfîrcul. Pot să fac asta?

Își dădu consimțămîntul, cu o ușoară mișcare a capului pe umărul lui.

El îi desfăcu bluza și-i dădu jos sutienul. Ea simți aerul nopții de la geamul deschis pe pielea descoperită. Era răcoros pe sîinii ei fierbinți. Primul lui sărut fu moale, tandru, afectuos. Buzele lui flirtau cu pielea ei. Limba o tachina. Îi perie vîrfurile ridicate ale sîinului cu mustața, pînă ce ea crezu că va înnebuni de plăcerea aceea de nesuportat.

Apoi buzele lui o apucară și o înconjurară cu mișcarea fierbinte, dulce a suptului. Fiecare mișcare pîșca niște corzi corespunzătoare de reacție adînc în interiorul ei. Erau grozave, te speriau, erau captivante. Ca un reflex, se ridică în genunchi, făcîndu-se mai accesibilă. Dillon îi cuprinse sîinii între mîini de parcă ar fi băut dintr-o cupă dătătoare de viață. Cînd își retrase gura, o gîdilă cu nasul și își frecă obrazul dur de ea, înainte de a o apuca din nou cu gura.

Hainele ei îi tot stăteau în cale, o deranjau pe ea tot atît de mult cît și pe el.

- Dacă îți dau bluza jos de pe umeri, îți scoți brațele din mînece? Întrebă el răgușit. Te rog, Jade.

Ea acceptă din cap.

El îi scoase bluza de pe umeri și îi îndrumă brațele, trăgîndu-i-le din mînece. Brusc, pierzîndu-și cumpătul, ea

își strînse sutienul la piept. Se ulară adînc unul în ochii celui alt. Ea observă că o vină se zbătea vizibil pe tîmpla lui Dillon și că maxilarul îi era încleștat.

- Ne oprim aici?

- Eu... Nu, cred că nu.

Își luă mîinile și sutienul căzu în poalele lui.

- Mulțumescu-ți ție, Doamne, făcu el expirînd adînc.

Cu amîndouă mîinile, îi atinse mai întîi părul, fiecare trăsătură a feței, apoi buzele, umflate și rozalii de la numeroasele săruturi. Degetele lui trecură peste gît, peste piept și valea sîinilor. Se uita la ea ca la o minune a creației.

- Arată-mi ce vrei să fac, Jade.

Luîndu-i fața între mîini, ea i-o îndrumă spre piept și se uită la gura lui care se cufunda în carnea ei. Sfîrcurile i se întăriră la mîngîierea limbii lui. Gura lui îi dădea o plăcere de nesuportat.

Cu un geamăt el căzu înapoi pe perne, dădu jos sutienul ei și se încurcă în nasturii pantalonilor lui. Ochii lui Jade se făcură mari, alarmîndu-se.

- N-o să fac nimic ce nu vrei tu, îi explică repede.

Ridicînd mîna stîngă în spate, apucă un stîlp încolăcit al patului.

- Nu pot face nimic cu o singură mînă, așa-i? Dar trebuie să-mi fac loc, Jade.

Cu mîna dreaptă făcea eforturi disperate să descheie nasturii încăpățînați. Cînd se desfăcură, își deschise prohabul și expuse doar o formă albă de chilot de bum-bac. Totuși forma și dimensiunea erecției erau evidente. Jade îl fixă temătoare.

Ținîndu-se de cuvînt, rămase cu o mînă pe căpătîiul patului, dar cu cealaltă îi cuprinse obrazul.

- Am o erecție, da. Era de presupus. Dar nu că vreau să te violez sau să-ți fac un rău sau să-ți dovedesc că-ți sînt superior fizic.

Am o erecție pentru că ai niște minunați ochi albaștri care mă fac să doresc să înot în ei. Pentru că ai niște picioare minunate de la care nu mi-am putut lua ochii din

seara în care ne-am plimbat cu limuzina aia afurisită. Pentru că gura ta este delicioasă și sîni dulci și știu că deja trebuie să fii udă.

Se strîmbă de erotismul propriului său monolog. Cu un efort, scoase un geamăt.

- Nu vreau să te seduc, Jade. Vreau să fac dragoste cu tine.

Formînd un X peste sîni cu brațele, ea își sprijini mîinile pe umeri.

- Știu asta, Dillon, în inimă, da. Dar în cap...

- Nu mai da ascultare capului, spuse aproape tipînd, apoi mai calm. Ce vrei să fac, Jade? Ascultă de inimă. Ce-ți spune?

- Spune că și eu vreau să fac dragoste cu tine, dar mi-e teamă că am să îngheț cînd o să încerci să mă pătrunzi.

El îi trecu mîna prin păr.

- Atunci, nici n-o să încerc, știam că o să fie nevoie de timp. Aveam de gînd să merg lent. O să facem cîte un pas, n-o să încercăm relația sexuală pînă nu vei fi gata.

- Nu-i corect față de tine.

- Eu nu sufăr.

Ea se uită dușos la poalele lui. El chicoti.

- În sfîrșit, există suferință și suferință. O să mai stau, bine?

Cînd ea fu din nou pe genunchi, între pulpele lui, îi luă încet brațele de pe piept.

- Ești atît de frumoasă, șopti el.

O sărutare se uni cu alta, pînă nu se mai distingea cînd se termina una și începea cealaltă. Mîinile lui erau în continuă mișcare. Îi mîngiau gîtul, spatele, talia, sîni. Jade nu mai era nici ea timidă în mîngieri. Pieptul lui era un teritoriu neexplorat pe care îl studia cu mîini întrebătoare și buze curioase dar atente.

- Continuă, murmură el cînd buzele ei coborîră pe sfîrcul lui. Ea îl lînsă delicat și descoperi cît de excitant era lucrul ăsta. Avea treizeci și trei de ani, dar acesta era primul trup de bărbat la care avea acces. Era o țară a

minunilor, de experiențe noi pentru ochi, mîini și gură.

Frecvent, buzele lui Dillon reveneau la sîni ei. Îi săruta repetat. Cu virful limbii lui, putea s-o aducă aproape la delir. Își înfășură brațele în jurul capului lui și îl strînse la piept, plăcîndu-i senzația părului lui des pe pielea ei moale și mișcarea caldă, umedă a gurii sale.

Centrul ei deveni dureros. Buzele sexului pulsau cu un influx de singe și dorință. Ca să-și ușureze durerea febrilă își arcui instinctiv pelvisul și se împinse în el.

El înjură cu dărnicie.

Ea nu-și dădu seama cînd el își strecurase mîinile sub fusta ei pînă nu simți palmele lui alunecînd în partea interioară a pulpelor ei.

- E în regulă, Jade.

Ea gemu doar, incoerent.

Mîinile lui ajunseră pe fundul ei trăgînd-o mai aproape. Apoi se aplecă și își frecă nasul de valea pulpelor ei, prin fustă.

- Ah, Doamne. Rămase fără suflu la explozia de plăcere produsă de această mîngiere neașteptată. Pulpele i se muiră. Îl apucă strîns de umeri. El îi puse o mîna pe fund, iar pe cealaltă o mișcă în partea din față a chiloților ei. Degetele îi alunecară sub dantelujă, în părul des, ondulat deasupra sexului.

Jade nici nu se gîndi să se teamă. Scoase un oftat și își lăsă capul pe al lui.

- Desfă pulpele puțin, Jade.

Nu o zgîndărea. Nu o cerceta crud. Degetele lui o căutau cu blîndețe, o mîngiau convingător, fără mai multă presiune decît aripile unui fluture. Ea își depărtă foarte puțin genunchii.

- Așa, șopti el încurajator. Isuse, ești umedă. Mătăsoasă de umedă.

Degetul lui alunecă între carnea tumefiată, dar nu o pătrunse. Blînd, încet, separă buzele pline dezvăluind locul cel mai sensibil la mîngierile rotative ale degetului. Din instinct, Jade începu să se onduleze odată cu mîna lui.

Camera luminată de luminări începu să se strângă în jurul ei. Universul ei era redus la mijlocul patului, la centrul trupului ei, unde Dillon îi producea mai multă plăcere decât visase vreodată că ar fi posibil. Limba lui era la sfîrcul ei, atingîndu-l la fel de delicat pe cît degetul lui se mișca pe clitorisul ei alunecos.

Pintecelul i se mișca repede. Pieptul i se ridica la fiecare respirație rapidă. Ardea. Fără rușine, îi călărea mîna. Cînd presiunea deveni de nesuportat, cînd trupul ei deveni o cameră de combustie, ea îi apucă între dinți umărul muschiulos ca să nu țipe, cînd veni eliberarea zdrobitoare...

El căzu înapoi pe perne, trăgînd-o după el, așa încît ea era trîntită peste pieptul și pintecelul lui, iar picioarele îi erau întinse între picioarele lui. El îi umbla pe șira spinării, îi mîngîia fundul, îi masa umerii.

Capul îi rămase îngropat lingă gîtul lui. În coborîre, ea trase adînc în piept mirosul transpirației lui amestecat cu parfumul ei și colonia lui. Din cînd în cînd, se cutremura ușor.

În cele din urmă, el își puse mîinile de ambele părți ale capului ei și i-l ridică pentru a o privi în față.

– Ai fost grozavă, șopti el răgușit.

Ea lăsă capul în jos necăjită.

– N-am știut niciodată că ar fi așa... așa...

– Exact cuvintele mele.

Riseră blînd, se sărutară blînd. Apoi se sărutară carnal, împletindu-li-se limbile. Dillon îi desfăcu fermoarul fustei și o împinse în jos pe pulpe. Mîinile i se strecurară în chiloși. Palmele lui aspre îi prinseră fundul și o traseră în sus.

– Vreau să te simt lingă mine, Jade. Cu umezeala, căldura... lipită de mine. Jur că o să stau unde sînt, dar, drace...

Și ea dorea să-l simtă. Cu cîteva clipe înainte, se gîndise că toată dorința ei se epuizase într-un singur act. Dar sărutările lui îi reinnoiau deja durerea care era în același timp nouă, dar și familiară.

Își aruncă hainele și se întinse peste el. Cînd Dillon o

mingîie din nou, atinse pielea goală și gemu. Continuă să o tragă în sus pînă ce gura ajunse la sinii ei.

I se păru natural ca picioarele să i se depărteze. Genunchii i se despărțiră ca să stea călare pe pieptul lui. Își înfășură mîinile în jurul pulpelor ei, pe la spate și le mișca în sus și în jos într-o mîngîiere care o făcu praf.

– Dillon, te rog.

Nu putea spune exact pentru ce se ruga de el. Dar n-ar fi putut anticipa vreodată ce i-a dat. Prinzîndu-i gîndurile între mîini, le ridică, iar el se aplecă înainte. Își îngropă obrazul în părul lucios dintre pulpele ei. Ca să nu cadă în față, Jade apucă barele de la căpătîiul patului.

El sărută buclele negre aspre.

– Dillon...

El se lăsă mai jos și o sărută din nou, cu gura deschisă și iubitoare. Aproape că leșină cînd simți limba lui – separînd, căutînd, găsind, gîdilînd, mîngîind – în timp ce mîinile îi masau pulpele exact sub fund.

Îi reveni în urechi zgomotul. Ritmul inimii se accelera. O roșeață se răspîndi în sus de la pubis spre sfîrcurile încordate.

Era gata să se întimplă din nou. Dorea asta. Și totuși...

– Nu. Încercă să se retragă de lingă el. Dillon, nu.

Oprește-te.

Auzind cuvîntul cheie, el o lăsă, dar arăta amețit și îngrijorat.

– Pentru Dumnezeu, de ce?

– Te vreau în mine.

Îi trase în jos chilotul și se lăsă în jos peste vîrfurile penisului, care era deja umez de emisiunea lui lucioasă.

– Nu, Jade, lasă-mă pe mine...

– Lasă-mă pe mine, spuse ea emfatic. Primele contracții ritmice o cuprindeau deja cînd luă vîrfurile netede ale organului între cutele protectoare ale sexului ei. Trupul ei pulsa în jurul lui.

El gemu ceva grosolan și își puse mîinile pe pulpele ei. Își trecu degetele prin smocul umez de bucle și apăsă micul simburu umflat de carne.

Jade îi strigă numele când termină. Se trăsesese în țepă pe el, apoi se prăbuși peste pieptul lui în timp ce spirale de senzații continuau să se învârtă în ea. Dillon își înfășură brațele în jurul trupului ei subțire. El nu avea nevoie decât de penetrare, ca să termine.

Zidurile dormitorului luminat de luminări făceau ecou unor țipete moi de bucurie, unor scîncete de mulțumire și, în cele din urmă, oftături de sațietate.

Capitolul douăzeci și nouă

Atmosfera camerei de spital era ca de mormînt.

Doctorul care stătea la piciorul patului nu-și mai ascundea pesimismul. Privind întâi la pacient, apoi la soția pacientului, spuse:

– Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut.

Cîteva momente după plecarea lui, nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă, Hutch întoarse capul pe pernă. Se întinse după mîna Donnei Dee.

– Cred că s-a terminat.

– Nu. Fața ei mică, ascuțită se strînse cînd se luptă să-și rețină lacrimile. Doctoria asta nouă împotriva respingerii ar putea acționa.

– Ai auzit ce-a spus, Donna Dee.

– A spus că este experimentală și că nu e foarte optimist. Am auzit fiecare vorbă. Asta nu înseamnă că-l cred. Refuz să-l cred.

– Tu ai avut întotdeauna talentul să refuzi să crezi ce nu vrei să crezi. .

Obosit, Hutch închise ochii.

- Ce vrea să însemne asta?

El zăcea acolo fără să zică nimic. Îl trase de mină.

- Hutch!

El deschise ochii, deși efortul îi epuiza forțele și așa în scădere. Avea vocea slabă.

- N-ai vrut niciodată să crezi ce s-a întâmplat cu adevărat cu Jade.

- Jade?

- Am violat-o, Donna Dee. Așa cum a zis ea.

Ea încercă să-și retragă mina, dar el o reținu cu o tenacitate surprinzătoare pentru un muribund. Donna Dee era înnebunită să schimbe subiectul.

- Ai lucruri mai importante de care să te îngrijești decât de ceva care s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani, Hutch.

- Am timp o eternitate în iad să mă îngrijorez. Am violat-o. Și am ajutat ca Gary Parker să fie împins la sinucidere.

- Hutch, doctorul ăsta te-a deprimat. Vorbești alurea. Acum, taci.

- Nu te mai minți, Donna Dee! Șuieră el. Sint vinovat ca păcatul. Toți sintem.

- Jade v-a provocat la asta, Hutch. Știu că ea a făcut-o.

El scoase un oftat plin de suferință.

- Știi bine că nu-i adevărat.

- Poate n-a făcut nimic de-a dreptul, dar...

- Tatăl meu mi-a spus a doua zi după ce s-a întâmplat, că o să-mi pară cu adevărat rău înainte de a se termina totul. Avea dreptate.

Hutch își ridică privirea spre tavan.

- Sint bucuros de un lucru. Mă bucur că nu sint nevoit să resping rinichiul băiatului lui Jade.

- De ce spui asta? Întrebă ea furioasă.

- Pentru că, dacă e fiul meu - și aș vrea să fie așa - n-aș fi vrut să renunț la nimic pentru mine. Jade a avut dreptate să te refuze cînd ai apelat la ea. Nimeni dintre noi nu poate avea vreo pretenție la fiul ei. Nici unul dintre noi nu-i destul de bun.

Donna Dee simți o înțepătură de invidie și gelozie pe care doar numele lui Jade o putea evoca. Strînse mina sofului ei.

- De ce ai făcut-o, Hutch? Te-a îndemnat Neal? Sau a fost doar una dintre acele situații prostești care ți-a scăpat de sub control?

- Da, Donna Dee, mormăi el, fără pasiune. A fost una dintre acele situații care mi-a scăpat de sub control.

Putea să-i ierte mai ușor violul decât faptul că o dorise pe Jade.

- N-a mai fost nici un alt motiv pentru care... ai posedat-o? Hutch ezită, apoi răspunse blind:

- Nu, n-a existat alt motiv.

Dar Donna Dee nu-i dădu crezare, după cum nu crezu nici zîmbetul lui forțat.

O rază de soare cădea pe obrazul lui Dillon. Lumina soarelui nu pătrundea prin ferestrele dormitorului său din trailer, așa că un moment n-a fost sigur unde se află sau de ce se simțea atât de grozav de bine.

Deschise un ochi, văzu plasa de țintări și brusc își aminti de ce se simțea azi ca împăratul lumii. O eliberase pe Jade de demonii ei.

Purtînd un zîmbet satisfăcut și o barbă crescută peste noapte, se rostogoli în partea cealaltă, dornic să tragă trupul ei dulce lîngă al lui pentru o nouă rundă de exorcism.

Cealaltă parte a patului era însă goală.

Alarmat, dădu deoparte așternutul și plasa. O strigă, dar nu se auzi decât ecoul pe zidurile casei goale. Se repezi la fereastră. Nu erau perdele sau draperii. Se uită în curte, îngrijorarea făcîndu-i să i se strîngă inima.

Cînd o zări, scoase un oftat adînc de ușurare, apoi se sprijini de fereastră, să se bucure de priveliște. Era îmbrăcată, dar cu picioarele goale. Lumina soarelui trasa dungi irizate pe părul ei zburlit. Punîndu-și minile pînă la

gură, o strigă.

Ea se uită în sus la fereastra de la etajul al doilea.
- Bună dimineața.

Zimbetul ei strălucitor rivaliza cu soarele. Își ridicase poalele fustei, astfel încât să formeze un fel de coș. Îl umpluse cu piersici.

- Piersici proaspete din pom pentru micul dejun. Eu am mâncat deja una. Sînt delicioase.

- Nu atât de delicioase ca tine, își spuse Dillon în sinea lui. Primele semne de excitație îi gîdilară mijlocul. Întorcîndu-se spre cameră, își găsi pantalonii la picioarele patului și îi trase pe el în grabă. Nu se preocupă să-și încheie prohabul înainte de a alerga în jos spre hol. Sări peste treptele ce trebuiau să fie reparate și alergă în curte, prin ușa din față.

Curtea era goală.

- La naiba!

Brusc, îi trecu prin minte unde ar putea-o găsi. Alergă prin fosta grădină. Sigur, în partea opusă, o găsi șezînd în scrînciobul prins în stejar.

Nu mai avea suflu în momentul cînd ajunse la ea - mai mult de excitație decît de oboseală. El își puse mîinile pe frîngiile care țineau scrînciobul și se aplecă să o sărute, pentru prima dată de cînd se făcuse ziuă.

Buzele ei erau umezite de la zeama de piersici și, cu toate că doar gurile lor se atingeau, era cit de cit un sărut. Cînd își dezlipi buzele de ale ei, o privi cu ochi plini de dorință. Își prinsese bluza în talie, dar spre încîntarea lui, nu se obosise să o încheie. Din punctul în care se afla, putea vedea valea atrăgătoare dintre sinii ei.

- Îmi place îmbrăcămîntea, domnișoară Sperry.
În ciuda modului oficial de a i se adresa, își strecură mîna în bluza ei și îi acoperi sinul încălzit de soare. Ea venea totdeauna la lucru ca o femeie de lume, o femeie în ascensiune pe scara administrativă. Chiar și în haine obișnuite, emana un aer profesional.

Acea Jade, cu picioarele goale, fața lucitoare, zburliată era cu adevărat excitantă, deși, în dimineața aceea, nu era

nevoie de prea mult ca să se excite.

Ea își lăsă capul pe brațul lui și oftă de plăcere, în urma mîngîierilor lui îndrăznețe.

- Nu mi-am găsit lenjeria de corp.

- O să apară. Acum, îmi plăci așa cum ești.

Obraji ei căpătară culoarea piersicilor coapte din poala ei. El rîse și se simți liber... și bine. Ca și cînd ar fi pierdut peste noapte vreo cincizeci de kilograme. Se simțea atât de ușor, atât de eliberat. Era fericit. Și își dădu seama că era îndrăgostit nebunește.

Locul era parcă un decor din altă lume. Casa veche, goală, avea ceva aparte și romantic, era insula lor de singurătate. Păsările păreau să fi dormit pînă mai tîrziu. Chiar și vergetele harnice își luaseră ziua liberă. Aerul era cald și liniștit. Era o dimineață încețoșată, leneșă, în care tot ce trăia și respira sugera dragoste. Ar fi dorit să poată opri ceasul vreo sută de ani și să petreacă fiecare minut făcînd dragoste cu Jade.

- Ridică-te și lasă-mă pe mine să șed.

- Atunci, eu unde să șed? întrebă ea insinuant.

- În brațele mele.

Ideea îi plăcu probabil, se ridică și îl lăsă pe el în scrînciob, apoi se așeză în poala lui.

- Vrei o piersică? Una dintre ultimele ale anotimpului.

El mușcă din piersica pe care ea i-o ținea în dreptul gurii. Zeama dulce, parfumată, ieși din ea, curgînd pe mina ei, pe bărbia lui și picurînd pe pieptul lui gol.

- E bună? întrebă ea.

- Mmda.

Își îndoi brațul în jurul gîtului ei, îi lăsă capul pe spate și o sărută cu voluptate. Cînd se termină, el oftă:

- Foarte bună.

El îi duse mîna spre propria-i gură. Ea mușcă din piersică. O obligă să mai muște o dată, încă o dată și încă o dată, pînă ce gura i se umplu de zeamă, care i se prelingea pe barbă și pe gît.

Dillon urmări cum îi curge zeama pe piept, înainte de a-și lăsa capul în jos și o linse. Desfăcu nodul de la talie

și-i deschise bluza, dezgolindu-i sînii în lumina soarelui și spre buzele lui care o căutau.

Uitînd de piersica din mină, ea îi înconjură gîtul cu brațele și se lăsă pe spate, oferindu-i gîtul și pieptul. El o sărută, mergînd în sus, pînă la buze. Cînd gurile îi s-au împreunat, el mormăi cu o excitație animalică.

O întoarse cu fața spre el și îi îndrumă picioarele să se sprijine pe șoldurile lui. În timp ce se sărutau, ea se mișca pe el, înnebunindu-l.

Lîngă mustața lui, ea șopti:

- Crezi că aș fi îndrăzneată, dacă...

- Nu, deloc.

Mina ei dispăru sub fustă, care era strînsă în jurul taliei. Cînd ea îl atinse cu degetele, gemu. Cînd îi cuprinse cu mîna testiculele, el mormăi un amestec de înjurături și rugăciuni. Iar cînd îi scoase penisul din pantaloni, o sărută dur. Îl îndrumă spre trupul ei.

Dillon se împinse cu călcîiul în pămînt și scrînciobul începu să se legene. Plăcerea era imensă.

- Nu mă lăsa să-ți fac vreun rău, șopti el.

Scrînciobul continua să se legene. De cîte ori încetinea sau se oprea, Dillon îi dădea un impuls ușor. El era gata înaintea ei, dar se abținu. Lăsîndu-și capul în jos, își trecu limba peste sfîrc și mușcă repede, pînă îi simți trupul închizîndu-se în jurul corpului său ca un pumn de catifea. Scoase o serie de țipete încete în timp ce trupul ei sorbea din el un îndelung extaz.

Se țînură strîns unul de celălalt, umezi de transpirație și lipicioși de amor și zeamă de piersică. După un timp de moleșeală, el înălță capul și o privi în față. Îi întătură de pe obraji aburiți suvițe ude de păr.

- M-am trezit azi-dimineață, începu el blind, și înainte să-mi dau seama unde eram, m-am mirat de ce mă simt atît de bine.

- Și eu mă simt bine, Dillon. N-o să-ți pot mulțumi niciodată pentru...

El puse un deget pe buzele ei.

- Plăcerea a fost toată a mea.

- Nu toată a ta.

- A fost un amor măreț, Jade. Dar a fost mai mult decît atît. Își puse mîinile în spatele capului ei. Mi-a plăcut că ai dormit alături de mine.

- Și mie mi-a plăcut partea asta, spuse ea, dusă pe gînduri. Foarte mult. E prima oară cînd am dormit cu un bărbat. N-am știut că te poți simți așa în siguranță. Nu-i de mirare că oamenii fac din asta o chestiune atît de importantă.

- Nu-i de mirare. Zimbi și o trase lîngă pieptul lui.

Ea își puse capul pe umărul lui.

- Dillon!

- Mm?

- Aseară, cînd tocmai eram să, știi, pentru prima dată... spuse ea și se opri.

- Ei?

- Ai spus „nu, Jade”. De ce ai spus, nu?

- Intenționez să folosesc un prezervativ.

- A, eu nici nu m-am gîndit la asta.

- Ar fi trebuit, dar întrucît n-ai făcut-o, pot să te asigur că nu e nevoie să intri în panică. Cel mai rău lucru ce se poate întîmpla, este că ai putea rămîne însărcinată.

Ea înălță capul și îl privi.

- N-am să te leg niciodată de mine cu un copil.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

- Nu mă pot gîndi la ceva mai drăguț.

Cu sufletul la gură, ea îl întrebă:

- Vrei să spui că mă iubești?

- Tocmai asta spuneam.

- Și eu te iubesc, Dillon, și eu te iubesc.

Îl sărută dulce pe buze, înainte de a-și pune din nou capul pe umărul lui.

Unicele sunete pe care le auzeau erau cele ale bătailor inimilor lor unite și scrîștîitul frînghieii vechi. Rămaseră în scrînciob mult timp după ce acesta se opri complet.

Myrajane Griffith și-a parcat Fordul cenușiu pe cărarea semicirculară din fața casei lui Ivan Patchett. Invitația lui Neal la o masă la ora 10 dimineața venise ca un tunet din senin. Myrajane se pensionase în urmă cu doi ani și nu mai auzise și nici nu-i mai văzuse pe cei doi Patchett. Se gândise adesea că era caraghios că l-au făcut cadou o broșă de aur, l-au strâns mîna și apoi au uitat de ea complet, deși lucrase la ei treizeci și cinci de ani.

Desigur, era vina lui Lamar că oamenii o evitau. Cine ar fi voit să fie prieten cu mama unui bărbat care a murit dizgrațiat într-un oraș oarecare, condamnat, pervers? Nu pentru că ar fi crezut un cuvînt din ce spunea lumea despre fiul ei. Lamar nu fusese un pervertit. El nu se angajase în aberațiile de negrăit despre care afirmă lumea. Murise de pneumonie și de o formă rară de cancer al pielii.

Pînă în ziua de azi, refuza să creadă confesiunile lui monstruoase de pe patul de moarte. Recunoscuse lucruri care nu erau adevărate, pentru că mintea lui fusese distorsionată de calmante și de spălarea creierului făcută de medici, în goana după vrăjitoare. Fiecare om din San Francisco era atît de îngrozit de SIDA, încît oricine se îmbolnăvea, era bănuît că o are.

Probabil, cei doi Patchett nu crezuseră minciunile, la fel ca și ea, altfel n-ar fi invitat-o niciodată în casa lor. Uitîndu-se fix la fațada impresionantă a casei pe care o invidiasse întotdeauna, își îmbracă o pereche de mănuși albe de bumbac. Avea mîinile umede de transpirație din cauza încordării nervoase.

Pentru ce vola oare să o vadă Ivan? Neal lăsase să se înțeleagă că era important și urgent. De fapt, nu o interesa ce gînduri avea Ivan. Era flatată că fusese chemată.

Rochia ei de voal imprimat era perfectă pentru întîlnirea de dimineață. Era veche de mai mulți ani, dar era de calitate. Tatăl ei spunea întotdeauna că e mai bine să ai un singur lucru de calitate, decît o duzină, dar proaste. De cîte ori Myrajane venea în oraș, rămînea uimită cum se îmbrăcau femeile din ziua de azi. Nu puteai deosebi

oamenii de calitate de cei din categoria inferioară, pentru că toți se îmbrăcau prost.

Proprietate și modestie erau lucruri de domeniul trecutului – ca și dinastia Cowan, ca și proprietatea familiei. Auzise că se vînduse recent. Zvonurile spuneau că banca fusese bucuroasă că scapă de ea. Cînd a auzit asta, a plîns cu lacrimi amare.

E trist, că unele lucruri sînt iremediabile. Nu va mai locui în casa familiei ei, dar se va agăța pînă la moarte de tradiția frumoasă a trecutului și anume, să nu poarte pantaloni în public și să nu apară într-o vizită fără mănuși și batistă. În drum pe treptele verandei, își aranjă pălăria de pai cu boruri largi, care este potrivită pentru vizite pînă la ora cinci după-amiază. Nu se va spune despre familia Cowan că nu știu să se poarte cu demnitate și decență. Fiind ultima aflată în viață, Myrajane considera ca o răspundere a ei personală să mențină reputația numelui ei de fată.

Cînd menajera lui Ivan răspunse la ușă, îi dădu o carte de vizită tipărită.

– Sînt Myrajane Cowan Griffith. Domnul Patchett mă așteaptă.

Cînd ajunseră acasă la ea, Jade îl chemă pe Dillon să intre cu ea.

– Arăt îngrozitor, protestă el. Nu m-am bărbierit, iar părul de pe piept mi-e lipit cu zeamă de piersici.

– Nu arăți mai rău decît mine. Te rog. Aș vrea să-ți pregătesc micul dejun.

– În primul rînd, eu nu ți-am oferit cina.

– Ce vrei să spui cu „în primul rînd”?

El rîse la privirea albastră pe care i-o aruncase.

– Am să vin la o cafea... una rapidă.

Cu brațele în jurul taliei, o porniră împreună spre ușă din față.

– De unde știi că Graham și Cathy nu mă așteaptă

înăuntru cu puștile încărcate?

- O să fie bucuroși în privința noastră, spuse zîmbindu-i.

- De unde știi?

- Pentru că sînt fericită.

Jade intră înaintea lui Dillon și aproape că se ciocni de Cathy care ieșea afară.

- Bună dimineața.

- Slavă cerului că ai venit acasă, spuse femeia mai vîrstnică, cu respirația tăiată. M-am trezit acum și am găsit un bilet de la Graham. A plecat cu bicicleta să se vadă cu Dillon și cu tine la trailerul lui Dillon.

Jade ignoră inflexiunea întrebătoare de la sfîrșitul propoziției lui Cathy.

- Știe că nu trebuie să plece de acasă fără voie, chiar și duminică, exclamă ea indignată. O să trebuiască să-l țin în casă o săptămînă.

Dillon îi puse mîinile pe umeri și o răsuci cu fața spre el.

- Poate era îngrijorat din cauza ta. Te-ai gîndit la asta? A fost o iresponsabilitate din partea noastră că n-am telefonat. Dacă Graham e în drum spre șantier, o să-l întîlnesc ducîndu-mă într-acolo.

- Credeam că rămii la o cafea.

- Asta era mai înainte.

- Dar...

- De ce să nu mă duc eu înainte să mă întîlnesc cu Graham? Cînd tu și Cathy veți fi îmbrăcate, puteți să ne găsiți la trailerul meu. O să vă tratez pe toți la cofetărie.

- Sună minunat.

Jade nu se putu opri să zîmbească. Nici nu putea fi supărată pe Graham. În dimineața aceea, îi era imposibil să fie supărată.

- Cathy, ce spui?

- Eu sînt de acord.

- Bun, făcu Dillon. Ne vedem în curînd.

Puse un deget sub bărbia lui Jade și îi dădu capul pe spate pentru un sărut ușor. Visătoare, Jade îl urmări traversînd aleea și urcîndu-se în camion. Făcu semne cu

mîna cînd porni. Cînd se întoarse, Cathy o privea, pătrunzător.

- Sînt surprinsă, spuse ea. Nu mă așteptam ca unul ca Dillon să fie acela.

- Cum?

- Bărbatul care te-a eliberat. M-aș fi așteptat la cineva din capătul opus al spectrului bărbătesc, la cineva nu atît de athletic.

- Dillon e foarte sensibil.

Cu afecțiune, Cathy atinse părul încîlcit al lui Jade.

- Trebuia să fie, ca să-ți depășească temerile.

- De la moartea soției și a copilului, s-a luptat și el cu propriul lui balaur. Eu am însemnat pentru el tot atît cît și el pentru mine. Asta-i cel mai bun lucru din treaba asta.

Cu o privire neîncrezătoare, Cathy își strînse capotul.

- Ești sigură că asta-i cel mai bun lucru?

Jade rise tare, un rîs din gît, excitant, de neconceput pentru ea cu o zi înainte. Doamne, era bine să fi, în sfîrșit, un membru deplin al rasei omenești. Nemaifiind ținută departe de teamă și reprimare, se bucura acum de toate glumele oamenilor maturi.

Cathy probabil citise răspunsuri la mîile de întrebări în ochii strălucitori ai lui Jade. Proprii ei ochi erau umezi de lacrimi.

- Jade, radiezi.

- Sînt mai fericită ca oricînd, spuse ea fără calificări.

N-au ajuns la cofetărie în dimineața aceea. Jade și Cathy au sosit la șantier la patruzeci de minute după plecarea lui Dillon din casa lor. Singuraticul se învîrtea în jurul mașinii Cherokee, lătrînd, bucuros că le vede. Cînd încercau să-l liniștească, Dillon ieși din trailer.

Înima lui Jade începu să bată mai tare cînd îl văzu pe iubitul ei după scurta separare. Iubitul. Cuvîntul era o adăugire stranie la vocabularul ei. Îl repetă în gînd de mai

multe ori, încercînd să se obișnuiască cu sunetul și implicațiile acestuia. Mîndria și caracterul posesiv înfloreau în inima ei. Bucuria gîlgiia dintr-o fîntînă a dragostei regăsite.

Apoi el spuse:

- Graham nu-i aici, Jade.

Euforia ei dispăru.

- Nu-i aici?

- Doamne sfinte, șopti Cathy. E vina mea. Nu trebuia să dorm atît de tîrziu.

- Băleții se abat din drum. Sînt sigur că e bine.

Jade cunoștea după cîta dintre sprîncenele lui Dillon că nu era convins de ce spunea.

- Unde-ar putea fi?

- Nu știu. Am luat drumul lui normal venind înapoi și nu l-am zărit nicăieri. Mă așteptam să fie aici cînd sosesc. Dar nu era. Furfuria de mîncare a Singuraticului era goală, așa că nu cred că Graham să fi fost aici. Primul lucru pe care-l face cînd ajunge aici, e să dea de mîncare cîinelui, indiferent dacă e nevoie sau nu. Am mers în cealaltă parte a șantierului, unde se supraveghează, dar nici acolo nu era nici urmă de el.

Jade își strînse coatele deși soarele era sus pe cer și ziua era mult prea călduroasă ca să-i fie răcoare.

- Poate s-a dus la pescuit, spuse ea cu speranță.

- Poate. Tocmai mă duceam să controlez locul lui favorit la canal, cînd ați sosit voi.

O strînse de braț, liniștitor.

- Stați aici. Mă întorc în cinci minute.

Plecă în camionul companiei.

- Hai să intrăm în biroul tău să așteptăm, sugeră Cathy.

Jade se lăsă dusă în căsuța mobilă, dar după ce intrară, ea nu putu să stea locului. Se plimba prin fața ferestrelor, uitîndu-se afară la fiecare cinci secunde, cu speranța de a-l vedea pe Dillon întorcîndu-se cu Graham.

- Oare biletul pentru tine putea fi falsificat? Crezi că a fost scris sub amenințare?

- Desigur că nu, zise Cathy. Graham a băgat biletul sub ușa dormitorului meu și a lăsat o cutie de fursecuri

deschisă pe masa din bucătărie. Cred că pleca înapoi să vă vadă, pe Dillon și pe tine, așa cum scria în bilet.

- Atunci unde e?

- S-o fi luat cu ceva și s-a oprit pe undeva.

- Nu avea voie să se oprească fără permisiune.

- Copiii ultă uneori. Uneori sînt cu totul neascultători.

- Nu de data asta, spuse Jade cu încăpăținare. În plus, Graham nu-i un copil. Îi veni un nou gînd. Crezi că era supărat că am rămas cu Dillon toată noaptea?

- Mă îndoiesc foarte serios. Graham s-a îndrăgostit de el cu mult înainte de a-ți da seama că și tu te-ai îndrăgostit.

Jade îi aruncă o privire tăioasă.

- Ce te miră, Jade? Că Graham ține la bărbatul ăsta sau că și tu îl iubești? Sau ești surprinsă că știam ce se petrece între Dillon și tine, înainte ca vreunul dintre voi să vă dați seama?

Din ziua în care l-am văzut, era clar ce simte Dillon pentru tine, pe cît era de clar că și tu te îndrăgosteai de el. Pe cît e el de perspicace, nu crezi că Graham o fi văzut în el semnele? E nebun după Dillon. Sînt sigură că e încîntat că, în sfîrșit, sînteți împreună.

Jade fu distrasă de un zgomot venit de afară.

- S-a întors. Alergă afară în momentul în care sună telefonul.

- Cathy, răspunde, vrei?

Graham nu era în camion.

- Nu l-am văzut nicăieri, îi spuse Dillon. Am circulat pe marginile canalului. Nu era nici urmă de el sau de bicicletă.

Jade își duse pumnul la gură. El o strînse în brațe.

- Nu intra în panică. E pe undeva și o să-l găsim.

- Jade, strigă Cathy din ușa, telefonul e pentru tine.

- Primește mesajul.

- E Neal Patchett.

Capitolul treizeci

Dillon conducea, avînd în minte un singur lucru - viteza.

- Fiii ăia de cătea. Ce-au făcut, l-au luat de pe drum?

- Nu știu. Neal n-a spus. Ochii lui Jade erau fixați pe șosea. Tot ce-a zis a fost că Graham și Myrajane Griffith sînt la el acasă și au o conversație care crede că m-ar interesa și pe mine.

- Myrajane...?

- Mama lui Lamar Griffith.

Dillon se întinse peste scaun și îi strînse mina.

- Nu-ți mai pot face nici un rău, Jade.

- Îl au pe fiul meu.

- Nu vor îndrăzni să-l atingă nici măcar cu un deget.

- Poate nu din punct de vedere fizic. Dar ei au metodele lor, crede-mă. Nu-l cunoști cum îl cunosc eu.

De îndată ce Neal transmisese mesajul înfricoșător, ea lăsă să-i cadă telefonul. Scoase repede ceva din micul seif din spatele biroului, înainte de a alerga la ușă.

- Merg cu tine, spusese Dillon. Cathy, încuie biroul, te rog. la acasă mașina lui Jade și așteaptă-ne acolo. O să te sunăm cînd o să putem.

Dillon o prinse pe Jade la mașina ei și o îndrumă spre camionul lui.

- Asta-i problema mea, Dillon. Lupta mea. Eu mă voi ocupa de ea.

- Nu fără mine. Așa că, nu mai pierde timpul și urcă.

Acum era bucurioasă că venise cu ea. Era o prezență puternic liniștitoare. În plus, conducea mai agresiv decît ar fi avut ea puterea sau prezența de spirit s-o facă.

Ajunseră la proprietatea familiei Patchett în timp record. Jade sări din camion în clipa în care acesta se opri. Alergă pe trepte în sus și traversă veranda. Dillon era chiar în spatele ei, cînd ea intra ca o furtună pe ușa din față.

- Graham!

Strigătul ei stîrni ecou pe pereți și pe tavanele înalte.

- E aici înăuntru.

Scena în holul oficial din față arăta înșelător de inocentă, ca un decor de teatru. Pe o măsuță joasă se afla un serviciu de ceai din argint, care aburea, alături erau biscuți și gem, un compot de fructe proaspete și un platou cu felioare subțiri cît foaia de hirtie de șuncă prăjită. Nimeni nu minca.

Myrajane Griffith stătea pe un scaun cu spătar înalt, rochia ei înflorată fiind în contrast cu tapiseria cu model. Își aplicase rujul cu o mină greoale, făcînd două pete vibrante de culoare pe fața ei ridată, palidă. O pereche de mînuși albe îi zăcea în poală. Purta o pălărie ridicolă... și o privire ucidătoare îndreptată spre Jade.

Ivan, șezînd în scaunul său cu roțile, arăta ca o masă informă ținută strîns în haine rău potrivite. Zîmbetul lui era lipicios și malițios. Ochii lui căzuți în orbite păreau ca niște ferestre spre iad.

În ciuda nasului umflat și a bărbiei învinețite, Neal arăta la fel de îngrijit și neșifonat ca totdeauna. Purta pantaloni gri de in și o cămașă roz. Stătea în fața căminului de

marmură, cu un cot sprijinit neglijent pe polița sculptată. Mesteca într-un pahar înalt, în care părea a fi băutura numită Bloody Mary.

Jade cuprinse totul dintr-o privire, apoi se opri asupra fiului ei care ședea singur pe un scaun. Se repezi spre el.

– Graham, nu ți s-a întâmplat nimic?

El sări de pe scaun, îl înconjură și îl așeză între ei. Miinile lui, când se îndoiu, când apucau spătarul de lemn al scaunului sculptat, cu flori de lemn cinesc.

– Pleacă de lângă mine, te urăsc.

Jade trase scurt aer în piept.

– Graham! Ce spui?

– L-ai lăsat să moară. L-aș fi putut ajuta, dar tu nu m-ai lăsat, așa că a murit.

– Cine?

– Hutch, o informă Neal. Nu mai este printre noi.

Jade fu uluită pe moment. Îi veni în minte Donna Dee și simți o strângere de inimă de compasiune pentru ea.

– Hutch a murit?

– Donna Dee ne-a sunat să ne spună vestea asta rea, aseară târziu.

– Tu l-ai omorât, ți-pă Graham.

– Nu vorbi cu mama ta pe tonul ăsta, spuse Dillon dur.

– Tu, tu, să taci, vorbi repede Graham. Făcea tot ce putea ca să nu verse lacrimile nedemne de un bărbat, care i se iveau în ochi. E o curvă, acum o știi și tu. Probabil că te-a regulat toată noaptea.

– Destul, lătră Dillon.

– Ca un prost, am crezut c-o să vă căsătoriți. În dimineața asta, veneam să vă spun că eu sînt de acord, dar acum n-ai s-o faci, pentru că știi că mama-i o tîrfă!

Jade spuse:

– Graham, ascultă-mă, eu...

– Nu. Ești omul cel mai rău pe care-l cunosc. Ai lăsat să moară un om care putea să fie tatăl meu. L-aș fi putut dona un rinichi, dar tu nici nu mi-ai spus.

– La ce bun? Putea să nu fie tatăl tău.

– Tocmai asta te face o curvă.

Arată spre Ivan și Neal.

– Ei mi-au zis că trei bărbați ar fi putut să-mi fie tată. Mi-au spus că ai făcut-o cu toți. Doi dintre ei sînt morți acum și eu nici măcar n-am ajuns să-i cunosc din cauza ta. Doamna asta bătrînă ar fi putut fi bunica mea, dar tu nici măcar nu vrei s-o cunosc, nici pe ea.

– Nu, n-am vrut să-l cunoști pe tatăl tău.

– De ce? strigă el.

– Pentru că a făcut ceva rău.

– Rău? sughiță. Nu te cred.

– Ba e adevărat.

– Ești o mincinoasă. Nu mi-ai vorbit niciodată de tatăl meu, pentru că ți-era rușine. N-am să te mai cred niciodată. Niciodată.

Ieri crezuse că dușmanii ei fuseseră învinși, dar au ripostat răzbunîndu-se. Erau destul de inteligenți să o atace acolo unde era mai vulnerabilă – Graham.

Ea putea citi pe chipul lui tînăr teama, confuzia și îngrijorarea. Întreaga lui lume se prăbușise în jurul lui, iar imaginea ei fusese sfărîmată cu minciuni dușmănoase. Dacă nu-l lua înapoi imediat, îl putea piețe pentru totdeauna.

Doar adevărul îl putea aduce îndărăt.

– Ce ți-au spus e adevărat, Graham. Oricare dintre cei trei bărbați ar fi putut fi tatăl tău. Pentru că toți trei m-au violat. Te-am conceput cînd am fost violată de trei bărbați.

El trase zgomotos aer în piept printre buzele despărțite.

– N-am vrut s-o știi vreodată, pentru că n-am vrut să porți acest stigmat. N-am vrut să te învinovățești pentru ceva care nu era vina ta. A fost păcatul lor, Graham. Al lor. Nici al meu și cu siguranță nici al tău.

Înaintă un pas spre el și-i spuse:

– Nu ți-aș fi spus-o nici acum, dar mi-e teamă că, dacă n-o fac, ți voi pierde pentru totdeauna dragostea și încrederea. Trebuie să mă crezi, Graham. Acești trei bărbați mi-au răpit virginitatea și tinerețea. Mi-au furat prima iubire frumoasă, un băiat pe nume Gary Parker, care s-a sinucis

În urma celor făptuite de ei. Bunica ta ne-a părăsit și ea din cauza celor întâmplate.

Ea întinse mîna.

- Nu pot să-l las să mi te ia și pe tine, Graham. Au răstălmăcit faptele, ca să facă să apar eu rea, dar nu eu am fost cea rea. Și nici tu nu ești rău. Te iubesc. Știu că tu mă iubești. Și pentru că mă iubești, trebuie să crezi că adevărul e ceea ce-ți spun eu.

El le aruncă celor doi Patchett o privire suspicioasă, apoi își încrucișă privirea din nou cu Jade.

- Ai fost violată?

- Adevărat. Cînd aveam optsprezece ani. Și singurul lucru bun care a ieșit din asta ai fost tu.

El ezită doar un moment înainte de a da deoparte scaunul și a se arunca spre ea. Ea îl prinse strîns, ținîndu-l de parcă n-ar mai fi vrut să-l lase niciodată.

- M-a oprit pe drum. Mi-a spus că vei fi aici, mamă. A spus că trebuie să vin cu el.

- Știu cît de convingător poate fi.

- Îmi pare rău că am spus toate lucrurile alea despre tine. Nu le-am crezut cu adevărat.

- Știu că n-ai crezut.

Peste umărul lui, îl privi pe Neal cu silă.

- Ne iubim unul pe celălalt și nimic nu va schimba asta niciodată. Niciodată.

Dillon puse un braț în jurul celor doi.

- Hai să plecăm naibii de aici.

Ca o singură ființă se întoarseră tustrei spre ieșirea arcuită.

- Nu așa de repede, spuse Neal. Încă n-am terminat aici. Avem mai multe de discutat cu Jade care nu te privesc pe tine, Burke.

Înainte ca Dillon să aibă posibilitatea să zică ceva, Jade spuse:

- Nu am nimic de discutat cu tine, poate cel mult o posibilă învinuire de răpire.

- Nu-ți poți răpi propriul tău copil, spuse Neal.

- Ce vrea să spună, mamă?

- Pun pariu că ai vrea să-l cunoști pe adevăratul tău tată, îi spuse Ivan lui Graham. Nu ți-ar plăcea? Să-l cunoști pe tatăl tău și pe bunicul tău?

- Oprește-te, strigă Jade. Mi-ai făcut destul rău pentru o singură zi.

Ochii lui Graham îl luară ca țință pe Neal.

- Tu ai fost celălalt, nu-i așa? Ai violat-o pe mama mea?

- Așa zice ea, răspunse el mîeros. Dar mai bine să înveți de pe acum felul în care mint femeile, fiule.

- Nu-mi spune așa!

- Nu-i așa cum zice ea că a fost, Graham. Așa a fost, Jade? Întrebă el, făcîndu-i ei cu ochiul.

- Ești mîrșav.

Jade îl luă pe Graham de mîna și se întoarse să plece, dar Myrajane îi uimi pe toți, ridicîndu-se în picioare și vorbind pentru prima dată.

Îndreptînd un deget descărnat spre Graham, zise:

- E un Cowan! Îl văd în el pe tatăl meu. E fiul lui Lamar și îl vreau!

- Ei bine, nu poți să-l ai. Jade privea cînd la Ivan, cînd la Neal. De ce ai băgat-o și pe ea în treaba asta? Doar ca să faceți lucrurile și mai necurate.

Ivan spuse:

- Dacă e băiatul lui Lamar, Myrajane are toate drepturile la el, la fel ca și noi, dacă e al lui Neal.

În timp ce venea spre ei traversînd camera, ochii lui Myrajane străluceau cu feroare fanatică.

- E carnea și singele meu. E un Cowan. E unul dintre ai noștri.

Privind-o pe Jade, sîsîi:

- Cum ai îndrăznit să ții acest copil departe de mine toți acești ani? Cum ai îndrăznit să mă lași să cred că familia mea a dispărut?

- E nebună. Dillon o trase pe Jade de cot. Să plecăm.

- Nu vă ajuta la nimic să plecați cu băiatul, spuse Ivan. Nu vă ajuta nici dacă-l ascundeți. Avem de gînd să ajungem la tribunal cu treaba asta, dacă va fi nevoie.

– Cu ce scop?

– Custodie.

Jade îi privi, nevenindu-i să creadă.

– Nici un tribunal din țară nu vă va audia măcar în cazul în speță.

– Dar gîndește-te, ce putoare ar stirni, zise Ivan, cu gîfîtul lui nesuferit. Nu vrei genul ăsta de scandal, nu-i așa? Nu cred că acelei companii de yankei, pentru care lucrezi, i-ar plăcea ca toate ziarurile să fie pline de povești despre tine și cei trei colegi cu care te-ai regulat în grup.

Myrajane se sufocă la această expresie crudă, dar nimeni nu-i dădu nici o atenție.

– Sau poate au fost chiar patru colegi, tată? întrebă Neal, disprețuitor. Nu-l uita pe Gary.

– Tu să nu mai vorbești de mama mea!

Înainte ca Jade sau Dillon să-l poată opri, Graham se repezi la Neal, cu pumnii gata de luptă. Dillon îl trase înapoi.

– Eu sînt primul care-mi încerc puterile cu el, mormăi Dillon.

Jade trecu în fața lor.

– Voi doi ieșiți afară.

Graham se lupta să se elibereze de Dillon ca să poată ajunge la Neal. Dillon părea gata și el să-l omoare.

– Și să te las singură cu ei? La naiba, Jade.

Ea puse mîna pe brațul lui.

– Te rog. Așteaptă afară. Trebuie să fac asta singură.

– Mamă, protestă Graham, nu mă trimite afară.

– Graham, trebuie. Te rog.

Dillon stătea la îndoială în timp ce îi cerceta chipul.

– Te rog, îi șopti ea stăruitor.

În cele din urmă, se potoli și îl împinse pe Graham spre arcadă. Lui Graham nu-i plăcu asta, dar Dillon nu accepta nici un fel de flecăreală. Înainte de a ieși, Dillon se întoarse și îndreptă spre Neal un deget amenințător.

– Dacă pui mîna pe ea, te ucid. Nimic nu mi-ar produce o plăcere mai mare.

Cînd Jade auzi închizîndu-se în urma lor ușa din față,

reveni în cameră. Asta era cea mai importantă confruntare din viața ei. Se ruga lui Dumnezeu să aibă curajul să se țină bine.

Nu-ți fie teamă niciodată, Jade.

– Lucrul ăsta n-o să ajungă niciodată la tribunal, îi spuse ea lui Neal cu voce limpede, sigură. Nu ai nici un drept asupra fiului meu.

– Ar putea fi și fiul meu.

– N-ai s-o știi niciodată!

– Amprente DNA.

– La care n-am să-l supun pe Graham. Orice pretenție ridică asupra lui, va însemna recunoașterea violului.

– Fiul meu n-a violat niciodată pe nimeni! urlă Myrajane.

Jade se întoarse spre ea.

– Ba da, doamnă Griffith. Cînd ați venit la funeraliile lui Mitch Heaton, Lamar mi-a cerut scuze pentru asta.

Privind din nou spre Neal, spuse:

– Așa că prezintă-ți cazul în fața tribunalului, dacă vrei. Iată ce mărturie am să depun – că sarcina mea a fost rezultatul unui viol în grup, instigat de tine.

– Nimeni nu va crede, nici în iad.

– Poate că nu, dar așa cum a spus tatăl tău, cu siguranță că va stirni o putoare.

– Pentru tine.

– Și pentru tine. Îți amintești de femeia pe care o chema Lola Garrison?

– Cine naiba mai e și asta? întrebă Neal, certăreț.

– Ea își amintește foarte bine de tine, Neal. Trebuia să fie domnișoara de onoare la nunta ta, care n-a mai avut loc din cauza accidentului tău. Exact înainte de a părăsi dineul din ajun pentru a te duce la recepția de adio de la celibat, ai cunoscut-o carnal în camera pentru doamne a restaurantului. Ți-o amintești acum?

– Vag. Și ce-i cu asta?

– Domnișoara Garrison e ziaristă. Acum citeva săptămîni a petrecut o zi luîndu-mi un interviu pentru un articol în legătură cu *Suplimentul de duminică*.

- L-am văzut, spuse el cu plictiseală afectată. Și te întreb iar, ce-i cu asta?

- A menționat în trecut că singurele persoane pe care le cunoaște în Palmetto se numesc Patchett. Mi-a relatat condițiile în care v-ați întâlnit și te-a numit „un fiu de căjea, alunecos” și că i-ar plăcea să se răzbune.

Se pare că, după ce logodnica ta a rupt angajamentul, i-ai fluturat, plin de ură, că ai avut-o pe domnișoara ei de onoare, chiar sub nasul ei. Confesiunea ta a distrus o prietenie.

- Prietenie, mă doare-n fund, spuse el în bătaie de joc. Lola, sau cum naiba o cheamă, s-a năpustit peste mine. Ce fel de prietenă era?

- Nu mă refeream la prietenia dintre cele două fete, ci între tații lor. Bărbații erau parteneri de afaceri. Ruptura s-a dovedit costisitoare pentru tatăl domnișoarei Garrison. Nu și-a revenit niciodată - nici din punct de vedere financiar, nici sufletește. Te consideră personal răspunzător pentru declinul lui. Sint sigură că i-ar plăcea să audă povestea mea despre noaptea aia la canal.

Fu un moment de tăcere încordată, întreruptă în cele din urmă de Ivan.

- Am obosit să ne tot învîrtim în jurul cozii, spuse. Dacă vrei să avem o întrecere de-a aruncatul cu noroi în ziare, bine. O să avem. În timp ce fata aia scrie despre regulatul în băi publice, noi o să te acuzăm de fraudă.

- Fraudă?

Neal continuă în locul tatălui său.

- Ai ridicat prețul proprietății Parker fără intenția de a o cumpăra.

- Dovedește-o, Neal, atacă ea. Otis Parker o să depună mărturie că am depus în cont zece mii de dolari pentru vânzarea proprietății. Cum ai să dovedești atunci că n-am intenționat s-o cumpăr?

- I-am dat un milion de dolari, urlă Ivan. Otis e în stare să mărturisească și că testiculele lui sînt măzărîche, dacă îi cer eu asta.

- Numai că depunerea a fost făcută cu un angajament

legal scris. Voi aduce documente. Dacă ai de gînd să le faci pierdute, ca dovezile medicale de după viol, nu te obose. Depunerea a fost făcută la banca mea din New York.

Tatăl și fiul schimbă priviri îngrijorate. Arătau ca doi oameni care se țin de o barcă de salvare ce avea o mică gaură. Puținul de care puteau să se agațe le aluneca încet din mînă. Jade putea să le adulmece teama. Era plăcut.

- Din punct de vedere financiar, sînteți ruinați, le spuse ea. În câteva luni, fabrica voastră se va închide din lipsă de capital operațional. Nu veți fi capabili să intimidați oamenii cu amenințarea de a-i da afară, deoarece Tex Tile le va oferi slujbe, condiții mai bune de lucru și cu salarii mult mai bune. Voi duce o campanie ca un om onest să la locul de șerif al lui Hutch. Zilele tale de dictator în Palmetto s-au terminat, Ivan.

Îl privi pe Neal.

- Tu nu mai ai puterea să faci rău oamenilor. Farmecul tău s-a epuizat de mult. Nici nu cred că l-ai avut vreodată.

El se mișcă aldoma unui șarpe care lovește și o apucă de braț, ca și cînd ar fi vrut să-i rupă oasele.

- Tot pot să revendic copilul. Asta ți-ar produce suficiente necazuri.

Ea își eliberă brațul, descotorosindu-se de el.

- Ți-o spun din nou, singurul mod de a putea emite pretenții asupra lui Graham este să te recunoști vinovat de viol.

Neal chicoti.

- Oricare ar fi statutul prescrierilor, probabil că termenul a și expirat deja.

- În cazul asta, voi înregistra un proces civil împotriva ta. Și o voi face, dacă mă împingi pînă acolo, indiferent de scandalul care l-ar provoca. Vezi, Neal, nu credeam că e posibil să te trimit la închisoare pentru ceea ce ai făcut, pur și simplu pentru că nu voiam să-l expun pe Graham spunîndu-i adevărul. Acum, cînd m-ai forțat să-l dezvălui, nu mai e nici un impediment. Mai apropie-te o dată de el, amenință ea cu răceală, și intri la închisoare pentru viol.

- Ar fi cuvîntul tău, împotriva cuvîntului meu, rinji el. N-ai putea să dovedești niciodată.

Jade deschise poșeta și scoase o casetă video. O ținu în fața lor.

- Asta stă în seiful meu de cînd am venit la Palmetto. Există o copie a ei, într-o cutie-seif aici, la Palmetto, și încă una într-o bancă din New York, la care are acces doar avocatul meu. E teribil de dureros s-o vizionezi, sper că nu va fi nevoie să o folosesc vreodată, dar nu vă gîndiți nici un moment că nu o voi face, dacă mă obligați.

Neal aplaudă, caraghios.

- Bine jucat, Jade. Tremur în pantofi, de pe acum. Ce-i pe casetă?

- Lamar.

MyraJane scoase un țipăt slab, rănit.

- A înregistrat-o cu cîteva zile înainte de a muri. La cererea lui Lamar, camaradul lui mi-a trimis-o, după moartea lui. Este o autoexplicație, dar, ca să parafrazez, e plin de remușcări pentru ceea ce el, împreună cu Hutch și cu tine, mi-ai făcut. A mărturisit crima lui - crima ta, Neal. Fiind pe moarte, se roagă de iertare și se teme pentru sufletul lui nemuritor. Afirmă că cele petrecute în noaptea aceea l-au urmărit toată viața. E foarte convingătoare. Nimeni care o vede nu se poate îndoi că spune adevărul.

Ea puse caseta video pe măsuta pentru cafea și se întoarse spre MyraJane.

- Ceea ce ți-au făcut azi este condamnat. Au abuzat de tine. N-ar fi trebuit să știi niciodată toate astea.

Dar chiar dacă o știi, n-o să ai pretenții la Graham, pentru că nici nu l-ai iubit pe fiul pe care l-ai avut, doamnă Griffith. L-ai făcut pe Lamar slab, timid și ușor de manevrat, exact așa cum a fost în noaptea în care Neal a sugerat să mă violeze pe rînd. De aceea, nu mă simt prost că am cumpărat proprietatea familiei dumitale pentru compania mea. Va fi restaurată și ocupată, dar nu de un Cowan.

Fața ridată a lui MyraJane era zbircită ca o pungă cu

șnur.

- Originea vorbește, spuse ea, înțepat.

- Mă rog să nu fie așa, doamnă Griffith. Oricum, nu în cazul fiului meu, spuse Jade, blînd.

Întorcîndu-se cu spatele la femeie, îi privi pe Ivan care ședea respirînd greu în scaunul cu rotile, demnitatea și puterea lui fiind la fel de dărîmate, cum îi era și trupul. Il socotî nevrednic de discuție, ceea ce însemna cea mai mare insultă pe care i-o putea aduce.

Privindu-l pe Neal, spuse:

- Emite pretenții asupra fiului meu și ajungi la închisoare, Neal. Mai pune-te cu mine și îți deschid un proces civil pentru ceea ce ne-ai făcut, mie și lui Gary. Crima va ieși la lumină, în cele din urmă, și vei fi pedepsit și pentru ea. Te sfătuiesc să-ți oprești aici pierderile.

Cînd m-am întors la Palmetto, aveam de gînd să te trimit la închisoare și așa fi putut-o face. Cu această casetă, așa fi putut. Dar în ultimele cîteva luni, mi-am dat seama că sînt lucruri mai importante decît să te pedepsesc pe tine... și mult mai satisfăcătoare. Am o viață nouă, o dragoste nouă și îl am pe fiul meu. Acum, ei constituie esența vieții mele, nu răzbunarea. De acum încolo, vreau să privesc înainte, nu înapoi.

Timp de cincisprezece ani, toată existența mea a fost concentrată spre tine.

Spuse ultima vorbă cu un zîmbet disprețuitor.

- Nu meriți nici măcar un gînd. Ești terminat, și asta-i de ajuns. S-a sfîrșit.

- Pe naiba, s-a sfîrșit. Nu mă tem de amenințările tale. Nu mă sperii, cățea.

- Ba da, Neal, răspunse ea, calm. Sînt cel mai rău coșmar al tău - cineva care nu se teme absolut deloc de tine.

Se uită pentru ultima oară la el, se întoarse și ieși din cameră. Trecu prin coridorul casei, unde răzbăteau primele semne ale decăderii și declinului. Familia Patchett ajunsese la capăt.

Și Jade avusese ziua ei bună.

leșind din casă, le zîmbi lui Dillon și Graham, care o așteptau nerăbdători lângă camion. Graham alergă spre ea, vizibil preocupat. Cunoașterea adevărului nu-i afectase dragostea pentru ea. Acum, cînd faptele privind conceperea lui fuseseră aduse la lumină, ea era eliberată de secretul ce o apăsă.

– Mamă, ce s-a întîmplat?

– Le-am spus că dacă te mai deranjează din nou, vor regreta.

– Asta-i tot? Întrebă el, cumva dezamăgit.

– În esență.

O privi consternat.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre asta.

– Poate ar fi trebuit, Graham.

– Ai crezut că n-o să înțeleg?

– Nu asta. Am încercat să te protejez. N-am vrut să te subapreciez pentru ceea ce a făcut tatăl tău – oricine a fost el.

– Dillon spune că eu sînt o persoană cu drepturi depline. Nu am nevoie să știu care din ei m-a procreat.

– Tu ești Graham Sperry, spuse ea, atingîndu-i, emoționată, obrazul. Asta-i toată certitudinea de care am nevoie.

– Și eu, la fel.

– Și află că m-am dus să-l văd pe Hutch, înainte de a muri. În loc să ceară ca tu să fii donatorul de organe, a refuzat chiar și ideea asta. Nu trebuie să te simți vinovat în legătură cu asta.

El privi spre casă.

– Aștia doi Patchett... Aș fi vrut să ne lași, pe Dillon și pe mine, să le tragem o bătaie.

Zîbind, o îmbrățișă și îl privi pe Dillon peste umărul lui.

– Apreciez oferta.

Dillon se aplecă înainte și o sărută blînd pe gură.

– Ești o femeie grozavă.

– Dacă te referi la ce-a fost aseară... îți mulțumesc.

Mustața lui bogată se curbă într-un zîmbet.

– Haideți acasă.

Plecară în mașină, cu geamurile coborîte, pe șoseaua dreaptă și îngustă, mărginită de stejari, din care atîneau fire de mușchi și de pini care se înălțau spre cer.

– Știi ce-mi spunea tatăl meu, Graham?

– Bunicul Sperry?

– Da. Spunea, „Să nu te temi niciodată, Jade”. Mă gîndeam că vorbea despre moarte. Azi mi-am dat seama că înțelegea altceva. Îmi spunea să nu mă tem să trăiesc. Moartea e mai ușoară, în comparație cu viața. Mama mea n-a putut suporta viața pe care o ducea, așa că a fugit de ea. Tata n-a avut deloc curajul să trăiască. Eu îl am.

Cu elasticitatea și neliniștea tinereții, Graham se juca la butoanele radioului, fără să asculte cu adevărat.

Dillon a auzit însă și a înțeles fiecare cuvînt. Întinse mîna peste scaun și îi șterse o lacrimă de pe obraz. Era prima lacrimă pe care o vărsa în cincisprezece ani. Ea o sărută de pe degetul lui și își lăsă obrazul pe palma lui.

Cînd ajunseră acasă la ea, îi zise lui Graham.

– Anunț-o pe Cathy că totul e în ordine și că vom fi acasă la timp, pentru cină.

– Unde vă duceți?

– Dillon și cu mine avem de făcut un comision.

– Unde? Vreau să merg și eu.

– Nu ești invitat.

– Vreți să fiți singuri, ca să vă puteți săruta și mai știu eu ce.

– Ieși!

Graham îi zîmbi lui Dillon ca de la bărbat la bărbat, apoi coborî.

Dillon zise:

– Așează tabla de șah. O să jucăm după-masă.

Graham zîmbi și alergă spre casă.

– A ieșit din treaba asta neatins.

– Da. Slavă Domnului, șopti ea.

– Se poate, dar cel mai mult, e mulțumită tie.

Aștepta pînă Graham intră pe ușa din față, apoi se întoarse spre Dillon.

- Vreau să mă duci acolo.

El n-avu de ce să întrebe unde voia să meargă, ci doar cum să ajungă acolo. Ea îi dădu lămuriri.

În timp ce decorul alerga pe lângă ei, ea își dădea seama cât de puțin semăna cu fata naivă care circulase pe același drum cu cea mai bună prietenă, într-o seară rece de februarie. Nu mai era nici femeia hotărâtă care navigase cu abilitate prin lumea afacerilor, ca un mijloc care aleargă pe stadion. Ea marcaseră deja puncte și nu mai avea nevoie să arate ce poate.

Cele două fațete ale lui Jade Sperry se contopeau. Ca ingredientele unui ghiveci, elementele separate ale personalității ei se amestecau laolaltă. Era un amestec curios, unic ca textură și parfum, amestec pentru care, treptat, căpăta gust.

După ani, cînd gonise spre un singur țel, se întorsese acolo unde începuse totul. Oamenii din oraș care-și aminteau de ea nu o mai priveau ca pe fata care plecase înglodată în scandal. Ei o tratau cu respectul potrivit pentru ceea ce era ea azi. Cei care nu o cunoscuseră o priveau ca pe o eroină care făcea lucruri importante pentru comunitatea lor.

Jade fu surprinsă constatînd că tot ceea ce se autoconvinsese că urăște, îi era de fapt drag - bucătăria regională și viața de oraș mic, ca și aerul de vară prea greu de inhalat și brizele blînde încărcate cu parfumuri florale amietoare și mirosul seminal al apei de mare.

Regiunea nu putea fi condamnată pentru cei cîțiva oameni răi pe care îi dăduse. Om de afaceri, mamă, prietenă, iubită - orice altceva mai era, ea era o femeie a Sudului. Inima ei bătea în ritmul pasului greoi al acestuia.

Urmele de cauciucuri care duceau dincolo de șoseaua principală erau năpădite de buruieni. Nimeni nu mai fusese pe-acolo de multă vreme. Lui Jade îi plăcea să creadă că nimeni nu mai fusese acolo din noaptea aceea. Malurile canalului arătau altfel la lumina zilei. Clipocitul moale al apei nu era sinistru. Nu erau umbre înspăimîntătoare sau mișcări ascunse în întuneric.

Dillon rămase răbdător în apropiere, în timp ce Jade se învîrtea prin jur, amintindu-și... uitînd. În cele din urmă veni și stătu în fața lui.

- Fă dragoste cu mine, Dillon.

- Aici?

- Da.

- De ce?

- Nu vreau să-mi amintesc tot restul vieții de acest loc ca fiind scena violului. De cîte ori fac acest lucru, toată degradarea și furia revin. Vreau să-mi amintesc de el ca de un loc cald, unde soarele strălucește și unde sînt cu bărbatul pe care-l iubesc.

El îi băgă degetele prin păr.

- Vreau ca tu să mă iubești. Dar ești sigură că mă iubești pentru mine și nu pentru ce am făcut pentru tine?

- Am început să te iubesc încă din vremea cînd credeam că nu voi mai putea să-mi exprim niciodată dragostea. Și dacă n-aș fi putut-o exprima, tot te-aș fi iubit.

Ea îi puse mîinile pe obraz.

- Te iubesc pe tine. Faptul că facem dragoste, este un supliment.

Șoptindu-i numele, o trase spre el. O înconjură cu brațele, puternic și drăgăstos. Gurile lor se uniră într-un schimb pasionat de dorință fizică și de dragoste sufletească. Se dezbrăcară unul pe celălalt, lăsîndu-și în iarbă hainele. Mîinile lor redescopereau și stimulau. El îi ridică sîinii în dreptul gurii și îi lăsă sfîrcurile ridicate și înroșite. Ea îi mîngîie greutatea caldă a sexului.

Jade se culcă în iarbă și îl trase jos lângă ea.

- Așa vreau.

El îngenunche între pulpele ei și se lăsă treptat peste ea.

- Dacă nu-ți place, spune-mi să mă opresc, îi șopti.

-Iubește-mă, Dillon.

O pătrunse încet, cufundîndu-se în ea treptat. Fiecare ritm era un act individual de dragoste, aproape retrăgîndu-se înainte de a se îngropa în ea din nou. De fiecare dată cînd o plelea, era atît de emoționată, încît începu să-și

ridice umerii ca să vină în întâmpinarea lui. El grăbi ritmul. Instinctiv, Jade își reasează picioarele. Cu mâinile îi mângâie spatele și îl trase mai aproape, mai strâns, mai adânc.

Cînd terminară, Jade își arcui umerii și gîtul, expunîndu-le buzelor lui și șoaptelor răgușite, jurămintelor de dragoste și atașament. Ea îi trase obrazul iubit în scobitura gîtului. Mîngîindu-i părul, privi printre lacrimi purificatoare spre soare și îi simți razele calde pe zîmbet.

SFÎRȘIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lișă jr

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(îngă stația de
metrou Pieptănari)